Doar o promisiune
Mary Balogh

MARY BALOGH
DOAR O PROMISIUNE
SERIA CLUBUL SUPRAVIEŢUITORILOR 5

ONLY A PROMISE by Mary Balogh

Traducere din limba engleză Adriana Dănilă
LITERA
Bucureşti
2020

capitolul 1

Nimic nu putea să fie mai rău decât să te naşti femeie, se gândi Chloe Muirhead, compătimindu-se fără jenă, în timp ce sugea picătura de sânge care i se formase pe arătătorul stâng, uitându-se atent pentru a vedea dacă mai iese ceva, ca să nu strice fâşia de dantelă delicată pe care o cosea pe una dintre cele mai bune bonete ale ducesei de Worthingham. Cât de norocoasă trebuia să fii ca să te naşti ducesă. Sau să fii o domnişoară singură, dar care să aibă 40 000 de lire pe an şi libertatea de a avea propria afacere.

Ea, din păcate, nu era ducesă şi nu avea nici măcar 40 de *penny* pe an, în afară de alocaţia pe care i-o dădea tatăl ei. Şi pe lângă asta, ea nici nu *voia* să se instaleze undeva de una singură. I se părea teribil de singuratic. Acum nu putea spune că se simţea singură. Ducesa era blândă cu ea. Chiar şi ducele era, în ciuda felului lui morocănos de a fi. În plus, ori de câte ori Excelenţa Sa avea vizitatori după-amiaza sau când pleca în vizită, întotdeauna o invita şi pe Chloe să o însoţească.

Nu era vina ducesei că avea 82 de ani, faţă de cei 27 ai lui Chloe sau că vecinii cu care se întreţinea cel mai des aveau toţi peste 60 de ani. În unele cazuri, chiar şi mai mult şi aveau toţi ciudăţeniile lor. Doamna Booth, de exemplu, care purta întotdeauna cu ea un uriaş cornet acustic şi striga din toţi rărunchii un zgomotos „Hă?“ de fiecare dată când cineva deschidea gura să vorbească, avea 93 de ani.

Dacă s-ar fi născut bărbat, se gândi Chloe, frecându-şi degetul mare de cel arătător pentru a se asigura că sângerarea se oprise şi că era în siguranţă să pună mâna pe ac, ar fi făcut tot felul de lucruri interesante, palpitante, oricând ar fi simţit nevoia de a ieşi din casă.

Dar la cum stăteau lucrurile, singura scăpare fusese să-i scrie ducesei de Worthingham, care era naşa mamei sale şi fusese o bună şi dragă prietenă a răposatei sale bunici, şi să-i ofere serviciile ei de însoţitoare. Servicii

neplătite. Avusese grijă să explice asta.

Şi la scurt timp primiseră o scrisoare frumoasă, precum şi un bilet sigilat pentru tatăl lui Chloe. Ducesa ar fi fost încântată să o primească pe draga Chloe la Manville Court în calitate de invitată, *nu* de angajat – „nu” fusese scris cu litere mari şi subliniat. Iar Chloe putea să stea oricât de mult voia – pentru totdeauna, dacă era după voia ducesei, care nu-şi putea imagina ceva mai frumos decât a avea pe cineva tânăr să-i însenineze zilele şi să o facă să se simtă tânără din nou. Spera doar că domnul Kevin Muirhead se putea lipsi de fata lui pentru o vizită prelungită. Dăduse dovadă de tact deosebit prin faptul că-i scrisese acest lucru doar tatălui ei, separat, dat fiind că Chloe îi explicase în propria scrisoare de ce viaţa de acasă devenise intolerabilă pentru ea, indiferent de cât de mult îl iubea pe tatăl ei şi oricât de mult detesta să-l supere.

Aşa că venise aici. Urma să-i fie pe veci recunoscătoare ducesei care o tratase mereu mai mult ca pe o nepoată, decât ca pe un străin şi, practic, un oaspete care se autoinvitase la ea acasă. Dar şi ea se simţea singură. O persoană putea să se simtă singură şi nefericită, dar în acelaşi timp recunoscătoare, nu? Şi, da, oh, da. Era şi nefericită. Lumea ei fusese răsturnată cu susul în jos *de două ori* în ultimii şase ani, ceea ce ar fi trebuit să însemne, dacă viaţa avea o logică – dar în mod clar nu avea −, că a doua oară toate lucrurile ar fi trebuit să se îndrepte la loc. Prima dată pierduse tot ceea ce o tânără putea să-şi dorească – visurile şi speranţele, promisiunea unei iubiri şi a unei căsnicii fericite până la adânci bătrâneţi, perspectiva siguranţei şi locul în societate. Speranţa revenise cu un an în urmă, deşi într-o formă cu mult mai timidă şi modestă. Dar şi aceea fusese risipită, şi propria identitate atârnase în balanţă. În cei patru ani scurşi între cele două dezastre, mama ei murise. Oare nu era firesc că era nefericită?

Se concentra din nou asupra acului. Dacă avea să cedeze în faţa autocompătimirii, risca să devină una dintre acele persoane enervante care se plâng de orice şi pe care toată lumea le evita.

Era abia începutul lunii mai. Cerul se întunecase şi nu părea că vremea avea să se schimbe prea curând. O briză vioaie bătea în partea de est a casei, direct pe terasa din faţa camerei de dimineaţă, unde Chloe stătea şi cosea. Nu fusese tocmai cea mai bună idee să iasă afară, dar plouase fără încetare în ultimele trei zile, şi simţise o nevoie disperată să scape dintre pereţii casei şi să respire aer curat. Trebuia să-şi fi luat şalul, poate chiar şi pelerina, şi mănuşile, se gândi ea, dar atunci nu ar mai fi putut să coasă şi promisese să termine boneta până să se trezească ducesa din somnul de după-amiază. Afurisita de bonetă şi afurisita de dantelă. Dar asta nu era drept, întrucât ea se oferise să facă acest gest, deşi ducesa protestase uşor.

— Eşti sigură că nu e prea mare deranjul, draga mea? o întrebă ducesa. Bunker se descurcă bine cu acul, continuă ea.

Domnişoara Bunker era camerista ei personală.

— Bineînţeles că nu, o asigurase Chloe. O să fie plăcerea mea!

Ducesa avea întotdeauna acest efect asupra ei. Cu toată sinceritatea cu care o primise şi bunătatea pe care i-o arăta, Chloe se simţea cumva datoare, dacă nu să-şi câştige traiul, măcar să se face utilă în orice mod posibil.

Tremura de frig la momentul în care reuşi să termine sarcina, iar când tăie aţa, îşi simţi degetele amorţite din cauza frigului. Ridică boneta şi o aşeză peste pumnul drept. Cusăturile erau invizibile. Nimeni nu avea să-şi dea seama că fusese reparată.

În ciuda frigului, nu voia să intre înapoi în casă. Cel mai probabil, ducesa se trezise şi era în salon, încântată că urma să vină nepotul ei. Avea să fie nerăbdătoare să povestească despre toate calităţile lui, deşi el nu mai venise la Manville de la Crăciun. Chloe era sătulă să tot audă de virtuţile lui. Se îndoia că avea vreuna.

Nu că l-ar fi întâlnit în persoană pentru a judeca dacă asta era adevărat sau nu. Dar îi cunoştea reputaţia. El şi fratele ei, Graham, fuseseră la şcoală împreună. Ralph Stockwood, care de atunci îşi asumase titlul onorific al

tatălui lui, de conte de Berwick, fusese un lider charismatic acolo. Fusese plăcut, admirat şi imitat de mai toţi băieţii, deşi el făcuse parte şi din grupul foarte unit de patru băieţi frumoşi, atletici şi deştepţi. Graham îi vorbise critic şi dezaprobator despre Ralph Stockwood, deşi Chloe bănuise întotdeauna că, de fapt, îi invidia pe băieţi şi cercul lor restrâns.

După terminarea şcolii, cei patru prieteni intraseră în cadrul aceluiaşi prestigios regiment de cavalerie şi plecaseră direct în Peninsulă, pentru a se lupta cu forţele lui Napoleon Bonaparte, în timp ce Graham plecase la Oxford pentru a studia teologia, devenind preot. Venise acasă după ultimul semestru de şcoală supărat pentru că Ralph Stockwood îl numise un îngâmfat plângăcios şi laş afurisit. Chloe nu ştiuse contextul în care insultele fuseseră aruncate, dar de atunci nu-l mai avea la inimă pe duşmanul lui Graham. Şi niciodată nu-i plăcuse să audă de el. Nu-i plăceau băieţii sau bărbaţii care se foloseau de privilegiul lor pentru a-i domina pe ceilalţi sau care le acceptau omagiile ca pe un drept.

La doar câteva luni după ce plecaseră către Peninsulă, cei trei prieteni ai locotenentului Stockwood fuseseră ucişi în luptă, iar el fusese rănit şi adus de urgenţă în Anglia, cu răni atât de grave, încât nimeni nu se aştepta ca el să mai supravieţuiască.

Chloe simţise milă pentru el atunci, dar între timp simpatia ei faţă de el dispăruse din nou. Graham, în calitate de preot, mersese la el, în Londra, la o zi sau două după ce fusese adus acasă din Portugalia. Graham intrase în camera bolnavului, dar bărbatul rănit îl înjurase şi îi poruncise să plece şi să nu se mai întoarcă vreodată.

Chloe nu se aştepta să îl placă pe contele de Berwick, chiar dacă era moştenitorul ducelui de Worthingham şi unicul mult iubit nepot al ducesei. Nu-l iertase pentru descrierea pe care i-o făcuse fratelui ei, aceea de laş blestemat. Graham era un *pacifist.* Dar asta nu însemna că era laş. Într-adevăr, era nevoie de foarte mult curaj pentru a ţine piept unor oameni care erau atât de îndrăgostiţi de

război. Şi nu-l iertase pe conte pentru că-l înjurase pe Graham atunci când era rănit şi nici pentru faptul că nu ascultase ceea ce fratele ei venise să-i spună. Faptul că, cel mai probabil, în acea perioadă avea dureri de nedescris nu-i scuza grosolănia faţă de fostul lui prieten de şcoală. Chloe hotărâse de mult că Excelenţa Sa contele era neruşinat, arogant, narcisist şi chiar lipsit de sentimente.

Şi tocmai el era pe drum către Manville Court. Venise doar din porunca ducesei, pentru că trebuie subliniat că nu alesese de bunăvoie să-şi viziteze bunicii care îl răsfăţau atât de mult. Chloe presupunea că chemarea de a veni avea de-a face cu sănătatea ducelui, care o îngrijorase pe ducesă în ultimele câteva luni. Avea impresia că el tuşea mai mult decât de obicei şi că obiceiul lui de a-şi acoperi inima cu mâna când făcea asta nu era un semn bun. Ducele nu se plânsese că i-ar fi rău sau ceva – cel puţin nu de faţă cu Chloe – şi îl primea pe doctorul lui doar atunci când ducesa insista. Apoi spunea că doctorul e un şarlatan care nu ştie decât să-i prescrie pastile şi poţiuni, care îi făceau mai mult rău decât bine.

Chloe nu ştia care e adevărata stare de sănătate a ducelui, dar ştia că îi celebraseră cea de-a 85-a aniversare toamna trecută, iar 85 era o vârstă teribil de înaintată. Indiferent de situaţie, contele de Berwick fusese convocat şi era aşteptat în acea zi. Chloe nu voia să-l cunoască. Ştia că nu avea să-i placă de el. Mai important, recunoştea că era reticentă pentru sine, nu voia ca el să o cunoască *pe ea,* căci până la urmă ea era un fel de invitat din milă al bunicii lui, o fată bătrână de 27 de ani, cu o reputaţie îndoielnică şi fără perspective. O creatură patetică, de fapt.

Dintr-odată începu să râdă, gândindu-se la toată situaţia. Îşi declanşase de una singură o stare foarte neplăcută şi asta nu avea să meargă. Se ridică hotărâtă în picioare. Trebuia să urce de urgenţă în camera ei. Să-şi schimbe rochia şi să se asigure că avea părul prins cum trebuie. Poate că era o biată fată bătrână, fără perspective, dar nu avea rost să fie una demnă de milă sau dispreţ. Asta ar fi fost mult prea umilitor.

Se grăbi să urce scările, scuturându-se de starea de autocompătimire în care îşi permisese să se cufunde prea mult. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă îşi ura viaţa atât de mult, atunci era timpul să facă ceva în legătură cu asta. Singura întrebare era ce? Oare *putea* să facă ceva? O femeie avea atât de puţine opţiuni. Câteodată, într-adevăr, se părea că nu avea nicio opţiune, în special din cauza faptului că avea un trecut, chiar dacă nu era deloc vinovată pentru el.

*

Când găsi scrisoarea de la bunica lui, lângă farfurie, la micul dejun, într-o dimineaţă, la un loc cu un mic teanc de invitaţii, Ralph Stockwood, conte de Berwick, tocmai se întorsese la Londra, după o şedere de trei săptămâni la ţară. Se întorsese la oraş pentru că aici se putea aştepta măcar la ceva distracţii pentru trup şi suflet, chiar dacă nu se aştepta să fie extrem de amuzat de toate. Fără îndoială, avea să bântuie prin locurile lui obişnuite, fără vreun scop anume, pe toată durata sezonului de primăvară.

Toată lumea bună se mutase aici pentru sesiunea parlamentară şi pentru nenumăratele evenimente sociale cu care aristocraţia se distra cu un entuziasm neabătut în aceste luni. Ralph nu avea un loc în Camera Lorzilor, titlul său fiind doar unul de curtoazie, iar ideea de a avea unul în Camera Comunelor nu i se păruse niciodată atractivă. Dar venea întotdeauna şi participa la cât mai multe petreceri, baluri şi concerte şi tot soiul de astfel de lucruri care îi mai puteau alunga plictiseala serilor.

Îşi petrecea zilele la clubul White, frecventa Tattersall pentru a se uita la cai, mergea la sala de box a lui Jackson pentru a-şi antrena trupul şi la galeria de tir a lui Manton pentru a-şi menţine fermitatea ochilor şi a mâinii. Petrecea la fel de multe ore cu croitorul, cizmarul şi pălărierul său cât era necesar pentru a arăta bine şi la modă, deşi nu-şi dorise vreodată prea mult să fie genul dandy. Făcea tot ceea ce se putea face pentru a se menţine ocupat.

Şi totuşi, îşi dorea…

Asta era şi problema. Îşi dorea, dar nu putea spune ce… Avea o casă, Elmwood Manor, în Wiltshire, unde crescuse şi pe care o moştenise odată cu titlul de la tatăl său. Moştenise şi un administrator incredibil de competent, care era acolo dintotdeauna, şi ca atare nu era nevoie prea mult de prezenţa lui. Se putea folosi aproape în exclusivitate de casa somptuoasă din oraş a bunicului său, din moment ce bunicii veneau foarte rar la Londra, iar mama lui prefera să stea în propria acasă. Avea rude care îl iubeau – bunicii din partea tatălui, bunica din partea mamei, mama lui, trei surori măritate şi cu copii, mătuşi, unchi şi verişori din partea mamei. Avea mai mulţi bani decât putea cheltui într-o viaţă întreagă. Avea… Ce mai avea? Avea viaţa lui. Mulţi nu o aveau. Mulţi care ar fi fost de vârsta lui nu mai erau, nici alţii care erau mai tineri nu mai erau. Avea 26 de ani, dar câteodată se simţea de 70. Se bucura de o sănătate bună, în ciuda numeroaselor cicatrici rămase de pe câmpul de luptă, pe care avea să le ducă în mormânt, incluzând-o şi pe cea care îi străbătea chipul. Avea prieteni. Deşi asta nu era chiar exact. Avea numeroase cunoştinţe prietenoase, dar evita în mod intenţionat să formeze prietenii reale.

În mod ciudat, nu se gândea la tovarăşii lui Supravieţuitori ca la prieteni. Îşi spuneau Clubul Supravieţuitorilor, şapte la număr, şase bărbaţi şi o femeie.

Cu toţii fuseseră răniţi în diverse şi profunde moduri în războaiele napoleoniene şi petrecuseră trei ani împreună la Penderris Hall în Cornwall, casa de la ţară a lui George, duce de Stanbrook, unul dintre ei. George nu fusese la război, dar singurul său fiu decedase în Portugalia. Ducesa, mama băiatului, murise şi ea câteva luni mai târziu, când se aruncase de pe stâncile înalte de pe domeniul lor. George, la fel de distrus ca ei, îşi transformase casa în spital şi apoi în cămin de convalescenţă pentru un grup de ofiţeri. Iar ei şapte stătuseră la el mai mult decât oricine altcineva, formând o legătură care era mai puternică până şi decât cea de familie, mai puternică decât orice prietenie.

De fapt, ei, camarazii lui Supravieţuitori, îi provocaseră această nelinişte mai profundă decât de obicei, soră cu depresia aproape, pe care o simţea acut în această primăvară. Aşa că aproape primi cu bucurie scrisoarea de la bunica lui. Sugera, în acel mod caracteristic al bunicii de a transforma un ordin într-o rugăminte, ca el să se prezinte fără întârziere la Manville Court. Nu mai fusese acolo de la Crăciun, deşi le scria sârguincios o dată la două săptămâni, aşa cum făcea de altfel şi cu cealaltă bunică. Bunicul său nu-i păruse a fi bolnav când îl văzuse ultima oară, de sărbători, dar îi fusese clar lui Ralph că acesta trecuse linia invizibilă dintre bătrâneţe şi fragilitatea senectuţii.

Ghicise motivul pentru care fusese chemat, bineînţeles, chiar dacă bunicul său nu era bolnav. Ducele nu avea fraţi, doar un fiu, care murise, şi un singur nepot în viaţă. Dacă se gândea la arborele lor genealogic, dacă nu căutau cu câteva generaţii în urmă o altă ramură mai roditoare, era o lipsă remarcabilă de urmaşi în linia lor. Ralph era singurul, de fapt. Iar el nu avea fii sau fiice.

Nici soţie.

Bunica lui trimisese după el ca să-i reamintească de acest ultim fapt. Nu avea de unde să aibă băieţi – cel puţin nu urmaşi legitimi – până nu avea să-şi găsească o soţie tânără şi fertilă cu care să-şi facă datoria şi să-i ofere copii. Ducesa îi ţinuse un discurs pe această temă în preajma Crăciunului, iar el le promisese că avea să înceapă căutările pentru o candidată potrivită.

Nu apucase să se ţină de cuvânt. Bineînţeles, se putea folosi de scuza că sezonul abia începuse cu adevărat, iar el nu avusese încă ocazia de a se întâlni cu recolta din acest an de tinere domnişoare cu perspective de căsătorie. Participase deja la un bal totuşi, dar făcuse asta pentru că gazda era o prietenă de a mamei lui. Dansase cu două doamne, una dintre ele căsătorită, una nu, deşi şi pentru aceasta se aştepta de la o zi la alta anunţarea căsătoriei ei cu una dintre cunoştinţele lui Ralph. După ce-şi îndeplinise obligaţia faţă de mama lui, se retrăsese în salonul de jocuri

de cărţi pentru tot restul serii.

Ducesa urma să dorească să afle ce progrese făcuse în căutările lui. Avea să se aştepte ca până acum el să aibă măcar o listă. Să facă o asemenea listă nu era greu, trebuia să recunoască asta, dacă ar fi vrut să-şi pună mintea la contribuţie, pentru că, în ciuda chipului distrus, era o partidă eligibilă. Doar că Ralph nu-şi dorea asta. Datoria însă bătea la uşă şi trebuia îndeplinită mai devreme sau mai târziu, iar bunica lui hotărâse în mod clar că el avea nevoie să-i reamintească cineva asta înainte ca sezonul să se termine.

Amintirea momentelor frumoase, din ultimele trei săptămâni, pe care le petrecuse cu ceilalţi Supravieţuitori la Middlebury Park, Gloucestershire, casa lui Vincent Hunt, viconte de Darleigh, îi amplifică starea de apăsare. Toţi şapte fuseseră singuri şi fără obligaţii în urmă cu aproape un an, când se văzuseră la ultima reuniune de la Penderris Hall. Fără să se gândească serios la toate astea, Ralph presupusese că aveau să rămână aşa pentru totdeauna. De parcă *ceva* putea să rămână la fel pentru totdeauna. Dacă învăţase ceva pe parcursul celor 26 de ani ai săi, cu siguranţă era faptul că totul se schimba, şi nu întotdeauna în bine.

Hugo, baron de Trentham, fusese primul care cedase cât timp încă erau la Penderris, după ce o purtase în braţe pe Lady Muir de la plajă, unde îşi scrântise glezna deja fragilă. Se îndrăgostiseră subit şi se căsătoriseră câteva luni mai târziu. Apoi, Vincent, cel mai tânăr din grupul lor, cel orb, care părăsise la altar o soţie aleasă de familia lui şi care scăpase ca prin urechile acului să fie înşfăcat de o a doua, fusese împins de simţul onoarei şi o ceruse în căsătorie pe fata care îl scăpase din ghearele celei de-a doua uneltitoare. Pentru eforturile sale, fata fusese dată afară din casă, aşa că Vincent alesese să facă ceea ce era corect, şi ei se căsătoriseră la câteva zile după nunta lui Hugo în aceeaşi biserică din Londra. Între timp Ben – Sir Benedict Harper – stătea cu sora lui în nordul Angliei când întâlnise o văduvă care era tratată foarte prost de socrii ei.

O acompaniase ca un cavaler adevărat când ea decisese să fugă în Ţara Galilor şi ajunsese să se căsătorească cu ea, dar şi să conducă minele de cărbuni ale bunicului ei galez şi să se ocupe de atelierele siderurgice. Ciudat, asta! Şi acum, în acest an, în timpul reuniunii lor de la Gloucestershire, Flavian, viconte de Ponsonby, se căsătorise pe neaşteptate cu sora văduvă a profesoarei de muzică din sat şi o luase la Londra pentru a o prezenta familiei.

Patru dintre ei se căsătoriseră în mai puţin de un an.

Ralph nu dispreţuia niciuna dintre căsătorii. Îi plăcea de toate cele patru soţii şi se gândea că, cel mai probabil, fiecare căsnicie avea să fie bună. Deşi, dacă se gândea bine, era reţinut în ceea ce-l privea pe Flavian, dat fiind că totul se întâmplase atât de brusc şi de repede, iar Flave era un pic cam instabil în majoritatea timpului, dar fiind că suferise mai multe răni la cap şi pierderi de memorie în timpul războiului.

Ceea ce Ralph detesta era schimbarea – un resentiment prostesc, dar unul pe care nu-l putea stăvili. Cu siguranţă, nu simţea invidie faţă de fericirea prietenilor lui. Dimpotrivă. Ceea ce îl irita, poate – deşi se putea să fie cuvântul greşit –, era ideea de a rămâne în urmă. Nu că şi-ar fi dorit să fie căsătorit. Şi nu că ar fi crezut în fericirea conjugală sau ceva de genul acesta. Nu pentru el, oricum. Dar se simţea lăsat în urmă. Patru dintre ei îşi găsiseră drumul înainte. Şi el urma să se căsătorească – nu avea cum să scape de această soartă. Era datoria lui să se însoare şi să producă moştenitori. Dar nu se putea aştepta la fericirea sau măcar la mulţumirea pe care o găsiseră prietenii lui.

Nu era capabil de dragoste – nu putea să o simtă, nici să o dăruiască şi nici să o dorească. Când le spunea despre asta Supravieţuitorilor, unul sau altul dintre ei îi reamintea cu emfază că el îi iubea pe *ei* – şi asta era adevărat, deşi se ferea să folosească acest cuvânt. Îşi iubea şi familia. Dar cuvântul „dragoste” avea atâtea înţelesuri, încât pentru el era golit de conţinut. Avea sentimente de ataşament puternice faţă de anumiţi oameni, dar ştia că nu este

capabil de *dragoste,* de acel ceva special care închega o căsnicie şi care o făcea să fie fericită.

Fusese nevoit să anuleze câteva întrevederi sociale pe care le avea plănuite atunci când primise scrisoarea de la bunica lui, dar nu-i părea rău. Trimisese scrisori pentru a-şi cere scuze de la persoanele cu adevărat relevante, îi scrisese un bilet scurt şi mamei lui care era în oraş şi care s-ar fi putut aştepta ca el să o viziteze şi pornise către Sussex şi Manville Court în cabrioleta lui, deşi era o zi destul de rece de mai timpuriu şi ploaia ameninţa să pornească în orice moment. Ori de câte ori putea să evite să meargă cu o trăsură închisă făcea asta. Bagajul lui venea în spate cu o trăsură şi cu valetul lui, deşi se îndoia că urma să aibă nevoie de vreunul. Bunica lui urma să fie mult prea nerăbdătoare să-i spună ce avea de zis şi să-l trimită înapoi la Londra ca să participe la toate petrecerile şi balurile unde se aflau soţii eligibile.

Asta dacă bunicul nu era chiar bolnav.

Ralph simţea că i se strânge stomacul gândindu-se la asta. Ducele era foarte bătrân, şi toată lumea trebuia să moară la un moment dat, dar şi aşa nu putea să conceapă ideea de a-şi pierde bunicul. Nu încă.

Nu voia să fie capul familiei, fără a avea pe nimeni superior şi pe nimeni sub el. Se simţea ca un pustnic gândindu-se la asta, ca şi cum întrevedea un viitor plin de singurătate. De parcă viaţa nu era suficient de singuratică şi aşa.

Ajunsese în mijlocul după-amiezii, oprindu-se doar o singură dată pentru a schimba caii şi pentru a-şi potoli foamea, după ce fusese suficient de norocos pentru a nu fi reţinut la vreun punct de taxare pentru drum şi nici nu rămăsese blocat în spatele unor vehicule lente pe porţiunile înguste.

Uşile principale de la Manville erau larg deschise, deşi acea după-amiază nu era cu nimic mai călduroasă decât fusese dimineaţa. În mod clar era aşteptat, căci era prezent Weller, majordomul bătrân al bunicului lui, care stătea în uşă. Făcu o plecăciune când Ralph îl privi. Nu părea

neliniştit – nu că Weller şi-ar fi expus vreodată emoţiile. Dar cu siguranţă s-ar fi arătat afectat dacă bunicul lui s-ar fi aflat pe moarte.

Apoi, însuşi bunicul lui apăru în spatele lui Weller, iar majordomul se dădu repede la o parte.

Ducele scoase un sunet care părea ceva între un cuvânt şi dresul glasului – în timp ce Ralph dădu frâiele unui rândaş şi urcă treptele câte două o dată. Vii să faci o vizită filială tocmai când la Londra sezonul este în floare, nu, Berwick? Şi asta pentru că nu puteai să mai laşi să mai treacă vreo zi fără să vezi faţa Excelenţei Sale. Nu-i aşa?

— Îmi pare bine să te văd, domnule, îi zise Ralph rânjind şi luându-i mâna scheletică şi artritică într-a lui. Cum te mai simţi?

— Presupun că Excelenţa Sa ţi-a scris că mai am un pic şi dau ortul popii, îi răspunse bătrânul. Îndrăznesc să spun că aşa e, dar încă nu am bătut la uşa plecării şi nici n-am trecut pragul, Berwick. Am doar o tuse şi un pic de gută, ambele fiind rezultatele unui trai mult prea bun. Păi, dacă a trimis după tine, cu siguranţă eşti aşteptat sus. Am face bine să nu o facem pe ducesă să aştepte.

Porni către salon. Majordomul era deja poziţionat acolo când ajunseră ei în faţa uşilor duble şi le deschise larg ca ambii bărbaţi să poată intra împreună.

Ducesa, care arăta din ce în ce mai mult ca o mică pasăre – o pasăre aprigă – de fiecare dată când Ralph o vedea, era aşezată lângă foc. Dădu graţios din cap în timp ce Ralph se apropie de ea, aplecându-se pentru a o săruta pe obraz.

— Bunico, zise el. Sper că eşti bine, nu?

Ea privi către duce.

— Ce surpriză plăcută. Ralph, spuse ea.

— Într-adevăr, admise el. M-am gândit să trec pe aici o zi sau două ca să văd ce faci. Şi pe bunicul, desigur.

— Să se aducă ceaiul, spuse ea, uitându-se vag în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să apară ca prin magie.

— Permiteţi-mi să sun clopoţelul, Excelenţă, zise o doamnă aşezată mai departe de foc, care se ridică şi porni

către cordonul clopoţelului.

— Oh, mulţumesc, draga mea, zise ducesa. Întotdeauna eşti atât de atentă! Acesta este nepotul meu, contele de Berwick. Domnişoara Muirhead, Ralph. Stă cu mine o perioadă şi sunt atât de recunoscătoare pentru compania ei.

Ducesa vorbi cu atâta graţie, încât pentru o clipă, Ralph tresări surprins, gândindu-se că fusese adus aici pentru a o lua în considerare pe musafiră ca pe o posibilă soţie. Dar observă imediat că nu era foarte tânără, părea mai în vârstă decât el şi nici nu era îmbrăcată după ultima modă. Era înaltă şi zveltă, avea pielea albă, dar cu ceea ce păreau a fi câţiva pistrui pe nas. Ar fi putut să fie foarte ştearsă, dacă nu ar fi fost părul ei des şi mai roşu decât văzuse Ralph vreodată la cineva.

— Milord, zise ea, făcând o reverenţă, fără a se uita la el şi fără să-i zâmbească, iar el se înclină şi îi murmură numele.

Bunica lui nu o ignoră, dar nici nu i-o aduse în atenţie prea tare lui Ralph, aşa că bărbatul se relaxă. În mod clar, nu avea prea mare importanţă. Probabil era un soi de însoţitoare, o fată bătrână, fără posibilităţi materiale, de care ducesei i se făcuse milă.

— Acum, povesteşte-mi, Ralph, începu bunica lui, făcând cu mâna către scaunul de lângă ea, cine e în oraş în acest an pentru sezon? Şi cine e nou?

Ralph se aşeză, pregătindu-se să fie interogat.

capitolul 2

Contele de Berwick era foarte diferit de ceea ce se aşteptase Chloe.

În primul rând, era înfăţişarea lui. Nu era băiatul frumos pe care şi-l imaginase întotdeauna, îngheţat în timp, arogant şi animalic de atractiv, călcând nepăsător peste sentimentele celorlalţi. Bineînţeles că nu mai era acel băiat.

Trecuseră opt ani de când el şi Graham terminaseră şcoala şi în timpul acelor ani fusese la război, îşi pierduse cei trei prieteni, fusese rănit grav la rându-i şi, cel mai probabil, îşi revenise cu mare dificultate. Poate că îşi revenise, adică. Niciodată nu se întrebase ce făcea războiul dintr-un bărbat, în afară de a-l ucide, de a-l răni sau de a-i permite să revină acasă când se termina, dacă, printr-o minune, scăpa neatins. Întotdeauna luase în considerare doar efectele fizice.

Lordul Berwick făcea parte din a doua categorie – rănit şi recuperat. Asta ar fi trebuit să fie tot. Rămăsese cu cicatrici, însă. Una dintre ele era teribil de vizibilă pe faţa lui, o tăietură urâtă care pornea de la tâmpla stângă, trecea de colţul ochiului, pe obraz şi ajungea la colţul gurii, către mandibulă, fapt pentru care atât ochiul, cât şi gura păreau cumva deformate. Trebuie să fi fost o tăietură deosebit de adâncă. Până la os. Vechea cicatrice era uşor în relief şi închisă la culoare şi o făcu pe Chloe să tresară gândindu-se la cum trebuie să fi arătat în momentul când rana fusese proaspătă. Faptul că-i ratase ochiul era cu siguranţă un fel de miracol. Cu toate acestea, cu siguranţă unii nervi fuseseră afectaţi pentru totdeauna. Acea parte a feţei nu era la fel de mobilă precum cealaltă parte când vorbea.

Şi dacă era acea cicatrice atât de vizibilă, cu siguranţă că trebuia să aibă şi altele ascunse de haine. Nu doar faţa şi, posibil, corpul lui afectat, de cicatrice îl făceau foarte diferit de persoana la care se aşteptase şi o făceau să se întrebe cu adevărat ce făcea războiul dintr-un om. Mai erau şi ochii lui şi modul de a se purta. Era ceva în ochii lui, de un albastru atrăgător, pe chipul cumva frumos dincolo de cicatrice. Era ceva… mort. Oh, nu, nu chiar asta. Nu-şi putea explica exact ceea ce vedea în profunzimea lor, doar dacă nu vedea nici o profunzime. Ochii lui erau reci, goi. Iar felul lui de a fi, deşi perfect corect şi manierat, chiar afectuos faţă de bunicii lui, părea cumva… detaşat. De parcă, dincolo de cuvintele şi comportamentul lui expuse ca o faţadă, trăia un bărbat care nu simţea nimic.

Chloe avusese această impresie ciudată şi rece

despre fostul coleg de şcoală al fratelui ei de la prima întâlnire, şi conştientiza cât de prostuţă fusese să se aştepte ca el să fie exact cum i-l descrisese Graham cu atâţia ani în urmă. Nu mai era acel băiat şi cel mai probabil nu fusese niciodată aşa cum şi-l imaginase ea. Până la urmă, ea îl văzuse doar prin ochii plini de prejudecăţi ai fratelui ei, care era foarte diferit de el şi care întotdeauna fusese invidios şi ranchiunos pe el.

Chloe îl găsea pe acest bărbat, pe acest străin, ciudat, rece, misterios, detaşat şi controlat, fiind cu siguranţă imposibil de cunoscut cu adevărat. Era un bărbat care părea să nu fie conştient de prezenţa ei, în ciuda faptului că fuseseră prezentaţi. Deşi nu o ignoră înadins în timpul cinei, nici nu iniţie vreo conversaţie cu ea şi nici nu arată vreo urmă de interes faţă de ceea ce avea ea de spus, deşi adevărul era că nici ea nu spusese prea multe. Era un pic intimidată de el.

Îşi dorea ca el să fi fost bărbatul la care se aşteptase. Şi-ar fi permis atunci să îl dispreţuiască, pe el şi pe supoziţiile lui absurde că era un soi de dar al divinităţii pentru rasa umană, în loc să-i permită să o facă să se simtă cumva… neînsemnată. Oh, Doamne, se simţea neînsemnată? Iar? Dacă avea să permită să se simtă aşa şi mai mult, urma cu siguranţă să dispară cu totul şi să devină o amintire uşor de uitat pentru cei care o cunoscuseră. Aproape că îi venea să chicotească doar gândindu-se la asta.

Ducesei îi plăcea să împletească. Făcea pături, bonete, botoşei şi mănuşi pentru bebeluşii născuţi pe vastele proprietăţi ducale împrăştiate în toată Anglia. Îi plăcea să facă munca cu mâna ei, îi explicase odată lui Chloe. O liniştea. Dar detesta sarcinile care veneau cu împletitul, respectiv să facă gheme din scuturile de lână, înainte de a începe treaba, precum şi coaserea la un loc a micilor părţi arunci când termina.

Chloe, bineînţeles, că se oferise să facă ambele sarcini. După ce-şi băuseră ceaiul în salon, după cină, ducele, ca de obicei, se ridică şi le ură doamnelor o seară

frumoasă, retrăgându-se în bibliotecă, acolo unde era domeniul lui. Îl invită pe nepotul său să-l însoţească, dar contele privi către ducesă, care era pierdută în împletit, şi îşi manifestă intenţia de a rămâne şi de a-i ţine încă puţin companie. De parcă nu mai era nimeni care să poată face asta.

Ducele ieşi din cameră, ajutându-se de baston, în timp ce nepotul lui îi ţinu uşa deschisă. Chloe se mută de lângă şemineu, unde cărbunii fuseseră puşi în morman pentru a lupta cu frigul serii, pentru a folosi mânerele dulapurilor ca să întindă sculul de lână de un albastru-deschis de care avea nevoie ducesa şi să-l transforme într-o minge pufoasă şi moale. Se aşeză pentru a-şi face treaba, cu spatele la cameră, recunoscătoare că avea ceva de făcut, în timp ce ducesa începu o conversaţie cu contele.

— Cu siguranţă că ai observat diferenţa în starea bunicului tău de la Crăciun, zise ducesa după ce uşa fusese închisă.

— Pare totuşi că e bine, zise contele de Berwick.

— Asta pentru că astăzi a pus în scenă un spectacol pentru tine, răspunse ea. Aşa cum face cu toată lumea când iese din bibliotecă şi din apartamentele lui private.

— Şi când nu o face? întrebă contele.

— Inima bunicului tău slăbeşte, îi zise ducesa. Aşa spune doctorul Gregg. Dar, cum îl ştii, bunicul tău nu are de gând să renunţe la pipă sau la vinul de Porto.

— Astea sunt mici plăceri care-i aduc bucurie, răspunse contele. Fără ele s-ar simţi nefericit şi nici nu i s-ar prelungi viaţa.

— Aşa a zis şi doctorul Gregg, admise ducesa suspinând. Nu m-ar surprinde deloc, Ralph, dacă Worthingham nu ar mai prinde o nouă iarnă. A răcit după Crăciun şi i-a luat mult ca să-şi revină, dacă şi-a revenit complet. Nu cred că mai poate supravieţui alteia.

— Bunico, zise contele, poate că eşti exagerat de pesimistă.

— Şi poate că nu sunt, zise ducesa tăios. Nu sunt aşa. Adevărul e, Ralph, că într-un viitor nu foarte îndepărtat o să

fii duce de Worthingham cu toate responsabilităţile care vin cu acest titlu.

Chloe auzi cum contele trase încet aer în piept. Ticăitul ceasului de pe poliţa căminului părea mai zgomotos decât de obicei.

— O să fiu pregătit când va veni timpul, bunico, zise el. Dar nu *vreau* ca acel timp să vină. Vreau ca bunicul să trăiască o veşnicie.

— Veşnicia nu este dată nici unuia dintre noi, zise ducesa. Nici ziua de mâine nu ne este garantată. Oricare poate pleca, în orice moment.

— Da, spuse el, ştiu.

Era atâta amărăciune în vocea lui, încât Chloe se opri din ceea ce făcea şi întoarse capul să-l privească. Stătea lângă foc, în picioare, cu cotul sprijinit de poliţă.

Era o nemişcare în el care îi trimise fiori reci prin trup Da, el trebuia să ştie la fel de bine ca toată lumea cât de repede şi de subit se putea termina viaţa. Se întrebă de ce i se permisese să plece ca militar când era moştenitorul unui ducat şi nu avea fraţi care să preia totul în cazul în care ar fi murit.

Se cutremură uşor şi îşi dori să-şi fi luat şalul cu ea, în loc să-l fi lăsat pe marginea scaunului pe care stătuse mai devreme. Dar nu avea de gând să se ridice şi să atragă atenţia asupra ei. Reluă sarcina pe care şi-o asumase.

— Chiar şi tu, adăugă Excelenţa Sa, fără să fie nevoie.

— Da, ştiu.

Chloe începu să mânuiască lâna mai încet în liniştea care se instala. Aproape că ajunsese la jumătatea sculului şi nu voia să termine prea repede. Ar fi trebuit să se întoarcă pe scaun sau să rămână aici nemişcată şi să se uite la dulapuri. În orice caz, ar fi riscat să atragă atenţia asupra ei. Îşi dorea acum să fi găsit o scuză şi să fi ieşit din cameră odată cu ducele.

— E timpul să te însori, Ralph, zise ducesa direct, rupând tăcerea.

— Da, ştiu.

— Ai *ştiut* şi la Crăciun când am vorbit pe acelaşi

subiect. Şi totuşi, nu am auzit să curtezi pe vreo doamnă, Ralph, deşi am multe surse de informaţii. Spune-mi; dacă ai pe cineva în minte – o persoană tânără şi eligibilă, pregătită şi dornică să-şi facă datoria.

— Trebuie să mărturisesc că nu. N-am întâlnit pe cineva cu care să-mi imaginez că-mi pot petrece restul vieţii. Ştiu că trebuie să mă căsătoresc, dar nu *vreau* să mă căsătoresc, înţelegi. Nu am nimic de oferit. Dar sunt perfect conştient că *datoria* e mai presus de *dorinţă.* O să încep să caut, bunico, de îndată ce mă întorc la Londra. Sincer, o să încep să caut. O să fac o alegere înainte de încheierea sezonului – cu mult înainte. Uite! E o promisiune. Eşti liniştită?

— Nu ai nimic *de oferit!* rosti ducesa nevenindu-i să creadă. Nimic *de oferit,* Ralph? Nu cred să fie burlac mai eligibil în toată Anglia.

— Nu am nimic din mine de oferit, la asta m-am referit, îi zise el încet, atât de încet, încât Chloe fu nevoită să se oprească din ceea ce făcea pentru a se concentra să audă. Nu am nimic aici, bunico. Nimic aici.

Cel mai probabil se atingea pe piept.

— Prostii! zise ducesa repede. Ai avut parte de nenorociri în timpul războiului, Ralph, la fel ca mii de bărbaţi care s-au luptat cu acel monstru de Bonaparte. Tu ai fost unul dintre cei norocoşi. Ai supravieţuit. Şi ai toate membrele şi le poţi folosi, ai ambii ochi şi o minte sănătoasă. De ce a trebuit să stai acei trei ani la Cornwall nu ştiu, dar şederea prelungită de acolo pare să-ţi fi făcut mai mult rău decât bine. Te-a împiedicat să te întorci şi să-ţi ocupi locul pe care-l ai de drept în societate. Te-a făcut deprimat şi să-ţi plângi de milă, o atitudine care nu este demnă de tine. Este timpul să-ţi revii. Ai tot ce se poate de oferit oricărei tinere lady care se va dovedi suficient de norocoasă. Alege o fată care abia a terminat şcoala şi care poate fi modelată pentru rolul pe care-l are de îndeplinit. Dar cineva cu un nume impecabil şi reputaţie la fel. Cere ajutorul mamei tale. Contesa are capul pe umeri, recunosc asta, în ciuda neînţelegerilor dintre noi.

Contele de Berwick chicoti, un sunet atât de lipsit de amuzament încât abia dacă putea fi considerat chicotit.

— Ai dreptate, bunico, zise el. Nu există şanse să fiu respins de cineva pe care îmi pun ochii, nu? Sărmana fată, oricine se va dovedi ea să fie. Nu o să mă consult cu mama. O să aibă o listă mai lungă decât braţele mele, în mai puţin de o zi, şi toate candidatele o să-mi fie aduse la inspecţie într-o săptămână. O să ajung la situaţia în care doar închid ochii şi aleg un nume de pe o listă. Aş prefera să aleg eu. Şi o să aleg. Am promis. Să mă întorc mâine în oraş?

— Excelenţa Sa o să fie dezamăgit, zise ea. A fost dezamăgit şi în seara asta când ai ales să stai cu mine în loc să mergi să bei vin de Porto cu el în bibliotecă.

— Să mă duc acum?

— Până acum a adormit deja în scaunul lui. Lasă pe mâine! Dar să te întorci la oraş săptămâna asta, Ralph. E deja mai şi în curând toate perspectivele de însurătoare bune vor fi deja luate de bărbaţi care au cu mult mai puţine de oferit decât tine.

— O să rezolv, zise el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Viaţa la oraş devine plictisitoare. Când voi avea o soţie, o să merg acasă la Elmwood şi o să rămân acolo cu ea. Poate viaţa la ţară o să mi se potrivească mai bine. Poate că o să mă aşez la casa mea până la urmă.

Aproape părea că îşi doreşte asta.

— Ar fi o uşurare pentru toată lumea care te iubeşte, zise ducesa. Oh, Doamne, am terminat ghemul şi nu mai am altul ca să continui.

Chloe, care tocmai înfăşurase ultimul fir la ghemul pe care îl făcuse, se ridică în picioare.

— Am unul deja pregătit, Excelenţă, zise ea, traversând camera şi întinzându-i-l.

— Oh, cât de atentă eşti, draga mea. Şi ai stat atât de departe de foc ca să-l faci, nu? Vino încoace şi serveşte-te cu o ceaşcă de ceai ca să te încălzeşti, deşi mă tem că ce a mai rămas în ceainic e rece. Şi eu aş vrea o ceaşcă.

— O să sun după un ceainic nou, se oferi Chloe, mergând către cordonul clopoţelului şi fiind nevoită să

treacă pe lângă conte în drumul ei.

Acesta o privea, văzu ea când îşi ridică ochii scurt către ai lui. Păru oarecum surprins, ca şi cum abia acum realizase că nu era singur cu bunica lui în salon. Astfel treceau prin viaţă toate doamnele de companie plătite şi neplătite, nebăgate în seamă, fără să lase urme – neobservate, invizibile, îşi zise ea mâhnită. Dar nu avea să se mai amărască pe acest subiect din nou.

Şi dacă nu-i plăcea de viaţa ei aşa cum era, după cum se gândise şi în acea după-amiază, nu avea decât să o schimbe. Ha! Simplu. Viaţa i se păruse imposibil de schimbat în acea după-amiază. I se părea la fel de imposibil şi în acea seară. Dar cu siguranţă, nimic nu era imposibil.

În afară de toate lucrurile care erau cum erau.

*

În dimineaţa următoare, soarele îşi arăta faţa dincolo de norii care se retrăgeau, când valetul lui Ralph trase draperiile de la fereastra camerei lui, înainte de a dispărea în garderobă. Două zile plăcute la rând, şi acum una, poate, însorită? Deşi era devreme încă. Putea totuşi să plouă.

Înainte să se întâmple asta, Ralph se bărbieri, se îmbrăcă şi coborî la parter. Nu era nici urmă de bunicii lui. Nici nu se aşteptase să fie. Nu-i era foame. Avea să-i aştepte. Între timp, se porni către camera de dimineaţă, care era inundată de soare, dat fiind că era aşezată la est. Găsi ferestrele franţuzeşti deja descuiate şi întredeschise, un lucru care ar fi trebuit să-l alarmeze. Trase de una dintre ele şi ieşi pe terasă, privind pajiştea proaspăt tunsă din est şi râul din depărtare. Trase aer proaspăt în piept şi îl expiră încet.

Nu dormise bine deloc. Se tot trezise din cauza unor vise ciudate, care nu erau chiar coşmaruri, dar care erau totuşi bizare. Îşi amintea doar unul, dintre cele mai coerente. Era într-o sală de bal pe care nu o recunoştea, o cameră atât de lungă încât nici cu un ochean nu se putea vedea capătul ei. Pe toată lungimea camerei care se

întindea la infinit, era un şir de tinere, toate îmbrăcate în haine de bal şi toate fluturând un evantai, deşi altfel nu se mişcau deloc. Iar el mergea intenţionat încet, de-a lungul şirului, îmbrăcat în uniforma lui vişinie cu fireturi aurii de ofiţer, inspectându-le, cu mama lui la braţ şi cu Graham Muirhead în haine de preot la celălalt braţ. Nu era unul dintre acele vise care sfidau interpretarea, deşi de ce-i venise în cap Muirhead dintre toţi oamenii nu ştia şi nici nu-şi putea imagina.

Ah. Şi apoi reuşi.

Deveni dintr-odată conştient de un soi de mişcare în dreapta lui şi întoarse capul, văzând-o pe domnişoara Muirhead la câţiva paşi de el, fără bonetă şi strângând la piept capetele unui şal, probabil pentru a nu-l zbura vântul inexistent. Se simţi instantaneu iritat. Ea auzise acea conversaţie extrem de personală pe care o avusese cu bunica lui, seara trecută, şi nu avusese bunul-simţ ca măcar să tuşească sau să facă vreun semn pentru a le reaminti de prezenţa ei sau să fi plecat din cameră. Nu fusese conştient de prezenţa ei, aşa cum se întâmpla când era vorba de servitori. Deşi ea nu era un servitor, nu? Era un *oaspete* al bunicii ei – unul care alerga şi îi aducea tot ce avea nevoie, într-un mod cu totul necaracteristic pentru un oaspete. O femeie fără caracter, personalitate sau abilitate de a face conversaţie.

Oare era rudă cu Graham Muirhead, din întâmplare? Nu era un nume obişnuit – Muirhead. Iritarea lui crescu doar la gândul că putea exista vreo legătură.

— Milord, murmură ea.

El înclină scurt din cap către ea şi plecă de pe terasă pentru a se plimba pe pajişte, acolo unde putea fi singur din nou. Ce trebuia să facă acum, decise în timp ce se apropia de un stejar bătrân şi îşi sprijini o mână de trunchiul tare şi familiar, era să petreacă cât mai mult timp cu bunicul lui în acea zi şi să se întoarcă la oraş a doua zi. Putea să spună că avea deja un angajament presant şi nu ar fi minţit. Avea o întâlnire urgentă cu propriul destin. Şi cu siguranţă trebuia să fie pe undeva un bal şi cel puţin o

duzină de petreceri din care să aleagă pentru seara de mâine, şi bineînţeles că fusese invitat la toate. Întotdeauna, în fiecare seară din sezon, erau tot felul de distracţii. Trebuia doar să găsească invitaţiile, să aleagă şi să meargă.

Se resemnase în faţa a ceea ce îl aştepta în viitorul apropiat. Avusese destul timp să se gândească, până la urmă. Bunica îi vorbise deschis despre asta la Crăciun. Mama lui îi tot făcuse apropouri în ultimul an. Amânase şi tot amânase. Asta trebuia să înceteze.

Urma să-l convingă pe bunicul lui să-i vorbească despre copilărie şi despre adolescenţă. Bunicului îi plăcea să spună poveşti vechi, deseori repetate, şi cine ştia dacă Ralph nu avea să le audă pentru ultima dată? Oare starea bunicului chiar se înrăutăţea? Sau putea să mai continue aşa pentru încă zece ani? Era imposibil să ştie răspunsul la această întrebare, dar asta nu schimba oricum problema principală, nu? Ducele avusese un moştenitor, dar acel moştenitor nu avea urmaşi. Iar viaţa, aşa cum spusese şi bunica lui Ralph seara trecută, era întotdeauna nesigură, chiar şi pentru cei tineri. Putea să moară în orice moment.

De fapt, chiar fuseseră momente în care îşi dorise să moară şi chiar încercase să ajute la acest proces… dar nu voia să-şi reamintească de acele zile sumbre. Acum trebuia să se gândească la viaţă. Deşi ce bărbat raţional îşi putea dori să fie responsabil să aducă pe lume o altă fiinţă pe lumea asta?

Scutură din cap. Astfel de gânduri nu trebuiau încurajate.

— Cât de bătrân crezi că e? întrebă o voce din spatele lui, şi spre uimirea lui, Ralph descoperi că domnişoara Muirhead îl urmase pe pajişte şi stătea doar la mică distanţă în spatele lui. Stejarul, mă refer, completă ea.

El o privi fără să zâmbească. Oare *ceruse* el să aibă companie? Oare părea genul de bărbat care se simţea însingurat şi patetic dacă era lăsat să se plimbe singur? Dar se uită la trunchiul de sub mâna lui şi apoi ridică privirea către crengile răsfirate, când poate ar fi trebuit să-i ignore

întrebarea şi pe ea cu totul.

— Câteva sute de ani, zise el. Poate mai mult de o mie. Al doilea duce, care a construit casa cu mai bine de un secol în urmă, a avut mintea să lase stejarul şi să construiască totul mai departe de râu.

— Arată ca paradisul unui copil, zise ea. Te-ai căţărat în el când erai mic?

— Era prea vizibil din casă, răspunse el. Bunica a pus să fiu pedepsit după ce m-a prins escaladându-l într-o zi, când aveam vreo cinci sau şase ani. Chiar atunci se temea că o să cad şi o să mor, şi tatăl meu avea să rămână fără moştenitori.

— Şi a pus să fii pedepsit când ai ales să devii ofiţer militar? întrebă ea. Presupun că ai ales să devii unul, nu? O privi din nou, uimit cu totul, fiind nevoit din nou să-şi amintească faptul că nu era o servitoare. Stătea în soare, iar lumina se reflecta din părul ei, care părea şi mai roşu acum, decât i se păruse seara trecută. Dată fiind pielea ei albă şi pistruii, cu siguranţă trebuia să aibă grijă cu expunerile la soare. Pielea ei se ardea probabil teribil de tare. Şi totuşi, nu purta bonetă.

Fu surprins să observe că acum o privea direct şi că era destul de atrăgătoare, chiar frumoasă, într-un mod unic. Avea ochii mari şi verzi, nasul drept şi faţa ovală. Pomeţii erau bine definiţi, buzele pline şi armonios arcuite, gura generoasă. Cu părul lăsat…

Dar îi pusese o întrebare – una impertinentă şi teribil de personală. Îi răspunse totuşi:

— L-am implorat pe tata fără succes, îi zise el, iar mama a fost fermă şi înlăcrimată, în totalitate de partea lui. Bunica m-a ameninţat că avea să pună să fiu biciuit – biciuit cu cravaşa, ca să folosesc exact cuvintele ei. Cred că presupusese că trecusem de etapa bătăiţelor la fund. Dar bunicul ne-a surprins pe toţi şi i-a supărat pe toţi în afară de mine. Fusese visul lui din copilărie să fie ofiţer militar, *general,* nici mai mult, nici mai puţin, dar bineînţeles că nu i se permisese pentru că era moştenitorul unui duce şi nu avea fraţi. Propriul fiu fusese o dezamăgire pentru el – da, a

spus asta în prezenţa tatălui meu. Care era idealul moştenitorului responsabil. „Lăsaţi băiatul să facă cum doreşte”, a zis despre mine. „Lăsaţi-l să-şi urmeze visul de glorie.” Aveam 18 ani şi tocmai terminasem şcoala. Eram la fel de inocent şi de ignorant ca un nou-născut. Dar cuvântul ducelui de Worthingham era lege pentru familie. Aşa că mi-a cumpărat un post în cel mai bun regiment posibil, precum şi cea mai bună ţinută pe care o puteau cumpăra banii.

— Dar visul tău a fost distrus curând, rosti ea încet.

Ce ştia ea despre asta? O privi rece şi apoi întoarse capul. Oare ar fi trebuit să pornească către rău şi să spere că ea nu avea să-l urmeze ca să-i ofere iar conversaţie şi companie? Sau ar fi trebuit să se întoarcă înapoi în casă şi să se bazeze pe faptul că mergea mai repede ca ea? Ezită prea mult.

— Aseară, am auzit fără să vreau conversaţia dumitale cu Excelenţa Sa, zise ea. Nu am tras cu urechea intenţionat.

Se întoarse din nou către ea. Luă mâna de pe trunchi şi se sprijini cu umărul de el. Probabil ea credea că bate un vânt teribil, căci strângea cu putere de colţurile şalului.

— Înţeleg că nu vrei să te căsătoreşti, dar că trebuie.

El îşi încrucişă braţele la piept şi ridică o sprânceană.

Impertinenţa ei nu avea limite. Deşi avea dreptate – nu trăsese cu urechea. Fusese în salon dat fiind că era un oaspete în casa lor.

— Nu cred că e vorba doar de tinereţea dumitale, nu-i aşa? întrebă ea, iar el ridică şi cealaltă sprânceană. Tinereţea care te face să fii ezitant, continuă ea. Nu e doar faptul că eşti tânăr şi că vrei să ai mai mult timp ca să te distrezi înainte să te aşezi la casa ta. Nu e doar asta, nu?

Ralph se simţi cuprins de un amestec curios de sentimente. O parte din el îşi dorea să râdă, iar cealaltă să explodeze de furie.

— Cred, continuă ea, văzându-l că tace, că e aşa cum i-ai zis ducesei. Nu ai nimic de oferit în afară de tot ceea ce-şi doreşte orice fată de măritat din ţinut şi ce-şi doreşte şi mama ei. Nu cred că mă exprim prea bine, nu? Dar ştiu ce

spun, şi ştii şi dumneata. Nu mai ai nimic de oferit în interior, nu? Ceva ţi-a luat totul. Războiul, poate. Şi eşti gol.

I se făcu frig. Era încă devreme dimineaţa, iar el stătea la umbra unul copac departe de lumina soarelui. Dar nu era asta. Nu era o răceală venită din exterior.

— Presupui că mă cunoşti cu totul, domnişoară Muirhead, rosti el cu răceală, vocea lui fiind pe măsura stării din interior, după... cât a trecut? După ce ne-a în cunoscut acum optsprezece ore?

— Nu te cunosc deloc, spuse ea. Cred că te-ai făcut de nerecunoscut.

— Dar ai conchis că sunt gol, zise el privind-o dispreţuitor.

Ea nici măcar nu avu decenţa de a se simţi inconfortabil, în afară de acele mâini care strângeau şalul.

— Deci crezi că ştii tot ce se poate despre mine, continuă el.

— Cât de nepotrivite sunt cuvintele, spuse ea, scuturând uşor din cap. Oricum ar fi, Lord Berwick, ai nevoie de o soţie şi te înspăimântă gândul că trebuie să te întorci la Londra şi să cauţi una în sălile de bal şi în alte locuri în care se întâlneşte înalta societate.

— Mă înspăimântă, râse el. Cât de prost ar trebui să mă simt, dacă asta ar fi adevărat, domnişoară Muirhead. Sunt, fără niciun fel de exagerare, unul dintre cei mai eligibili burlaci. Tinere domnişoare – frumoase, bogate, de familie bună – deja se înghesuie să-mi stea prin preajmă. O să fie nebunie când o să-mi anunţ intenţiile că sunt gata să fac o alegere.

— Tinere domnişoare, reperă ea. Mă gândesc că te referi la cele abia ieşite de la şcoală. Sărmane fete – aşa cum dumneata însuţi observai seara trecută. Cea pe care o vei alege nu are şanse să fie fericită prea mult timp, nu?

— Pentru că arăt aşa? Îşi trecu cu un deget peste cicatricea de pe faţă. Sau pentru că am sufletul gol?

Nu ştia nici el de ce se supunea acestei conversaţii.

— Pentru că nu ai nimic de oferit. Nimic care să o bucure pe o tânără, cu multe speranţe, inocentă, după ce

trece euforia nunţii.

— Un titlu de contesă, cu perspectiva de a deveni ducesă, nu o s-o facă să fie etern extaziată? întrebă el. Şi faptul că va fi superioară aproape tuturor femeilor din Anglia pentru tot restul vieţii nu contează? Faptul că va avea bogăţii nenumărate e nimic? Toate hainele, trăsurile şi bijuteriile şi orice alt capriciu din lume la care ar putea visa?

— Îmi dau seama după tonul dumitale că eşti de acord cu mine, îi zise ea.

El râse din nou.

— Te gândeşti că voi fi un soţ nemilos, domnişoară Muirhead?

— Cel mai probabil, fără să vrei, zise ea.

Ei bine, se gândi el iritat, era plăcut să fii cunoscut şi înţeles. Se întrebă în treacăt dacă era ceva ce-i putea perturba calmul, dacă se ridica vreodată la înălţimea lucrurilor care se spuneau despre roşcate.

— Ai ieşi mai bine dacă te-ai căsători cu mine, zise ea.

Ce? Rămase locului, cu braţele încrucişate, holbându-se la ea.

— Sunt mai în vârstă, continuă ea, şi am trecut cu mult peste vârsta inocenţei. Am 27 de ani. Cu toate acestea, am încă ani buni la dispoziţie în care pot să fac copii şi nu am niciun motiv să cred că sunt stearpă. Tatăl meu este al şaselea baronet din linia lui, iar mama mea a fost fiica unui viconte. N-am nicio iluzie despre fericirea conjugală şi aş fi mulţumită să accept această căsnicie aşa cum ar fi ea. N-aş interveni în viaţa dumitale. Mi-aş trăi viaţa într-un mod în care nu te-aş face niciodată de ruşine în public şi nici nu te-aş deranja în mod privat. Dacă ai accepta să te căsătoreşti cu mine, ai fi scutit de obligaţia de a alege dintre cele mai eligibile fete care oricum nu te interesează.

Ralph îşi regăsi vocea, în cele din urmă.

— Nu mă interesezi deloc, domnişoară Muirhead.

Era brutal ceea ce-i spusese, clar se simţea înfuriat şi rece până în măduva oaselor.

— Bineînţeles că nu, zise ea, părând neafectată, deşi îi observă că încheieturile i se albiseră strângând şalul. Nu mă aştept la aşa ceva şi nici nu-mi doresc. Ceea ce propun eu este o înţelegere mutuală, Lord Berwick. Ceva care să ni se potrivească la amândoi şi care să nu ne afecteze. Dumneata ai nevoie de o soţie, deşi nu vrei una. Eu vreau un soţ, dar am foarte puţine şanse să găsesc unul. Nu cauţi iubire. Nici eu. Am avut asta odată, dar s-a dovedit a fi o înşelătorie şi ceva ridicol de dureros. Vreau căsătorie pentru că alternativa pentru o femeie este oribil de plictisitoare. Vreau casa mea şi un loc în societate. Vreau copii – iar asupra lor îmi voi revărsa iubirea. Nu o să mă dezamăgeşti. N-o să aştept nimic de la dumneata în afară de ceea ce dictează datoria. Iar eu nu o să te dezamăgesc. Dumneata nu o să aştepţi altceva de la mine în afară de datorie şi o să ai asta fără întrebări şi plângeri. Vrei să te retragi la casa de la ţară după căsătorie. O asemenea existenţă retrasă mi s-ar potrivi de minune. N-o să te rog în permanenţă să mă duci în oraş, la tot felul de distracţii.

Părul era o iluzie, gândi el. Era mai rece decât un peşte, decât orice altceva ce întâlnise el vreodată.

Să se căsătorească cu ea? Să se căsătorească cu ea ar fi fost cel mai aproape lucru de a rămâne singur. Nu putea rămâne singur, totuşi. Trebuia să se căsătorească. Ea avea 27 de ani, era mai mare decât el. Trecuse de tinereţe şi inocenţă. Iubise cândva. Asta însemna…?

— Eşti virgină, domnişoară Muirhead? întrebă el.

Din nou era o întrebare brutală. Şi era una impertinentă şi deloc necesară. Nu lua în considerare serios această propunere incredibilă. Sau da?

— Da, răspunse ea. Sunt.

Se priviră.

— Eşti rudă cu Graham Muirhead? întrebă el.

— Da, e fratele meu.

Ah! Ochii lui trecură de la părul ei, înapoi la ochii ei verzi. Graham avea părul negru şi ochii negri, dar era fratele ei. Nu era vreo recomandare asta. Ea îi ghici gândurile.

— Îţi propun să te căsătoreşti cu mine, Lord Berwick, zise ea, nu cu fratele meu.

capitolul 3

Se aşternu o tăcere lungă şi inconfortabilă în care contele de Berwick rămase unde era, cu umărul sprijinit de stejarul bătrân, cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele încălţate cu cizme încrucişate la gleznă. Părea ameninţător de mare şi… întunecat. Părea întunecat, bineînţeles, şi pentru că stătea la umbra copacului, dar în loc ca întunericul să diminueze efectul cicatricii, îl accentua – şi era obrazul orientat mai mult spre ea.

Nu arăta nicio emoţie, nici umor sau orice altceva în ochii lui goi.

Ce o făcuse să creadă că se putea căsători cu el? Sau că el ar lua în considerare să se însoare cu ea? Era doar un pustiu întunecat. Chiar periculos, deşi nu se gândise la asta până în acest moment. Pentru că nimeni nu avea, cel mai probabil, să ştie vreodată ce sentimente erau îngropate în adâncul lui, gata să erupă în orice moment.

Se întrebă ce avea să iasă dacă liniştea mai continua. Poate că el nu avea nici cea mai mică intenţie să se mişte sau să spună. Oare să se întoarcă şi să plece? De la ultima ei şansă? Dar o şansă la ce? Poate că o căsnicie cu el nu avea să fie cu nimic mai de dorit faţă de ideea de a trăi singură pentru totdeauna, ca o fată bătrână independentă şi nefericită.

Apoi el vorbi în cele din urmă:

— Spune-mi ceva, domnişoară Muirhead. Dacă mariajul este atât de important pentru tine, chiar şi scuza asta patetică de căsătorie pe care mi-o propui, de ce eşti încă necăsătorită la 27 de ani?

Ah. „Pentru că nimeni nu m-a cerut?” Era adevărat. Dar răspunsul nu era atât de simplu.

— Nu sunt eligibilă, zise ea, ridicând bărbia.

Era cel mai mare eufemism pe care îl spusese vreodată.

— Şi cu toate astea te aştepţi să mă însor cu tine? Ridică iar din sprâncene, arătând aşa cum şi-l imaginase ea de la început – arogant şi dispreţuitor. În ce mod eşti neeligibilă, mă rog? Tocmai mi-ai zis că tatăl tău este baron cu ascendenţă solidă, iar că mama ta a fost fiica unui viconte. Originea contează într-o căsnicie. Şi nu arăţi tocmai ca un gargui.

Oare acesta era un compliment? Trase aer în piept.

— Sora mea a fugit cu un bărbat însurat acum şase ani, îi zise ea. S-a căsătorit cu ea un an mai târziu, la doar trei luni după ce soţia lui a murit şi la o lună după ce fusese internată la azil, dar căsătoria lor nu a reuşit să le refacă decât în foarte mică măsură respectabilitatea în ochii societăţii. N-o să fie primită vreodată în cercurile înalte ale aristocraţiei, iar noi n-am fost iertaţi pentru că tata a refuzat să o alunge chiar şi atunci când cel care a sedus-o a abandonat-o ca să se întoarcă la soţia lui bolnavă.

— *Noi,* zise el. De ce te-a făcut pe tine o paria comportamentul scandalos al surorii tale şi reacţia neînţeleaptă a tatălui tău, domnişoară Muirhead?

— Ei bine, începu ea, privindu-şi degetele pe care le întinsese în faţa ei de parcă îşi inspecta manichiura. Bărbatul era unul dintre cei mai populari în societate, la acea vreme, deşi era sălbatic şi excentric, un dramaturg cu apariţie flamboaiantă şi înfăţişare atrăgătoare, un exemplar care putea rivaliza cu uşurinţă cu Lord Byron. Iar soţia lui era fiica unui ministru din guvern. Nu se putea să fie mai rău. Lucy avea 17 ani. Nici nu-şi făcuse debutul în societate. Era la Londra doar pentru că îmi făcusem eu debutul la vârsta grandioasă de 21 de ani şi o convinsese pe mama că avea să moară de plictiseală dacă era forţată să rămână la ţară cu guvernanta. L-a întâlnit pe domnul Nelson în Hyde Park când şi-a scăpat săculeţul. Şi tot conţinutul lui s-a împrăştiat la picioarele domnului Nelson, în timp ce ea se plimba acolo, într-o dimineaţă, cu camerista mamei. Familia soţiei lui a făcut un scandal

monstru după ce el a fugit cu ea. Tatăl ei l-a dat afară pe *papa* de la unul din cluburile lui. Fratele ei a căutat ceartă cu fratele meu în public şi l-a provocat la duel. Graham a refuzat să lupte.

Contele o întrerupse:

— Nu zău, aşa a făcut? Dar presupun că e ceva ce ar face el.

— Oh, s-a dus la întâlnire, spuse ea, privindu-l încruntată, dar nu a ridicat pistolul. A făcut paşii necesari, când s-a dat semnalul, dar s-a întors şi a stat în loc, cu braţele pe lângă corp. Din ce am înţeles, nici măcar nu s-a aşezat într-o parte, ca să-i diminueze şansele celuilalt de a-l nimeri. Adversarul său a ridicat pistolul şi a tras în aer, şi toată lumea l-a batjocorit pe Graham, făcându-l laş, dar eu tot cred că e unul dintre cele mai curajoase lucruri de care am auzit. Mama a insistat să încercăm să revenim la normal, în timp ce *papa* a plecat în căutarea fugarilor, iar Graham a încercat în van să-i ceară scuze doamnei Nelson şi familiei sale. Am mers la petrecerile la care fuseserăm deja invitaţi, dar după aceea nu au mai venit alte invitaţii. Când mama a încercat să meargă în vizită la doamne care în trecut ne primiseră, dintr-odată nu mai erau acasă, chiar dacă trăsurile lor erau la uşă, dovedind minciuna. Când am ajuns, într-o seară, la clubul Almack, la balul care avea loc în fiecare săptămână, am aflat că ni se retrăseseră drepturile de intrare.

Urmă o tăcere scurtă.

— De ce ţi-ai făcut debutul la 21 de ani?

— Bunica a murit când am împlinit 18 ani, explică ea, iar mama a insistat să purtăm un doliu strict, deşi *papa* a zis că nu era nevoie să ne stricăm planurile pe care le făcuseră pentru mine. După asta, mama a fost bolnavă timp de doi ani. A fost boala care a ucis-o până la urmă, deşi a făcut tot ce a putut şi m-a dus la Londra, pentru debutul meu întârziat, la 21 de ani.

— Şi nu te-ai mai întors la Londra după asta? întrebă el. Niciodată în şase ani? Amintirile trec repede în lumea bună. Scandalul de ieri e înghiţit de cel de azi, şi apoi de

catastrofa de mâine. Şi nu ai fugit tu. Cine a fost bărbatul pe care l-ai iubit?

Privirea lui o măsură din cap până în picioare, şi ea strânse şalul din nou.

— Poftim?

— Mi-ai zis că ai iubit odată, îi reaminti el, dar că s-a dovedit a fi ceva înşelător şi dureros.

Ah!

— Era bogat, cu titlu şi frumos, spuse ea, fără să răspundă cu adevărat la întrebare, şi atent cu mine din momentul în care ne-am cunoscut la primul meu bal. Părea că e un vis împlinit şi bineînţeles că m-am îndrăgostit de el până peste cap. Şi de ce să nu o fi făcut? Mama încurajase legătura. Am dansat la aproape toate balurile şi am stat unul lângă altul la spectacole. Am avut conversaţii la serate şi ne-am plimbat la picnicuri. Am fost la petreceri după piese de teatru la care venea şi el. Mă copleşea cu complimente şi chiar şi-a declarat afecţiunea veşnică. Îmi sucise minţile cu totul şi mă aşteptam de la o zi la alta să vorbească formal cu tata şi mă şi imaginam cea mai fericită fată din lume. Mă numesc „fată“ pentru că asta eram atunci, chiar dacă trecusem de 20 de ani. Credeam că mă iubeşte. Şi, chiar eram invidiată de multe fete dintre cunoştinţele mele. Făcu o pauză şi trase aer în piept, apoi oftă. Eram la un bal cam la o săptămână după ce Lucy fugise cu domnul Nelson. Cu toate astea, eu şi mama ne-am dus. Trebuia să dansez în deschidere cu bărbatul care până nu de mult îmi făcuse curte. S-a apropiat când a sosit momentul, a zâmbit fermecător, a făcut o plecăciune adâncă şi a întins mâna… către fata de lângă mine. A făcut-o intenţionat şi a făcut-o în văzul tuturor, şi bineînţeles ochii tuturor erau asupra mea. Toată lumea m-a văzut zâmbind uşurată după acea săptămână urâtă şi m-a văzut făcând un pas în faţă şi întinzând propria mână. Se opri preţ de un moment şi trase aer în piept. Eu şi mama ne-am făcut bagajele în acea noapte şi ne-am dus acasă. Dragostea este un fenomen foarte ciudat, milord. Poate să moară dintr-odată, abrupt şi complet, încât poţi să o vezi drept

ceea ce este cu adevărat – o iluzie.

— Dar dureroasă, îi reaminti el.

— La acel moment, recunoscu ea. Dar am trecut peste. Am supravieţuit. Şi a fost o lecţie. Nu va trebui să te preocupi vreodată că o să devin sentimentală şi că o să mă îndrăgostesc de dumneata – dacă accepţi târgul propus de mine.

— Un supravieţuitor, rosti Ralph încet. Nu te-ai mai întors?

— Ba da. Zâmbi pe jumătate. Anul trecut. M-am dus la insistenţele mătuşii mele, Lady Easterly, care se simţea singură, căci toate fetele ei, verişoarele mele, sunt căsătorite şi împrăştiate prin ţară. Mi-a zis exact ceea ce mi-ai zis dumneata, că memoria societăţii este scurtă. Şi trecuseră cinci ani. Am mers la câteva concerte şi serate cu ea. Am fost de acord să o însoţesc la câteva petreceri şi chiar la un bal care era dat de un văr de-al unchiului meu. Dar dintr-odată, bârfele au reînceput, şoapte ciudate şi priviri semnificative în direcţia mea. La început m-am gândit că scandalul din trecut iese iar la iveală, dar era altceva. Ceva cu totul neaşteptat şi teribil de prostuţ. Mătuşa Julia mi-a zis despre ce era vorba într-o dimineaţă când mă pregăteam să mă duc la bibliotecă, iar Graham a venit curând să confirme cele spuse de ea.

Îşi duse mâinile la spate. Închise ochii pentru un moment, apoi îi deschise şi continuă:

— Cred că, dacă ai fost în Londra primăvara trecută, ai întâlnit-o pe Lady Angela Allandale, fiica marchizului de Hitching, nu? Venise din nordul Angliei ca să-şi facă debutul şi a uluit înalta societate.

Riscă să-i arunce o privire.

— Îmi aduc aminte că se spunea că este un adevărat diamant, zise el, şi jumătate din populaţia masculină eligibilă o curta. Nu am văzut-o niciodată. M-am asigurat că nu o văd. La acel moment, încă evitam orice potenţial pericol de a fi atras într-o căsătorie.

— Avea părul şi ochii ca ai mei, spuse ea. Avea şi tenul ca mine. Apoi, când a început să se vorbească despre

asta, unii dintre membrii mai în vârstă ai societăţii şi-au adus aminte că marchizul frumos cu părul roşu, tatăl ei, atunci când era tânăr la Londra i-a făcut curte unei încântătoare domnişoare West, *mama mea,* înainte ca problemele lui financiare să-l facă să-şi mute interesul către moştenitoarea unei averi uriaşe, care este acum marchiza de Hitching.

Contele Berwick nu scoase niciun cuvânt când ea se opri.

— Mama şi tata s-au căsătorit până la finalul acelui sezon, continuă ea. Mama mi-a vorbit întotdeauna despre modul rapid în care tata a curtat-o ca despre o mare poveste de dragoste. N-am crezut niciuna dintre bârfele care erau în floare anul trecut. Şi nici acum nu le cred. Am încercat să trec peste asta, aşa cum am făcut cu incidentul de acum cinci ani, dar la un picnic, la care am fost cu mătuşa mea, am avut nenorocul de a mă întâlni cu lordul… cu fostul meu iubit şi l-am salutat spunându-i pe nume. El şi-a ridicat monoclul la ochi, s-a uitat semnificativ către părul meu, a făcut o plecăciune uşoară şi distantă şi s-a îndepărtat, asigurându-se că aud remarca pe care a făcut-o domnului care-l însoţea. Unul dintre cuvinte a fost „bastardă”. Am plecat acasă a doua zi.

Chloe realiză că rămăsese în aceeaşi poziţie prea mult timp. Simţea un fel de ţiuit în ureche, o răceală în creştet şi în nări, şi se temea că avea să leşine. Trase aer în piept, scuturâ din cap, îşi înfipse unghiile în palme şi se forţă să nu facă ceva cu adevărat umilitor.

— Şi l-ai confruntat pe tatăl tău? întrebă Lord Berwick.

— Nu, admise ea. I-am zis că mi-au ajuns câteva săptămâni la Londra, că mi se făcuse dor de casă şi că mă plictisisem. În cele din urmă, bârfa m-a ajuns din urmă. Câteva persoane care stăteau la vecinii noştri de Crăciun m-au recunoscut la o adunare locală, şi povestea s-a răspândit ca focul, până a ajuns şi la urechile lui *papa.* A luat foc. A făcut o… scenă. A fost oprit la timp, înainte să-l provoace la duel pe unul dintre oaspeţi. Am plecat acasă devreme şi atunci l-am întrebat. Nu mi-a răspuns direct. Mi-

a zis că a iubit-o pe mama din momentul în care a văzut-o, şi că ea l-a iubit pe el. Mi-a zis că m-a iubit întotdeauna, dinainte să mă nasc şi de când am apărut pe lume. Am fost primul lui născut, fiica lui cea mare şi iubită, mi-a spus. Mi-a zis că mai avuseseră roşcate în familia lui, dar a fost vag cu privire la momentul când s-a căsătorit cu mama – nu ştiam data, mi-am dat seama – şi nu am insistat cu subiectul şi nici nu am încercat în vreun fel să aflu adevărul. M-am născut în februarie după acel sezon. Nu *cred* în această bârfă, dar trebuie să ştii toate astea, presupun. Asta dacă iei în considerare propunerea mea, ceea ce nu cred că se întâmplă.

Se mişcă în cele din urmă, întorcându-se cu faţa spre casă. Chiar nu se gândise în profunzime la asta seara trecută, nu-i aşa? Se gândise doar la ideea de a propune târgul, într-o manieră lucidă şi lipsită de pasiune. I se păruse o idee bună, o reală posibilitate, un mariaj în care amândoi ar fi avut de câştigat. Nu prea se gândise la bagajul personal pe care îl aducea cu ea, care ar fi speriat orice bărbat sănătos la cap făcându-l să nu-şi dorească să aibă vreo legătură cu ea. Şi acum, că dezvăluise tot, se simţea epuizată şi umilită. Şi îngrozită de propria insolenţă.

— Înţeleg, spuse ea, că ideea de a te căsători cu mine nu ar fi deloc un târg pentru dumneata, Lord Berwick, chiar dacă te-ar scăpa de bătaia de cap de a mai căuta o nevastă în Londra. Te rog să uiţi că am sugerat asta.

— Nu cred că vreau să adaug şi memoria slabă pe lista celorlalte neajunsuri ale mele, zise el. Şi ar trebui să fie foarte slabă.

Într-adevăr. Dintr-odată soarele părea foarte fierbinte, deşi era destul de devreme de dimineaţă. Îi ardeau obrajii. Îşi dădu seama că el nu intenţiona să mai spună ceva, iar ea nu mai avea nimic de spus. Dacă ar fi putut să păşească direct în uitare, în acel moment, ar fi făcut-o bucuroasă. În acele circumstanţe casa părea deodată la mii de kilometri distanţă.

Îşi croi drum către casă, dar picioarele păreau să nu mai aibă încheieturi. Aproape că-i simţea ochii – acei ochi

reci şi goi – pe spinare.

*

Ralph luă micul dejun cu bunicul lui. Din fericire, nu mai era altcineva în salon. Ştia din experienţele trecute că ducesa avea obiceiul să se scoale din pat la unsprezece, după ce sorbea o cană de ciocolată caldă.

Cei doi îşi petrecură restul dimineţii în biroul ducelui, discutând despre o varietate de subiecte până când bătrânul domn adormi când serveau cafeaua. Ralph rămase în tăcere, urmărindu-l şi amintindu-şi de bărbatul viguros şi hotărât care fusese bunicul lui cu ani în urmă, plin de replici acide şi furie la orice semn de comportament necuviincios, dar şi cu ochii care sclipeau ştrengăreşte. Unul dintre buzunarele de la haina lui era întotdeauna umflat de bomboane.

Ralph plecă să călărească după prânz. Se duse după medicul bunicului şi îl găsi întorcându-se de la o fermă îndepărtată, la care fusese chemat pentru a pune la loc braţul unui muncitor care căzuse din podul unui grajd şi-şi rupsese mâna.

Ducele nu suferea de vreo maladie anume, îl asigură doctorul Gregg pe contele de Berwick. În afara bătrâneţii, bineînţeles. Inima lui nu mai era la fel de puternică precum fusese odinioară, aşa cum era şi de aşteptat, şi avea tendinţa de a cădea victimă răcelilor care bântuiau prin vecinătate. Suferea de reumatism, de un pic de gută. De indigestie şi de multe afecţiuni previzibile la bătrâneţe. Era fragil în comparaţie cu un bărbat mai tânăr, dar la fel de bine putea să trăiască mai mult decât oricare din ei.

Ralph îi mulţumi, îi strânse mâna şi plecă. Bunica lui se temea fără motiv. Bunicul nu era în pragul morţii, însă, indiferent de cât de aproape era ducele de propriul sfârşit, exista doar un moştenitor. Şi era în mod clar datoria acestuia de a avea propriii fii, preferabil cât bunicul lui mai trăia.

Intenţionat, Ralph nu se gândi la evenimentele din

acea dimineaţă. Îl ajută şi faptul că domnişoara Muirhead nu-şi făcu apariţia toată ziua, iar când ducele remarcă lipsa ei la cină, ducesa explică că sărmana fată nu se simţea bine şi că avea să rămână în camera ei de teamă să nu-i dea ce avea ea şi bunicului.

— E bunătatea întruchipată, remarcă ducesa.

După acest episod, Ralph abia aştepta să plece dis-de-dimineaţă.

Îşi petrecu seara cu ambii bunici şi ajunse să le citească cu voce tare, în timp ce bunica împletea, iar bunicul îşi odihnea capul pe spătarul scaunului, adormind din nou. Ducesa se uită cu subînţeles la Ralph când bătrânul începu să sforăie. Ralph continuă să citească.

Plecă în dimineaţa următoare către Londra cu cabrioleta, grăbit sub ameninţarea unor nori groşi şi a unei ploi care părea gata să înceapă în orice moment, dar care nu-şi făcu apariţia. Vremea se potrivea perfect cu dispoziţia lui Ralph. Viitorul fusese ales pentru el şi nu mai exista posibilitatea unei amânări. Zilele libertăţii lui – dacă fusese vreodată liber – se terminaseră. Cum ar fi fost dacă nimeni nu era, de fapt, vreodată liber? Dacă totul era deja predestinat? Dar gândind în acest fel nu făcea decât să-şi adâncească depresia, aşa că alungă acele gânduri şi se concentră la altceva.

Dimineaţa precedentă. Oare era doar o vânătoare de averi? O oportunistă? O femeie rece şi calculată?

„Nu sunt eligibilă.” În apărarea ei, se părea că niciunul din dezastrele prin care trecuse nu era din vina ei. Se bucura de primul ei sezon când sora ei fugise cu acel tâmpit de Freddie Nelson – cel puţin, presupunea că el era acel dramaturg de care vorbise ea – care credea că stilul de viaţă flamboaiant era un bun substitut pentru creier şi talent. Nu ea se făcuse de râs în timpul acelei aventuri teribile. Cât de tipic pentru Graham Muirhead totuşi să meargă la un duel şi să refuze să ridice pistolul sau să se ferească pentru a nu fi o ţintă sigură.

Şi nici nu era vina ei că bărbatul care o curtase – nu-l numise pe individ, spusese doar *Lord* Cutare – se dovedise

a fi un nemernic de primă clasă. Şi nici nu era vina ei că mama ei avusese o legătură indiscretă cu un bărbat cu păr de o nuanţă distinctivă de roşu sau că acesta transmisese această trăsătură unui copil care se născuse nouă luni mai târziu, după căsătoria grăbită cu Muirhead. Ralph se îndoia pentru prima dată în viaţa lui că bârfa se înşela şi era sigur că şi domnişoara Muirhead era sigură, deşi o nega.

Deşi nimic din toate astea nu era din vina ei, era într-adevăr neeligibilă. Trebuie să fi fost nebună – sau pur şi simplu disperată – să se aştepte ca el să se însoare cu ea doar pentru a nu se mai obosi să curteze pe altcineva.

Bunica lui o primise ca oaspete, asta era adevărat, în ciuda notorietăţii ei, dar cu siguranţă ar fi făcut o criză dacă şi-ar fi manifestat intenţiile de a se căsători cu acea femeie. Şi îşi putea imagina deja reacţiile mamei şi ale surorilor lui.

Alungă gândurile legate de domnişoara Muirhead. Avea treburi mai presante şi chiar mai plicticoase de luat în considerare. Trebuia să-şi înceapă campania în acea seara. Chiar găsise şi o invitaţie la un bal, la care avea să fie prezentă toată crema înaltei societăţi şi toate fetele de măritat. În loc de asta, se duse după ce cină singur acasă, la Stanbrook House din Grosvenor Square ca să vorbească cu George, duce de Stanbrook, dacă din întâmplare era acasă.

George îi era în acelaşi timp prieten, cât şi o figură paternă, având în vedere că-şi pusese casa la dispoziţie atâţia ani pentru soldaţii răniţi, oferindu-le timp şi spaţiu pentru a se vindeca.

Şi vindecarea, aşa cum şi George recunoscuse, cum o făceau însă foarte puţini oameni, nu consta doar în a repara oasele rupte şi a coase rănile, ci şi în restaurarea păcii şi sănătăţii în minţile tulburate. Adevărata recuperare era un proces de durată, unul care putea dura toată viaţa. George avusese întotdeauna darul de a-i face pe toţi şase care stătuseră la el să se simtă speciali.

Ralph se întrebase câteodată dacă vreunul dintre ei îi oferise la fel de multă atenţie lui George, care fusese la rându-i teribil de rănit de război, chiar dacă nu fusese pe

câmpul de luptă.

Era acasă şi, prin minune, nu avea planuri de ieşit. Ralph îl găsi şezând lângă foc în salon, cu un pahar de vin de Porto la îndemână şi cu o carte în mână. Închise volumul şi îl aşeză deoparte cu un zâmbet larg, şi pentru prima dată Ralph conştientiză că poate fusese egoist că venise aşa, neanunţat. Poate că George îşi dorea o seară liniştită în confortul propriei case.

— Ralph, zise el, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna. Vino să te încălzeşti la foc în timp ce-ţi pun ceva de băut!

Vorbiră despre nimicuri şi politeţuri preţ de câteva minute, şi Ralph începu să se relaxeze.

— Tocmai m-am întors din Sussex, zise el în cele din urmă. Am fost chemat de bunica. Dar nu m-au reţinut. Am fost trimis înapoi să caut o nevastă, cu cât mai repede posibil, cu atât mai bine. Ca să nu mai spun că trebuie să o las şi gravidă în noaptea nunţii dacă nu vreau să înfrunt furia Excelenţei Sale.

George îl privi cu afecţiune, în tăcere.

— Bunicul nu se simte bine? întrebă el.

— Este trecut de 80 de ani, răspunse Ralph drept explicaţie.

— Nu regreţi, întrebă George, că ai lăsat-o pe domnişoara Courtney să plece?

Ralph tresări şi privi către conţinutul paharului său, rotind lichidul în inferior.

Domnişoara Courtney era sora mai mică a lui Max Courtney, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui – unul dintre prietenii lui morţi. Ralph o cunoştea de când era mic, iar ea era doar un copil. Obişnuia să o necăjească ori de câte ori mergea la Max în timpul vacanţelor de vară şi, atunci când se făcuseră mai mari, flirtase cu ea puţin. După ce se întorsese acasă, după cei trei ani petrecuţi în Cornwall, se întâlnise cu ea de mai multe ori la diverse evenimente sociale, iar ea explicase debordând de bucurie că, atunci când era cu el, se simţea mai aproape de fratele ei mult iubit. Începuse şi să-i scrie, chiar dacă era destul de

indecent pentru o femeie singură să-i scrie în privat unui gentleman. Ralph se temea că începea să se ataşeze de el. O evitase ori de câte ori putuse şi chiar îi ignorase câteva din scrisori şi îi răspunsese foarte scurt şi indiferent la altele. În timp ce el se afla la Middlebury Park, în acea primăvară, ea îi scrisese să-l informeze că urma să se căsătorească cu un preot din nordul Angliei. Se simţise atât de vinovat pentru că-i oferise atât de puţină consolare după moartea lui Max şi pentru că ignorase afecţiunea pe care ea încercase să i-o ofere. Îşi împărtăşise aceste sentimente cu prietenii lui Supravieţuitori.

— Nu aveam nimic de oferit, George, zise el. I-aş fi făcut viaţa mizerabilă. Îmi era prea dragă pentru a o încuraja să se ataşeze de mine.

George nu zise nimic. Sorbi din pahar şi se sprijini de spetează, punând picior peste picior, cu braţul liber pe spătarul scaunului. Era imaginea perfectă pentru relaxarea elegantă. Ochii lui îl priviră pe Ralph fără a-l fixa într-un fel anume. Acesta era darul lui, acea poză, acea tăcere, acea atenţie. Aştepta. Invita. Nu în vreun mod cu prejudecăţi sau ameninţător.

Ralph aşeză paharul, îşi odihni coatele pe braţele scaunului şi îşi sprijini bărbia pe vârfurile degetelor unite. Îşi plimbă privirea asupra focului.

— Aş face viaţa oricărei femei un dezastru, reluă el. Pot să aleg o doamnă şi să mă căsătoresc cu ea, George. Por să-i ofer siguranţa numelui meu, averea mea şi perspectivele. Pot să mă culc cu ea şi să o las gravidă. Asta e tot. Şi nu e suficient.

— Multe femei ar numi asta un paradis, rosti George cu blândeţe.

— Nu cred, răspunse Ralph.

— Nu, admise George cu delicateţe după ce tăcerea se întinsese prea mult. Nu e suficient.

Ralph îl privi. George era de acord că o căsnicie lipsită de sentimente, chiar de afecţiune, ar fi iadul pe pământ. Nu vorbise niciodată de propria căsnicie, care începuse la o vârstă fragedă şi se sfârşise când soţia lui se sinucisese

după moartea fiului lor în peninsulă.

— Toate tinerele de acolo sunt dornice să găsească soţi în marea piaţă a căsătoriilor. Soţi eligibili, iar eu sunt cât de eligibil se poate. Oricare dintre ele ar fi extaziată să mă prindă în plasă, chiar dacă arăt *aşa,* spuse Ralph, ridicând o mână pentru a gesticula către faţa lui.

— Unii spun că cicatricea te face mai atrăgător, zise George.

— Trebuie să mă însor cu una dintre aceste fete, rosti Ralph aspru. În curând. Apoi o să-i distrug visurile şi o să-i ruinez viaţa.

— Şi totuşi, faptul că eşti conştient de asta şi că îţi e milă de tânăra domnişoară arată că îţi pasă. Chiar îţi pasă. Asta nu ai înţeles tu încă.

Ralph îl privi gânditor.

— Ar trebui să te urăsc.

George ridică din sprâncene.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa, continuă el. Mai mult de o dată.

Era ceva despre care nu vorbiseră de foarte mult timp – acele momente în care Ralph încercase să-şi ia viaţa, acele momente în care se gândise la asta, dar discutaseră despre acele gânduri până când fusese convins să nu-i dea curs.

— Şi? Mă urăşti? întrebă George.

Ralph nu-i răspunse; se uită din nou la foc.

— Există o femeie, zise el şi se opri.

Nu voia să se *gândească* la acea femeie. George tăcea din nou.

— Ai întâlnit-o anul trecut pe Lady Angela Allandale? întrebă Ralph.

— Incomparabila? întrebă George. Avea o armată de tineri peţitori şi chiar şi unii mai în vârstă care umblau după ea, dar nu s-a hotărât la niciunul. S-a întors anul ăsta? Ea este această femeie?

— Şi ai auzit de un scandal cu privire la o tânără care arăta la fel ca ea şi despre care se spune că aproape sigur e o bastardă de-a marchizului de Hitching?

— Da, am auzit, răspunse George, şi m-am gândit cât de ghinionistă era acea tânără că a moştenit acele trăsături distinctive şi că arăta la fel ca fiica legitimă, încât nu ar fi avut nici o şansă să nu stârnească bârfe. Dar nu era ilegitimă în totalitate, dacă-mi aduc bine aminte. Era recunoscută ca fiind fiica unui baronet. Hmmm, Muirhead, cred, nu?

— Da.

— *Ea* este această femeie?

— Stă cu bunica mea la Manville Court, îi explică Ralph. Mama ei, acum decedată, a fost fina ducesei. Domnişoara Muirhead e acolo, cred, pentru că se simte inconfortabil acasă cu tatăl ei, care insistă că bârfele sunt nişte prostii, deşi aproape s-a luat la bătaie în public când zvonurile au ajuns în ţinutul lor. Ieri mi-a propus un târg care să fie benefic amândurora. Ea îşi doreşte un soţ, dar fără legături emoţionale. Ştie că am nevoie de o nevastă, dar nu am ce legături emoţionale să-i ofer.

— O pereche făcută în rai, atunci, rosti George încet.

— Poate, admise Ralph.

Urmă o tăcere lungă, oarecum apăsătoare, timp în care un buştean pocni în foc, scoţând scântei în şemineu.

— Spune-mi de ce te gândeşti să faci o legătură aparent neînţeleaptă cu această femeie nefericită, zise George. Poate pentru că te gândeşti că o s-o răneşti mai puţin decât pe tinerele inocente care abia îşi fac debutul? Ai grijă chiar şi aşa, Ralph! Toţi putem fi răniţi. Chiar şi femeile care devin paria ale societăţii. Chiar şi tu. Dar spune-mi!

Ralph privi gânditor în flăcări înainte de a vorbi iar.

„Toţi putem fi răniţi.”

capitolul 4

Era ultima ei şansă, aşa se gândise Chloe cu o zi înainte, când îi făcuse acea propunere contelui de Berwick. Ultima ei şansă. Dacă asta fusese, dispăruse astăzi. La fel şi el.

Scuza pe care o folosise în ziua anterioară pentru a nu

ieşi din cameră nu fusese o minciună. Gândul că ar fi trebuit să-l vadă îi făcea măruntaiele să se întoarcă pe dos, să-i producă greaţă. La fel şi gândul de a vedea pe altcineva. Chiar şi pe ea însăşi. Simţea că profitase cumva de ospitalitatea ducesei. Excelenţa Sa ar fi fost oripilată să afle ce făcuse Chloe şi ce-i sugerase nepotului ei preţios. Chloe stătuse cu picioarele încrucişate pe pat, vreme de ore întregi, uitându-se în gol, cu draperiile trase la fereastră, cu şalul strâns peste umeri şi piept. Dacă s-ar fi ridicat din pat – se gândise o dată sau de două ori când fusese tentată – s-ar fi văzut în oglinda de la măsuţa de toaletă. Şi dacă se ridica, trebuia să accepte că viaţa mergea mai departe şi că ea nu avea de ales şi trebuia să continue şi ea, o zi teribilă după alta, până la sfârşit, care cu siguranţă era foarte îndepărtat numai ca să-i facă în ciudă. Urma să trăiască, cel mai probabil, până la 90 de ani.

Încă de la 18 ani viaţa ei fusese o dezamăgire şi un dezastru, unul după altul, culminând cu anul trecut când se sugerase că totul în viaţa ei fusese o minciună. Pentru că bineînţeles că bănuise – şi încă bănuia – că *papa* nu era cu adevărat tatăl ei. Marchizul de Hitching! Doar numele o făcea să încremenească. Şi cu toate astea, încă insistase să spere în această dimineaţă că viitorul urma să-i aducă şi altceva. Acea speranţă o făcuse să ajungă la fundul prăpastiei.

Din nou.

Începea să simtă ca şi cum disperarea era acasă, un loc aproape familiar. Dar poate că să ajungă într-un loc atât de jos avea unele merite, se gândi acum, în această dimineaţă, după ce se trezise şi realizase surprinsă că dormise câteva ore. Cel puţin de acolo nu avea cum să mai coboare. Şi cel puţin acum nu avea de ce să se mai teamă că o să dea ochii cu contele de Berwick, nu pentru multă vreme, în orice caz. Servitoarea care îi adusese în cameră urciorul cu apă caldă, atunci când sunase din clopoţel, o asigurase că Excelenţa Sa plecase deja de la Manville, cu cabrioleta, cu tot bagajul şi cu valetul după el.

Şi astfel, pentru că oricum nu avea de ales, Chloe

coborî la parter. Mulţumi Cerului totuşi pentru binecuvântările de care se bucura, în timp ce se îndrepta către salonul de mic dejun, în ciuda lipsei totale de apetit. Erau multe pentru care trebuia să fie recunoscătoare, ultimul dintre ele fiind că nu era un angajat la Manville Court, ci oaspete, iar ducesa era mereu bună cu ea. Avea libertatea de a merge oriunde îşi dorea, parcul din jurul casei fiind enorm şi frumos amenajat. Şi vara se apropia. Totul arăta mult mai bine când era soare şi cald. Oh, da, erau multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Erau mii de femei care şi-ar fi tăiat o mână pentru a avea viaţa ei.

Gândurile o făcură să îşi aducă aminte de tatăl ei, care fusese foarte supărat înainte ca ea să plece de acasă şi chiar mai supărat când plecase, dar încercă să alunge acele amintiri. Fusese nevoită să plece. Trebuia să pună un pic de distanţă între ei, în timp ce-şi punea gândurile în ordine, deşi nu ştia exact ce să pună în ordine. Fie îl credea, fie nu-l credea.

De ce era aici dacă îl credea?

La patru zile după ce contele de Berwick se întorsese la Londra, Chloe ieşi să facă o plimbare, care se dovedi mai lungă decât cele pe care le făcea de obicei. Vremea părea să fi trecut de la răceala de primăvară târzie la căldura verii care se apropia, iar soarele strălucea. Ducesa plecase în vizită, dar îi spusese cu un zâmbet strălucitor, la prânz, că nu se aştepta ca ea să o însoţească, dat fiind că doamna Booth devenise surdă de-a binelea şi ar fi fost cu mult mai încântată să aibă drept companie doar o bătrână prietenă.

Chloe străbătu pajiştea de la est, având grijă să evite stejarul bătrân, până când ajunse la râu şi la podul din piatră care ducea dincolo către păşune, care făcea parte din parc, deşi totul fusese aranjat în aşa fel încât să pară sălbatic şi nu cultivat. Arăta foarte primitor în lumina soarelui, iarba fiind smălţată pe ici, pe colo de margarete, piciorul-cocoşului şi trifoi. Chiar şi de pe această parte a râului putea să vadă fluturii zburând de la o floare la alta. Dar astăzi nu avea dispoziţia necesară pentru soare sau

veselie. Poate în altă zi...

Urmări cărarea de pe malul râului şi în curând se afla la umbra copacilor care creşteau deşi, de o parte şi de alta a râului. Apa era de un verde-închis aici, până când viteza ei creştea şi forma mici vârtejuri cu bule albe de spumă când se apropia de valea de la vest şi de pragurile şi seria de cascade în care se vărsa în lacul de dedesubt.

Încetini şi se bucură de mirosul apei şi al ierburilor, de jocul fascinant al miilor de nuanţe de verde şi de razele jucăuşe ale soarelui, care reuşeau pe alocuri să străbată frunzişul, de sunetele apei şi de ciripitul păsărilor.

Călcă cu grijă pe pietrele înşiruite de-a lungul drumului destul de accidentat, dar care din fericire nu era alunecos şi nici nu prezenta vreun pericol. Ajunse jos şi ieşi în lumina puternică a soarelui pe marginea lacului. Umbra şi susurul cascadelor rămăseseră în urmă. Încă îşi număra binecuvântările, hotărâtă. Cât de norocoasă era că avea acest parc în care se putea plimba oricând voia să iasă din casă şi cât de norocoasă era să aibă o casă în care să trăiască atât timp cât îşi dorea. Nu ştia cât avea de gând să stea. Cu siguranţă, în cele din urmă, avea să se întoarcă acasă. Ştia că *papa* o iubise întotdeauna la fel de mult ca pe Graham sau Lucy, care erau cu siguranţă copiii lui. Ştia că bârfele şi întrebările ei îl necăjiseră foarte tare. Nu ştia însă dacă el îi spusese adevărul. Poate nu avea să ştie niciodată. Şi poate că nici nu conta. Îl iubea oricum. *Asta* ştia cu siguranţă. Dar dacă ar fi ştiut dincolo de orice îndoială care era adevărul...

Era teribil într-adevăr – doar cineva care trecuse prin aşa ceva ar fi putut să înţeleagă – să afli la vârsta de 26 de ani că identitatea ta este îndoielnică, că tatăl tău, că iubitul *papa,* s-ar putea să nu fie tatăl tău adevărat. Un alt motiv pentru care plecase din Londra în mare grabă, primăvara trecută, fusese oroarea pe care i-o trezise posibilitatea de a se întâlni cu marchizul de Hitching pe undeva şi de a simţi cumva o legătură cu el. Fusese mai teribil, de fapt, decât orice oroare. Fusese o panică de nedescris. Dacă exista o persoană pe lumea asta pe care nu voia să o cunoască sau

să o vadă niciodată, nici măcar în trecere, era bărbatul care o cunoscuse pe mama ei cu nouă luni înainte de naşterea ei.

Încercă din nou să scape de aceste gânduri nepotrivite, insistente, şi să se bucure de pacea şi de frumuseţea care o înconjurau. Se opri să culeagă câteva pietre plate şi se sprijini cu spatele de trunchiul subţire al unei sălcii care îşi întinsese crengile peste apă, de ambele părţi, făcând-o să se simtă ca şi cum era în propria lume. Aici apa era albastră şi strălucea în soare. Crengile sălciei erau foarte verzi, aerul era curat şi de peste tot se auzeau cântece de păsări. Luă una dintre pietrele culese în mâna dreaptă, o aşeză cu atenţie şi o aruncă pe apă.

Aşa cum o învăţase tatăl ei cu foarte multă răbdare, în copilărie. Dar nu mai avea exerciţiu. Piatra lovi suprafaţa şi dispăru fără să sară nici măcar o dată.

Ei bine, nu trebuia să renunţe după doar o încercare sau, poate, nici după douăzeci de încercări. A doua piatră sări de cinci ori – un record şi pentru ea – şi trecuse bine de jumătatea lacului până se scufundă. Chloe zâmbi cu satisfacţie. Nici tatăl ei nu reuşise să facă mai bine de-atât.

Oh, *papa!* Dintr-odată se simţi copleşită şi îi venea să plângă.

Ar fi trebuit să fie mulţumită cu victoria acelei aruncări, se gândi ea cu tristeţe, când la scurt timp a cincea piatră şi a treia la rând nu sări deloc şi doar se scufundă. Deşi poate că încercările ei avură un efect, căci se simţea mai veselă.

— Totul ţine de încheietură, se auzi o voce atât de aproape încât Chloe tresări alarmată şi scăpă celelalte trei pietre.

Se chinui să vadă ceva dincolo de crengile bogate ale sălciei, în stânga ei. Dar nu se înşelase cu privire la voce. Nu era unul dintre grădinari. Contele de Berwick stătea în iarbă, la doar câţiva metri de copac. Probabil venise pe ruta directă de la casă. Era îmbrăcat de călărie, avea o pelerină lungă descheiată şi un joben care îi ascundea faţa, dar nu putea masca ameninţarea tăcută a cicatricei lui. Se juca cu

cravaşa, lovindu-şi cizmele de piele.

Inima ei o luă razna, ca şi cum i se urcase în gât. Îi bătea atât de puternic, de parcă ar fi fost o pasăre în colivie, care încerca să evadeze.

— Dacă ai fi venit mai repede, cu câteva momente mai devreme, zise ea, ai fi văzut că una dintre pietre a sărit de cinci ori.

— Lăudăroasă, zise el. Sau mincinoasă.

— E adevărat! protestă ea.

Ce naiba căuta înapoi la Manville? Şi nu doar la casă ci la lac? Se simţea un pic ridicol acolo unde stătea ca şi cum se ascunsese ca o laşă dincolo de crengile sălciei. Sperând să nu fie văzută. Îşi croi drum şi ieşi pe iarbă

El o privi fără grabă, încruntându-se uşor, cu ochii distanţi şi de nepătruns. Chloe îşi strânse mâinile la spate şi se abţinu să-şi ceară scuze pentru că se afla acolo, unde poate şi el venise ca să fie singur. Ar fi putut să evite să vorbească cu ea. Până la urmă, trebuie să fi fost evident că ea nu-l văzuse venind.

Dar oare de ce ar fi căutat singurătate şi linişte în parc, când tocmai ajunsese? Avea cizmele pline de praf, ceea ce sugera că de data asta venise călare, nu în şaretă. Călărise tocmai de la Londra? De ce?

Îi spuse foarte copilăreşte, grăbită, fără a aştepta să vadă ce are el de spus:

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru dimineaţa aceea. Am avut timp să mă gândesc la ce ţi-am propus şi mi-am schimbat părerea. A fost un impuls nebunesc. Am şi uitat de el. Sper de dragul ducesei că i-ai adus veşti bune de la Londra.

— Ţi-ai schimbat părerea? zise el după câteva momente, în timp ce se lovi ritmic cu cravaşa de cizme. Ce păcat! Pentru că am venit să te cer de soţie, domnişoară Muirhead.

*

Ducele moţăia în biroul lui, îl informase Weller pe

Ralph când venise, iar Excelenţa Sa era în vizită la doamna Booth. Domnişoara Muirhead nu mersese cu ea. Regreta că nu ştia unde se afla.

Nu era nici în salon şi nici în camera de dimineaţă. Ralph căutase în ambele încăperi. Şi nici pe terasa de est nu era. Un grădinar pe care îl strigase o văzuse mergând pe pajiştea de est în direcţia râului în urmă cu o oră. Dar nu era nici pe malul apei şi nici pe păşunea care se întindea de ambele părţi ale podului. Ralph se uitase în dreapta când ajunsese la pod, dar, dacă ar fi mers în acea direcţie, ar fi ieşit în drum, dincolo de porţi, către sat. Cu siguranţă ar fi văzut-o dacă asta ar fi fost destinaţia ei. Şi în afară de asta, dacă voia să meargă în sat de ce ar fi ales o cale atât de obositoare şi de ocolitoare? Cărarea din stânga ducea printre copaci şi cobora către pragurile râului şi către micile cascade. Dacă mersese aşa, cu siguranţă ar fi ajuns la lac. Părea o destinaţie plauzibilă pentru o zi atât de frumoasă.

Ralph porni pe ruta scurtă spre lac, trecu pe lângă casă şi pe pajiştea abruptă de în vest. Aproape că nu o văzu când ajunsese acolo. Malul lacului părea pustiu. Dar apoi apăru o piatră de dincolo de crengile unei sălcii şi sări o singură dată, din cauza unghiului mult prea înclinat, care făcu imposibilă o a doua săritură. Se scufundă. Nu putea decât să fi fost aruncată de cineva şi de cineva nu prea talentat. Urmă încă una, apoi o alta, cu acelaşi rezultat.

Şi apoi o văzu, stând cu spatele ei subţire sprijinit de trunchiul copacului, rochia ci verde oferindu-i camuflajul aproape perfect. Doar că nu purta bonetă, iar acel păr roşu pe care îl avea o dădea de gol imediat chiar şi dacă ar fi vrut să se ascundă. Oare purta vreodată o bonetă?

Nu-l văzuse apropiindu-se şi, în mod stupid, Ralph aproape că se întoarse pe călcâie înainte ca ea să-l vadă. Dar ce naiba? Venise arăta drum călare, înaintea trăsurii cu bagaje şi a valetului, doar ca să vorbească în mod privat cu ea. Avusese noroc – nu se întâlnise cu niciunul dintre bunicii lui.

Mersese la un bal după seara în care discutase cu George. Nu era nimic neobişnuit în asta, bineînţeles.

Mergea des la baluri. De obicei dansa de câteva ori cu doamnele cunoscute. Ar fi fost nepoliticos faţă de gazda lui să nu danseze deloc. Ceea ce nu făcea des însă era să-i permită gazdei respective – Lady Livermere în acest caz – să se prindă de braţul lui de parcă primise cine ştie ce trofeu şi să-l perinde în faţa tuturor, prezentându-l unui şir aparent interminabil de domnişoare pe care nu le mai văzuse până atunci. Şi mamelor acestora, bineînţeles. Nici o tânără care se respecta nu participa la un bal fără mama ei de braţ în fiecare moment cu excepţia celor în care se dansa. Se întrebase dacă mama lui vorbise cumva cu Lady Livermere. Cele două doamne erau mai mult decât simple cunoştinţe.

Devenise conştient de interesul faţă de persoana lui, pe parcursul serii. Era mai mult decât sigur că nu-şi imagina asta. Pentru că fusese obligat să rezerve câte un rând de dansuri cu cât de multe tinere puteau începea într-o seară lungă de dans. Ar fi trebuit să fie bucuros. Fără să facă vreun efort, tocmai fusese prezentat mai multora dintre cele mai eligibile fete din acel sezon şi în acelaşi timp semnalase că în acest an era în căutare de soţie. Ar fi putut, dacă ar fi vrut să evite ideea de a căuta de unul singur, să-şi aleagă soţia din acea seară, ar fi putut să meargă la tatăl fetei a doua zi şi să facă oferta înainte de venirea următoarei seri. Logodnica lui ar fi fost anunţată în ziarele de a doua zi. Toate incertitudinile existenţei lui ar fi devenit certitudini.

*

Şi nu vanitatea îl făcuse să creadă că totul era atât de uşor. Avea un titlu de conte şi avere până la urmă. Mai mult decât atât, era şi moştenitorul unui ducat, al cărui stăpân trecuse de 80 de ani. Avea proprietăţi ducate, toate scumpe şi prospere, care erau împrăştiate în coate colţurile Angliei.

Majoritatea partenerelor lui de dans fuseseră drăguţe. Toate erau tinere şi graţioase, cu maniere plăcute, delicate.

Câteva fuseseră mai vivace. Una sau două i se păruseră inteligente şi avuseseră nişte conversaţii – pe cât se putea în ambientul agitat al unei săli de bal. Toate erau eminamente eligibile. Şi doar una se uitase în mod vădit la cicatricea lui, scârbită de ea.

De îndată ce dansul final avusese loc, se grăbise spre casă. Cum trecuseră prin asta tovarăşii lui Supravieţuitori – Hugo şi Vincent primii, apoi Ben şi Flavian? Cum putuseră să-şi asume un angajament pe viaţă care ar putea la fel de bine să le aducă numai nefericire şi, mai important, dacă nu cel mai important, care ar putea să le aducă nefericire soţiilor lor. Cum de *ştiuseră?* Sau poate nu ştiau? Oare doar speraseră la fericire şi îşi jucaseră şansele cu norocul?

Niciunul dintre ei, din ce ştia Ralph, nu fusese forţat să se căsătorească dintr-un simţ al datoriei. Bine, Vincent, poate. Dar niciunul dintre ei nu stătuse într-o sală de bal, ştiind că între acei pereţi trebuia să-şi găsească partenera pe viaţă.

Nu mai rămăsese mult din acea noapte după ce se întorsese acasă de la bal. Îşi petrecuse restul serii holbându-se la satinul cu modele complicate ale baldachinului de deasupra capului şi nu se gândi deloc la niciuna dintre candidatele foarte reale pe care le cunoscuse în acea seară, ci se trezi gândindu-se insistent la neeligibila domnişoară Muirhead.

Neeligibilă conform propriilor spuse. Nu era practic ilegitimă, bineînţeles, chiar şi dacă zvonurile erau adevărate, dat fiind că Sir Kevin Muirhead o recunoscuse de la naştere, dar avusese nenorocul de a avea aceleaşi trăsături ca ale lui Hitching şi ale fiicei lui legitime, ceea ce făcea greu de crezut că bârfele nu erau adevărate sau că zvonurile de anul trecut nu erau reale. Şi mai era şi celălalt bagaj pe care îl purta. Sora ei, care la vârsta de 17 ani fugise cu Freddie Nelson, deşi soţia lui trăia, şi apoi şi Graham Muirhead care ajunsese implicat într-o farsă de duel. Tatăl ei, în loc să-şi dezmoştenească fata, o primise înapoi şi cel mai probabil îi plătise proaspătului văduv Nelson o avere ca să o ia de nevastă înainte de naşterea

copilului ei. Între timp, domnişoara Muirhead fusese umilită public, ignorată şi îi fusese refuzată şi intrarea la clubul Almack.

Să o numească neeligibilă era un eufemism. Datoria lui Ralph era să se însoare. Şi din moment ce nu aştepta nici o satisfacţie din partea acestei uniuni şi implicit nu-i păsa cu cine se însura, trebuia doar să-i facă fericiţi pe bunicii şi pe mama lui prin alegerea unei tinere care era în acelaşi timp eligibilă şi împlinită, cineva care avea să se plieze cu uşurinţă pe viitorul rol, cineva al cărei nume nu fusese implicat nici în vreo urmă de scandal.

Şi tocmai întâlnise la bal mai bine de o duzină de candidate perfecte. Şi totuşi, stătea treaz gândindu-se la domnişoara Muirhead şi la sugestia ei absurdă şi impertinentă ca ei să… Cum numise totul? Ca ei să facă un târg.

Ce mai târg!

O vizită a doua zi pe mama lui. În mod clar, vorbise cu Lady Livermere, deşi nu venise la bal ea însăşi. Auzise de triumful lui şi de interesul pe care îl stârnise, precum şi de partenerele cu care dansase. Făcuse o listă cu tinere domnişoare cu care ar fi fost ireproşabil să se întâlnească, să le cunoască şi apoi să le curteze. Erau fix douăsprezece. Dansase seara trecută cu patru din ele. Ea avea să mai invite încă patru cu mamele lor, la ceai, într-o după-amiază, împreună cu alte doamne, ca scopul ei să nu fie tocmai atât de evident, iar Ralph s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Următoarele patru…

Ralph se oprise să o mai asculte.

La patru zile după ce plecase de la Manville Court, se găsea pe drumul care ducea înapoi pentru a o căuta pe domnişoara Muirhead. Dintr-odată, aşa-zisul târg al ei părea cea mai bună dintre opţiunile lui. Cel puţin, niciunul dintre ei nu avea să fie rănit. Cum putea cineva să sufere o dezamăgire când nu aştepta nimic? Ea îşi dorea un soţ, o casă şi o familie, o ambiţie de înţeles pentru o femeie. El avea nevoie de o soţie şi de familie. Niciunul dintre ei nu îşi dorea dragoste sau romantism sau orice alte idei sensibile

pe care unii oameni cu înclinaţii romantice le aşteaptă când vine vorba de o căsătorie reuşită. El nu avea nimic de oferit în această direcţie, iar ea nu îşi dorea nimic. Ea terminase cu iubirea.

Nu se gândi intenţionat la ceea ce-i spusese George pe acest subiect. Era neeligibilă, da, dar fără să fie vina ei. În toate evenimentele în care fusese amestecată în ultimii şase ani părea să nu fie vinovată. Şi, îşi aminti el, încă un punct în favoarea ei, voia să trăiască liniştită la ţară. Nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Londra şi cu şirul nesfârşit de distracţii. Şi nici el nu voia asta.

Indiferent cum era, indiferent cât de mult analiza în loc să-şi folosească bunul-simţ, venise. O căutase şi îi spusese chiar îndrăzneţ *de ce* venise.

„Am venit să te cer de soţie, domnişoară Muirhead.”

Dar o spusese doar după ce ascultase ce avea ea de spus.

„Am avut timp să mă gândesc la ce ţi-am propus şi mi-am schimbat părerea. A fost un impuls nebunesc. Am şi uitat de el.“

O plăcuse şi mai mult pentru vorbele înflăcărate, pentru modul în care îşi ridicase nasul către el. O plăcuse mai mult pentru că faptul că-şi înălţase bărbia şi pentru că văzu în ochii ei o strălucire aproape războinică.

— De ce? îl întrebă ea acum.

Suna ca o provocare.

capitolul 5

Chloe încă îşi ţinea mâinile prinse la spate. Strânse. Din cine ştie ce motiv, al treilea deget, de la ambele mâini, era încrucişat cu arătătorul.

— Trebuie să mă căsătoresc, zise el, ca să-i răspundă la întrebare. Dat fiind acest motiv, aş vrea să fie cineva care nu se aşteaptă şi nici nu-şi doreşte ceva ce nu pot oferi. Îmi pot da numele cu tot ceea ce presupune asta în

prezent şi promisiunile de viitor şi pot să ofer siguranţă, respectabilitate şi protecţie. Pot să ofer o casă şi copii, într-adevăr, ultima parte este ceea ce mă voi strădui din toate puterile să ofer. Dar ştii deja toate astea. Pot să ofer toate beneficiile materiale ale averii şi poziţiei mele. O să-ţi ofer şi libertate în limitele respectabilităţii. Nu o să-ţi ofer însă dragoste, romantism sau iluzia unei afecţiuni pe care nu o simt, deşi o să-ţi arăt respect şi o să fiu curtenitor. Mi-ai zis zilele trecute că vrei să te măriţi, să ai o casă a ta, să ai copiii tăi. Mi-ai zis că nu-ţi doreşti legături emoţionale în căsătorie. Este corect, domnişoară Muirhead?

*

Ochii şi vocea lui erau lipsite de emoţie. Şi totuşi vorbea despre căsătorie − a lui şi a ei. Nici dacă s-ar fi străduit nu ar fi reuşit să facă totul să sune mai impersonal. Dar bineînţeles că ea pornise toată treaba asta. Îl auzise când i se confesase bunicii lui şi amintindu-şi cuvintele lui în noaptea următoare, se gândise că avea o şansă să-şi îmbunătăţească soarta.

Să o îmbunătăţească? „Nu o să-ţi ofer însă dragoste romantism sau iluzia unei afecţiuni pe care nu o simt.”

Oare ce i se întâmplase? Nu fusese aşa când era mic, la şcoală. Graham îl descrisese întotdeauna ca un băiat vibrant, charismatic, un lider pasionat pe care toată lumea voia să-l urmeze.

— Da, răspunse ea, cu un ton pe măsura vocii lui. Este corect.

— Atunci te cer de soţie, zise el.

Pur şi simplu. Cu un simplu „da“ putea fi soţie şi mamă. Putea să aibă casa ei, siguranţă şi respectabilitate, dar fiind că avea să fie o lady căsătorită. Nu avea să se mai simtă niciodată fără identitate, fără casă şi fără rădăcini, nici dacă el murea înaintea ei. Urma să fie Chloe Stockwood, contesă de Berwick. Avea să descopere ce însemna să fie cu un bărbat. Mulţi ani se întrebase şi ardea de dorinţa secretă şi total nepotrivită pentru o lady de a

afla asta. „Te cer de soţie.” închise ochii şi se întrebă dacă o căsătorie în astfel de circumstanţe cenuşii avea să fie mai rea decât să rămână aşa cum era. Dar cum se putea asta? Nimic nu putea fi mai rău…

„O să-ţi ofer şi libertate în limitele respectabilităţii.”

Asta însemna oare ce credea ea că înseamnă? Şi oare implica că şi el ar fi beneficiar de acelaşi tratament? Oare putea să îndure aşa ceva?

Se gândi în treacăt la toate visurile ei despre iubire, romantism şi căsătorie cu care pornise în minte la debutul sezonului ei, la vârsta de 21 de ani.

Şi la îngrozitoarea trezire la realitate, care îi ucisese acele visuri. Prefera realitatea. În această căsnicie avea să ştie din timp la ce să se aştepte şi la ce nu. Nu aveau să fie surprize şi nici tulburări emoţionale. Întotdeauna când oamenii îşi pierdeau capul în faţa emoţiilor existau cu mult mai multe coborâşuri decât suişuri.

— O casă? zise ea, deschizând ochii pentru a-l privi din nou. La ţară?

— Elmwood Manor din Wiltshire este a mea. Este o reşedinţă mare, înconjurată de un parc cu privelişti îmbietoare. N-am mai petrecut mult timp acolo de când eram mic, dar vreau să schimb asta – după ce mă căsătoresc.

— Ai locui acolo primăvara? întrebă ea. La fel şi vara, şi iarna?

— Nici Londra în sine şi nici sezonul de primăvară nu prezintă niciun interes pentru mine, îi răspunse el. Aş fi fericit să le evit pe amândouă. După ce mă însor, pot să fac asta. Îmi doresc o soţie pentru casa mea şi o mamă pentru copiii mei, nu am nevoie de o gazdă pentru viaţa mea socială. Nu te voi obliga niciodată să mergi unde nu vrei.

Aproape că-i venea să-l pună să-i promită asta, dar cuvântul unui gentleman era în sine o promisiune.

— Prea bine, arunci, îi zise ea privindu-l îndelung, în timp ce al patrulea şi degetul ei mic se încrucişară şi ele la spate. Accept.

El nu zâmbi şi nici nu aruncă jobenul în aer în mod

exuberant. Într-adevăr, arăta aproape amenințător, cu borul pălăriei care îi acoperea ochii şi cu cicatricea care îi tăia faţa pe diagonală. Şi părea şi foarte masiv, probabil şi din cauza faptului că stătea un pic mai în deal faţă de ea. Oare chiar făcuse asta şi acceptase să se mărite cu acest străin morocănos?

— Am adus o aprobare specială cu mine, zise el.

Dacă i-ar fi dat un pumn în stomac nu ar fi rămas mai lipsită de aer ca acum. Nu era pregătită să… dar ce era de aşteptat sau de pregătit?

— Tatăl meu? spuse ea. Mama ta?

Oh, şi un milion de alte persoane şi de lucruri de luat în considerare. O ţinută pentru nuntă. Rochie de mireasă. O biserică şi invitaţii. Un mic dejun de nuntă. Anunţuri de logodnă. Timp să *se gândească.* Nimic nu era esenţial. Asta urma să fie o căsătorie din necesitate pentru el, o căsătorie din interes pentru ea. Nu era o uniune care să fie sărbătorită cu familia şi cu prietenii prin dans şi voie bună. Nu era o ocazie la care mireasa să se gândească în următoarea jumătate de secol ca la cea mai fericită întâmplare din viaţa ei. Era o simplă formalitate, pecetea pe o propunere de afaceri pe care o acceptaseră amândoi.

— Eşti majoră, zise el. Nu cred că ai nevoie de consimţământul tatălui tău. Mama va afla despre această căsătorie după ce este realizată. Altfel şi-ar dori să aibă un cuvânt de spus despre toate, dacă ar şti dinainte. Aş prefera să ne căsătorim fără agitaţie şi fără vacarm.

— Înainte să te răzgândeşti? întrebă ea.

— N-o să mă răzgândesc, o asigură el. De ce aş face-o? Dacă nu eşti tu, domnişoară Muirhead, va trebui să fie altcineva. Cel puţin pot fi sigur că pe tine nu te rănesc.

Da. Putea fi sigur de asta. Şi deşi nu avea logică, acum se simţea rănită.

Ochii lui se uitau profund într-ai ei şi văzură poate mai mult decât îşi dorise ea.

— N-o să te rănesc, domnişoară Muirhead, zise el. E o promisiune. După ce ne căsătorim, o să te tratez cu respectul cuvenit soţiei şi contesei mele. Deja am întocmit

un contract scris, pe care o să-l prezint tatălui tău ca să-l discutăm după nunta noastră. O să-ţi ofere toată siguranţa viitorului pe care ţi-o poţi dori, chiar şi în cazul în care voi muri înaintea ta. Tu mi-ai propus acest târg, şi eu l-am acceptat în condiţiile tale, dat fiind că se potrivesc cu ale mele. Eşti sigură că asta vrei?

Chloe îşi desfăcu degetele de la spate şi aduse mâinile în faţă pentru a-şi netezi fusta. Pentru prima dată îşi dădu seama că nu avea nici bonetă şi nici mănuşi – aşa cum fusese şi cu câteva dimineţi înainte. Urma să aibă un soţ, o casă liniştită la ţară, copii şi siguranţă. Oare ce altceva să-şi fi dorit, când în urmă cu câteva zile, cu câteva ore, o aştepta o viaţă cenuşie, de dependenţă tristă? Şi chiar ea fusese cea care sugerase acest târg lipsit de sentimente.

— Sunt foarte sigură, zise ea, uitându-se în ochii lui.

— Bine, încuviinţă el. Acum trebuie doar să-i informăm pe bunicii mei înainte de a merge la vicar ca să fac aranjamentele. Pentru… mâine, sper.

Mâine? Simţi că i se strânge stomacul.

— Nu o să le placă asta, zise ea. O să deteste acest lucru şi o să mă dispreţuiască şi o să mă considere o vânătoare de avere. Poate că au şi dreptate.

El se lovi cu cravaşa peste cizme până când se opri dintr-odată şi privi în jur.

— Fă o plimbare cu mine, domnişoară Muirhead, îi zise el.

O porni prin iarbă în direcţia cascadelor şi a pietrelor care formau treptele cărării abrupte pe care ea le coborâse mai devreme. Nu privi înapoi pentru a vedea dacă ea îl urma, iar acea aroganţă înnăscută, acea presupunere că el conducea şi alţii trebuiau să-l urmeze, era cu mult mai mult faţă de ce-şi imaginase ea despre el când îl cunoscuse prima dată.

Îl urmă şi îl ajunse din urmă, mergând pas la pas cu el. El nu încercă să-i ofere braţul sau să înceapă o conversaţie. Urcatul cărării abrupte era mult mai dificil decât coborârea. Nu mersese niciodată în această direcţie

şi ignoră mâna pe care contele de Berwick i-o oferi pentru a o ajuta în părţile mai periculoase, făcându-se că nu o observase. El nu insistă şi continuă să meargă înaintea ei până când trecură de cea mai abruptă parte şi ajunseră la pragurile de apă, care dădeau în cele din urmă la terenul nivelat. El se opri pentru a privi în spate, iar Chloe rămase lângă el, sunetele scoase de apă asurzind-o din nou.

— Acesta era locul meu preferat din parc, în copilărie, zise el cu vocea ridicată. Nu aveam voie să vin aici, aşa că bineînţeles veneam tot timpul.

Chloe aproape că râse.

— E periculos pentru un copil, zise ea.

— Bineînţeles, admise el. Dar şi pentru adulţi e la fel. Dar copiii au cu mult mai multă siguranţă când păşesc decât cred adulţii, iar lumea a fost făcută ca ei să exploreze şi să cunoască lumea.

— Şi să se rănească? Poate să şi moară?

— Accidente se mai întâmplă, răspunse el, ridicând din umeri.

Chloe îl privi. Privea apa cu ochii mijiţi, ca şi cum căuta ceva în râul care curgea repede. Era cu obrazul neafectat spre ea. Fu uimită să descopere cât de chipeş era. Şi asta nu se datora doar feţei lui şi părului negru. Avea fizicul perfect pentru înălţimea lui şi purta hainele de călărie cu eleganţă nestudiată, în ciuda prafului care se aşezase pe cizmele lui. Părea neliniştit, i se păru ei, ca şi cum exista o putere, o energie, care aştepta să erupă. Conştientiză că abia dacă îl cunoştea – şi până şi asta era o afirmaţie îndrăzneaţă. Nu-l cunoştea deloc. Şi cu toate acestea, a doua zi, pe vremea asta, era foarte posibil să fie căsătorită cu el.

El se întoarse brusc spre ea şi îi întinse cravaşa.

— Ţine asta, zise el impetuos, şi, atunci când ea o luă surprinsă, el îşi scoase şi mănuşile şi i le întinse. Ia şi astea!

Apoi intră în râu, cu piciorul drept pe o piatră scufundată, în timp ce piciorul stâng se întinse cu grijă pe alta. Albia râului era înclinată în acea zonă. Apa curgea cu repeziciune peste fundul pietros. Cascadele începeau un pic

mai în faţă. Dacă nu călca pe unde trebuie…

Chloe îşi muşcă buza de jos pentru a nu-l striga ca să-l avertizeze să fie atent. Sau să-i ceară să-i explice ce naiba voia să facă.

El se opri la mijlocul albiei şi se aplecă peste un rând de pietre care ieşeau de sub apă. Nu putea să vadă ce făcea, deşi el îşi duse mâna în buzunarul de la haină odată. După aceea se întoarse şi porni înapoi către mal.

— La ce te *gândeai*? întrebă ea când era în siguranţă lângă ea. Mai mult ţipă către el, din cauza zgomotului apei. Puteai să mori.

El o privi cu ochii goi, deşi ea avu senzaţia tulburătoare că întrezăreşte ceva în adâncimea lor, ceva ce părea aproape… neastâmpărat? Cu o mână, el îşi luă cravaşa şi mănuşile înapoi şi pe cealaltă o vâri în buzunar. Scoase o singură piatră – plată, subţire, fină şi aproape rotundă.

— Poate, zise el, întinzându-i-o, data viitoare când te duci la lac o poţi face pe asta să sară de *şase* ori.

Ea luă piatra perfectă şi se holbă la el.

— Ţi-ai riscat viaţa, îl întrebă, pentru o piatră pe care s-ar putea să o arunc în apă fără să o fac să sară măcar o dată?

— Sau, zise el, pentru o piatră care o să sară de şapte ori.

Ce…? Ea strânse piatra în palmă şi ştiu într-o secundă că nu urma să o arunce nicăieri, cu siguranţă nu în adâncul vreunui lac. Ştia că avea să o păstreze şi, într-o zi, poate, să o arate nepoţilor ei, când avea să le povestească că i-o dăduse bunicul ei în ziua în care o ceruse de nevastă. Nu diamante sau aur, ci… o piatră. Şi să le spună cum îşi riscase viaţa în mod stupid ca să o obţină.

Ţinea strâns în mână propria dovadă de romantism.

— Dacă o să ne aducem copiii la Manville, spuse ea, o să leg un capăt al unei sfori de încheietura lor şi celălalt de a mea, ori de câte ori ies afară, ca să nu-i scap din ochi pentru niciun moment.

Faţa lui rămase total lipsită de expresie.

— Un simplu „mulţumesc” ar fi fost suficient, domnişoară Muirhead, zise el, iar ea realiză şocată că el chiar se distra.

Şi că, poate, şi ea se simţea la fel.

El se întoarse brusc şi reluă drumul către terenul plat. Sunetul apei care cădea rămase în urma lor, iar Chloe îşi putea auzi respiraţia întretăiată pe măsură ce apa devenea calmă şi verde-închis din nou. Printre coroanele copacilor putea să vadă cerul albastru şi razele de soare. Aveau să ajungă la pod în curând şi să se întoarcă spre casă. Se opri din mers.

— Ce o să spui? îl întrebă. Şi ducele, şi ducesa au aflat cu siguranţă până acum că te-ai întors, dar că nu eşti nicăieri în casă.

— O să zic că m-am plimbat cu tine în parc, îi răspunse întorcându-se spre ea, şi că te-am cerut de soţie. O să le spun că ai acceptat. Întotdeauna mi s-a părut că este cel mai bine să spui adevărul atunci când nu ai niciun motiv să-l ascunzi.

Ea trase tremurător aer în piept.

— Am fost de acord, domnişoară Muirhead, îi explică el, că este datoria mea să mă căsătoresc. Le-am permis bunicilor mei, sau cel puţin bunicii, să mă preseze cu ideea căsătoriei şi urgenţa acesteia pentru că este o urgenţă pe care trebuie să o realizez. Nu voi permite însă nimănui cu excepţia doamnei căreia i-am propus să mă însor să-mi influenţeze alegerea. Te-am ales pe tine pentru motive pe care le ştii bine. Dacă membrilor familiei mele nu le va conveni asta, e problema lor, nu a mea.

— Excelenţa Sa a fost atât de bună cu mine, zise ea.

— Nu mă vei convinge să-mi schimb părerea, domnişoară Muirhead. Poate ţi-ai schimbat-o tu pe a ta? Şi poate nu ai curajul să te măriţi cu mine?

Nu încerca să o liniştească cu vorbe linguşitoare. Şi ei îi plăcea asta. Oare chiar avea curajul să se mărite cu el? Mai exact, oare avea curajul să nu se mărite? Nu urma să mai aibă o asemenea şansă vreodată. Sau *vreo* şansă, cel mai probabil. Frecă piatra din mână cu degetele.

— Nu mi-am schimbat părerea, zise ea.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult în acest moment decât ca el să rămână jos şi să le dea bunicilor lui vestea, în timp ce ea ar fi putut să fugă în camera ei. Dar, până la urmă, tot ar fi trebuit să coboare şi să dea ochii cu ei. Mai bine să facă asta acum, până nu îşi pierdea de tot curajul.

Lucrurile nu merseră deloc conform planului. Îl descoperiră pe majordom în hol, părând neaşteptat de agitat, în timp ce un lacheu se foia stânjenit, de parcă ar fi aşteptat instrucţiuni să meargă rapid undeva. Uşa către biblioteca ducelui era larg deschisă şi de acolo se auzeau vocile amestecare ale acestuia, ale ducesei şi ale valetului ducelui. Ducesa apăru în prag, încă îmbrăcată în hainele cu care fusese în vizită la doamna Booth.

— Spune că nu vrea niciun doctor, Weller, zise ca, adresându-se valetului. Aşa că poţi să uiţi de ideea de a trimite după el.

— N-am nevoie de şarlatanul ăla, se auzi vocea răguşită a ducelui. Nu poate un om să doarmă şi să sforăie în camerele lui private fără ca toată lumea din casă să presupună că e pe moarte? Bentley, banditule, nu te mai *foi* prin jurul meu sau o să te trimit la plimbare fără preaviz şi fără referinţe.

Ducesa îl văzu pe conte, care înainta pe hol, către ea.

— Ah, Ralph, zise ea, fără a comenta apariţia lui neaşteptată, eşti chiar omul de care am nevoie. Vino să-i bagi minţile în cap bunicului tău! Gemea şi se ţinea de piept, şi se lupta să respire când am aruncat un ochi în cameră mai devreme, după ce m-am întors de la doamna Booth, însă acum îmi zice că e în cea mai bună formă. O să mă bage pe mine în mormânt în următoarea oră.

Contele de Berwick se transformă în faţa ochilor lui Chloe. Se schimbă într-o prezenţă autoritară şi era foarte uşor de văzut că fusese ofiţer militar. Porni către birou înainte ca bunica lui să termine ce avea de spus, cizmele lui răsunând pe podeaua de marmură. O strânse de umăr în trecere şi dispăru în cameră.

— Berwick, zise ducele. A înnebunit lumea.

— Cum te simţi, domnule? întrebă el pe un ton succint. Arăţi bine sănătos, dar bunica este supărată şi are nevoie să fie liniştită. Permite-mi pentru binele ei să-l chem pe doctorul Gregg şi după ce nu o să găsească nimic în neregulă, o să ai satisfacţia de a-i spune „Ţi-am zis eu“.

— Şarlatanul naibii, mormăi ducele din nou, dar Chloe simţi că avea să cedeze.

— Bentley, continuă contele, te rog să-l rogi pe Weller să trimită pe cineva după doctor şi după ce termini cu asta, adu-mi un pahar de coniac. Poate că te simţi perfect sănătos, domnule, dar de ce să pierdem ocazia să bem un pahar de coniac în mijlocul zilei.

Valetul ducelui deja trecea pe lângă Chloe, aflată în pragul uşii. Oricum era o sarcină inutilă. Majordomul îi făcuse semn lacheului, care ţâşnise deja pe uşa principală pentru a-l aduce pe doctor.

— E atât de încăpăţânat, se plânse ducesa lui Chloe. Întotdeauna a fost aşa. Nici nu ştiu cum l-am suportat atâţia ani.

— E datorită feţei mele chipeşe, zise ducele, tuşind şi ducând mâna la inimă.

— Ha! făcu ducesa şi apoi se uită la nepotul ei şi se încruntă. Ralph? Dar ce faci aici? Nu-mi spune că deja ai veşti bune? Sau mai bine spune-mi. Ai?

Ralph stătea lângă scaunul ducelui, deasupra lui, încruntându-se la el, dar se întoarse şi se uită întâi către bunica lui şi apoi la Chloe.

— Am, începu el, dacă prin veşti bune te referi la anunţarea logodnei mele, bunico. M-am logodit, o logodnă foarte *recentă.* Domnişoara Muirhead tocmai mi-a făcut onoarea de a-mi accepta cererea de căsătorie.

Chloe îşi strânse puternic mâinile în faţă.

— Sper că o să fiţi fericiţi pentru noi, adăugă el.

Ralph îi spusese domnişoarei Muirhead că alegerea soţiei lui îi aparţinea doar lui, că ceea ce credeau rudele lui despre acest lucru era problema lor, nu a lui. Chiar şi aşa, el se simţise un pic neliniştit gândindu-se cum urmau să reacţioneze bunicii lui când avea să le spună despre asta.

Căci chiar dacă ducesa o primise doar din bunătatea sufletului pe nepoata unei bune prietene ale ei din tinereţe, asta nu însemna că avea să fie şi încântată de ideea unei căsătorii între acea doamnă şi unicul ei nepot. Pe fapt, părea foarte probabil că urma să fie oripilată, aşa cum sugerase domnişoara Muirhead că avea să se întâmple. El nu avea să-şi regrete alegerea nici dacă urma să fie aşa, dar nu şi-ar fi dorit să-şi dezamăgească bunicii.

Acum avea şi altceva la care să se gândească în afară de reacţia lor faţă de logodna lui. Bunicul lui nu arăta bine. Era cenuşiu în jurul gurii şi avea şănţuleţe pe lângă nas. Iar bunica lui era agitată şi foarte îngrijorată pentru el. Pentru câteva momente, Ralph se gândi să-i răspundă altfel la întrebare şi să amâne anunţul, dar în cele din urmă alesese să spună adevărul.

O reacţie imediată se dovedi imposibilă, dar fiind că Bentley se grăbea să ajungă în birou, cu un pahar de coniac în mână, în timp ce Weller pur şi simplu zăbovea prin faţa uşii, atitudinea lui de obicei impasibilă fiind înlocuită de nelinişte. Bentley încercă să ducă paharul la buzele ducelui, dar fu certat şi admonestat pentru tentativa lui. Până la urmă ducele luă paharul în mâna lui şi sorbi din el.

— Să închizi uşa în urma ta, Bentley, spuse el. Doar faţa ta posomorâtă şi chipul lui Weller sunt suficiente pentru a mă face să mă simt bolnav cu adevărat.

Toţi ceilalţi continuată să rămână unde erau. Nemişcaţi ca într-un tablou, până când uşa fu închisă.

Ducesa vorbi prima.

— Chloe? zise ea, mai mult uimită decât revoltată. O să te căsătoreşti cu Chloe, Ralph?

Chloe. Partea amuzantă era că pentru prima dată îi auzea rostit numele mic. Ea încă stătea lângă uşă, cu mâinile în faţă, arătând ca şi cum ar fi fost o guvernantă.

— Da, răspunse el. Mi s-a trezit interesul când am fost aici acum câteva zile. M-am întors astăzi ca să fac o ofertă, realizând între timp că am întâlnit doamna cu care aş vrea să mă căsătoresc şi că nu aveam nevoie să mai caut prin sălile de bal ale Londrei.

Ducele sorbi din nou din coniac şi arăta deja mai bine.

— Atunci iei în considerare ideea de a te căsători, Berwick? zise el. La vârsta de cât? 25 de ani?

— 26, răspunse Ralph. Şi, da, domnule. Cum tata nu mai e şi nu am fraţi, cred că ideea de a mă căsători este următorul pas responsabil.

— Ajutat, fără îndoială, de încurajările mamei şi ale bunicii tale, continuă ducele. Presupun că de asta ai venit zilele trecute şi ai stat atât de puţin. Ai primit încă o prelegere despre cum eu sunt bătrân şi o să mor, iar tu trebuie să-ţi faci datoria, nu?

— Da, cam aşa ceva, domnule, însă datoria s-a transformat în plăcere.

Bunicul lui scoase un sunet nedefinit.

— Chloe, repetă bunica lui uimită. Nepoata mult iubită a prietenei mele Clementine şi nepotul meu. Cum de nu m-am gândit eu la asta? Oh, ce frumos ar fi fost dacă Clemmie ar fi trăit să vadă asta.

Ralph ridică din sprâncene. Domnişoara Muirhead întoarse brusc capul în direcţia bunicii lui.

— Chloe, draga mea, zise ducesa, deschizându-şi braţele. Haide, dă-mi o îmbrăţişare!

— Nu sunteţi... supărată pe mine, Excelenţă? întrebă domnişoara Muirhead şi porni spre ea.

— Oh, poate că ar trebui să fiu, spuse ducesa, îmbrăţişând-o pe tânăra femeie şi ţinând-o apoi la distanţă de un braţ pentru a o privi. Cu siguranţă, contesa, mama lui Ralph, se va aştepta să fiu furioasă, la fel ca toată lumea din înalta societate, înfumuraţi cum sunt toţi. Dar de ce să mă las condusă de bârfele vulgare? Şi de necuviinţa surorii tale? Semeni cu bunica ta, cu Clementine, deşi ai părul diferit. Ea a avut părul de un şaten-închis profund, ochi albaştri şi o piele albă, trandafirie. A fost una dintre cele mai ravisante frumuseţi ale vremurilor noastre şi aş fi urât-o cu pasiune dacă nu aş fi iubit-o atât de mult. Nu-i aşa că Chloe seamănă cu Clemmie, Worthingham?

— De unde să ştiu eu? răspunse ducele şiret cu modestie deliberată, sorbind ultima picătură de coniac. Mi-

ai interzis să mă mai uit la ea când tu şi ea aveaţi 18 ani, iar eu i-am făcut un compliment pentru aluniţa minunat aşezată pe care o avea la colţul buzelor. Nu m-am mai uitat după aia.

Ducesa plescăi şi ridică ochii în tavan.

— Acum, spune-mi, Chloe, îl iubeşti pe acest bandit de nepot al meu? El spune că toată abilitatea lui de a iubi a fost lăsată pe câmpul de luptă, când aproape şi-a pierdut şi viaţa, dar eu spun că asta e o prostie şi că are nevoie de femeia potrivită.

— Sunt extrem de onorată de oferta lordului Berwick şi o să fac tot posibilul să-l ştiu confortabil şi… fericit.

Ducesa o bătu pe mâna pe care o luase deja într-ale ei.

— Bineînţeles că eşti onorată, spuse ea. Ce fată nu ar fi când titlul de viitoare ducesă îi este propus? Îmi amintesc cum m-am simţit eu. Ar fi trebuit să fiu *foarte* pornită contra Excelenţei Sale pentru a găsi curajul de a zice nu. Din fericire, nu a fost nevoie. Dimpotrivă. Dar ai dreptate să eviţi să-mi răspunzi dacă îl iubeşti pe Ralph. Asta e ceva ce trebuie spus doar între două persoane, în intimitatea lor.

Ducele scoase acel sunet din nou.

— Cred că această ocazie cere o şampanie, spuse el. Te rog să-l trimiţi pe Weller în salon, Berwick. Şi spune-i să-l trimită pe Bentley să mă ajute să urc. Nu, lasă asta! Dă-mi braţul tău, din moment ce, îndrăznesc să spun, logodnica ta poate să urce singură scările, fără să aibă nevoie de ajutor. Şi spune-i lui Weller că dacă şarlatanul ăla vine într-o oră, poate să aştepte în hol.

— Da, şampanie în salon, întări şi ducesa. Avem o logodnă de celebrat şi o nuntă de discutat. Dă-mi braţul, Chloe, te rog! Şi, Ralph, te rog spune-i lui Weller să mă anunţe de îndată ce ajunge doctorul.

Nu, gândi Ralph, nu făcuse o greşeală. Anunţul lui o înveselise pe bunica lui şi îndepărtase ceva din atenţia spre bunicul lui, care îşi mai revenise, deşi încă nu arăta prea bine.

capitolul 6

Primul pas pe care îl făcuse fusese fără greşeală. Ralph nu avea la fel de multe speranţe cu privire la al doilea, Weller adusese şampanie în salon şi le turnase fiecăruia un pahar înainte să se retragă. Ralph deschise subiectul nunţii înainte ca bunicul său să poată propune un toast.

— Eu cred că cel mai bine este să ne căsătorim cât mai repede şi fără prea mare zarvă, zise el. Am adus o aprobare specială cu mine.

— O *aprobare specială?* Ducele era evident revoltat. Sprâncenele lui albe se încruntară puternic. Sugerezi cumva o nuntă dubioasă pentru contele de Berwick, băiete? Nici nu se pune problema. Moştenitorul familiei are întotdeauna cea mai grandioasă nuntă din Londra, la George's, în Hanover Square, cu toată lumea bună prezentă. Până şi reprezentanţi din casa regală îşi fac de obicei apariţia.

— Şi apoi urmează un mic dejun fastuos la Stockwood House, adăugă ducesa. E ceea ce am avut şi noi şi e ceea ce au avut mama şi tatăl tău, Ralph. Cu toate acestea…

Domnişoara Muirhead se făcu şi mai albă la faţă, observă Ralph când se uită la ea. Ochii bunicii lui rămaseră asupra ducelui, şi păru din nou foarte îngrijorată.

— Ar dura o lună ca să facem toate anunţurile, continuă ea. Ar însemna să ne mutăm la Londra şi să facem vizite nesfârşite pe la tot felul de croitori şi croitorese. Ar însemna dineuri şi petreceri, şi balul de dinainte de nuntă pe care l-am avut noi şi pe care l-a avut şi tatăl tău. Şi Stockwood House ar fi întoarsă cu susul în jos pentru bal şi apoi pentru micul dejun de nuntă. Nu ştiu dacă aş avea energia să fac toate astea.

De parcă, îşi zise Ralph, ea ar fi cea însărcinată să facă planuri şi să aibă grijă de invitaţi, ca să nu mai vorbim despre spălat, curăţat şi gătit. De parcă ea şi ducele nu ar fi

putut să vină la Londra cu o zi înainte de nuntă şi să plece la o zi după. Dar înţelegea la ce se referea ea şi îşi ţinu cumpătul. Domnişoara Muirhead se ţinea de marginea rochiei, dar chiar şi aşa nu putea ascunde că ţinea două degete încrucişate ca pentru noroc.

— Eh? făcu bunicul lui total lipsit de eleganţă. Un bal? Un mic dejun de nuntă? Ambele la Stockwood House?

— Întotdeauna au fost acolo, spuse ducesa. Asta se aşteaptă de la noi. Nu ar fi bine dacă am încălca tradiţia.

— Pfui! N-o să te las să te oboseşti cu toată nebunia şi vacarmul ăla, zise ducesa. Nici nu se pune problema, Berwick. Va trebui să te căsătoreşti aici.

La fel cum plănuise şi el de la început.

— În timpul lunii în care vom face anunţurile – spuse bunica, ducând un deget la buze şi încruntându-se în timp ce se gândea, după care îl privi atent pe duce –, vom avea destul timp să trimitem invitaţii la toate rudele, la toţi prietenii şi cunoştinţele din Anglia. Vom umple fiecare cameră de invitaţi şi fiecare han pe kilometri în jur. Vom avea de hrănit toate acele guri pentru mai multe zile şi va trebui să-i distrăm pe toţi acei oameni. Şi tot se vor aştepta la un bal şi la un mic dejun de nuntă.

Ralph se lăsă pe speteaza scaunului, fără a avea nici cea mai mică intenţie să intervină în această conversaţie. Se părea că bunica se descurca de minune. Îi surprinse privirea domnişoarei Muirhead – domnişoarei Chloe Muirhead. Pentru un moment se gândi să-i facă cu ochiul şi îi păru rău o clipă mai târziu că nu îşi urmase instinctul când ea îşi muşcă buza de jos, căci realiză că şi ea înţelesese. Nu-i mai vedea mâinile şi nu putea să-şi dea seama dacă îşi mai ţinea degetele încrucişate pentru noroc.

Se gândi cum arăta mai devreme pe malul râului în timp ce el îşi croise drum în mijlocul apei pentru a găsi piatra perfectă pentru ea – deşi nici el nu ştia ce naiba îl apucase de făcuse ceva atât de impulsiv. S-ar fi simţit ca un dobitoc dacă ar fi alunecat şi ar fi făcut o bălăceală bună, mai ales că ar fi căzut prin cascade. Ea păruse neliniştită şi supărată. Aproape că vibra de dorinţa de a-l

certa, iar el se trezise că aproape o plăcea.

Până la urmă, de ce să nu îi placă? Nu avea sentimente puternice pentru ea şi nici nu urma să aibă. Dar dacă era să fie soţia lui, dacă trebuiau să-şi petreacă tot restul vieţii împreună, ca să nu mai spună de nopţi, în apropiere unul de celălalt, dacă urmau să aibă copii şi să se ocupe de creşterea lor, atunci cu siguranţă că era preferabil să-i placă de ea.

— Dacă Berwick a adus o aprobare specială cu el, zise ducele, atunci de ce să mai aşteptăm o lună? Sau o săptămână? De ce să ne mai chinuim să invităm o mulţime de oaspeţi, doar ca să ne ţină treji noaptea cu dansul, destrăbălarea şi să ne mănânce urechile? De ce să mai aşteptăm o zi?

— Crezi că Ralph ar trebui să vorbească cu reverendul Marlowe imediat ce terminăm cu toasturile, Worthingham? întrebă ducesa. Cred că este o idee excelentă, iar Ralph poate cu siguranţă să fie convins, altfel nu s-ar fi deranjat să aducă o aprobare specială. Chloe, draga mea, tu ce crezi? Poate că o rochie de mireasă, petreceri şi invitaţi sunt importante pentru tine, până la urmă tu eşti mireasa.

Ralph o urmări pe logodnica lui închizând ochii preţ de o clipă, acesta fiind singurul semn pe care îl observa că nu era cu totul calmă. Avea mâinile în poală, cu toate degetele neîncrucişate şi acum părea complet relaxată.

— Nu-mi doresc nimic din toate astea, Excelenţă. Aş fi bucuroasă să mă căsătoresc cu contele de Berwick şi mâine dacă se poate.

Se uită la el, şi ochii i se măriră uşor, ca şi cum acum conştientiza realitatea celor ce aveau să urmeze.

La fel şi el.

În curând urma să-i fie la fel la familiară precum propria imagine în oglindă. Cum urma să se simtă să nu mai fie singur? Singurătatea fusese unul dintre cele mai acute suferinţe după ce fusese adus acasă din Peninsulă pentru că nu mai fusese singur de când plecase la şcoală la vârsta de 12 ani şi chiar şi atunci fuseseră surorile şi părinţii lui. În timp, de-a lungul anilor după întoarcerea lui,

dezvoltase o legătură puternică cu cei şase tovarăşi Supravieţuitori. Îi iubea şi avea încredere totală în ei, dar niciodată nu se iluzionase să creadă că ei aveau să umple golul din sufletul lui.

Era singur şi aşa avea să fie mereu. Cumva se împrietenise cu singurătatea lui, iar acum această căsnicie avea să ameninţe asta. Urma să existe o femeie – această femeie – întotdeauna în viaţa lui, chiar şi în patul lui. Din întâmplare, o găsea atrăgătoare din punct de vedere sexual, dar asta nu era o mare consolare pentru pierderea intimităţii lui.

Perspectiva era îngrijorătoare. Şi mâine avea să înceapă totul.

Bunicul îşi drese glasul şi ridică paharul pentru a propune un toast.

*

Chloe avea o rochie nouă care era destul de la modă, căci o cumpărase anul trecut la Londra. Nu o purtase niciodată. Era o rochie de plimbare, de un verde pal, cu mâneci lungi, cu un volan generos în loc de guler, cu talie înaltă şi cu o fustă mai largă. Mai avea o bonetă asortată, care se curba la spate pentru a-i acoperi părul bogat. Nu era decorată, cu excepţia panglicii din satin auriu care se lega sub bărbie. Avea pantofi comozi şi mănuşi care se asortau cu panglica.

Aproape că nu voise să aducă această ţinută cu ea la Manville Court, dar îşi reamintise că nu ştia cât timp urma să stea cu ducesa şi că era posibil să participe la vreun eveniment formal, mai pretenţios, care impunea necesitatea unei asemenea rochii. Nu ne aşteptase ca acest eveniment să fie nunta ei.

Era mireasă, se gândi ea, în timp ce se uita în oglinda înaltă din camera ei. Era mulţumită de ceea ce vedea. Ducesa insistase să trimită propria camerista să o ajute, iar domnişoara Bunker îi făcuse tot soiul de bucle complicate la ceafă, înainte să aşeze boneta deasupra lor şi să-i lege

panglica într-o fundă lejeră, aproape de urechea stângă a lui Chloe. Rochia arăta şi drăguţă, şi eleganţi, şi cu siguranţă îi punea în evidenţă trupul zvelt.

Dar toate aceste detalii nu-i puteau potoli totuşi fluturii din stomac. Data viitoare când avea să stea aici, poate într-o oră sau două, ca să-şi scoată boneta înainte de prânz, urma să fie căsătorită. Avea să fie Chloe Stockwood, contesă de Berwick – asta dacă nu se întâmpla ceva dezastruos în timpul ceremoniei. Dacă nu apărea la capelă cineva care să strige în gura mare că această căsătorie nu putea să aibă loc, exact în acea pauză îngrozitoare după ce preotul punea întrebarea.

Fluturii erau frumoşi pe pajişte, dar cu totul inconfortabili în stomac. Dintr-odată, îşi dori cu multă ardoare ca tatăl ei să fi fost prezent. Sau Lucy, sau Graham. Sau mătuşa Julia. Oh, îşi dorea ca toţi să fi fost aici. Nu se aşteptase niciodată să fie singură în ziua nunţii. Dar, dacă era sinceră, nici nu se mai aşteptase la o asemenea zi, nu? Nu, în ultimii şase ani, oricum. Şi, cu siguranţă, nu după anul trecut.

Cineva bătu în uşă, care se deschise fără a aştepta o invitaţie – era ducesa, îmbrăcată în albastru regal, cu o bonetă mare, demodată, cu pene lungi pe ea.

— Bunker avea dreptate, zise ea. Arăţi foarte bine, Chloe, luând în considerare faptul că nu ai avut timp să cumperi o ţinută de mireasă. Iartă-mă, draga mea, pentru că l-am susţinut pe Ralph cu ideea lui de a vă căsători astăzi şi pentru faptul că l-am convins pe Excelenţa Sa că e ideea lui. Regret că a trebuit să fac asta, pentru că nu e ceea ce-şi doreşte nici o mireasă. Ralph, bineînţeles, a decis că este timpul şi că trebuie să se însoare, iar pentru el, pasul logic este să se însoare pur şi simplu. Nici nu cred că s-a gândit la toate tradiţiile care vin cu o nuntă pe care şi-o doreşte şi o aşteaptă o mireasă, ambele familii şi toată societatea. Cât despre Worthingham – el a fost răsfăţat toată viaţa şi nu avea imaginaţia necesară de a înţelege că, atunci când are loc un astfel de eveniment, nu apare ca prin magie, nu se materializează singur fără multă muncă,

nelinişte sau disconfort pentru tot soiul de oameni. Chiar şi aşa, am putea…

— Înţeleg perfect, Excelenţă, o asigură Chloe.

— Sigur? întrebă ducesa, aşezându-se pe marginea patului, părând pierdută dintr-odată. Da, cred că da. Am bănuit adevărul, chiar înainte ca doctorul Gregg să-l confirme ieri, bineînţeles. Worthingham a făcut un mic atac de cord ieri, deşi nu ştiu cum un atac de cord poate fi mic. Pare o contradicţie în termeni pentru mine. Ar trebui să fie bine cât timp nu bea şi nu mănâncă în exces. Cel puţin, asta a spus doctorul Gregg când ne-a explicat mie şi Excelenţei Sale. Ce i-a spus lui Ralph după, când au plecat în sat, nu ştiu. Mi-a fost frică să întreb. Dar m-am temut de efectele pe care o nuntă planificată serios le-ar avea asupra lui. Mi s-a părut că e mai bine să nu mai amânăm. Am fost egoistă.

— Poate, zise Chloe, ar trebui să aşteptăm. Excelenţă. Poate încă putem. Poate…

Ducesa o întrerupse:

— Oh, draga mea, să nu mă înţelegi greşit. Vreau să te văd căsătorită cu Ralph, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai mulţumită sunt de alegerea lui. Tu eşti mai mare şi ai mai multă experienţă faţă de tinerele pe care le-ar fi întâlnit în sălile de bal din Londra. Şi ai foarte mult bun-simţ. E un om care are probleme, Chloe. Dacă l-ai fi cunoscut înainte ai fi înţeles mai bine. Şi nu mă refer doar la înfăţişare. A lăsat ceva în urmă, pe acel câmp de luptă, şi nu l-a mai găsit de atunci. Dar cel puţin nu mai are gânduri de suicid. Tot ceea ce putea să spună când s-a întors de acolo era că voia să moară, să termine cu tot. A şi încercat o dată, sau de o dată ştiu eu. Îi fuseseră lăsate la îndemână medicamentele – nu doar următoarea doză, ci toate. Aproape că… Nu mai contează. Nu s-a întâmplat. Dar a fost gestul care l-a determinat pe fiul meu, tatăl lui, care atunci trăia, să-l trimită cu ducele de Stanbrook în Cornwall, unde era un medic care se ocupa de cazuri precum cele ale lui Ralph. Cazuri mintale, mă refer. A stat acolo trei ani, făcându-ne

să ne întrebăm dacă avea să mai revină vreodată acasă. Dar de ce vorbesc despre asta în ziua nunţii tale când ar trebui să avem gânduri vesele şi ar trebui să pornim către capelă.

Chloe simţi fiori în tot corpul.

Îşi dorise să moară? Încercase să se sinucidă? Şi petrecuse trei ani în Cornwall înainte să fie considerat sănătos şi lăsat să revină acasă? Cu ochii goi, cu sufletul la fel de gol şi incapabil să iubească? „Cazuri mintale, mă refer.“

Ce naiba făcea ea?

Dar era prea târziu să se mai răzgândească, lucrurile fuseseră puse în mişcare în ziua anterioară. Vicarul fusese solicitat ca să-i căsătorească în următoarea jumătate de oră. Nu mergeau la biserica din sat. El urma să vină la capela din spatele casei, ascunsă printre copaci, nu departe de malul apei, unde terenul începea să coboare spre praguri şi către cascade. Capela era folosită pentru botezurile familiei, Chloe ştia asta, şi pentru alte ocazii familiale deosebite. Nu fusese niciodată însă scena unei nunţi.

Îi oferi braţul ducesei pentru a se sprijini de ea şi porni.

*

Se îndreptară încet către capelă, toţi patru, trecură pe lângă grădina de ierburi aromatice, pe lângă cea pentru legume aflată de o parte şi cu straturile de flori de cealaltă parte. Şi înainte printre copaci.

Vicarul probabil îi aştepta. Nu aveau să fie şi alţi invitaţi. Ralph era aproape sigur că nici bunicii lui nu erau cu totul fericiţi de această nuntă făcută fără pompa şi invitaţi nobili. Nici mama sau surorile lui nu erau prezente. Şi nici tatăl miresei sau fratele şi sora ei nu erau acolo. Dar nunta era importantă pentru ei, oricum. Bunicul lui, bănuia Ralph, fusese cu mult mai zguduit decât lăsase să se vadă de infarctul din ziua precedentă. Deşi nu vorbise mult

despre succesiune, Ralph credea că avea să fie mai liniştit dacă urma să-şi vadă unicul nepot şi singurul moştenitor căsătorit. Şi bunica lui era îngrijorată, chiar dacă Ralph nu-i povestise ceea ce doctorul Gregg îi spusese ieri în timp ce se îndreptau către sat. Un atac de cord de tipul celui pe care ducele îl suferise, deşi minor, putea fi doar primul dintr-o serie de astfel de atacuri, îi avertizase. Oricare dintre ele sau chiar o combinaţie între ele putea fi fatală.

Bunica se temea că agitaţia unei nunţi mari ar fi cu mult peste puterile ducelui. Şi mai important, Ralph bănuia că teama ei era că ducele urma să moară înainte ca nunta să fie realizată, ceea ce ar fi însemnat că ceremonia ar fi trebuit amânată chiar în momentul în care necesitatea ca Ralph să se căsătorească era mai urgentă ca niciodată.

Ralph cumpărase aprobarea şi sugerase ca nunta să aibă loc imediat doar pentru că voia să termine cu toate înainte să găsească scuze pentru a amâna la rândul lui. Dar episodul din ziua anterioară cu bunicul îl convinsese că acesta era cel mai bun curs al lucrurilor.

Şi domnişoara Muirhead? Oare ce gândea şi simţea?

Dacă asta ar fi fost o nuntă normală, el ar fi fost în capelă, aşteptând nerăbdător apariţia ei, iar ea ar fi venit către el pe uşa principală cu tatăl ei la braţ, printre privirile admirative ale familiei şi ale prietenilor. Unii chiar credeau că aducea ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, dar ei mergeau către capelă împreună. Cel puţin, el mergea la braţ cu bunicul lui, în timp ce ea mergea cu bunica lui.

Ea arăta drăguţ şi părea liniştită. Era îmbrăcată cu o eleganţă modestă, care îi punea în valoare trupul zvelt. Boneta ei – da, de data asta purta una – era drăguţă, deşi era simplă ca model. Părul ei viu colorat era prins în bucle elaborate la ceafă.

Era imposibil de ştiut ce gândea sau ce simţea. Iar el nu era curios să ştie. Îi spusese adevărul în ziua anterioară, când îi promisese că urma să o trateze cu respect. El avea, bineînţeles, să o cunoască mai bine în timpul căsniciei lor, dar nu îşi dorea să o cunoască. Avea să o creadă pe cuvânt şi să considere că ea nu-şi dorea nici o legătură emoţională

cu el. Cu siguranţă el nu voia nici una.

Bunicul lui nu făcea deloc conversaţie. Ralph bănuia că avea nevoie de toate puterile şi de toată energia pentru a reuşi să străbată scurta distanţă de la casă la capelă. Totuşi, Ralph ar fi fost recunoscător pentru orice fel de conversaţie. Îşi aminti de cele două nunţi la care participase în acel an, deşi era doar mai, şi de cele două la care participase anul trecut – ambele la prietenii lui Supravieţuitori. Doar Ben şi Vincent nu reuşiseră să ajungă la nunta lui Hugo, anul trecut, iar Ben o ratase şi pe a lui Vincent. Doar Vincent o ratase pe a lui Ben, în îndepărtata Ţară a Galilor, anul trecut, în ianuarie. Toţi patru fuseseră prezenţi la nunta lui Flavian de la Middlebury Park, cu câteva săptămâni în urmă. Ralph era primul dintre ei care se căsătorea fără ca vreunul să fie prezent. Asta îl făcu să simtă în mod surprinzător regret şi singurătate.

Dar cel puţin bunicii lui erau aici. Domnişoara Muirhead nu avea pe nimeni. El nu voia să se gândească la asta. Dorise să se mărite. Şi fusese de acord cu ziua aceea. Ralph nu avea de gând să lase ca goliciunea acestei nunţi să fie o altă povară pe umerii lui.

Ajunseseră la uşile deschise ale capelei, iar Ralph deveni conştient de luminile lumânărilor care pâlpâiau în interior. Vicarul era acolo, deci, şi era pregătit pentru ei.

Şi dintr-odată îşi dori…

Ce? Mintea nu avea să-l conducă la un răspuns pentru aceste dorinţe neaşteptate. Oricum, niciodată nu ştia ce îşi dorea. Dar astfel de momente îl lăsau întotdeauna cu o durere surdă, apropiată de disperare.

Schimbară partenerii, iar ducele o conduse pe Excelenţa Sa în faţă, la scaunele de lemn capitonate. Ralph privi către mireasa lui, iar ea privi către el, cu ochi calmi şi de nepătruns. Simţi ceva care semăna cu panica înainte de a înclina capul şi de a-i oferi braţul, formal, aşa cum ar fi făcut cu o parteneră de dans, o necunoscută, la un bal. Ea îşi aşeză mâna acoperită cu mănuşă jumătate pe încheietura lui şi jumătate pe mâna lui. Şi el o conduse înăuntru pentru a se căsători.

Nu exista muzică. Nu exista niciun naos care să fie străbătut încet în timp ce solemnitatea momentul creştea într-o stare de anticipare plăcută. Iar ceremonia de nuntă, lipsită de toate tradiţiile, fu scurtă şi lipsită de pasiune. Îşi amintise să cumpere un inel – fusese nevoit să-i ghicească mărimea. El îşi spuse jurămintele, iar ea, pe ale ei. El îi strecură inelul pe deget. Ghicise destul de bine, deşi poate inelul era totuşi un pic cam mare. Apoi vicarul îi declară soţ şi soţie şi îi conduse într-o mică sacristie pentru a semna în registru, în timp ce bunicii lui îi urmară, mai încet, pentru a semna în calitate de martori.

Clădirile din piatră erau întotdeauna reci în interior, în special când erau construite între copaci şi unde lumina soarelui ajungea foarte greu prin ferestrele mici. Şi în mod special când era şi o zi înnorată de mai. Dar cu siguranţă capela era mai rece decât orice altă clădire de acest fel, deşi el nu observase asta înainte. Se simţi rece până în măduva oaselor.

Bunicii lui erau în mod clar încântaţi. În spaţiul mic al sacristiei, în timp ce vicarul îşi luă rămas-bun şi se strecură afară pe uşă, bunicul lui rosti entuziasmat felicitările, strânse mâna lui Ralph şi îl bătu cu palma pe umăr, apoi o cuprinse pe domnişoara Muirhead – contesa de Berwick – într-o îmbrăţişare de urs şi o sărută zgomotos pe obraji. Bunica îi cuprinse faţa între palme şi apoi, când îşi înclină capul în faţă, îl sărută pe buze, radiind de fericire. O strânse şi pe soţia lui cu putere şi se plânse că Bunker nu fusese destul de prevăzătoare pentru a-i pune mai mult de o batistă în săculeţ. Ducele scoase una din haina lui, care arăta mai mult ca o pânză pentru o mică barcă, şi i-o oferi. Domnişoara Muirhead – contesa de Berwick –, soţia lui, zâmbea şi îşi muşca buza de jos, şi i se păru că ochii ei străluceau cumva suspect… Pentru Dumnezeu, chiar era frumoasă. Asta nu putea fi negat. Şi era şi îmbujorată uşor.

Se întorseseră la casă aşa cum veniseră, ducele respirând întretăiat la braţul lui Ralph, iar ducesa pălăvrăgind veselă în timp ce mergea în faţă cu… soţia lui. Ralph se întrebă de cât timp urma să aibă nevoie până

când să înceapă să se gândească la ea în acest mod. Era soţia lui. Cum avea să-i spună? Era un gând stupid, pe care nu-l luase în considerare până arunci. Oare cum avea să-i spună ea? Nu-i auzise pe bunicii lui să-şi spună pe numele de botez, deşi ştia cât de mult ţineau unul la celălalt. Poate că în intimitatea lor...

Servitorii ştiau cu toţii despre nuntă, bineînţeles, deşi Ralph nu credea că se făcuse un anunţ oficial. Majordomul şi menajera îi puseseră pe toţi să se alinieze de o parte şi de alta a holului, asta incluzându-l şi pe valetul lui Ralph şi pe vizitiul care conducea trăsura cu bagaje, servitorii pe o parte şi servitoarele pe cealaltă parte. Cu toţii făcură câte o plecăciune sau reverenţă când micul grup păşi înăuntru, iar Weller ţinu un discurs mic şi sobru înainte de a da tonul personalului să aclame de trei ori.

Ducele pufni în stilul caracteristic, Ralph ţinu şi un scurt discurs, născocit pe loc, în care le mulţumi tuturor, deşi avu impresia că sunase la fel de pompos ca Weller, ducesa păru în acelaşi timp regală şi binevoitoare, iar contesa de Berwick zâmbi şi le mulţumi radioasă tuturor pentru urările lor şi pentru surpriza de a-i aştepta în acest mod, toate fără să pară deloc înţepată.

Ralph îi trase mâna pe braţul lui şi o bătu uşor.

Micul dejun de nuntă, anunţă Weller cu o plecăciune, urma să fie servit în sufragerie oricând doreau Excelenţele Lor şi proaspeţii căsătoriţi.

Micul dejun *de nuntă?*

— Poate fi servit într-o jumătate de oră, zise ducesa, încuviinţând graţios către toţi servitorii şi conducându-i pe restul în faţa casei.

Ralph privi către soţia lui când plecară din hol, lăsându-i pe servitori în urmă.

— Mă tem, zise el, că inelul este un pic cam larg.

Era ascuns de mănuşa ei în acel moment.

— Doar un pic, poate, admise ea. Dar poate fi ajustat. Aşa se întâmplă cu majoritatea lucrurilor.

Oare aşa să fie?

*

— Asta nu a fost planificat, zise el, făcând semn cu capul în direcţia holului din spate. Aşa cred că a fost şi cu micul dejun, deşi, poate, a fost doar ideea lui Weller pentru masa de astăzi. Sper că nu te simţi inconfortabil.

El se simţea un pic inconfortabil, fără vreun motiv anume, oricum nu unul pe care să-l poată explica. Poate, doar, Doamne, Dumnezeule, pentru că aceasta era ziua nunţii lui. Îşi reaminti dintr-odată, fără să vrea, de Flavian şi de soţia lui plecând de la biserica din sat din Gloucestershire în urmă cu câteva săptămâni. Flave o sărutase în timp ce oaspeţii ieşeau din biserică, sătenii se adunaseră afară întâmpinându-i cu urale, iar clopotele băteau vesele. Ralph se simţea un pic stânjenit pentru scuza penibilă de nuntă la care o supusese pe mireasa lui. Nici măcar nu-i oferise vreun sărut mic de prietenie.

— Chiar deloc, zise ea, zâmbindu-i. Mi-a fost greu să conştientizez cu adevărat că nunta asta a avut loc până când nu i-am văzut pe servitori aşteptându-ne. Dar cred că ne-am căsătorit, milord.

— Ralph, îi spuse el, încruntându-se. Ai face bine să-mi spui aşa, pentru că, da, aşa e, suntem căsătoriţi.

Era prea târziu ca să se mai răzgândească şi să facă lucrurile diferit.

— Atunci, tu trebuie să-mi spui Chloe, zise ea.

— Chloe.

Şi acum ce naiba? Ochii lui o priviră din cap până ir, picioare.

— Trebuie să te schimbi?

Şi dintr-odată, îşi dădu seama că ar fi putut să-i spună cu sinceritate ce drăguţă arăta. Încă putea să-i sărute mâna.

— Da, zise ea, retrăgându-şi mâna înainte ca el să-şi ducă gândul până la capăt. O să mă întorc într-o jumătate de oră, mil… Ralph.

El o urmări cum urcă scările. Arăta la fel şi de la spate – subţire, aranjată, aproape o străină. Doar că în mai puţin

de o jumătate de oră totul se schimbase. Era soţia lui. Era *Chloe.* Şi el nu avea nici cea mai mică idee cum să se descurce cu ea sau cu viaţa de om însurat. Nu voia să aibă de-a face cu nimic din toate astea.

În acea seară, urmau să-şi consume căsătoria.

Se întoarse şi porni în direcţia bibliotecii pentru a se asigura că eforturile depuse de bunicul lui în ultima oră nu fuseseră prea mult pentru el.

capitolul 7

Chloe stătea pe marginea patului, cu mâinile în poală. Se simţea neliniştită şi mult prea stângace, deşi era încă singură. Purta cămaşa de noapte pe care o făcuse acum mai bine de un an înainte să vină la Londra, să stea cu mătuşa ei. Avea margarete cu mijloc galben aplicate la poalele pânzei fine albe şi la capetele mânecilor. Întotdeauna îi plăcuse, dar presupunea că nu era o cămaşă de noapte potrivită pentru o mireasă.

Îşi împletise părul şi îl răsucise sub scufia de noapte pe care o asorta cu cămaşa, dar pe care nu o mai purtase până atunci. Ezitase şi acum să o poarte şi nici nu era sigură că era o idee bună să-şi împletească părul şi să îl ridice. Poate că ar fi trebuit sa aibă capul descoperit şi părul lăsat liber. Doar că era atât de… *roşu.*

Se simţea teribil de agitată, de parcă această noapte a nunţii conta cu adevărat, bineînţeles că avea importanţă pentru că, poate, în această noapte sau mâine, sau într-o altă noapte urma să rămână gravidă. Da, această noapte conta mult, doar că nu la nivel personal. Aşa că nu era prea important ce făcea cu părul ei şi ce purta. Sau cum se simţea.

Îşi desfăcu mâinile şi privi în jos, către palme. Era căsătorită, dar papa nu ştia, nici Graham sau Lucy. Mama lui nu ştia şi nici vreuna din surorile lui. A doua zi urmau să plece şi să schimbe asta. Deciseseră ca prima dată să

meargă în Hampshire pentru a-i da vestea lui papa. Contele de Berwick – Ralph – urma să discute despre contractul matrimonial, deşi nunta deja avusese loc. Apoi aveau să meargă acasă la Elmwood Manor în apropiere de Wiltshire şi să scrie tuturor rudelor. Atât de multe scrisori de scris, atât de multe persoane aveau să fie surprinse. Şi un anunţ privind nunta trebuia trimis la toate ziarele din Londra pentru a-i informa pe toţi cunoscuţii şi pe toată lumea bună londoneză.

Când vorbiseră despre planurile lor la micul dejun de nuntă, ducesa îşi exprimase dezamăgirea. În opinia ei, ar fi trebuit să meargă imediat la Londra, să-l viziteze imediat pe tatăl lui Chloe. Trebuiau să facă o vizită personală contesei văduve de Berwick, mama lui Ralph; lui Lady Keilly, sora cea mai mică a lui Ralph, care era în oraş pentru sezon cu vicontele Keilly, soţul, ei, reverendului Graham Muirhead şi doamnei Nelson, sora lui Chloe – tuturor într-o zi. Ar fi putut să participe la mai multe întruniri sociale în timp ce lumea bună era adunată la Londra. Ar fi putut să organizeze un bal la Stockwood House pentru a-şi celebra căsătoria. Ar fi fost unul dintre cele mai râvnite evenimente ale sezonului.

— Pentru că tu ai fost subiectul a numeroase speculaţii şi bârfe, sezonul trecut, Chloe, înainte să pleci din Londra, explicase ea. Toată lumea va dori să te vadă şi să ştie cum de ai reuşit să faci cea mai strălucită partidă a sezonului. Şi, schimbătoare cum e lumea bună, toţi cei care s-au uitat la tine cu dispreţ anul trecut te vor primi cu braţele deschise în acest an – *dacă* ai curajul să dai ochii cu ei, cu capul sus. Eşti fiică de baronet, adu-ţi aminte, şi nepoata unui viconte. Vei avea în spate toate conexiunile titlului lui Ralph şi vei avea şi toată grandoarea puterii ducale în noaptea balului, pentru că eu şi Worthingham cu siguranţă că vom călători în oraş pentru această ocazie.

Ducesa se ambalase pe tema asta, în timp ce ducele îşi drese glasul, dar nu spuse nimic pentru a o contrazice.

— Şi pentru bal, Chloe, trebuie să porţi verde smarald şi trebuie să ai o grijă deosebită cum îşi aranjezi părul.

Trebuie să rămână descoperit, din moment ce nu are nevoie de ornamente. Şi dat fiind că nu poţi ascunde această culoare, care în trecut ţi-a cauzat atâta ruşine, acum trebuie să o expui cu mândrie.

Aşezată acum pe patul ei, la câteva ore de la această conversaţie, Chloe desena cercuri cu degetele de la mâna stângă în palma dreaptă, apoi făcu schimb de mâini. Oare ducesa avea dreptate? Oare asta trebuiau să facă! Dar i se făcea rău doar gândindu-se la asta, aşa că fusese foarte bucuroasă când Ralph refuzase sugestiile bunicii lui.

— N-o să mergem la Londra, bunico, zise el, în ciuda sfaturilor bune şi a argumentelor tale. Chloe nu-şi doreşte să aibă de-a face cu societatea care a respins-o pe nedrept *de două ori.* Şi sincer, eu m-am săturat de falsitatea şi superficialitatea vieţii la oraş. O să mergem la Elmwood. E timpul să mă stabilesc undeva şi să mă ocup cum trebuie de proprietate, şi este un loc în care şi soţia mea se va simţi confortabil.

Chloe îl privise recunoscătoare în tăcere. Dacă era ceva ce o uimise în acea zi era propria fericire. Nu era o stare potrivită date fiind circumstanţele şi durerea ce o aştepta dacă nu se înfrâna de la asemenea sentimente. Cu siguranţă se va simţi stânjenită, dacă soţul ei ar fi bănuit ceva. Deşi nu era ca fericirea rezultată în urma iubirii sau a aşteptărilor care decurg dintr-o poveste de dragoste. Era doar…

Ei bine, faptul că era *căsătorită.*

Fusese una dintre cele mai ciudate şi liniştite nunţi. Ar fi trebuit să se simtă deziluzionată şi tristă, în niciun caz fericită. Cine şi-ar fi dorit o nuntă simplă într-o capelă mică, cu un bărbat pentru care nu avea niciun fel de sentimente şi care nu simţea nimic pentru ea? Ar fi trebuit să fie terifiată până în măduva oaselor, în ciuda scenei frumoase pregătite de servitori când ajunseseră acasă şi a micului dejun festiv pregătit pentru a marca ziua, completat de flori, panglici şi lumânări şi chiar şi de un mic tort, toate pregătite de servitori chiar fără să ştie ducesa. Chloe ar fi trebuit să fie revoltată sau cel puţin supărată că proaspătul

ei soţ alesese să petreacă seara singur, în compania ducelui, iar ea îşi petrecuse seara în salon alături de ducesă.

Ar fi trebuit să se simtă demoralizată, dar în loc de asta, în afară de o uşoară nervozitate, chiar se simţea *fericită.* Era o *doamnă căsătorită.* Noul ei titlu era nesemnificativ pentru ea, pentru că ar fi fost la fel de mulţumită să fie doar doamna Stockwood. Faptul că era căsătorită însemna tot.

Îşi împreună mâinile din nou şi se abţinu să-şi frământe degetele. Dar în ciuda neliniştii – oare cum avea să se simtă? —, aştepta fericită apariţia mirelui ei şi consumarea căsniciei lor. În curând, avea să fie o doamnă căsătorită în toate sensurile. Ce bine că ciclul i se încheiase în urmă cu două zile.

Se întreba dacă avea să rămână fericită. Nu exista nici o legătură între fericire şi dragoste, nu? Nu trebuia să fii îndrăgostită de soţul tău pentru a fi fericită, nu?

Oare avea să fie fericită cu contele de Berwick? El îşi dorise odată să fi murit. Chiar încercase să se sinucidă. Fusese dus în Cornwall pentru a se vindeca şi recupera, dar chiar şi acum era un bărbat care nu putea să iubească, un bărbat cu ochi reci şi goi. Era foarte diferit de băiatul care fusese. Chiar şi ducesa spusese asta. Era ca şi cum o mare parte din el, ce era mai frumos şi luminos murise. Chloe închise ochii strâns şi îşi lăsă capul în faţă. Oare cum o să poată să trăiască cu el…

Se auzi un ciocănit ferm în uşa dormitorului. Îşi ridică repede capul şi privi spre uşă, dar aceasta nu se deschise.

— Intră, strigă ea.

El purta un halat lung, de un albastru-închis, din satin. Ar fi putut să arate uşor efeminat, dar cumva îi punea în valoare muşchii şi masculinitatea. Sau poate doar i se părea aşa pentru că era în camera ei şi pentru că venise să-şi ceară drepturile maritale.

Ar fi trebuit să se gândească la ceva, să-i fi spus ceva, dar îşi dădu seama de asta prea târziu. Nu zise nimic şi încercă să nu-şi strângă mâinile prea tare. El închise uşa în

spatele lui şi îl văzu cercetând patul făcut pentru noapte, lumânările care ardeau pe masă, picioarele ei goale, cămaşa de noapte modestă, boneta. Privirea i se opri asupra ultimei.

— Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult, zise el.

— Nu.

Urmă o tăcere scurtă, în care ea îşi simţi inima luând-o razna.

— O să încerc să nu te rănesc, îi spuse el. După noaptea asta o să te simţi mai confortabil.

— Da…

Vocea şi felul lui de a fi erau atât de reci. Părea să nu se simtă deloc jenat, în niciun caz cum era ea.

Şi acum, ce? Conştientiza prea târziu că ar fi fost bine dacă ar fi cerut să fie adus nişte vin în cameră. Ar fi putut să toarne câte un pahar pentru fiecare şi ar fi început o conversaţie uşoară, relaxată despre… despre ceva. În loc de asta, se simţea sperioasă ca o fetiţă. Poate chiar mai mult. Vârsta şi lipsa ei de experienţă o făceau să se simtă ruşinată.

El veni către ea şi întinse mâna după a ei.

— Vino, zise el. Cu sau fără durere, cred că o să te simţi mai confortabil după, nu-i aşa?

— Oh, zise ea, lăsându-l să o ridice în picioare. Da, cred că aşa va fi. Îmi pare rău, sunt un pic neliniştită. Nu prea ştiu ce să… fac.

— Ar fi fost ciudat dacă ai fi ştiut, zise el, dat fiind că mi-ai zis că n-ai mai făcut asta până acum. Întinde-te în timp ce eu sting lumânările.

Trase cuverturile mai într-o parte, astfel încât ea să se poată întinde, dar se întoarse înainte ca ea să facă acest lucru. Îi era recunoscătoare pentru asta. Se întinse pe spate şi închise ochii. Apoi, brusc, întuneric. Îl putea auzi venind spre pat de cealaltă parte. Simţi răceala când el împinse mai mult aşternuturile, apoi simţi salteaua coborând sub apăsarea greutăţii lui.

Mâine-noapte, se gândi ea, şi în noaptea următoare, şi în cealaltă, şi tot aşa, urma să fie un ritual familiar, fără să

se mai simtă ruşinaţi sau ciudat. Poate că urma să fie un moment pe care să-l aştepte. Spera asta. Existaseră acele porniri total nepotrivite pentru o doamnă şi pe care nu ştia să le numească, prin care trecuse de-a lungul anilor şi spera că asta era ceea ce-şi dorise, că avea să fie la înălţimea aşteptărilor ei.

Era una dintre acele nopţi care era aproape la fel de luminoasă precum amurgul. Putea să vadă şi să simtă când el se întoarse pe-o parte şi se ridică într-un cot deasupra ei. Mâna lui se mişcă peste talia ei, peste şolduri şi pe un picior până când ajunse mai jos, la tivul cămăşii ei, ridicând-o. Ea fu nevoită să se ridice pe jumătate pentru a lăsa materialul să i se adune în zona taliei.

El veni peste ea, iar Chloe observă şocată că el se dezbrăcase de halat şi că nu avea nimic pe dedesubt. Picioarele lui apăsară între ale ei, deschizându-le larg, iar mâinile lui alunecară sub fundul ei pentru a o ridica şi a înclina. Ea duse din reflex mâinile pe umerii lui, care păreau masivi, puternici şi musculoşi. Era conştientă de urma unei creste dure care trebuia să fie o cicatrice care mergea de la umărul drept până pe spate.

Apoi el o apăsa, iar ea îşi spuse să nu-şi ţină răsuflarea şi să se relaxeze în timp ce el o penetra. Ea aşteptă durerea şi se concentra să nu tresară. Dar era doar un sentiment nefamiliar de a fi întinsă şi umplută până când, după un moment de ceea ce se anunţase a fi dureros, dar nu fu, el o pătrunse şi mai puternic, iar ea se temu că nu avea să fie suficient loc.

El rămase în ea nemişcat, în timp ce mâinile lui se retraseră de sub ea şi se ridică pe coate. Doar atunci realiză ea cât de greu fusese peste ea. Îşi ţinu ochii închişi şi îşi duse mâinile peste spatele lui. Cicatricea continua pe spate, dincolo de omoplat – pe partea opusă cicatricii de pe faţă. Acea lovitură, cu siguranţă, fusese aproape să-i smulgă jumătate de faţă, braţul şi jumătate din umăr, dat fiind ca aproape fusese sfârtecat în două.

El se retrase complet din interiorul ei, înainte de a o pătrunde iar, încet la început, ca şi cum voia să fie atent să

nu o rănească prea tare, apoi mai ferm şi cu mişcări mai rapide, care o făcură să strângă ochii mai tare, realizând că ceea ce i se întâmpla acum nu semăna cu ceea ce-şi dorise ea.

Rămase nemişcată sub el şi lăsă lucrurile să se întâmple. El era soţul ei şi o făcea soţia lui. Poate că acum o lăsa şi gravidă. Era şi un pic de durere, despre care era sigură că avea să persiste în noaptea aceea şi probabil a doua zi. Dar era o durere plăcută. Iar asta era plăcut. Nu mai era ruşinată sau neliniştită.

Greutatea lui coborî cu totul peste ea după un timp. Iar mâinile lui alunecară iar sub ea, penetrând-o mai repede şi mai adânc, până când îi simţi răsuflarea eliberându-se pe obrazul ei, ca un fel de suspin, după care rămase adânc în ea, şi ea simţi un val de căldură în interior.

Era atât de absurd să simtă că aceea era cea mai fericită zi din viaţa ei. Era un târg rece acela încheiat astăzi. Iar ceea ce tocmai se întâmplase făcea parte din el. Chiar şi cu lipsa ei de experienţă, nu putea să se convingă că tocmai făcuseră dragoste. Dragostea nu avusese de-a face cu nimic din ce se întâmplase. El se însurase cu o femeie care să-i facă moştenitori, iar ea primise un soţ şi o casă ca să nu trăiască toată viaţa ca o fată bătrână. Asta era tot conform târgului lor.

Oh, dar cu toate astea era cea mai fericită zi din viaţa ei.

După câteva minute, se ridică de pe ea şi se mută alături. Îi coborî cămaşa de noapte şi trase aşternuturile peste ea. Chloe se întrebă dacă el avea să se întoarcă în camera lui, dar el se întinse lângă ea şi trase aşternuturile şi peste el.

— Mulţumesc, Chloe, zise el.

Ea întoarse capul spre el şi abia se abţinu să nu-i spună acelaşi lucru.

— Sper că n-a fost prea dureros pentru tine, zise el.

— Nu, îi răspunse ea. Nu, n-a fost.

— O să încerc să am grijă să nu regreţi ziua de azi.

— O nuntă fără invitaţi sau pompă? întrebă ea. Mie

mi-a plăcut nunta noastră.

— Mă refer la căsnicia noastră, spuse el. O să încerc să am grijă să nu regreţi că te-ai căsătorit cu mine.

— N-o să regret, îl asigură ea. E tot ce mi-am dorit – o căsătorie respectabilă, un cămin şi o familie. N-o să regret căsnicia noastră. Se gândi la golul din privirea lui, sperând că spunea adevărul. Şi eu o să mă străduiesc ca nici *tu* să nu regreţi nimic, adăugă ea.

— N-o să regret, îi zise el. S-a terminat.

Nu-i explică ceea ce voia să spună, dar era o expresie care îi făcu pielea de găină – „s-a terminat”. Era ca şi cum, după ce aveau un moştenitor şi, poate, încă unul ca să asigure descendenţa, datoria lui avea să fie îndeplinită şi nu ar mai fi existat şi altceva pentru care să trăiască.

Cu siguranţă nu se referise la asta.

Chloe îşi dori ca ducesa să nu-i fi spus despre tentativa lui de sinucidere. Dar se întâmplase cu atât de mulţi ani în urmă, iar rănile lui probabil fuseseră atât de puternice, încât îl scoseseră din minţi. Dar trei *ani* ca să se vindece? Şi un suflet gol după?

„Cazuri mintale, adică.” Aşteptă ca el să spună mai multe sau să decidă să se întoarcă în camera lui. Dar deveni conştientă după câteva clipe, auzindu-i ritmul respiraţiei, că adormise lângă ea.

„S-a terminat.” Poare se referise că, acum că era căsătorit, rudele lui şi propriul simţ al responsabilităţii n-o să-l mai preseze încontinuu să-şi aleagă o soţie. Fără îndoială la asta se referise.

Sau poate, pur şi simplu, se referise că ziua aceea se terminase.

Oare îşi imaginase ea că el spusese asta pe un ton atât de sumbru?

Chloe închise ochii şi se concentra asupra durerii – acelei dureri plăcute – pe care el i-o lăsase.

Era căsătorită. În toate felurile.

Îmbrăţişa toată fericirea şi adormi.

*

Ralph se uita la baldachinul de deasupra lui. După estimările lui dormise vreo oră sau două. Rareori dormea mai mult de-atât şi de cele mai multe ori avea probleme în a adormi la loc. Era foarte treaz acum şi se simţea uşor claustrofobic. Deşi camera nu era deloc mică, era considerabil mai mică decât dormitorul lui. Şi baldachinul era cumva mai jos şi stâlpii mai scunzi.

Dar era conştient că nu acele detalii îl făceau să se simtă întemniţat, ştia asta. Era faptul că împărţea camera, împărţea patul. Nu o atingea, dar îi putea simţi căldura trupului lângă el şi îi putea auzi respiraţia delicată.

Se luptă cu dorinţa de a se ridica şi de a se întoarce în camera lui. Decisese ca pentru o perioadă, până când avea să rămână gravidă, să-şi petreacă nopţile în patul ei pentru a se putea culca cu ea de mai multe ori. Singurul motiv pentru care se căsătorise, până la urmă, fusese să producă urmaşi şi avea să-şi facă treaba cu sârguinţă. Dar în această noapte nu avea să se mai culce cu ea o dată, şi nici de dimineaţă. Cu siguranţă avea dureri, deşi zisese că nu fusese atât de dureros. Nu-şi putea imagina ce însemna pentru o femeie să-şi piardă virginitatea.

Ar fi putut să-şi mai permită încă o noapte în patul lui, în intimitatea lui, dar alesese să stea aici, să-şi înceapă mariajul, dat fiind că îşi propusese să-l continue. Spera că nu o deranja. Nici nu o consultase. Dar ea îi ştiuse şi acceptase motivele pentru care se căsătoriseră – singurul motiv, de fapt.

Fusese un pic deconcertat de imaginea ei când intrase în cameră. Nu atât de mult din cauza cămăşii de noapte, care era drăguţă, chiar dacă era extrem de modestă. Dar scufia… Drăguţă şi ea. Dar el îşi imaginase cum avea să arate părul ei. Se întrebase dacă urma să fie împletit sau lăsat pe spate. Nu se aşteptase deloc să fie complet invizibil.

Poate că era mai bine aşa. Trebuia să fie – şi era – oarecum atras sexual de ea, dar nu-şi dorea mai mult de atât. Şi presupunea că nici ea nu voia. Rămăsese pasivă şi

liniştită sub el. Era un pic înfricoşător să ştie că în această seară pusese bazele modului în care aveau să-şi desfăşoare viaţa sexuală.

Ea murmurase ceva neinteligibil când el se dăduse la o parte, întorcându-se către el. Întoarse capul către ea pentru a o privi, dar dormea. Fruntea ei aproape că-i atingea umărul. Volănaşul bonetei – vedea asta în întuneric – îi încadra faţa şi fruntea şi îi oferea un aspect inocent.

Fu surprins să descopere că simţea dorinţă. Nu avea să îi dea curs însă. Avea sentimentul că ea nu i s-ar fi opus, dar ar fi fost o lipsă de consideraţie…

Se întoarse cu spatele la ea şi închise ochii, propunându-şi să adoarmă la loc. Aproape că reuşise. Aproape că aţipise când un ciocănit scurt se auzi la uşă, trezindu-l din nou.

— Milord. Uşa se întredeschise, iar vocea valetului său era joasă, dar urgentă. Trebuie să veniţi.

Chloe se ridică imediat. Ralph se împinse peste marginea patului şi se întinse după halat.

— Ducele? întrebă el.

— Da, lucrurile au luat o turnură urâtă, confirmă valetul. Excelenţa Sa spune că trebuie să veniţi.

Chloe se ridicase şi ea. Ralph înconjură patul, încheindu-şi halatul cu cordonul în timp ce se mişca.

— Stai aici, îi zise el. Ai putea la fel de bine să te întorci la somn.

— Ce prostii poţi să spui, îi zise ea, în timp ce el se grăbi să iasă din cameră, pe hol, către încăperea bunicului, care era puternic luminată de multe lumânări aprinse.

El absorbi scena dintr-o privire. Bunicul lui era pe pat, cu capul şi umerii sprijiniţi de mai multe perne. Chiar şi în lumina pâlpâitoare, se vedea că pielea îi devenise lividă. Avea ochii închişi şi degetele încleştate peste cearşaful care îl acoperea. Valetul lui era aplecat peste el, cu o mână pe fruntea lui. Ducesa stătea foarte dreaptă lângă pat, strângând cu forţă marginile cămăşii de noapte.

— Aţi trimis după doctorul Gregg? întrebă Ralph, intrând în cameră.

Bunicul lui nu deschise ochii pentru a protesta, ceea ce spunea multe despre starea lui.

— Da, milord, am trimis, zise valetul. Weller s-a dus să-l trezească pe Robert, este cel mai rapid şi de încredere lacheu.

Ducele deschise ochii şi privi către grupul adunat în jurul lui.

— Cum vă simţiţi, sir? întrebă Ralph prosteşte.

Ochii bunicului se fixară asupra lui şi, pentru un moment, în ei se întrezări o urmă de umor şi afecţiune.

— Mor, băiete, zise el. Am pus în sfârşit un picior şi jumătate în prag. Şi nu înainte de vreme. Am trăit destul şi mi-am întrecut multe rude ca vârstă.

Ralph ar fi înconjurat patul, ca să stea lângă bunica lui, dar Chloe era deja acolo, observa el când ridica privirea. O cuprinsese cu braţul pe bunica lui.

Valetul tampona faţa ducelui cu o cârpă umedă. Menajera apăruse în prag şi stătea lângă Weller. Valetul lui Ralph zăbovea şi el lângă uşă, alături de un grup de servitori.

Ducele închise ochii din nou. Ducesa îi luase mâna într-ale ei şi o duse la obraz. Chloe îşi cuprinsese talia cu mâinile, uitându-se la faţa ducelui.

— Doctorul trebuie să se grăbească, zise valetul ducelui, îndreptându-se şi uitându-se rugător către Ralph, cu durere în ochi.

— Va veni cât de repede poate.

Ralph se apropie de el, strângându-l de umăr, iar bărbatul se duse să ude din nou cârpa, dar o stoarse atât de tare, încât aproape o uscă de tot.

Ralph atinse umărul bunicului său şi îi privi chipul. „Nu muri”, se rugă el în tăcere. „Nu muri. Te implor, nu muri!“

Dar totul trebuia să moară, la fel ca şi dragostea.

Ochii bătrâni şi muribunzi se mai deschiseră o dată, fixându-se asupra ducesei.

— Emmy, îi zise ea.

— Ned, dragul meu.

Ralph privi în altă parte. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui

Chloe, dincolo de pat, iar ea aproape că-i zâmbi. În mod ciudat, nu i se păru o reacţie nepotrivită, ci doar realizarea că ea ştia că mintea lui repeta aceleaşi cuvinte – „Nu muri! Te implor, nu mori!”

Se auzi pe sine înghiţind în sec, şi câteva momente mai târziu auzi din nou vocea bunicii, foarte calmă, deşi scăzută.

— S-a dus.

Şi chiar aşa era. Stătea întins ca mai devreme, cu ochii închişi, cu chipul cenuşiu liniştit. Însă ceva se schimbase. *Totul* se schimbase. Nu mai era nimeni acolo.

Plecase.

capitolul 8

Ducesa şi Ralph, fiecare aşezat de o parte şi de alta a patului, se uitau amorţiţi la trupul nemişcat al ducelui. Chloe privi când la unul, când la celălalt, întrebându-se pe cine ar trebui să aline mai întâi. Dar bineînţeles că nu avea cum să-i aline. Îşi amintea asta foarte bine din acea noapte fatidică când murise mama ei.

Dintrodată, auzi o voce înăbuşită, aproape de ureche, trezind-o din reverie.

— Ce-ar trebui să facem, Excelenţă?

Era menajera.

— Ce ar trebui să facem? Că nu poate merge nimeni la culcare acum.

Chloe se întoarse pentru a o implora pe femeie să nu o deranjeze pe ducesă într-un asemenea moment, însă constată cu uimire că doamna Loftus i se adresa ei. *Ea* era ducesa de Worthingham. Ralph era duce. Era un şoc atât de puternic, încât simţi că i se înmoaie picioarele.

În mod normal, doamna Loftus şi domnul Weller se ocupau de Manville Court cu o precizie eficientă şi autoritate incontestabilă. Dar amândoi erau destul de în vârstă. Probabil deţineau aceste poziţii de foarte mulţi ani şi

deveniseră foarte ataşaţi de angajatorii lor. Ar fi trebuit, bineînţeles, să fie pregătiţi pentru acest moment, având în vedere starea precară de sănătate a ducelui, din ultima perioadă, dar în mod clar nu erau. Amândoi arătau pierduţi şi apelaseră la Chloe pentru îndrumare.

Ea era până la urmă noua stăpână la Manville Court – un gând şocant, înfricoşător. Dar cineva trebuia să preia frâiele. Ieşi pe coridor cu domnul Weller şi doamna Loftus şi vorbi pe un ton jos servitorilor adunaţi acolo – şi erau destui. Chloe se îndoia că mai era cineva în pat.

— Ar fi bine ca domnul Weller să rămână aici, zise ea. O să fie nevoie de serviciile lui, cu siguranţă. Poate o să alegi unul dintre lachei să rămână cu dumneata, domnule Weller. Iar dumneata, domnule Bentley, o să doreşti cu siguranţă să rămâi, continuă ea, privind chipul răvăşit al bătrânului valet al ducelui, care zăbovea în pragul uşii. O să fie nevoie de dumneata. Dar atât, nimeni altcineva.

— Da, Excelenţă, murmură el.

Chloe îi conduse pe ceilalţi către bucătărie. Acolo găsi două servitoare şi un tânăr adunaţi în jurul bucătăresei. Toţi făcură o plecăciune şi tăcură, uitându-se către ea. Cu siguranţă ştiau mai bine decât ea ce era de făcut, dar pentru moment erau şocaţi şi neajutoraţi.

Cu câteva ore în urmă, fuseseră adunaţi în hol, radiind de fericire în cinstea miresei şi a mirelui…

Chloe o instrui pe bucătăreasă să pornească focul şi trimise o servitoare să umple ceainicul mare şi pe băiat să o ajute cu pompa. Propuse un mic dejun timpuriu pentru toţi servitorii care nu aveau alte îndatoriri, dat fiind că ziua care îi aştepta avea să fie lungă şi diferită de rutina cu care erau obişnuiţi şi niciunul dintre ei nu avea să ştie când urma să fie următoarea pauză pentru a lua o masă bună. Îi instrui pe cei de la bucătărie să aibă întotdeauna o tavă cu ceai pregătită, iar ceainicul să fie mereu pe foc, ca în orice moment să se poată servi ceai sau cafea. Sugeră să fie făcuţi biscuiţi, cât mai curând, şi trimisese unul dintre lachei să verifice carafele de lichior din salon pentru a se asigura că fuseseră umplute seara trecută. Desemnă un alt

servitor să vadă dacă coşul de cărbuni din salon era plin şi trimise o servitoare să facă focul şi să încălzească camera. Doamna Loftus avea să supervizeze restul, le spuse Chloe, dat fiind că domnul Weller era ocupat pentru moment.

Dar între timp, le zise ea, înainte de a face orice, trebuiau să se întoarcă în camerele lor şi să se îmbrace. Numai Dumnezeu ştia când urmau să mai aibă ocazia, iar vizitatorii care aveau să vină mai târziu ar fi considerat ciudat, dacă nu mai rău, să găsească toţi servitorii îmbrăcaţi în cămaşă de noapte şi cu scufii pe cap.

Deveni dintr-odată acut de conştientă că şi ea era în cămaşă de noapte, în capotul ei vechi şi cu scufia cu volănaş pe cap – şi că aceasta fusese noaptea nunţii ei, iar servitorii erau cu toţii conştienţi de asta.

Cuvintele ei smulseră câteva râsete slabe din partea servitorilor, care începură să se retragă. În absenţa unei rochii negre – nu-i trecuse prin minte să-şi aducă haine de doliu la Manville –, Chloe se îmbrăcă cu o rochie de un albastru-închis. Avea să fie suficient pentru moment, îşi lăsă părul prins în coadă şi răsucit în jurul capului.

Până coborî din nou jos, îi trecură prin minte şi alte lucruri care trebuiau făcute imediat.

Robert tocmai se întorsese cu doctorul, doar pentru a afla însă că ajunseseră prea târziu. Chloe îl consolă pe doctorul Gregg spunându-i că nu i-ar fi putut salva viaţa ducelui oricum şi îl trimise pe lacheu înapoi în sat pentru a aduce preotul, chiar dacă era încă noapte. Era nevoie de prezenţa unui om al bisericii, iar reverendul Marlowe nu avea să fie deranjat de ora târzie. De fapt, probabil că ar fi fost jignit dacă ar fi fost chemat de dimineaţă. Nu erai chemat des, până la urmă, să stai la căpătâiul ducelui de Worthingham.

Trimise un alt lacheu, care era pe hol, să caute ceva cu care să îmbrace ciocănelul de la uşă, de preferat o pânză neagră.

Cam la atât se putuse gândi. Rămase pe hol pentru câteva clipe şi apoi privi către scări. Oare ar fi trebuit să se întoarcă acolo? Oare acolo era locul ei, lângă soţul ei? Dar

nu era nimic cu care putea să ajute, iar gândul de a se întoarce în acea cameră tăcută o înfricoşa. Dacă nu ar fi plecat, ar fi fost diferit. Dar plecase. Nu putea să se întoarcă.

Se duse în salon şi trase scaunul ducesei mai aproape de şemineu. Ridică cleştele de foc şi aruncă nişte cărbuni în foc. Camera era încă rece. Dar era prea neliniştită ca să stea într-un loc.

Se întoarse la bucătărie, pentru a se asigura că totul decurgea cum trebuie. Şi aşa era. Doamna Loftus îşi recăpătase cumpătul şi autoritatea şi le instruia pe servitoare care îşi terminaseră micul dejun să verifice toate încăperile pentru a se asigura că toate draperiile erau trase la fiecare fereastră. De îndată ce celelalte aveau să-şi termine masa, o asigură ea pe Chloe, urmau să fie trimise să şteargă praful şi să lustruiască fiecare cameră, deşi fuseseră aranjate cu doar trei zile în urmă. Lacheii fuseseră trimişi în camerele lor să se schimbe cu cele mai bune livrele. Domnişoara Bunker se oferise să facă panglici negre de purtat la mână pentru toţi.

Chloe se întoarse pe hol exact când vicarul intra pe uşă. El înaintă către ea, cu mâinile întinse.

— Draga mea ducesă, zise el, strângându-i mâinile. Ce circumstanţe triste ne aduc astăzi împreună! Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele şi pe cele ale iubitei mele soţii. Dumnezeu e mare. Ieri, a fost mai mult decât evident că Excelenţa Sa a fost fericit să fi trăit suficient ca să se bucure de nunta singurului lui nepot.

Chloe îl conduse pe scări, dar fu mai mult decât bucuroasă să-l lase în grija lui Weller, care aştepta pe palier şi care îşi reluase postura demnă, înţepată. Ea rămase în salon după aceea, aşteptând, în timp ce zorii se strecurau cenuşii printre draperii.

Atunci conştientiză pe deplin. Ducele, acel morocănos, dar gentil bătrân gentleman care îi era atât de drag ducesei era mort. Plecase. Lăsând în urma lui un gol, chiar şi pentru ea. Putea doar să-şi imagineze ceea ce simţeau ducesa şi Ralph. Şi chiar putea să-şi imagineze

asta. Moartea mamei i se păru din nou foarte recentă.

În momentul în care uşile de la salon se deschiseră, Chloe se ridică şi trase de cordonul clopoţelului. Era momentul de care se temuse. Ralph şi bunica lui, la braţ. Amândoi îmbrăcaţi în negru. Ducesa mergea drept, având o aparenţă regală, iar chipul ei părea sculptat în marmură. Ralph era pământiu la ţaţă, sumbru şi ameninţător. Doctorul Gregg şi reverendul Marlowe veneau în urma lor.

Alese instinctiv pe cine să aline şi alergă direct în braţele ducesei. Se îmbrăţişară fără să scoată vreun cuvânt, apoi Chloe o conduse pe ducesă către scaunul ei şi îi întinse o pătură peste genunchi.

— O să vină şi ceaiul în câteva clipe şi un platou de biscuiţi, zise ea.

— N-aş putea să beau sau să mănânc ceva, Chloe, îi răspunse ducesa, dar cred că doctorul Gregg şi vicarul s-ar bucura să li se servească ceva. Îmi pare rău că i-am scos din pat la o asemenea oră. Poate că ar prefera ceva mai tare decât un ceai?

Ambii bărbaţi ridicară din mâini în semn că nu şi scuturară din cap. Doctorul Gregg o asigură pe Excelenţa Sa că o ceaşcă de ceai avea să fie mai mult decât bine-venită.

— Şi dumneata o să bei şi tu, bunico, îi zise Chloe ferm ducesei, şi o să şi mănânci ceva. Trebuie.

Ducesa îi zâmbi slab.

— L-am întrebat pe Weller cum se descurcă servitorii, spuse ea, şi mi-a spus că sub îndrumarea ta totul merge ca la carte. Mulţumesc, draga mea. Trebuia să ghicesc că aveai să te descurci fără zarvă sau panică. O să beau un ceai, dat fiind că insişti, şi o să încerc o jumătate de biscuit.

Între timp, Ralph traversase camera, fără un cuvânt, şi se uita pe fereastră. Trăsese un pic draperiile şi privea zorii cenuşii, cu mâinile prinse la spate.

O tavă cu ceai şi cafea fu adusă imediat. Chloe se ocupă să toarne şi să ducă ceştile tuturor, apoi împărţi biscuiţii proaspăt copţi. Reverendul Marlowe luase loc lângă ducesă şi vorbea încet cu ea. Doctorul Gregg stătea lângă

umărul lui, ascultând şi privind către ducesă cu îngrijorare.

Chloe traversă camera către soţul ei, aşează o ceaşcă de cafea pe măsuţa din apropierea lui şi puse uşor mâna pe mâneca lui. Îl simţi încordându-se, deşi nu se mişcă.

— Ralph, rosti ea încet.

— Toată lumea, zise el, fără a întoarce capul, îmi spune Excelenţă.

— Ţi-am adus nişte cafea, îi răspunse ea, şi sunt şi biscuiţi proaspeţi.

— Nu vreau nimic.

— A plecat liniştit.

Ce lucru prostesc de spus! Dar oare ce se spunea în astfel de situaţii?

— Ai devenit contesă ieri, zise el, astăzi eşti ducesă. Este un vis devenit realitate.

Mâna ei se încordă uşor pe braţul lui înainte de a şi-o îndepărta. Oare se referise la…? Nu, nu se putea.

— Scuză-mă! El întoarse capul şi se încruntă spre ea. Îmi cer scuze, Chloe, n-am vrut să sune aşa.

Pentru prima dată era şi altceva în afară de goliciune în ochii lui. Era durere şi o părere de rău.

— Oh, ştiu, îi spuse ea. Dar e şi adevărat, deşi mi-aş dori să nu fie. Bea-ţi cafeaua sau îţi aduc ceai, dacă vrei. Şi încearcă să mănânci un biscuit. O să aduc pentru amândoi, deşi nici eu nu am poftă de nimic.

Asemenea chestiuni normale, când existau universuri de emoţii care trebuiau simţite şi realităţi la care să te gândeşti şi despre care să vorbeşti! Una dintre cele mai oribile realităţi despre moartea cuiva apropiat, îşi reaminti ea, era necesitatea continuării lucrurilor banale ale existenţei. Ca şi cum nimic cu adevărat important nu se schimbase.

— E în regulă cafeaua, zise el, uitându-se către ceaşcă. O să împart un biscuit cu tine.

Chloe se duse să-l aducă şi să-şi pună ceai, apoi se întoarse lângă el. Mâncară un biscuit amândoi, din aceeaşi farfurie, apoi el luă ceaşca de cafea. Noaptea trecută, doar cu câteva ore în urmă, îşi consumaseră căsnicia. Părea că

trecuse o eternitate. Dintr-odată se bucură că apucaseră să se căsătorească la timp.

— Weller şi doamna Loftus s-au ocupat de Manville cu sârguinţă de fier de când mă ştiu, zise el. Înţeleg că aseară au înlemnit. Erau foarte devotaţi ducelui, desigur. Dar că tu i-ai ajutat, şi totul a revenit la normal.

— Oh, dar s-ar fi descurcat şi fără mine.

— Da, s-ar fi descurcat, dar s-au uitat la tine ca să-i conduci şi ai făcut asta.

Ea aşează farfuria goală, recunoscătoare pentru cuvintele lui, şi ridică ceaşca de ceai şi farfuriuţa.

— Sunt soţia ta.

Şi chiar era, în toate modurile.

— Eşti *ducesa* mea. Se încruntă la ea. Ceea ce mă face pe mine duce. La dracu'!

Nu-şi ceru scuze pentru cuvintele şocante. Poate că nici nu conştientiza că le spusese cu voce tare.

— Ar trebui să încep să mă port ca unul, continuă el, aşezându-şi ceaşca jos. Vino!

Se îndreptă spre şemineu. Aşteptă ca şi Chloe să se aşeze înainte de a vorbi.

— Domnilor, începu el, adresându-se medicului şi vicarului, vă mulţumesc pentru că aţi venit atât de repede în toiul nopţii şi vă mulţumesc pentru cuvintele de alinare adresate Excelenţei Sale, bunica mea, soţiei mele şi mie. Suntem cu adevărat recunoscători. Va trebui să discutăm despre înmormântare, reverend Marlowe. Nu acum, însă. O să le trimit pe bunica şi pe soţia mea la culcare în curând sau să se odihnească dacă nu pot adormi. Poate domniile voastre pot să revină mai târziu.

Ambii bărbaţi recepţionaseră mesajul, că era timpul să plece. Ralph îi conduse, iar Chloe rămase singură cu bunica lui. Ducesa se uita către foc, dar ceaşca şi farfuria de lângă ea erau goale.

— E cel mai straniu sentiment din lume, zise ea. Într-un moment cineva e aici şi îţi spune pe nume, şi în momentul următor trupul lui e acolo, dar el nu mai e. Şi nici nu o să mai fie vreodată. Nu ai cum să-l chemi înapoi. Ceea

ce nu s-a spus înainte nu are cum să mai fie spus vreodată. Trupul lui încă e sus. Arată ca el, dar în acelaşi timp nu e el. Nu e acolo.

Chloe îşi prinse mâinile şi se abţinu să ofere vorbe de alinare, care oricum nu aveau cum să ajute. Excelenţa Sa întoarse capul şi îi zâmbi.

— Dar v-am celebrat nunta ieri, spuse ea, şi amândoi am fost aşa de fericiţi, eu şi Worthingham. Poate că a fost egoist din partea noastră să nu vă convingem să aşteptaţi şi să vă căsătoriţi cu toată pompă şi formalităţile la Londra. Dar nu-mi pare rău că am fost egoişti. Cumva, mi s-a părut că a fost cea mai frumoasă nuntă la care am participat vreodată, cu excepţia nunţii mele. Şi nici nu-ţi imaginezi cât de liniştită mă simt astăzi, Chloe, să ştiu că Ralph e căsătorit şi că are o soţie care să-l ajute în vremurile acestea dificile. Şi să ştiu că nu mai eşti doar un oaspete, nepoata dragii mele Clemmie, ci şi nepoata *mea* prin căsătorie. Nu aş mai fi putut să îndur să fiu ducesă, să ştii. Sunt atât de bucuroasă că poziţia ta, în calitate de soţie a lui Ralph, mă face pe mine ducesă văduvă. Oh, Chloe, draga mea!

Ochii i se umplură de lacrimi, iar Chloe se grăbi să se aşeze pe braţul scaunului ducesei şi să o cuprindă de umeri.

— Cum o să continui fără el? întrebă Excelenţa Sa, înclinându-şi capul şi sprijinindu-l de umărul lui Chloe. Oh, cât de egoist a fost bărbatul ăla să plece înaintea mea. Râse tremurător şi căută o batistă. Dar, în unele privinţe, mă bucur că s-a dus el primul. Eu o să mă descurc cu mult mai bine fără el, decât s-ar fi descurcat el fără mine. Ar fi fost complet pierdut... Doar că îmi doresc să fi plecat împreună.

Ralph intră în cameră în momentul în care ea îşi sufla nasul. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chloe, apoi veni către bunica lui şi se aşeză pe vine în faţa scaunului pe care era aşezată. Întinse mâinile către ea, în timp ce ea îşi puse deoparte batista.

— Bunico, îi zise când ea îi cuprinse mâinile, o să te

rog să urci în cameră şi o s-o chem pe Bunker. Chloe o să meargă cu tine şi apoi în camera ei. Amândouă trebuie să vă odihniţi şi să încercaţi să dormiţi.

Avea o voce calmă, chiar blândă, şi în acelaşi timp poruncitoare, iar Chloe presupusese că fusese cumva transformat de noul lui rol şi că urma să-şi ia responsabilităţile foarte în serios. Poate, se gândi ea, aveau să fie salvarea lui, deşi nu înţelegea nici ea ce voise să spună cu asta. O ridică pe bunica lui în picioare, iar Chloe se ridică şi ea, oferindu-i braţul.

— Dar poate că te-ai simţi mai confortabil într-una din camerele de oaspeţi, bunico, sugeră Ralph.

— Fiindcă doar garderoba este între camera mea şi cea a bunicului tău? Nu mă tem. În plus, el nu m-a atins niciodată şi nici nu mi-a făcut rău cât a trăit. De ce crezi că mi-ar face rău acum, când e mort? Şi-n plus, el nu e acolo. Nimeni nu e.

El o privi sumbru în timp ce ducesa o luă pe Chloe de braţ şi urcară scările împreună. Chloe coborî la doar cinci minute după aceea. El era în salon încă, uitându-se la flăcări, cu un braţ sprijinit de şemineu. Întoarse capul şi ridică din sprâncene văzând-o.

— Tu ce o să faci? îl întrebă.

— Nimeni nu ştie despre ce s-a întâmplat aici în ultimele 24 de ore, zise el. Nimeni nu ştie de căsătoria noastră. Nimeni nu ştie că ducele a murit. E un gând înfricoşător nu? Nu au fost invitaţi la nunta noastră. Am ales să nu aşteptăm. Acum, pentru acest eveniment, trebuie să aşteptăm pentru că tot felul de oameni îşi vor dori să vină la înmormântare. A fost *ducele de Worthingham.* Trebuie anunţaţi membrii familiei – despre ambele evenimente –, prietenii şi cele mai apropiate cunoştinţe, la fel şi unii dintre demnitari, care trebuie informaţi despre moartea bunicului. Nu trebuie să existe niciun fel de întârziere dacă e să aibă timp să ajungă la înmormântare. Trebuie date anunţuri la ziare. Şi mai sunt o grămadă de alte detalii de care trebuie să mă ocup, unele dintre ele la care probabil nici nu m-am gândit. L-am chemat pe secretarul bunicului în birou. E

secretarul meu acum, cred. Probabil mă şi aşteaptă deja.

Ceva în interiorul lui Chloe deveni rece şi încremenit.

„… pentru că tot felul de oameni îşi vor dori să vină la înmormântare”. Bineînţeles. Oh. Bineînţeles. Nu avea să mai fie nici o plecare astăzi sau mâine în Hampshire şi apoi, după o vizită la *papa,* la Elmwood Manor şi acasă. Nu avea să fie vreo plecare decât după înmormântare, la care urmau să participe tot felul de oameni. „Trebuie anunţaţi membrii familiei – despre ambele evenimente prietenii şi cele mai apropiate cunoştinţe, la fel şi unii dintre demnitari.” Şi poate, chiar foarte probabil, nu avea să fie nici o plecare nici după aceea. Pentru că Elmwood nu mai avea cum să fie principala lor casă. Manville Court urma să fie.

Se simţi ameţită şi încercă să scape de acest sentiment. Nu era timpul să se gândească la ea.

— Atunci trebuie scrise scrisori, zise ea brusc. Multe şi nu identice. Şi anunţurile pentru ziare trebuie compuse şi copiate de mai multe ori. E mult de lucru pentru doi oameni într-un timp aşa scurt. O să vin cu tine.

El se răsuci dinspre foc spre ea, încruntându-se.

— Nu trebuie să te preocupi, îi spuse pe un ton aproape rece. Eşti trează de aproape jumătate de noapte şi ai fost şi ocupată. Du-te şi odihneşte-te!

— Şi tu eşti la fel ca mine, sublinie ea. Sunt foarte multe de făcut, şi o să te ajut.

Părea că avea să o contrazică sau poate să-i dea ordine. Dintr-odată lui Chloe i se păru foarte măreţ şi impunător. Dar apoi întrezări ceva ce semăna cu un zâmbet care dispăru la fel de repede pe cât apăru.

— Îmi tot reamintesc că nu te cunosc mai deloc, Chloe. Ai de gând să fii mai mult decât mama copiilor mei, nu-i aşa?

— Am fost de acord să fiu, îi răspunse ea, şi am promis ieri în biserică să fiu soţia ta. Să-ţi port copiii este doar una dintre obligaţiile mele.

— *Obligaţii,* rosti el încet.

— Nu sunt întotdeauna rele. Îi zâmbi brusc. Îmi *place*

să scriu scrisori.

Însă simţi cum o cuprind fiori. Nu se aşteptase la nimic din toate astea. Cât de prostuţ din partea ei! În ciuda tuturor semnelor şi a avertismentelor pe care le primise din plin de când venise la Manville Court, nu se gândise niciodată că asta avea să se întâmple. Şi acum viitorul era prezent.

— Haide, atunci! Trecu pe lângă ea, către uşă, apoi se opri, se uită în spate şi se încruntă din nou. Presupun că să vii în urma mea e una dintre obligaţiile tale, nu? Ia-mă de braţ!

*

Arthur Lloyd, secretarul răposatului duce, făcuse deja liste cu persoanele pe care trebuiau să le anunţe şi liste cu lucrurile care trebuiau făcute. Chloe se aşeză lângă el, iar Ralph se uită peste umerii lor, deşi secretarul îi oferise scaunul. Împreună completară listele şi împărţiră sarcinile.

Chloe spusese clar că nu avea să plece. Se apucă să scrie fratelui şi surorii ei, mătuşii şi unchiului – Lord şi Lady Easterly. Scrise, de asemenea, o scrisoare tatălui ei care să fie inclusă în scrisoarea mai formală scrisă de Ralph. Făcu mai multe copii cu un scris elegant pentru anunţul de nuntă şi pentru cel de deces, pe care îl compusese Lloyd şi pe care Ralph îl agrease, după ce Chloe sugerase câteva mici modificări ale frazelor. Ralph le scrise mamei lui şi celor şase tovarăşi Supravieţuitori, în timp ce Chloe şi Lloyd se ocupară de numărul incredibil de scrisori formale care trebuiau trimise diverşilor oameni de o anumită importanţă pentru care anunţul din ziar nu avea să fie suficient.

Când Ralph şi Lloyd începură să discute despre ceea ce trebuia făcut pentru a pregăti casa pentru venirea membrilor de familie şi a prietenilor apropiaţi la înmormântare, Chloe îşi înălţă capul din scrisorile pe care le scria şi îi informă ferm că nu trebuiau să se preocupe de lucruri domestice. Acesta era domeniul ei şi avea să se consulte cu doamna Loftus. Ralph schimbă priviri cu

secretarul, apoi continuă spunând că în acest caz urma să noteze câteva idei pentru înmormântare ca să le discute cu preotul.

Mai târziu, chiar înainte ca reverendul Marlowe să se întoarcă, Ralph menţionă necesitatea achiziţionării unor haine de doliu, în special pentru Chloe, care aparent nu avea nimic negru.

Urma să ceară de la Londra nişte haine gata făcute şi să spere că aveau să i se potrivească. Dar din nou, Chloe ridică privirea de la ceea ce făcea şi îi spuse că nu trebuie să se preocupe. Deja se gândise să scrie acasă, să i se aducă haine de doliu, aceleaşi pe care le folosise pentru mama ei, dar exista deja o soluţie mai bună. O croitoreasă pricepută trăia la mai puţin de doisprezece kilometri depărtare. Chloe urma să o roage să vină să stea acolo câteva zile şi să aducă ajutoare şi materiale, precum şi cele necesare cusutului. Poate şi bunica lui Ralph dorea să-şi facă ceva pentru înmormântare.

Ralph se simţea tot mai iritat. Era obişnuit să comande, deşi nu pusese mare accent pe asta în ultimii şapte ani, ce-i drept. Dar cu siguranţă era obişnuit cu independenţa, să ia decizii de unul singur, ca servitorii să-l asculte fără să comenteze sau să propună. Chloe, bineînţeles, nu era servitoare. Ceea ce îl irita cel mai mult la ea era, poate, că era cu adevărat de ajutor – de mare ajutor, de fapt. Şi că făcea totul veselă şi eficient. Şi că putea – şi făcea asta – să gândească şi să acţioneze independent.

Asta îl făcu să fie cu nervii întinşi la maximum – până când îşi aminti cât de bucuroşi fuseseră cu o zi înainte bunicul şi bunica. Şi cum bunica se sprijinise de Chloe în salon, după ce preotul şi doctorul plecaseră. Iar el avea nevoie de o soţie şi, mai mult decât oricând, de un moştenitor.

Şi ce fel de soţie ar fi preferat? Cineva neajutorat şi lipsit de stăpânire de sine? Cineva cu care să se culce noaptea şi să o ignore ziua? Sau cineva… precum Chloe?

Iritarea lui, fu forţat să admiră, era nejustificată.

Şi, apoi, dintr-odată, se gândi la cineva care avusese acelaşi efect asupra lui – cineva pentru care simţise respect şi iritare în acelaşi timp. Cineva pe care nu-l putuse niciodată domina sau ignora.

Graham Muirhead. Fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu semănau *deloc.* Arătau atât de diferit ca noaptea şi ziua. Bineînţeles, era posibil, şi chiar probabil, să fie fraţi vitregi, nu-i aşa?

Se simţi uşurat când Weller apăru în uşa biroului şi îl informă că vicarul ajunsese şi-l aştepta în salonul mic. Chloe era aplecată asupra unor scrisori când plecă el, cu părul ei împletit şi roşu. Însă nu mai era când se întoarse el. Excelenţa Sa, ducesa văduvă, se trezise şi o rugase să urce la ea, îl informă secretarul.

Ralph era obosit şi deprimat când ea apăru la uşă ceva timp mai târziu. Mai aveau scrisori de scris, dar mintea lui era în altă parte şi o anumită amorţeală care îl stăpânise de noaptea trecută după moartea bunicului începu să lase loc conştientizării faptului că bunicul lui plecase pentru totdeauna. Ieri se duseseră şi se întorseseră de la capelă împreună. Îşi petrecuseră seara amintindu-şi despre copilăria lui Ralph. Astăzi nu mai era.

— E timpul să ne schimbăm pentru cină, îi zise Chloe.

El se încruntă la ea, iritat.

— Nu mi-e foame, îi răspunse el. O să mănânc ceva mai târziu de pe tavă dacă mi se face foame.

Îşi lăsă capul în jos pentru a relua scrisul.

— Nici bunicii tale nu-i este foame, dar este foarte important ca ea să mănânce şi să îşi păstreze puterile. Nici mie nu mi-e foame, dar ţine de noi doi, dar mai mult de tine, să oferim un exemplu. Şi nu ai luat nici prânzul.

El lăsă peniţa din mână, făcând pete de cerneală pe scrisoarea pe jumătate scrisă, stricând-o. Simţi cum iritarea i se transformă în furie. Deschise gura pentru a o pune la punct, dar se opri şi tăcu, în timp ce îşi trecu cu mâna prin faţa ochilor. Avea dreptate, la naiba!

— O să urc acum, zise el, ridicându-se în picioare.

— O să te însoţesc.

Ea trebuia să fie la fel de obosită ca el. Şi trebuia să-i fie şi greu să se obişnuiască cu felul lui de a fi, cum îi era şi lui cu al ei. Poate chiar mai mult. Ea nu se încrunta şi nu se uita urât la el. Se ocupa în linişte de treburile ei.

Ralph trebui să recunoască în următoarele zile că nu s-ar fi descurcat fără ajutorul ei. Chiar dacă şi această recunoaştere îl irita. Petrecuse trei ani la Penderris Hall şi erau patru ani de când învăţase să trăiască singur, să nu depindă de nimeni – în special emoţional.

Nu că acum devenea ataşat emoţional de soţia lui. Sexul, până la urmă, nu era o emoţie. Ceea ce era bine, pentru că devenise dependent de el, în acele zile de dinaintea înmormântării, sau mai bine zis în acele nopţi. Deşi era obosit, în fiecare noapte mersese la ea şi găsise un soi de eliberare a stresului. Nu era niciodată o experienţă erotică evidentă. Ea purta întotdeauna cămaşa de noapte în pat, iar el nu încercase niciodată să i-o scoată. Întotdeauna purta scufia, cu toată frumuseţea părului ei ascunsă dedesubt.

Dar o poseda de două ori pe noapte, o dată chiar de trei ori, şi nici nu mai se străduia să pretindă că era pentru simţul datoriei şi pentru a-i face un moştenitor, deşi asta era justificarea pe care o folosea pentru că îşi oferea plăcere în casa în care trupul bunicului lui aştepta înmormântarea.

Nu avea nici cea mai mică idee dacă era plăcut şi pentru ea. Întotdeauna stătea liniştită sub el, cu trupul cald, relaxat şi umed, pregătit să-l primească. Dar braţele ei îl cuprindeau când era deasupra ei, degetele ei se plimbau pe cele mai hidoase cicatrici ale lui, lovitura de sabie care aproape îl lăsase fără braţ, umăr şi faţă. Nu comentase niciodată despre urâţenia ei, deşi probabil o văzuse în dimineţile în care se ridicase din patul ei gol, aşa cum dormea întotdeauna. Trupul lui nu era frumos, o ştia. Dar niciodată nu tresărea dezgustată.

Avea sentimentul că urma să fie o soţie bună. Şi cel mai probabil şi o mamă bună. Nu ştia dacă era mai mult

încântat decât iritat. Îşi simţea toată viaţa… invadată.

Şi înseşi identitatea i se schimbase din nou. Conte de Berwick în urmă cu cinci ani, când tatăl lui murise subit, cât el era la Penderris; acum duce Worthingham. Şi bărbat însurat.

Câteodată, se întreba unde dispăruse Ralph Stockwood, dacă plecase undeva. Poate încă era aici, pândind şi ascunzându-se în adâncuri. Dar nu era sigur că voia să-l caute. Până şi el ştia că dulăii adormiţi nu trebuie treziţi.

capitolul 9

Chloe îşi ţinu mintea ocupată în zilele care urmară după decesul ducelui şi avu foarte puţin timp la dispoziţie pentru a se gândi la încercările care o aşteptau şi care erau destul de multe. Chiar şi situaţia iniţială fusese destul de înfricoşătoare, când era doar proaspăta contesă de Berwick şi trebuia să facă faţă numai rudelor proprii şi socrilor şi să le explice această căsătorie subită. Numai lor. Şi atât.

Acum, în plus, era ducesa de Worthingham şi trebuia să primească în casa ei – şi da, asta era chiar Manville Court, nu mai era îndepărtata reşedinţă mai modestă Elmwood Manor – cât de multe rude şi aristocraţi doreau să facă drumul în Sussex pentru înmormântare. Ralph şi bunica lui credeau că un număr mare de oameni aveau să-şi dorească să vină să-şi ia rămas-bun de la răposatul duce.

Aceştia erau aceeaşi oameni care îi întorseseră spatele lui Chloe cu şase ani în urmă, după ce Lucy fugise cu domnul Nelson şi din nou, anul trecut, când devenise dureros de evident că ea, Chloe Muirhead, semăna uimitor de tare cu fiica unui bărbat care fusese odinioară iubitul mamei ei.

Ea nu avu timp în acele zile să se gândească la starea mariajului ei, care era, în mod clar, în etapele lui timpurii şi care avansa în circumstanţe foarte diferite faţă de cele pe

care le anticipaseră amândoi. Nu ştia nici măcar dacă soţul ei o plăcea sau nu. Şi nici nu ştia dacă ea îl plăcea. Dar presupunea că nici nu prea conta. Erau căsătoriţi şi trebuiau să facă faţă cât mai bine acestei situaţii. Şi nu era ca şi cum vreunul din ei ar fi avut iluzii romantice.

Zilele erau dificile. Îşi luase atribuţiile foarte în serios pentru că ştia că era nevoie de ea şi că trebuia să continue – un singur pas greşit urma să-i înstrăineze pe servitori şi ar fi putut să le strice relaţiile cu vecinii. Dar se simţea precum o uzurpatoare, în special pentru că ducesa văduvă încă era în reşedinţă, iar Ralph părea să-i deteste energia şi eficienţa pentru că, presupunea ea, nu fusese nevoit niciodată să împartă conducerea cu nimeni. Nu că s-ar fi plâns vreodată. Din contră, îi mulţumea des şi chiar o complimenta, dar o făcea într-o manieră atât de înţepată şi rece care îi sugera că i-ar fi plăcut mult mai mult să se răţoiască la ea mai degrabă. Iar ea detesta resentimentul pe care îl simţea din partea lui şi pentru că era convinsă că el ar fi dispreţuit-o dacă s-ar fi mulţumit cu rolul de soţie timidă ca un şoricel pe care probabil el îl aşteptase din partea soţiei. Singurul motiv pentru care îşi dorise să fie căsătorită era tocmai dorinţa de a evita să se mai prefacă vreodată că este simplă şi liniştită. Asta cu condiţia să nu mai aibă de-a face cu lumea bună. Şi totuşi, asta urma să se întâmple, deşi într-un mod limitat. Oh, viaţa nu era simplă deloc. Şi cât de tare o lovi această conştientizare profundă, dar teribil de banală.

Dar trebuia să recunoască faptul că nopţile o recompensau pentru încercările care o aşteptau ziua. Îi plăcea modul lui obişnuit şi lipsit de pasiune când făcea dragoste. Îi plăcea mult şi încerca foarte tare să nu îşi dorească mai mult – cuvinte frumoase, atingeri tandre, de exemplu şi… Şi multe altele pe care nu le putea nici măcar rosti din pricina lamentabilei ei lipse de experienţă. Dar niciunul dintre cele menţionate nu făcuseră parte din târgul lor. Într-adevăr absenţa pasiunii şi a sentimentelor fusese parte din înţelegere.

Fără legături emoţionale.

Contesa văduvă de Berwick, mama lui Ralph, ajunse cu două zile înainte de înmormântare în compania vicontelui Keilly şi a soţiei lui, Nora, cea mai mică soră a lui Ralph. De fapt, Ralph se grăbi să coboare când auzi trăsura, în timp ce Chloe rămase în spatele lui, apropiindu-se încet, la braţ cu bunica lui, care se sprijinea puternic de Chloe. Oaspeţii deja coborâseră din trăsură şi aşteptau pe terasă când ele două ieşiră din casă şi coborâră scările. Domnişoara mai tânără era în braţele lui Ralph, plângând pe umărul lui. Doamna mai în vârstă se grăbi de-a lungul terasei pentru a o îmbrăţişa pe ducesa văduvă şi pentru a-şi exprima condoleanţele. Chloe făcu un pas în spate şi îşi împreună mâinile pe talie – precum o însoţitoare perfectă, se gândi ea, dispărând în decor – şi chiar îşi dori cu ardoare să fi fost doar atât.

Bărbatul îi strânse mâna puternic lui Ralph şi îi oferi câteva cuvinte de consolare.

Şi apoi, părea că toată lumea termină în acelaşi timp cu ceea ce părea prima manifestare a durerii şi cu condoleanţele reciproce. Toată lumea se întoarse pentru a o privi pe ea. Primul ei gând se îndreptă către domnişoara Rush, croitoreasa căreia îi era deosebit de recunoscătoare că era cu adevărat pricepută şi lucrase repede şi eficient. Chloe purta o rochie neagră simplă, dar care îi venea bine şi o acoperea de la gât, la încheieturi şi până la glezne. Îşi pieptănase părul pe spate şi îl strânsese într-un coc împletit la ceafă. Era tot ceea ce putea face pentru a mai diminua din acea strălucire necuviincioasă a culorii lui. Cu siguranţă arăta mai mult a guvernantă decât ca însoţitoarea unei ducese.

— Mamă, zise Ralph. Nora şi Keilly, vă rog să-mi permiteţi să v-o prezint pe soţia mea. Mama mea, sora mea şi cumnatul meu, Chloe.

Cel puţin nu o prezentase ca ducesă, ducesa lui. Contesa văduvă era o femeie foarte frumoasă şi părea cu mult mai tânără decât se aşteptase Chloe. Iar fata ei era o versiune mai tânără a ei. Ralph semăna cu amândouă.

Văduva o privi cu ochi mai reci decât ai fiului ei şi îşi

înclină capul cu o amabilitate exagerată. Vicontele Keilly făcu o plecăciune, iar Lady Keilly o privi din cap până în picioare înainte de a ridica din sprâncene şi de a privi în altă parte.

Chloe fu singura care făcu o reverenţă şi simţi cumva că era şi singura care comisese o greşeală de etichetă. Bineînţeles că avea rangul mai înalt decât toţi, un gând care o făcu să se strâmbe în sinea ei. Şi nu era în stare să gândească ce să spună. Cum putea să le ureze bun venit în casa lor, căci era casa lor, până la urmă, casa pe care o cunoşteau atât de bine şi casa care aparţinuse răposatului duce şi ducesei văduve? Cum ar fi putut să nu o vadă drept cea mai îngrozitoare oportunistă, în special în aceste momente de teribilă tristeţe pentru familie?

— Ah, iat-o pe menajeră, zise soacra ei, ridicând privirea către uşile deschise ale casei şi întinzându-se după braţul lui Ralph. Poţi să ne conduci în camerele noastre, doamnă Loftus. Cele pe care le folosim de obicei, sper, nu? Iar Weller o să se ocupe de bagajele noastre. O să venim mai târziu pentru ceai în salon, mamă.

Ducesa văduvă luase deja braţul oferit de Lady Keilly.

— Sunt sigură că draga de Chloe s-a ocupat de toate cele trebuincioase spre satisfacţia tuturor, zise ducesa. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat eu şi Ralph fără ea cu încercările din aceste zile.

Lord Keilly mergea în spatele soţiei lui, până la treptele de la casă, cu mâinile prinse la spate.

Chloe venea în urma lor. Să se impună în faţa servitorilor fusese partea cea mai uşoară, conştientiză ea. Ei făcuseră totul mai uşor pentru ea. Cunoaşterea rudelor sale nu începuse tocmai sub cele mai bune auspicii. Dar cel puţin începuse. Câteodată, aşteptarea şi imaginatul erau mult mai rele decât acţiunea.

Situaţia se schimbă în bine odată cu următorul oaspete, după aproape o jumătate de oră.

Lady Ormsby, sora văduvă a ducesei, veni într-o trăsură atât de veche şi atât de decorată, încât ar fi arătat firesc într-un muzeu. Era atât de plină cu servitori – o

cameristă, lachei în livrea, escorte, un vizitiu bătrân – şi atât de plină de bagaje, încât Chloe se aşteptă să iasă şase persoane din interior, nu una.

— Emily, zise femeia după ce privi intens către terasă şi o strânse puternic la piept pe ducesă. Emily, draga mea. Şi aşa s-a încheiat una dintre cele mai frumoase poveşti de dragoste ale secolului – a acestui secol şi a celui trecut. Nu pot să-mi imaginez cum o să fie viaţa ta fără Edward. Cum a murit? În pace, sper, ceea ce e mai mult decât pot spune despre sărmanul meu Hubert. Trebuie să mă îndopi cu ceai în care Ralph îmi va pune câteva picături de coniac şi să-mi povesteşti tot. Haide, haide! Nu cred că ai plâns cum trebuie. Tu n-ai fost niciodată o plângăcioasă, spre deosebire de Caroline, Dumnezeu să o ierte, care obişnuia să ne înece în lacrimi, dar şi pe mama şi *papa,* cu râuri de lacrimi la cea mai mică provocare. Până şi moartea unui şoarece de câmp avea un efect devastator asupra ei. Îţi mai aduci aminte de acel şoarece mort şi de înmormântarea pe care ne-a bătut la cap să o aranjăm? Tu arăţi foarte sobru şi delicios în negru, trebuie să zic asta, Ralph. Ca un pirat cu cicatricea aia. Şi ce e cu asta, te-ai căsătorit fără să inviţi pe nimeni? Aş fi furioasă ca un urs pe tine, dacă sărmanul de bunicul tău n-ar fi plecat dintre noi chiar a doua zi, făcându-mă să-mi canalizez toată energia asupra dragii mele surori. Aceasta este soţia?

Ridică la ochi un lornion cu coadă lungă şi se întoarse spre Chloe.

— Mătuşă Mary, începu Ralph, făcând o plecăciune, permite-mi să ţi-o prezint pe soţia mea. Lady Ormsby, Chloe, sora mai mare a bunicii.

— Milady, spuse Chloe şi făcu o nouă reverenţă, chiar dacă nu ştia dacă era lucrul corect de făcut sau nu.

Bătrâna rămase cu lornionul fixat câteva clipe asupra ei înainte de a-l lăsa în jos şi de a izbucni:

— Bunica ta a fost Clementine West, îi zise Lady Ormsby, sau cel puţin aşa a fost după căsătorie. Nu-mi aduc aminte cum s-a numit înainte de asta. Era preferata lui Emily. Era foarte frumoasă, un lucru pe care l-aş fi

detestat teribil dacă nu aş fi fost deja căsătorită cu Ormsby atunci. Dar frumuseţea ei nu o întrece pe a ta, fata mea, deşi de unde ai luat acest păr roşu, doar Dumnezeu ştie, dacă nu cumva bârfele sunt şi ele adevărate, ceea ce se întâmplă foarte rar. Acum însă, poţi să le dai peste nas tuturor. Căci nimeni nu o să mai îndrăznească să jignească o ducesă care are părul de foc, mai ales una care arată atât de dramatic în negru şi care este căsătorită cu un pirat. Poţi să mă săruţi pe obraz, dar să ai grijă să nu-mi întinzi rujul, nu de alta, dar camerista mea o să stea bosumflată o săptămână.

Refuză oferta să fie condusă în camera ei. În schimb, o prinse de braţ pe sora ei şi porniră către salon, dându-i instrucţiuni menajerei, în trecere, să pregătească un ceainic mare fără întârziere.

— Te rog să-mi ierţi excesiva familiaritate, ducesă, strigă ea peste umăr către Chloe.

Ralph o privi pe Chloe în timp ce mergeau în urma lor.

— Majoritatea familiilor par să aibă măcar un personaj excentric în mijlocul lor, zise el. De obicei, e mătuşa.

Chloe zâmbi. Era prima dată când îl auzise făcând o glumă.

*

În următoarea dimineaţă mai veniră câţiva vecini, la fel cum se întâmplase şi în zilele precedente, ca să-şi ia rămas-bun. Chloe îi primi pe toţi, căci, deşi o priveau cu vădită curiozitate, nimeni nu părea ostil. Şi bineînţeles că nu veniseră în principal să o cunoască pe ea. Până la urmă, o văzuseră la biserică împreună cu ducesa, în mai multe ocazii. Veniseră să-şi arate respectul faţă de bunica lui Ralph, faţă de nora ei şi de nepoţii ei.

Mai mult, se auzea că toate hanurile din împrejurimi se umpluseră deja de oameni din înalta societate care veniseră special pentru a lua parte la ritualurile solemne de a doua zi. După-amiaza adusese şi mai mulţi oaspeţi. Lady Ormsby, care insista ca şi Chloe să o strige mătuşă Mary,

observă trăsura apropiindu-se pe alee şi îl atenţionă şi pe Ralph.

— Este un blazon aparte pe partea laterală, zise ea. L-aş recunoaşte imediat dacă aş fi mai aproape sau dacă ochii ăştia ar fi măcar cu cincizeci de ani mai tineri. Lornionul e cam inutil când vine vorba de lucruri practice, dacă nu vrei să-l foloseşti ca instrument de intimidare. A cui trăsură e, Ralph?

— A ducelui de Stanbrook, răspunse el, după ce veni lângă ea.

— Presupun, zise mama lui, că o să se aştepte să stea aici. Trebuie să-l informezi, mamă, că doar familia poate sta aici. Sau pot să fac eu asta dacă e prea greu. Nu mi-a plăcut niciodată.

— O să îi ies în întâmpinare, spuse Ralph şi se întoarse către Chloe cu o lumină stranie în ochi. Vii cu mine?

Ducele de Stanbrook, îi explică el pe scurt în timp ce coborau pe terasă, era proprietarul de la Penderris Hall din Cornwall, locul în care petrecuse trei ani pentru recuperare.

Chloe rămase în spatele lui Ralph în timp ce acesta străbătu terasa către portiera trăsurii, deschizând-o şi coborând scăriţa. Ducele era cu mult mai în vârstă decât soţul ei, era înalt şi frumos, într-un mod auster, cu părul negru, cărunt la tâmple. Coborî rapid şi, fără să scoată vreun cuvânt, îl îmbrăţişă strâns. Chloe le observă chipurile când se despărţiră şi fu şocată să vadă emoţie la ambii bărbaţi.

Apoi se întoarseră către trăsură, iar Ralph întinse mâna pentru a ajuta pe altcineva – o doamnă. Era micuţă de statură, blondă şi foarte frumoasă şi îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz şi apoi să-i şoptească ceva ce Chloe nu putu să audă.

Un alt bărbat ieşi la rându-i, un gigant, cu părul negru scurt şi cu un chip încruntat şi feroce, care îl prinse pe Ralph într-o îmbrăţişare mai strânsă decât cea a ducelui.

— Ah, băiete, zise el după câteva momente de tăcere, am venit cu George îndată ce am aflat.

Chloe îi găsi şi mai intimidanţi decât rudele ei, deşi nu putea să înţeleagă de ce. Dar înţelese imediat că ei erau parte dintr-o lume care îi aparţinea soţului ei, una din care era exclusă. Ralph se transformase în faţa ei şi goliciunea îi dispăruse din ochi. Şi, dintr-odată, cu totul neaşteptat şi nerezonabil, simţi resentiment faţă de oamenii aceştia. Ea era soţia lui, şi cu toate astea, până în acel moment, nu văzuse o astfel de… vioiciune la el.

Toţi se întoarseră spre ea, aşa cum făcuse şi familia lui în ziua anterioară, dintr-odată conştienţi, se părea, de prezenţa ei tăcută aflată la câţiva paşi depărtare. Ralph îi întinse mâna şi îi făcu semn cu degetele, făcând-o, cumva, să se simtă prost că nu înaintase din proprie iniţiativă.

Îi întâlni privirea, dar ochii lui erau din nou goi şi imposibil de citit.

— Chloe, spuse el, permite-mi să ţi-l prezent pe ducele de Stanbrook şi pe Lord şi Lady Trentham. Soţia mea, ducesa de Worthingham.

Cei doi bărbaţi o priviră cu gravitate. Ea era *străina,* aşa i se păru că gândeau. Lady Trentham îi zâmbi însă cu căldură neprefăcută şi înainta spre ea, şchiopătând, după care îi luă mâinile lui Chloe într-ale ei.

— Ducesă, zise ea, ce lună de miere nenorocită ai, biata de tine! Şi ce păcat că încă nu putem celebra noua voastră căsătorie. Cu toate acestea, mă bucur mult pentru amândoi. Toţi Supravieţuitorii ţin enorm unul la celălalt, după cum sunt sigură că ştii, dar şi-au deschis cercul pentru a le primi şi pe soţii. Eu şi Hugo suntem căsătoriţi de aproape un an şi au mai fost alte patru călătorii, dacă o luăm în calcul şi pe a voastră. Sper din suflet să fiţi şi voi la fel de fericiţi ca noi ceilalţi după ce această perioadă tristă va fi trecut.

„Supravieţuitorii?” se gândi Chloe, dar se feri să întrebe.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i înapoi femeii şi uitându-se la fiecare bărbat. Şi bine aţi venit la Manville Court!

Ducele de Stanbrook întinse o mână spre a ei.

— Ducesă, zise el, luându-i palma într-a lui şi privind-o direct în ochi, am presupus acum câteva zile, când Ralph a plecat de la Londra, că o să te întâlnesc, deşi nu am crezut că o să fie în asemenea circumstanţe triste, îmi pare rău pentru asta, dar mă bucur pentru Ralph şi pentru confortul pe care i-l oferi.

— Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea, zise Lord Trentham cu o voce prietenoasă, care contrasta puternic cu ferocitatea expresiei lui. Îi luă mâna în uriaşa lui palmă. Cineva mi-a zis că ai cel mai roşu păr pe care l-a văzut vreodată, şi se pare că nu a exagerat. Ralph şi-a găsit o frumuseţe rară. Am zis ceva greşit, Gwendoline?

Însă soţia lui doar clătină uşor din cap şi râse, în timp ce îşi împleti braţul cu al lui. Ralph le făcu semn către scări şi către uşile principale.

— O să staţi aici, bineînţeles, zise el. Toate camerele de oaspeţi au fost pregătite.

— Nici nu ne-a trecut prin cap să deranjăm, spuse ducele. O să stăm în sat sau oriunde este loc pentru noi.

— Dar nici nu ne-a trecut prin cap să vă lăsăm să staţi în altă parte, interveni Chloe. Sunteţi prietenii soţului meu.

Şi dintr-odată, Chloe realiză că nu resentiment simţise faţă de ei mai devreme, ci gelozie, pur şi simplu, pentru că ei erau în mod clar prietenii lui, iar ea nu era nimic. Era doar soţia lui, căreia îi promisese respect, dar niciodată afecţiune.

Îi conduse în casă şi se opri pentru a discuta cu doamna Loftus înainte de a-i urma la etaj.

Şi apoi, la mai puţin de o oră mai târziu, sosi Graham, cu Lucy şi domnul Nelson. Ralph o însoţi jos din nou pentru a-i întâmpina.

Lucy ieşi prima din trăsură, răvăşită şi evident agitată, într-un mod care nu prea se potrivea unei doamne. Alergă în braţele lui Chloe.

— Chloe, strigă ea, te-ai măritat. Cu un *duce.* Dar de ce nu ai aşteptat să ai o nuntă mare şi să ne inviţi şi pe noi, fiinţă oribilă ce eşti? Nu o să te iert niciodată. Arăţi bine în negru, trebuie să recunosc. Dar îmi aduc aminte că am zis

acelaşi lucru şi când a murit mama. Ai coloritul potrivit pentru asta. Nu-i aşa, Freddie? Eu arăt groaznic în negru. Nu-mi stă bine deloc în culori închise şi lipsite de viaţă. Dar nu ar fi trebuit să mai continui cu astea, nu? Ai suferit o *pierdere* şi eşti tristă, chiar dacă ducele era un om bătrân.

— Draga mea soră, îi zise Frederick Nelson şi făcu o plecăciune flamboaiantă de parcă era pe o scenă, în faţa unui public numeros, sau mai bine zis, draga mea *ducesă,* nu? Presupun că va trebui să ţii doliu o perioadă, dar de îndată ce o să poţi, poate înainte să se termine sezonul, să sperăm, o să te implor să-ţi înfiinţezi propriul salon la Londra şi să organizezi un eveniment la care să inviţi cei mai spirituali oameni, artişti şi poeţi şi, îndrăznesc să spun, cei mai buni dramaturgi?

Chloe îi aruncă o privire grăitoare. Cei doi nu aveau să se schimbe vreodată. Se meritau unul pe celălalt. Domnul Nelson trăia în propria lume excentrică, aparent inconştient de cea reală, în timp ce ceea ce fusese o exuberanţă tinerească şi impulsivă la Lucy se transformase, scoasă de sub influenţa tatălui şi a mamei, într-o amabilitate aproape vulgară. Dar cel puţin era amabilă. Şi era parte din familie.

— Lucy, domnule Nelson, zise ea, permiteţi-mi să vi-l prezint pe soţul meu. Sora mea şi cumnatul meu, Ralph.

— Ah, dar eu şi ducele de Worthingham avem o cunoştinţă veche şi comună, zise domnul Nelson cu mult prea mult entuziasm.

Ralph îl salută cu o scurtă plecăciune politicoasă din cap şi se înclină asupra mâinii lui Lucy. Dăduse mâna şi schimbase câteva politeţuri cu Graham, deşi amândoi păreau cam ţepeni şi se vedea că se simţeau stânjeniţi. Graham o îmbrăţişă.

— Chloe, îi zise el şoptind, ce-ai făcut? Fără să spui nimănui?

— N-am avut timp să anunţ pe nimeni, îi răspunse ea. Ducele era bolnav, iar ducesa era nerăbdătoare să ne căsătorim fără întârziere. Sunt bucuroasă că am făcut asta, dar sunt tristă că nu am avut timp să adun cele două familii aici.

Domnul Nelson părea să rostească un discurs bombastic de condoleanţe, iar Lucy se uita la Ralph cu uimire, când cineva ieşi din trăsură mult mai lent şi ezitant decât ceilalţi. O privi pe Chloe şi ridică din sprâncene, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă era bine-venit sau nu. Ea îl privi şi simţi cum i se strânge inima.

— *Papa,* şopti ea, apoi se grăbi spre el, luându-l în braţe, strângându-l puternic şi inhalându-i mirosul familiar de tutun. Îmi pare atât de rău!

El se desprinse din îmbrăţişare şi o privi.

— N-am avut timp să-ţi cer permisiunea, îi explică ea.

— Eşti majoră, Chloe, îi reaminti el.

— Binecuvântarea, atunci, continuă ea. Ducele era bolnav, iar ducesa s-a temut că toată organizarea unei nunţi grandioase şi chiar întârzierea pentru una mai modestă avea să fie mult prea mult pentru el.

— Este o partidă extraordinară, Chloe, îi zise el. Dar o să fii fericită? Totul a fost aşa brusc. Ai făcut asta pentru că te-ai gândit că nu mai ai o casă la care să te întorci?

Nu avu timp să-i răspundă, căci domnul Nelson îşi terminase monologul, iar Lucy rămăsese pentru prima dată fără cuvinte. Chloe se întoarse.

— Acesta este soţul meu, *papa.* Ducele de Worthingham. Tatăl meu, Ralph.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, măsurându-se reciproc. Niciunul nu zâmbi.

— Sper să pot să-mi cer iertare, domnule, zise Ralph, pentru că nu v-am consultat înainte de a mă căsători cu fiica dumneavoastră. Vă mulţumesc că aţi făcut o călătorie atât de lungă. Va fi o alinare pentru soţia mea să aibă familia alături în următoarele zile.

— Eram la Londra când scrisoarea lui Chloe către fiul meu a sosit, zise tatăl ei. Eram acolo ca să petrec câteva săptămâni cu el şi cu fiica mea mai mică, cu nepoţii şi cu sora mea. M-am bucurat să vin şi să vă prezint condoleanţele mele.

— Haideţi înăuntru, domnule, spuse Ralph.

— O să vă conduc în camerele de oaspeţi, continuă

Chloe, prinzându-l de braţ pe tatăl ei Şi apoi trebuie să veniţi jos la ceai în salon. Sunt sigură că veţi dori să prezentaţi condoleanţe şi Excelenţei Sale.

— Tu eşti Excelenţa Sa, Chloe, zise Lucy. Dar am înţeles ce vrei să spui. Te referi la ducesa bătrână. Cred că o să rămân fără cuvinte când o s-o cunosc. Nu prea suntem primiţi de lumea bună, ştii asta, dar acum toţi vor trebui să fie politicoşi, cel puţin pentru următoarele zile, nu-i aşa? Şi faţă de tine, Chloe. După anul trecut, mă aştept...

— Cred că ar fi mai înţelept, Lucy, interveni Graham, să nu mai spui nimic.

— Oh, eşti atât de înţepat, Gray, zise ea, dându-şi ochii peste cap.

Dar, din fericire, îl ascultă.

capitolul 10

Restul zilei trecu oarecum ca un vârtej pentru Ralph. Într-un fel, era recunoscător pentru asta. În ultimele zile, se dusese de mai multe ori la bunicul lui pentru a sta la priveghi, în camera unde veneau toţi cei care voiau să-şi ia rămas-bun de la el. Cu fiecare vizită simţea însă şi mai acut pierderea lui. Bunica lui avusese dreptate în dimineaţa morţii lui. Trupul lui era acolo, dar el nu mai era. Doar amintirile rămăseseră.

Majoritatea amintirilor pe care Ralph le avea cu bunicii lui paterni erau încărcate de dragoste pură şi necondiţionată, combinată însă cu disciplină fermă atunci când era necesar. Tatăl lui fusese întotdeauna un cărturar mai rezervat. Mama lui fusese dintotdeauna preocupată de obligaţiile ei sociale. Niciunul din părinţi nu fusese nemilos, lipsit de afecţiune sau neglijent cu el. Doar că le lipsea o anumită afecţiune pe care Ralph o găsise la bunicii lui.

Ceea ce îl făcu să se întrebe ce fel de tată urma să fie el pentru copiii lui. Chloe, era aproape sigur, avea să fie o mamă bună. Îi spusese asta în dimineaţa în care sugerase

acel târg, îi povestise cum avea să-şi iubească copiii, iar el o crezuse. Servitorii o iubeau. Şi nu credea că asta era o exagerare. Servitorii îl respectau pe el, dar atât. Deşi se putea să nu fie în totalitate sigur de asta, căci mai mulţi dintre cei bătrâni îi fuseseră complici când era mic şi îl protejaseră de mânia bunicilor, ori de câte ori se întâmpla să intre în belele.

Mai veniseră şi alte persoane, mai târziu, în aceeaşi zi – sora lui cea mare, Amelia, cu soţul ei, o mătuşă şi un unchi, câţiva verişori, câţiva prieteni ai bunicilor. Şi trei oaspeţi neaşteptaţi.

Flavian, viconte de Ponsonby, un alt Supravieţuitor, veni cu soţia lui de la Candlebury Abbey, casa lor de la ţară, care se afla destul de departe, deşi tot în Sussex, unde se ascunseseră în luna de miere. Şi foarte târziu, în acea seară, veni şi Vincent, viconte Darleigh, cel orb. Tocmai din Gloucestershire, cu valetul şi câinele lui dresat. Cel mai probabil nu se opriseră nicăieri pe drum pentru a ajunge la timp. Ralph se simţea cu adevărat mişcat de gestul lor. Mai mult decât putea recunoaşte prin cuvinte. Singurii care nu veniseră erau Ren, care locuia în cele mai îndepărtate ţinuturi din Ţara Galilor, şi Imogen, care era în Cornwall.

Ralph reuşi să ajungă în pat târziu în acea noapte. Foarte târziu, de fapt. Toată lumea dorise să stea trează şi să discute, aşa cum se întâmpla de obicei în preajma unei morţi recente. Era ca şi cum cei vii încercau să-şi afirme vitalitatea în faţa marii tăceri. Dar, în cele din urmă, bunica şi sora ei se duseseră la culcare, şi curând mai toată lumea se retrăsese. Chloe, Lady Ponsonby şi Lady Trentham plecaseră împreună, spre mulţumirea lui Ralph. Toate păreau să se placă. În cele din urmă, doar el şi tovarăşii lui Supravieţuitori rămăseseră în salon – şi Graham Muirhead. La început, Ralph se simţise iritat că Muirhead alesese să rămână şi să tulbure intimitatea grupului, dar asta era nerezonabil din partea lui, întrucât asta nu era o întrunire a Clubului Supravieţuitorilor. Graham era un invitat ca oricine altcineva în această casă.

Ralph avusese întotdeauna o relaţie complicată cu

Graham Muirhead, dacă se putea numi relaţie. La şcoală, Graham obişnuia să stea în preajma lui Ralph şi cercului de patru prieteni, dar niciodată nu devenise un membru al găştii lor. Ralph îl plăcuse. Câteodată, chiar credea că i-ar fi plăcut să fie mai apropiaţi şi să aibă o legătură de prietenie cu el, pentru că Graham era inteligent, raţional şi foarte citit. Alte dăţi, Ralph îl găsea atât de enervant, încât ar fi preferat să stea cu cel mai mare duşman decât cu el, pentru că Graham era şi foarte încăpăţânat şi nu se ferea să fie împotriva tuturor ideilor sau planurilor care erau în contradicţie cu convingerile lui. Dacă era să fie cinstit, Ralph avea sentimentul că şi Graham simţise la fel faţă de el. Poate şi pentru că amândoi erau firi puternice şi hotărâte. Dar în timp ce voinţa lui Ralph îl transformase într-un lider, admirat şi urmat de ceilalţi, Graham se izolase în încăpăţânarea lui, fără să-i pese deloc de popularitate sau de aprobarea celorlalţi. Se ciocniseră de multe ori, chiar dacă fusese o luptă metaforică. Însă nu-şi reveniseră de la ultima lor ceartă.

Graham era un om al bisericii acum, dar nu *orice* preot. Nu era de el traiul liniştit şi respectabil pe care l-ar fi găsit într-o parohie la ţară, cu o soţie care să-i uşureze viaţa şi cu copii împrejur, cu un binefăcător bogat care să-i asigure siguranţa până când avea să moştenească titlul tatălui şi modesta lui avere. Şi nu era pentru el acea ambiţie de a se căţăra prin orice mijloace pe scara ierarhică a bisericii până când avea să devină episcop sau chiar arhiepiscop. Oh, nu! Graham Muirhead se lipise, din propria alegere, de cea mai săracă parohie din cea mai îndoielnică zonă a Londrei, enoriaşii lui fiind locuitori din mahalale, hoţi de buzunare, curve, beţivi, cămătari, orfani zdrenţăroşi şi alţi nefericiţi care umpleau până la refuz acea zonă.

Şi făcuse asta, le explica el lui George, Hugo, Flavian şi Vincent, care îl ascultau extrem de interesaţi, nu cu speranţa că avea să aducă masele la biserică, unde aveau să cadă în genunchi şi să se roage să fie iertaţi de păcate şi să se pocăiască, ci din convingerea că, dacă Dumnezeu s-ar fi născut la începutul secolului al nouăsprezecelea în

Londra, în loc de Palestina romană, atunci ar fi fost mereu prezent în acea parte a Londrei, având grijă de cei de cea mai joasă speţă, vindecându-i, mâncând alături de ei şi acceptându-i aşa cum erau, tratându-i cu demnitate şi ţinându-le predici rar, poate chiar deloc. Pur şi simplu, *iubindu-i.*

— Pentru că asta este religia mea, le explică el fără a da impresia de infatuare pioasă, şi este ceea ce mă motivează să procedez aşa cu viaţa mea. Pur şi simplu, să iubesc şi să accept fără să judec.

„Aiureli”, îşi dorise să spună Ralph, vădit iritat, deşi în acelaşi timp simţea şi un soi de durere – lacrimi? – adunându-i-se în gât. Şi asta pentru că simţea că ceea ce spusese Graham nu era îngâmfare şi nici nu urmărea să impresioneze. Era, pur şi simplu, Graham.

— La naiba! exclamă Hugo, lovindu-se cu palma lui mare peste genunchi. Dar ai dreptate, Muirhead.

— Aş prefera să fii tu decât eu, zise Flavian. Dar ai profunda mea admiraţie.

— Oare dragostea e suficient însă? întrebă George. Dragostea nu poate găsi case pentru acei orfani şi nici locuri de muncă respectabile pentru curve şi nici nu-i poate consola pe cei care sunt jefuiţi.

— Nimeni nu poate face totul, explică Graham. Fiecare dintre noi trebuie să facă ce-i stă în puteri. Dacă ne gândim la lipsa noastră de putere în faţa tuturor problemelor de pe lume, atunci nu există altă cale decât cea a disperării. Disperarea nu aduce nimic.

Urmă o dezbatere plină de vervă, la care Ralph nu participă, deşi ascultă şi urmări cu interes – şi cu ceea ce recunoştea a fi resentiment. Pentru că toţi aceşti bărbaţi se plăceau unii pe alţii. Graham Muirhead se potrivea cu ei, de parcă era unul de-al lor. Şi atunci care era problema lui Ralph? Oare voia să-şi ţină prietenii doar pentru el, nedorindu-şi să-i împartă? Posibilitatea ca lucrurile să fie aşa era jenantă, ca să nu spună mai mult. Şi copilărească.

— Ralph, zise George privindu-l, iar ceilalţi se întoarseră pentru a se uita la el, chiar şi Vincent. Te ţinem

treaz şi ai nevoie de odihnă. E suficient să se uite cineva la faţa ta pentru a-şi da seama de asta. Ai ţinut mult la bunicul tău. Ziua de mâine va fi dificilă pentru tine.

— De fapt, să ştiţi că mă simt liniştit, zise Ralph, să stau aici şi să vă ascult cum discutaţi. Vă mulţumesc că aţi venit. Sincer, nu mă aşteptam. Şi ţie îţi mulţumesc, Graham. Înseamnă mult pentru Chloe să aibă familia cu ea.

Hugo se ridică în picioare, frecându-şi mâinile.

— Păi, eu mă duc la culcare, zise el, ca şi cum ar fi dat semnalul pentru toţi ceilalţi, chiar şi pentru câinele lui Vince.

Trecuse bine de miezul nopţii când Ralph intră în camera soţiei lui, fără să bată la uşă, aşa cum făcea de obicei. Se aştepta să o găsească dormind. Chiar se gândise să meargă în camera lui în acea noapte, dar nu-i plăcu perspectiva de a rămâne singur. Nu avea să o trezească, decise. A doua zi urma să fie plină şi pentru ea.

În şemineu mai ardeau câţiva cărbuni. Asta era neobişnuit. Dar apoi observă că ea era aşezată în fotoliul de lângă foc, cu braţele cuprinzându-şi genunchii şi călcâiele goale sprijinite de marginea scaunului. Cămaşa de noapte o acoperea până la glezne. Şi avea mâneci lungi, ascunzând şi încheieturile. Iar boneta de noapte îi ascundea din nou părul. Chiar şi aşa, arăta mai ademenitoare decât orice curtezană pe care o întâlnise vreodată – un gând destul de absurd. Lumina focului se juca pe faţa ei când întoarse capul spre el.

Ralph se sprijini cu spatele de uşă şi îşi încrucişă braţele pe piept. Avu sentimentul ciudat şi straniu de deranjant că venise acasă.

Chloe se întoarse să-l privească. Nu fusese sigură că avea să vină. Nu ar fi trebuit să-l aştepte. Dar nu putuse să meargă la culcare. Nici dacă s-ar fi băgat în pat nu ar fi adormit.

— Credeam că dormi, zise el.

— Nu.

— Îmi pare rău că mama, Nora şi Amelia te ignoră încă. O să se dea pe brazdă dacă le acorzi un pic de timp.

Recenta mea căsătorie le-a luat prin surprindere şi te pedepsesc pe tine pe nedrept. Poate că ar fi trebuit să-i spun mamei de tine înainte să plec de la Londra.

Chloe nu se aşteptase ca mama şi surorile lui să o primească cu braţele deschise. Cel puţin, nu fuseseră nepoliticoase în faţa ei. Dar nu voia să se gândească la ele în această seară.

— Măcar Lucy a fost neobişnuit de tăcută, zise ea. Este uimită de tot şi sper să rămână aşa. Este mută de admiraţie faţă de mătuşa ta. Nu ştiu dacă ai observat că se aşază mereu în apropierea ei şi este foarte atentă la fiecare gest şi cuvânt de-ale ei. Presupun că o să-l implore pe domnul Nelson să-i cumpere şi ei un lornion de îndată ce se întorc la Londra.

— Ţine la tine, zise el. La fel şi tatăl, şi fratele tău.

— Da.

Nu voia să se gândească nici la *papa* în această seară.

— Vii în pat? o întrebă el, dar ea nu se mişcă.

— Spune-mi despre Supravieţuitori, îi zise ea. Este cuvântul pe care Lady Trentham l-a folosit în după-amiaza asta ca să se refere la prietenii tăi şi părea ca şi cum cuvântul s-ar scrie cu literă mare. Au fost toţi cu tine la Cornwall? Au fost toţi răniţi? Nu mi-am dat seama, să ştii, când l-ai prezentat pe vicontele Darleigh că e orb. De îndată ce am vorbit cu el, m-a privit direct şi am presupus că mă poate vedea. Mă întrebam de ce adusese acel câine, dar apoi am înţeles după ce am văzut că nu mi-a luat mâna pe care i-am întins-o. Cu toţii aţi fost în Cornwall timp de trei ani? E teribil de mult timp.

Ea simţi dintr-odată că îl vede oftând adânc, în timp ce-şi lăsă braţele în jos şi se apropie de ea. Nu ar fi trebuit să întrebe. Stabiliseră că nu aveau să manifeste un interes real unul faţă de viaţa celuilalt, nu-i aşa? Stabiliseră să nu aibă nicio legătură emoţională, dar cu siguranţă că trebuiau să ştie anumite lucruri unul despre altul, nu?

El se aşeză pe taburetul jos de lângă ea.

— Penderris Hall din Cornwall este casa lui George – ducele de Stanbrook, începu el. A transformat-o în spital

pentru ofiţerii răniţi spre sfârşitul războiului. A convins un doctor excelent din cercul lui de prieteni să lucreze acolo şi a angajat personal suplimentar. Mai mulţi bărbaţi răniţi au stat acolo o perioadă şi apoi au plecat. Câţiva au murit, unul la Penderris şi doi după ce s-au întors acasă. Dar şase dintre noi au rămas acolo timp de trei ani. Presupun că noi am fost cei care nu au avut doar răni fizice, iar în unele cazuri chiar deloc fizice. Am stat să ne vindecăm şi apoi, la recuperare, să ne revenim şi în interior, nu doar la exterior. Doctorul era foarte priceput la acest aspect. El credea că, de cele mai multe ori, războiul rănea sufletul la fel de puternic precum trupul, câteodată mai mult. Şi s-a format o legătură puternică între noi, toţi şase, şapte dacă-l numărăm şi pe George. El nu a fost la război, dar fiul lui a murit în Peninsulă şi, câteva luni mai târziu, soţia lui s-a sinucis aruncându-se de pe stâncile care mărginesc proprietatea.

— Oh! exclamă ea, vădit şocată.

— A fost la fel de afectat ca noi toţi ceilalţi, spuse el. Într-o zi, unul dintre noi – cred că a fost Flavian deşi poate am fost eu – a numit grupul nostru Clubul Supravieţuitorilor, în glumă. Şi aşa a rămas. Cei doi care nu sunt acum aici sunt Ben – Sir Benedict Harper – care trăieşte în Ţara Galilor, în vest, şi Imogen, Lady Barclay, care locuieşte în Cornwall. Picioarele lui Ben au fost strivite în timpul unui atac de cavalerie şi nu şi-a revenit niciodată şi nici nu le poate folosi cum trebuie în ciuda eforturilor herculeene din partea lui. Soţul lui Imogen a murit torturat în Peninsulă, iar ea a fost forţată să privească atât tortura, cât şi moartea lui. Cu toţii am plecat de la Penderris în acelaşi timp, cu patru ani în urmă. A fost probabil cel mai greu lucru pe care l-am făcut, deşi era absolut necesar, bineînţeles. Nu ne puteam trăi vieţile într-o bulă artificială. Acum ne întâlnim câte trei săptămâni pe an, la începutul primăverii, de obicei, la Penderris, deşi în acest an am fost la Middlebury Park în Gloucestershire, la casa lui Vincent. N-a vrut să o părăsească pe soţia lui curând după ce născuse.

— Vorbeşte cu atâta mândrie şi afecţiune de fiul lui,

spuse ea. Cât de trist este că nu poate vedea copilul!

— Ar fi o greşeală să-ţi fie milă de Vince. El nu se plânge de nimic. Se consideră binecuvântat şi fericit.

— Ei înseamnă mai mult decât orice pentru tine, zise ea, tovarăşii tăi Supravieţuitori,

— Da, într-un fel, spuse el şi o privi, întinzându-se după mâna ei.

Se întrebă în sinea ei, dacă el voise să facă asta sau nu, dar nu-i dădu drumul.

— Împărtăşim o legătură specială, dar asta nu înseamnă că nu pot exista şi altfel de legături. Cinci dintre noi ne-am căsătorit şi totul s-a întâmplat în acest an, oricât de incredibil sună asta. Trei dintre soţii au venit la Middlebury Park în acest an. Flavian s-a căsătorit în timp ce eram acolo. Iar acum a venit şi rândul meu. Căsătoria creează un alt fel de legătură, Chloe. Nu e neapărat inferioară faţă de ce am eu cu Supravieţuitorii. Într-adevăr, nu e. Îşi puse o palmă pe palma ei şi îşi întinse degetele pe ale ei. Te simţi ameninţată de ei? o întrebă.

— Nu, răspunse scuturând din cap, dar nesigură dacă spunea adevărul. Am văzut mărturiile rănilor tale fizice, Ralph, şi realizez că trebuie să fi fost oribil. Care au fost celelalte răni? De ce ai stat la Penderris trei ani?

„De ce ai plecat de acolo atât de schimbat? Şi cu ochii atât de lipsiţi de viaţă şi cu sufletul gol? De ce te crezi incapabil să iubeşti?”

Nu puse aceste întrebări cu glas tare.

Era teribil de conştientă de mâna lui Ralph peste a ei, de degetele lui lungi, de pielea mai închisă la culoare faţă de a ei, foarte masculină şi de capul lui aflat la doar câţiva centimetri mai jos de al ei, aplecat peste mâinile lor. În lumina flăcărilor din şemineu părea să aibă şuviţe aurii în păr.

În ciuda reacţiei ei iniţiale, îi plăceau prietenii lui, tovarăşii Supravieţuitori – şi da, era un cuvânt care merita să fie scrie cu S. Modul auster de a fi al ducelui de Stanbrook era explicat prin trecutul lui, prin pierderea unicului fiu în luptă şi prin sinuciderea soţiei la scurt timp

după aceea. Dar în loc să permită acestor tragedii să-l distrugă, alesese să îşi concentreze resursele pe vindecarea altora care suferiseră.

Nu existau semne vizibile ale rănilor lordului Trentham. Era masiv şi părea incredibil de puternic, iar chipul lui şi acel păr scurt îl făceau să pară ameninţător, şi mai degrabă se încrunta decât să zâmbească. Însă când vorbea era blând şi era clar că o iubea pe micuţa şi graţioasa Lady Trentham, iar la ea se vedea clar că îl iubea la rându-i. Şi cu toate astea, şi el fusese distrus de război suficient de mult încât să petreacă trei ani cu ceilalţi la Penderris Hall.

Rănile vicontelui Darleigh erau mult mai evidente. Era un bărbat tânăr chiar şi acum, poate mai tânăr decât Ralph. Oare câţi ani avea când…? Se feri să se gândească la asta. Avea un temperament plăcut şi prietenos.

Iar vicontele Ponsonby se bâlbâia pe alocuri, dar asta se putea să nu aibă nicio legătură cu ceea ce i se întâmplase de rămăsese la Penderris pentru atât de mult timp. Era suav, fermecător şi spiritual şi la exterior părea neafectat de război. Se vedea că era foarte îndrăgostit de noua lui soţie.

Îi plăceau prietenii lui Ralph, dar… Ah, da, se simţise ameninţată de ei, pentru că ei aveau şi împărţeau o legătură extraordinară. Detesta şi faptul că Lady Trentham şi Lady Ponsonby nu păreau să se simtă ameninţate.

Toată lumea adunată acum la Manville Court, cu excepţia tatălui ei, a lui Lucy şi a domnului Nelson, îl cunoştea pe Ralph mai bine decât ea. Până şi Graham. Ea nu ştia aproape nimic, aşa că întrebase acele lucruri, deşi era târziu şi probabil ar fi trebuit să meargă la culcare în loc să-l aştepte pe el. Şi ar fi trebuit să-i permită şi lui să doarmă. Ziua de mâine urma să fie plină şi emoţională.

El îi cuprinse palma împletindu-şi degetele cu ale ei. Se tot uita la mâinile lor.

„De ce ai stat la Penderris trei ani?” îl întrebase ea.

— Am vrut să mor, spuse el, fără emoţie. Tata m-a trimis la Penderris. Nu vorbeam despre altceva decât

despre a pune capăt la tot. Am încercat să iau o supradoză din medicaţia mea. Căutam orice obiect care era în stare să fie folosit pe post de cuţit. Când m-au legat ca pe un demon de pat, m-am smucit şi m-am luptat pentru a nu permite rănilor mele să-şi revină.

— Doctorul nu putea să-ţi dea nimic pentru durere? întrebă ea.

Ralph coborâse mâinile lor, aşezându-le pe scaun.

— Aproape că eram bucuros pentru durerea fizică, îi mărturisi el. Mă biciuiam cu ea. Credeam că, dacă e suficient de rea, puteam să mă ispăşesc prin ea.

— Să te ispăşeşti? repetă ea, simţind fiori pe şira spinării.

— Pentru că am cauzat moarte şi o suferinţă de nedescris. Pentru că am supravieţuit.

— Dar nu a fost datoria ta în calitate de ofiţer să conduci oamenii în luptă? îl întrebă. Nu primiseşi ordine de la ofiţerii superiori? Bărbaţii nu mor în luptă?

El ridică ochii către ea. Chloe se aşteptase să vadă durere în ei. Dar în loc de asta erau goi. Goi.

— Am luat trei bărbaţi la război cu mine. Nu voiau să meargă. Nu s-ar fi gândit o clipă să meargă. Şi niciunul dintre ei nu fusese menit de familie pentru o carieră militară. Din contră. Familiile lor s-au luptat ca ei să nu vină cu mine. Dar puterea şi influenţa mea asupra lor a fost mai mare decât a familiei. I-am convins să vină şi au venit. Şi au murit.

— Cei trei prieteni ai tăi din şcoală, nu?

— Thomas Reynolds, fiul vicontelui Harding, Maxwell Courtney, fiul lui Sir Marvin Courtney, şi Rowland Hickman, fiul baronului Janes.

Chloe îşi aminti de numele lor dintr-un trecut îndepărtat, deşi Graham nu vorbise despre ei la fel de des ca despre Ralph Stockwood.

— Dar decizia a fost a lor, zise ea.

El încă o privea cu o răceală înfricoşătoare.

— A fost, admise el. Asta am învăţat să accept în timpul acelor trei ani. Ce grad de vină trebuie să ne

asumam pentru greşelile şi acţiunile altora? Toată? O parte? Niciuna? Este o întrebare interesantă, şi toată lumea care se preocupă de subiect ar găsi un răspuns diferit în funcţie de perspectivele şi experienţele prin care a trecut. În trei ani am învăţat să-mi schimb răspunsul de „toată” la „o parte”. N-am ajuns niciodată să spun că n-am fost deloc de vină. Dar am încetat să încerc să mă sinucid. Am încetat să mai înnebunesc lumea vorbind doar despre asta şi alarmându-i pe toţi. Am fost vindecat şi am venit acasă.

Ea îl privi, şocată.

— Dar ai încetat vreodată să-ţi doreşti să fi murit? îl întrebă ea, dorindu-şi de îndată ce rostise cuvintele să nu fi zis nimic.

El zâmbi pe jumătate, deşi era cel mai probabil o grimasă decât un zâmbet.

— Soarta s-a jucat cu mine crud şi nemilos, zise el. În loc să mă ucidă şi să mă trimită în iad, unde fără îndoială îmi era locul, m-a salvat şi mi-a dat iadul pe pământ. Dar toate lucrurile pot fi îndurate în timp. Omul doar se obişnuieşte cu circumstanţele în care se găseşte – poate că asta este răzbunarea omului asupra sorţii. Ne-am adaptat toţi şapte. Ne trăim vieţile într-o manieră mai mult sau mai puţin productivă. Şi trebuie să-mi cer scuze că vorbesc într-un mod atât de depresiv şi de compătimitor. Nu se va mai întâmpla, te asigur.

— Familiile lor te consideră vinovat? întrebă ea.

Ralph îi eliberă mâna şi se ridică brusc.

— Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse, întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice. Nu trebuie să te preocupi de asta.

Dar nu avea cum să nu se preocupe. Nu încă.

— I-ai întrebat? continuă ea, eliberându-şi mâna dintr-a lui când se ridică.

O surprinse când se aplecă spre ea, sărutând-o. Cu putere. Ea nu avu timp să decidă dacă acesta era un sărut – sau dacă era o cale de a o reduce la tăcere. Rămase mută şi cu ochii mari când el îşi înălţă capul.

Dacă fusese un sărut, era primul pentru ea. Cât de

absurd! Avea 27 de ani şi era căsătorită de aproape o săptămână. Dar nu credea că fusese un sărut. O redusese la tăcere, totuşi.

Însă o privea încruntat. Apoi ridică ambele mâini, îi scoase boneta şi o aruncă pe scaunul din spatele ei.

— Întotdeauna porţi bonetă de noapte?

— Nu.

— Ai mai purtat *vreodată* înainte de săptămâna asta?

— Nu.

— Atunci de ce acum?

Chloe nu se putea gândi la un alt motiv, în afara adevărului.

— N-am vrut să crezi că încerc să te… ispitesc.

Dintr-odată o privi atent, mutându-şi ochii de la părul împletit la chipul ei.

— Sperai că o să plec, pur şi simplu?

— Oh. Nu, deloc. Nu mi-ar fi plăcut asta, doar că nu am vrut să crezi că…

Cum să termine propoziţia?

— Că eşti frumoasă? zise el. Şi atrăgătoare? Dar am crezut asta şi încă o cred. Părul tău e o problemă spinoasă pentru tine, nu?

Baronul Cornell, iubitul ei din primul sezon, îi spusese odată, râzând, că dată fiind culoarea părului ei putea să fie luată oricând drept o curtezană, una dintre cele mai exuberante şi bine plătite. Îşi ceruse scuze când realizase cât de mult o şocase, dar ea nu uitase niciodată. Şi, apoi, anul trecut…

— Da.

Era cel mai simplu răspuns pe care îl putea da. Orice femeie vrea să fie văzută ca fiind frumoasă, iar ea nu făcea excepţie. Dar nu voia să fie privită cu… foame lascivă, aşa cum i se întâmplase de prea multe ori.

Mâinile lui se plimbau prin părul ei şi scoteau agrafele care îi ţineau coada împletită în coc. Când părul îi căzu pe spate, precum un pendul greu, el se întinse şi trase de fundiţa care ţinea coada legată. Îşi trecu degetele prin părul ei şi aduse două şuviţe pe umeri.

— Am încheiat târgul nostru, zise el. Ştim fiecare la ce să ne aşteptăm de la celălalt şi la ce să *nu* ne aşteptăm. N-am vorbit de dorinţă, însă. Sper că nu te jignesc dacă te doresc şi dacă îţi admir frumuseţea şi părul absolut minunat. Şi, într-adevăr, sper să mă doreşti şi tu pe mine, şi că relaţia noastră în pat nu ţi se pare respingătoare.

— Nu este, îl asigură ea.

„... părul absolut minunat.”

El trase aer în piept şi oftă.

— De ce suntem treji la ora asta? o întrebă. Mâine o să fie o zi plină, iar tu o să fii extenuată. Însă pot să te mai obosesc un pic?

Un zâmbet trecu rapid peste buzele lui, după care dispăru ca şi cum nu fusese.

Ea ardea de dorinţa de a fi cu el.

— Da, îi răspunse.

capitolul 11

„Da“, spusese când o întrebase dacă o mai putea obosi un pic. Şi cu toate astea, când el o sărutase, ea nu-i răspunse. Şi când se urcase pe ea, câteva minute mai târziu, rămăsese tăcută sub el, cum făcea mereu. Soţia ascultătoare, respectându-şi partea ei de târg. Dorindu-şi un copil la fel de mult ca el, sau cel puţin asta presupunea, chiar dacă motivele erau diferite. Ea avea să iubească orice copii urmau să aibă. Nu se îndoia de asta – la fel cum nu se îndoia că ea se va ţine de promisiune şi că nu avea să-l iubească niciodată. Oare vorbise doar ca să-l liniştească?

Stătea pe pat lângă ea, aşa cum făcea de obicei după ce făceau sex. Dar spre deosebire de obişnuinţa lor, îşi dusese mâna pe sub umerii ei şi o adusese lângă el, cuprinzând-o cu braţul.

Avea cămaşa de noapte ridicată încă pe talie. Picioarele ei fine şi subţiri erau lângă ale lui. Stătea cu capul pe umărul lui, cu părul peste braţul şi pieptul lui. Nu-i

putea desluşi culoarea în întuneric, dar îi putea simţi netezimea şi îi putea mirosi parfumul săpunului pe care îl folosise. Nu credea că doarme. Respira mult prea încet.

Oare asta era mai mult decât îşi dorise ea? Oare era nedrept cu ea? Oare asta era mai mult decât îşi dorise el? Dar oare un bărbat nu avea dreptul la confortul patului conjugal?

Avusese nevoie de ea în noaptea asta – ce gând teribil! Avusese nevoie de confortul braţelor ei. Îşi reaminti de momentele când, de-a lungul celor patru ani, nevoia îl făcuse să apeleze la serviciile unei curtezane. Oare acum nu era la fel? Dar în acele ocazii fusese vorba doar de nevoie fizică – oh, poate şi un pic de singurătate. În această seară, nevoia lui nu era doar de sex şi de a avea o femeie aproape. Era nevoia de soţia lui. Şi nu era ceva pur sexual, deşi era şi asta. Şi nu era nici vorba de singurătate. Putea să se simtă singur înconjurat de toţi prietenii şi familia lui? Era…

Era durere.

Durere pentru bunicul lui, care murise de aproape o săptămână şi de la care urma să-şi ia rămas-bun cu toate festivităţile pompoase pentru o înmormântare ducală. Durere pentru bunica lui, care devenise ca o pasăre în ultimele zile, curajoasă, graţioasă, dar pierdută. Durere pentru Rowland, Max şi Tom, care aveau 18 ani când muriseră într-o baie de sânge, noroi şi maţe. Şi durere pentru familiile lor, care se opuseseră ideii ca ei să meargă la război. Durere pentru el însuşi şi pentru toate greşelile pe care le făcuse, dar care nu mai puteau fi îndreptate. Durere pentru pierderea inocenţei şi a idealismului periculos.

Ar fi fost atât de uşor să-şi permită să alunece înapoi către zilele de început de la Penderris, durerea să se transforme în depresie şi în autocompătimire, apoi în ură faţă de sine, apoi în disperare şi apoi în… Crezuse că trecuse peste ce fusese mai rău.

— Întoarce-te pe burtă!

— Ce? întrebă el.

Vocea lui Chloe îl trezise din reverie, ca şi cum l-ar fi smuls de pe marginea unei prăpăstii.

— Întoarce-te pe burtă, zise ea din nou, mişcându-se de lângă el. O să te masez pe spate.

Aproape că-i veni să râdă. „O să te masez pe spate.” Era un remediu la care medicul de la Penderris nu se gândise niciodată. Dar se întoarse ascultător, duse mâinile sub pernă şi întoarse capul spre Chloe. Ea se ridicase în genunchi pe pat, lângă el, cu părul liber şi răvăşit.

Lipsa lui de somn o ţinuse trează şi pe ea. Nu ar fi trebuit să o ţină aşa. Zilele ei din această săptămână fuseseră la fel de aglomerate ca ale lui. Ziua de mâine avea să fie încărcată şi la fel de stresantă şi pentru ea. Ea urma să se întâlnească cu unii dintre cei mai formalişti oameni din lumea bună şi probabil se temea de asta.

Îl masă încet pe spate la început şi apoi îl frecă. Avea o atingere minunată. Apoi se apăsă pe el mai tare şi cu ambele mâini îi masă spatele, frecând şi frământând până când simţi cum nodurile i se relaxează şi muşchii sunt liberi. Era un sentiment de eliberare pe care îl simţi până în vârful degetelor de la picioare.

— Unde ai învăţat să faci asta? o întrebă.

— Nu am învăţat, zise ea, dar simt unde eşti încordat. Şi încerc să nu apăs pe niciuna dintre rănile tale vechi. Sper că nu-ţi fac rău.

— Nu ştiam, îi răspunse el, că odată cu căsătoria noastră am primit şi o pereche de mâini magice alături cu restul din tine. Cred că am primit mai mult în acest târg decât tine.

— Nu-i chiar aşa, zise ea. Ai adus câteva titluri cu tine şi o avere enormă alături de restul din tine.

Pentru prima dată după mult timp, se auzi râzând cu amuzament real şi se simţi totodată şi straniu din cauza asta. Ea mişcă podurile palmelor peste umerii lui cu putere, şi pentru un moment el se mişcă cu ele. Apoi atingerea ei deveni mai blândă, iar el se relaxă şi mai mult. Nu credea să se mai fi simţit atât de bine în viaţa lui.

Închise ochii şi adormi.

Când se trezi, soarele răsărea. Încă stătea pe burtă, cu braţele sub pernă şi încă se simţea relaxat, confortabil şi cald. Ridică încet capul. Era trecut de şase şi jumătate conform ceasului de pe poliţa şemineului.

Chloe era cu faţa spre el, adormită. Arăta diferit fără bonetă, cu părul încolăcindu-se în jurul feţei ei şi pe partea superioară a corpului. Iar acum în lumina dimineţii, el deveni pe deplin conştient de culoarea lui. Simţi o dorinţă intensă de a o avea şi se dispreţui pentru asta. Nu era dorinţa unui soţ de a o lăsa gravidă pe soţia lui, era dorinţa crudă a unui bărbat pentru o femeie frumoasă. Era fără acel respect pe care i-l promisese şi pe care îl jurase în prima săptămână a căsniciei lor.

O voia cu o foame teribilă – în dimineaţa înmormântării bunicului său.

Ea deschise ochii. După câteva clipe, ea îşi fixă privirea asupra lui şi îi zâmbi.

— Ai dormit, zise ea.

— Da.

O avusese în fiecare dimineaţă înainte să se ridice din pat. Era necesar să facă asta, până la urmă. Putea să vadă clar după expresia ei că se aştepta la asta şi în dimineaţa asta, că probabil avea să fie mulţumită dacă proceda aşa. Îi puse mâna pe umăr, aşa cum făcea de obicei, pentru a o întoarce pe spate. Dar înainte ca ea să se poată mişca, degetele lui o strânseră şi apoi o eliberară.

— O să fie o zi plină, zise el scurt. Mai dormi o oră. O să mă duc să călăresc.

Se întoarse cu spatele către ea şi către propria dorinţă faţă de ea, se ridică şi se aplecă după halat. Ieşi fără să privească în urmă.

*

Ce era liniştitor în ceea ce priveşte zilele dificile, învăţase Chloe din propria experienţă, era că soarele răsărea la început şi apunea la final, la fel ca în orice zi. Şi exista întotdeauna speranţa unor zile mai bune.

Avea să înfrunte ziua înmormântării ducelui de Worthingham cu curaj şi hotărâre. Pentru că nu era despre ea. Nu ea era piesa centrală, deşi era soţia noului duce şi trebuia să primească un număr necunoscut de membri ai înaltei societăţi în casa ei pe tot parcursul zilei. Nu avea să fie un chin chiar imposibil de suportat.

O întâmpinase pe mama lui Ralph şi pe surorile lui, precum şi pe alţi membri ai familiei pe parcursul ultimelor două zile, şi în multe feluri asta fusese mai rău decât orice avea să vină. Urma să treacă şi de ziua de astăzi şi apoi toată lumea avea să plece, iar ea putea să se relaxeze în sfârşit. Şi să-şi înceapă noua viaţă aici la Manville Court.

Un număr mare de străini veniră la înmormântarea de la biserica din sat în timpul dimineţii şi apoi urmară cortegiul funerar în marşul său lent către locul de îngropăciune, lângă capela unde Ralph şi Chloe se căsătoriseră cu o săptămână înainte. Apoi toată lumea porni spre casă pentru parastas şi pentru a-şi prezenta condoleanţele.

Chloe nu fusese nevoită să dea ochii cu ei până la ultima etapă a ceremonialului. Apoi fusese prezentată tuturor, inclusiv persoanelor cu care făcuse deja cunoştinţă. Cei mai mulţi o salutară prin scurte înclinări din cap, amabile, dar distante. Ocazia la care participau făcea ca asta să fie destul de acceptabil. Câţiva o priviră cu ochi de gheaţă, superioare, şi fuseseră civilizaţi doar cât impuneau bunele maniere. Dar cel puţin fuseseră manieraţi. Câţiva – foarte puţini – fuseseră foarte amabili şi chiar discutaseră cu ea şi o felicitaseră pentru căsătorie. Nimeni nu-şi permisese să fie nepoliticos deschis.

Şi mai erau cei care, bineînţeles, veniseră de dragul lui Chloe – tatăl ei, fratele şi sora ei, dar şi lordul Easterly cu mătuşa Julia, sora lui *papa.* Mătuşa şi unchiul ei o îmbrăţişaseră pe Chloe şi o felicitaseră pentru căsătorie şi îi zâmbiseră cu căldură adevărată.

Sarah Toucher, sora mijlocie a lui Ralph, şi soţul ei ajunseră la biserică chiar înainte de slujbă şi nu avuseră ocazia să discute cu nimeni până când ceremonia nu se

termină. Sarah însă insistă să o găsească pe Chloe la cimitir, după înmormântare, şi să o îmbrăţişeze rapid.

— Amelia şi Nora mi-au scris amândouă scrisori lungi despre tine, zise ea. Sunt *atât* de bucuroasă că Ralph a avut mintea să se însoare cu tine. Mă temusem mult timp că avea să aleagă una dintre acele domnişoare insipide, ieşite direct de pe băncile şcolii, una care ar fi fost primită de surorile mele cu mare încântare. Dacă nimeni nu ţi-a spus, eu sunt rebela familiei şi am dovedit asta când am respins cererea de căsătorie a unui conte care era de trei ori mai în vârstă decât mine la primul meu sezon. M-am căsătorit cu Andy în schimb.

Era bogat precum Cresus şi îl iubeam cu disperare, dar pentru familia mea aceste detalii nu erau importante, dat fiind că nu era gentleman şi că bunicul lui din partea mamei, cel de la care moştenise toată averea, se ocupase cu comerţul.

După ce zise asta, o îmbrăţişă scurt pe Chloe şi se întoarse să plece.

— Acum trebuie să mă duc la sărmana bunica. O să se simtă şi mai singură astăzi. Ea şi bunicul se adorau unul pe celălalt, ştii, nu? Oh, probabil ştii. Tu locuiai aici când te-a cunoscut Ralph, nu?

Şi dispăru într-un vârtej de crep negru şi voal. Dar tocmai acest comportament neaşteptat de prietenos o întări pe Chloe pe parcursul zilei. Nu se mai gândi la propriul disconfort de a fi înconjurată din toate părţile de aristocraţi. Atenţia ei se concentră în principal asupra ducesei văduve, care se comportă stoic pe tot parcursul zilei, dar care, cu siguranţă, în interior, era răvăşită de durere şi de oboseală. Iar restul atenţiei ei fu dirijat către Ralph, care se purta demn şi stoic, arătând ca o stăruie de marmură.

Încercă să nu-şi amintească cele întâmplate dimineaţa devreme. Oare ce-l făcuse să plece de lângă ea atât de brusc? Faptul că o abandonase aşa o rănise, deşi cuvintele lui sugeraseră afecţiune. „O să fie o zi plină. Mai dormi o oră.”

Întrezărise ceva pe chipul lui înainte să se întoarcă să se ridice din pat, dar nu putea să-şi explice ce fusese. Dezgust? Dar nu fusese atât de bine definit. Repulsie? Nu, era practic acelaşi lucru ca dezgustul. Nemulţumire? Dar el îi desfăcuse părul noaptea trecută şi o făcuse să arate ca o femeie uşoară.

Fusese *ceva* în acea expresie, ceva care putea să explice de ce evitase să fie intim cu ea, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Îi spusese noaptea trecută că o dorea, dar în această dimineaţă o evitase, ferindu-se de ceea ce el considera datoria lui.

Oare părul era de vină.

Nu avu timp pe parcursul zilei să se gândească la suişurile şi coborâşurile din relaţia lor, dar asta o necăji cumva toată ziua, ca o durere surdă, apăsătoare.

Ceva se schimbase. Îl cunoştea mai bine, da, îl înţelegea mai bine după ce ascultase o parte din povestea lui noaptea trecură. Aflase suficient pentru a înţelege că cei trei ani petrecuţi în Cornwall nu fuseseră suficienţi pentru a-l vindeca. Rănile lui fizice fuseseră vindecate şi trecuse cel mai probabil peste tendinţele sinucigaşe, dar întunecimea care apăsa pe sufletul lui era acolo şi nu avea să-l părăsească vreodată.

Pentru un timp noaptea trecută, cu povestea şi cu ceea ce urmase, se părea că deveniseră mai apropiaţi. O ţinuse în braţe după ce făcuseră dragoste, iar când ea simţise că el nu putea să adoarmă, el îi permisese să-l maseze pe spate pentru a mai domoli muşchii încordaţi cu mâinile ei neantrenate, dar care acţionaseră instinctiv, reuşind să-l liniştească şi pe el, şi pe ea. După ce el adormise, ea îl privi un timp până când adormise la rându-i. Simţise că trecuseră de o barieră şi că se apropiaseră de ceea ce… însemna să fii căsătorit.

Dar ea nu era un doctor de suflete, conştientiză astăzi. Ceva se schimbase în mod clar şi apoi se schimbase iar. Dar schimbările nu erau în mod necesar în bine. Poate că el simţea resentimente faţă de ea pentru că-l forţase să vorbească şi să-şi reamintească. Poate că regreta că-şi

permisese să se relaxeze şi să-şi coboare garda în faţa încercărilor ei. Chiar râsese cu ea. Dar de dimineaţă, când o privise cu părul liber, văzuse pe altcineva diferit de soţia lui liniştită, neimplicată emoţional şi nepretenţioasă, diferită de ceea ce acceptase ca parte a târgului.

Dar nu ea îşi lăsase liber părul. Nu ea fusese încordată şi incapabilă să adoarmă.

Ziua se apropia de sfârşitul inevitabil pe măsură ce toţi invitaţii de afară începuseră să plece. Ce fusese mai rău trecuse. Oaspeţii din casă plecaseră la culcare, iar Chloe simţi că se putea retrage şi ea. Urcă cu Lady Ponsonby şi cu Lady Trentham din nou, le plăcea pe amândouă. Ralph rămăsese jos cu tovarăşii lui Supravieţuitori. Avea acelaşi sentiment ca noaptea trecută, doar că înmormântarea trecuse, şi un soi de goliciune coborâse peste toată lumea în timpul serii.

În această seară nu avea să-l aştepte. Era atât de obosită, încât nu ştia ce să facă. Şi nu voia să vadă ce privire avea să-i arunce Ralph când urma să vină în camera ei – dacă urma să vină şi dacă avea să fie ceva în ochii lui. Dar se trezi zăbovind la măsuţa de toaleta şi privindu-se în oglindă, încercând să decidă dacă să poarte sau nu boneta de noapte, dacă să-şi încolăcească părul în jurul capului, dacă să-l lase pe spate sau dacă să-l împletească. Era o indecizie atât de prostească. Încerca să decidă ce i-ar fi plăcut mai mult soţului ei? Ar fi trebuit mai bine să se întrebe pe sine ce îşi dorea să facă. Dar era prea obosită ca să gândească.

Nu, de fapt, ştia ce voia. Voia să aibă părul la fel de negru precum al lui Lucy şi al mamei ei, şi al lui Graham şi al tată… − al cărui tată? Detesta mai mult decât orice aceste momente în care astfel de îndoieli o cuprindeau. *Papa* era tatăl ei. Oh, părul ei era vinovat de toate astea!

Şi în final se decise. Nu avea nimic mare în cameră cu ea. Singurul obiect cât de cât potrivit era foarfecă din trusa de cusut, care nu avea lame foarte lungi. Dar erau suficient de lungi şi suficient de ascuţite. Chiar ea le ascuţise înainte să vină la Manville Court.

Îşi tăie părul până în dreptul urechilor. Se gândi să-l taie şi mai scurt, ciopârţind pe unde apucă, dar deja respira sacadat din cauza panicii şi mâinile îi tremurau şi le simţea amorţite. Se întoarse pe scaun şi privi la părul aruncat în toate părţile pe podea. Era mult mai mult decât crezuse. Şi dintr-odată se simţi rău de la stomac. Nu îndrăzni să ridice mâinile pentru a simţi ce rămăsese. Dar nu avea nevoie de mâini. Putea să-i simtă absenţa, îşi simţea capul mai liber şi simţea aerul mai rece pe spatele gâtului.

Stătea cu faţa orientată spre ieşire, înconjurată de *părul* ei, cu foarfeca atârnându-i de degete, când auzi un ciocănit uşor la uşă care anunţa apariţia lui Ralph.

*

Doamne, Dumnezeule! Ralph se opri brusc în pragul uşii, privind către Chloe şi apoi către părul ei împrăştiat peste tot. Închise încet uşa în spatele lui.

— Chloe? zise el.

Ea izbucni în lacrimi.

— Nu îmi pare rău, suspină ea. Îl uram, îl *uram.* Nu-mi pare rău.

Părul acela minunat. Nu mai era.

Ralph nu putu să facă altceva decât să privească în gol câteva momente, uitându-se la soţia lui care era evident tulburată, dar fără să poată înţelege.

Aproape că nu voise să vină în acea seară – pentru că se gândise la acest moment toată ziua. În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, în ciuda durerii reale pe care o simţise văzându-l pe bunicul lui dus pe ultimul drum, în ciuda faptului că se încheia o eră şi în pofida faptului că trebuia să-şi păstreze demnitatea în faţa tuturor celor care veniseră să aducă omagii ducelui mort şi să-l cerceteze cu curiozitate critică pe noul succesor, dincolo de grija pentru bunica lui şi, într-o mai mică măsură pentru surorile lui, dincolo de conştientizarea că era o zi grea şi pentru soţia lui – în ciuda tuturor lucrurilor, abia aşteptase să vină seara ca să vină la ea, să se culce cu ea din nou, să fie cu ea din

nou.

Şi însuşi faptul că tânjise să vină noaptea, tânjise după trupul ei, după ea, aproape îl făcuse să rămână departe. Dacă era să fie sincer, era un pic uimit şi mai mult alarmat de propria nerăbdare. Fusese nevoit să-şi spună în repetate rânduri că starea asta nu era altceva decât rezultatul zbuciumului cauzat de moartea bunicului săptămâna trecută şi că în curând urmau să intre în rutina căsătoriei pe care o agreaseră de comun acord.

Mai mult decât orice îşi dorea să fie el însuşi din nou. Avea să se implice în căsătorie doar cu ceea ce era esenţial – crearea de copii, conducerea în comun a gospodăriei, iar asta nu avea să fie greu, dar fiind că ea urma să conducă casa, iar el, proprietatea. Dar în afară de asta, nu voia să mai împartă şi altceva din el. Sau din ea. Asta nu făcea parte din târgul lor.

Trebuiau să împartă viaţa socială, bineînţeles.

Detesta starea de confuzie în care se afla şi trebuia să scape de ea, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Se convinsese în cele din urmă că avea să vină la ea, în această noapte, pentru că nu apucase să se culce cu ea dimineaţă şi spera să o lase însărcinată înainte să-i vină ciclul. Şi, nu, nu o întrebase când avea să se întâmple asta.

Şi acum asta.

Intrase în timpul unei crize de proporţii monumentale. Îi fusese clar asta după câteva secunde. Nu era o problemă cu o explicaţie simplă. Iar aceasta nu era soţia raţională, disciplinată şi lipsită de pasiune cu care se însurase.

„Ce naiba? se gândi el. Dar chiar şi în acele prime momente ştiu că nu avea rost să ţipe la ea. Nu avea să rezolve nimic. Nici statul în uşă şi murmuratul numelui ei nu avea să ajute. Îi trecu rapid prin minte că nu era deloc capabil să se descurce cu isteriile femeilor, dar ideea era că ea nu era orice femeie. Era soţia lui.

Era Chloe.

Ea îşi acoperise faţa cu mâinile. Încă plângea. Părul îi era ciopârţit, oprindu-se brusc deasupra urechilor. Era înconjurată de o mare de roşu. O pereche de foarfece mici

căzură pe podea.

— Haide, haide, zise el, pornind spre ea.

O prinse de coate şi o ridică în picioare, luând-o din mijlocul părului, înainte de a o cuprinde de mijloc şi de a-i sprijini faţa de umărul lui cu o mână în timp ce cu cealaltă mână o prinse de ceafă. Rosti ceva de neînţeles până şi pentru sine la urechea ei şi apoi o legănă, de parcă ar fi fost un copil care căzuse şi se lovise la genunchi.

— Îl… uram, zise ea din nou, suspinând şi sughiţând. Probabil vorbea despre părul ei.

— Atunci ai făcut ce era bine pentru tine, îi zise el.

Deşi ar fi putut să aştepte să meargă la o persoană care se pricepea să facă treaba asta.

— Arăt îngrozitor, suspină ea.

Probabil arăta. Nu avusese timp să estimeze daunele cum trebuie.

— Probabil, admise el.

Isteria se opri, de parcă ar fi vărsat pe ea o căldare cu apă rece. Se trase în spate şi îl privi cu ochii mari şi umezi, cu faţa roşie, cu părul ciopârţit de ambele părţi ale capului, partea dreaptă fiind mai scurtă decât cea stângă.

— Oh, zise ea, nu există niciun probabil.

— Nu, recunoscu el. Văd asta.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Nu pot să-l lipesc înapoi.

— Nu, nu poţi. Şi acum nu o să mai adaug niciun „probabil”.

Şi acum ce? Nu avea cum să o ducă în pat, să stingă lumânările şi să treacă la treabă.

— O să mergem în camera mea, zise el. Haide!

Cu mâna pe umerii ei o conduse în acea direcţie. Din fericire, nu se întâlniră cu nimeni pe drum. Trase de funia cu clopoţel din camera lui şi înaintă către pragul uşii când auzi paşii valetului apropiindu-se.

— Trimite pe cineva să facă curăţenie în camera Excelenţei Sale, Burroughs, spuse el. Şi-a tăiat părul. Şi te rog să nu intri la mine mâine-dimineaţă. O să te chem când sunt pregătit să mă îmbrac şi să fiu bărbierit.

— Da, Excelenţă, răspunse valetul şi dispăru.

— E teribil de târziu, zise Chloe. Curăţenia putea să aştepte până mâine.

El ridică din sprâncene.

— Nu, zise el, nu putea să aştepte.

Îşi făcuse fără îndoială cea mai urâtă tunsoare din istoria tunsorilor. Arăta mai tânără. Arată vulnerabilă.

Stătea la baza treptelor late care duceau spre patul cu baldachin, uimită de grandoarea lui. Lui Ralph i se păruse mereu amuzant că primise această cameră, iniţial gândită pentru duce, cu o cameră la fel de ostentativă pentru ducesă – era acum camera lui Chloe – la capătul camerei de garderobă. Bunicul lui refuzase să se mite în aceste apartamente când primise titlul, după moartea tatălui său. Încăperile fuseseră ţinute pentru confortul – sau disconfortul – moştenitorului, atunci când acesta venea în vizită.

Ceea ce se întâmplase în camera lui Chloe fusese o calamitate de proporţii monumentale, asta gândise când intrase peste ea. Era tentat să ignore totul acum, să uite totul odată cu măturatul părului ei, să se ocupe de problema părului a doua zi, să meargă la culcare acum şi să se culce cu ea înainte să adoarmă. Era obosit până în măduva oaselor, Dumnezeu ştia, dar probabil şi ea era.

Dar… „îl uram” nu era un motiv suficient de bun pentru a face un asemenea lucru, nu-i aşa? Dar oare voia să ştie mai mult? Să cerceteze mai profund?

În şemineu nu ardea focul. Nu era o noapte friguroasă, iar camera era uşor rece. Privi către cele două fotolii de piele care flancau şemineul. Nu le folosise niciodată. Era o pătură din lână pe spătarul unuia. Nu folosise niciodată pătura. Şi, dacă era sincer, nu-şi amintea să o fi văzut până atunci.

— Vino, îi zise, mergând către acel fotoliu şi scuturând pătura.

Când ajunse în dreptul lui, o înveli şi o privi în ochi. Avusese intenţia de a o aşeza pe acel fotoliu, învelită bine, în timp ce el avea să se pună pe celălalt. Dar arăta atât de

nefericită în acea pătură. Simţi un fior de iritare, dar se aşeză pe fotoliu înainte de a o trage în braţele lui, punându-i capul pe umărul lui şi cuprinzând-o cu ambele braţe. Ea nu se opuse.

— Probabil că ţi s-a zis de mai multe ori că este podoaba ta, zise el. De ce îl urai?

— Culoarea iese în evidenţă ca un negru între albi, zise ea. Am auzit-o pe mama zicându-i asta menajerei noastre, într-o zi. Ea – mama – obişnuia să-l umezească pentru a întuneca nuanţa un pic şi obişnuia să-l împletească atât de strâns că mă durea capul şi ochii mi se lungeau. Lui Lucy însă îi făcea mereu bucle moi şi delicate.

Credea că terminase, dar apoi o văzu trăgând aer în piept, ezită, îşi scuturâ capul şi continuă:

— Când eram mică arătam ca o ciudată. Îmi ieşiseră dinţii permanenţi înainte ca faţa mea să aibă timp să se dezvolte pe măsură, iar pistruii mei erau la fel de mari precum bănuţii şi îmi acopereau nasul şi obrajii. Câţiva dintre copiii din cartier obişnuiau să mă strige „morcoveaţă”. La 13 ani m-am îndrăgostit dureros de tare de băiatul medicului, care avea 16 ani şi era teribil de frumos, dar el m-a luat în râs şi mi-a zis că arăt ca o combinaţie dintre un iepure şi un morcov. Dar această conversaţie este teribil de copilărească, iar eu nu aş purta-o dacă n-ar fi târziu, n-aş fi obosită, iar tu n-ai fi întrebat.

Mama ei trebuie să fi fost îngrozitor de ruşinată şi de terifiată când primul ei copil se născuse la nouă luni de la căsătorie cu un păr atât de roşu imposibil de ascuns.

— Copiii şterşi sau chiar urâţi se transformă în adulţi frumoşi, zise el. Se pare că e adevărat în cazul tău.

— Dacă e adevărat, zise ea, mai degrabă enervată, decât liniştită, atunci e un soi greşit de frumuseţe. Când am mers la Londra, la sezonul meu de debut, a trebuit să nu mă mai uit la bărbaţi. Atât de mulţi dintre ei mă priveau cu…

— Admiraţie? sugeră el.

Oare fusese o surpriză atât de neplăcută? Cu siguranţă scăpase de înfăţişarea de iepure cu mulţi ani

înainte.

— Cu *dorinţă*, răspunse ea. Deşi atunci nici nu înţelegeam ce înseamnă asta. Nu era nici o urmă de respect în privirile acelea. Nu era modul admirativ, chiar plin de veneraţie cu care se uitau la frumuseţile delicate. O doamnă mai în vârstă, care avea şi mare influenţă în lumea bună, îmi spusese că un păr atât de roşu emana vulgaritate. Ca şi cum îmi alesesem singură nuanţa. Ca şi cum părul defineşte caracterul.

O tânără mai încrezătoare ar fi zâmbit în faţa unei asemenea remarci invidioase, ştiind că putea să aibă lumea bună la picioare cu o înfăţişare atât de şocantă, dacă asta îşi dorea – aşa cum făcuse Lady Angola Allandale anul trecut.

— Şi dorinţa e o formă de admiraţie, îi spuse el. Dacă este dublată de bune maniere poate fi chiar măgulitoare.

— Nu şi când ţi se spune că ai putea să fii cea mai scumpă, căutată şi dorită curtezană din toată Londra, dacă îţi doreai asta, zise ea.

— Dacă cineva a îndrăznit să-ţi zică aşa ceva, interveni el, sper că l-ai plesnit zdravăn peste faţă.

— Şi-a cerut scuze, spuse ea, când a văzut că m-a supărat.

Dintr-odată o privi cu suspiciune.

— A fost bărbatul care îţi făcea curte înainte ca sora ta să fugă cu domnul Nelson? o întrebă.

— Nu mai contează. Oftă, şi respiraţia ei caldă îi gâdilă gâtul. Am fost norocoasă că am scăpat de el. Câteodată este nevoie de timp şi de maturitate pentru a realiza asta.

Totuşi, încă nu-i spusese numele lui. Poate că era mai bine aşa. Ajunsese într-un punct în care conştientiza că el îşi dorea mai mult decât să-l plesnească pe acest bărbat.

— Şi apoi, a mai fost şi anul trecut. Dacă m-aş fi născut cu părul negru al mamei mele, nimic din toate alea nu s-ar fi întâmplat. Nimeni nu ar fi răspândit asemenea bârfe răutăcioase. Şi asta e tot ce a fost – bârfă. Îmi cer scuze. Detest oamenii care se plâng. Sunt extrem de

plictisitori.

Da. Ar fi trebuit să fie plictisit, dar ascultând-o plângându-se despre părul ei îi spusese foarte multe despre ea. Nu îşi dorise să ştie. Încă nu-şi dorea. Ar fi fost cu mult mai confortabil să trăiască în căsnicia cu care fuseseră de acord, în care o cunoştea doar de la o zi la alta. Dar începea să îşi dea seama că fusese naiv să se aştepte la o legătură atât de superficială.

Ceva îl nedumeri.

— De ce în seara asta? o întrebă. Dacă ţi-ai urât părul toată viaţa, de ce ai ajuns la capătul răbdării astăzi? S-a întâmplat ceva? Ţi-a zis cineva ceva?

— Nu, oftă ea, dar nu continuă ideea.

Se vedea că nu era relaxată. Îi putea simţi tensiunea în trup, croindu-şi drum prin pătură. Aşteptă.

— E din cauza acestei dimineţi.

— Azi-dimineaţă? se încruntă el.

— Noaptea trecută mi-ai desfăcut pârul, şopti aproape de gâtul lui. Ai vorbit despre cât e de minunat şi despre dorinţa pentru mine. Azi-dimineaţă m-ai privit cu repulsie şi ai plecat să călăreşti. Şi am ştiut că ceva în căsnicia noastră s-a stricat şi că era din cauza părului meu. Întotdeauna e părul meu. În seara asta, am crezut că nu o să vii deloc.

Doamne, Dumnezeule!

Ralph se sprijini cu capul de spătarul fotoliului şi închise ochii. Nu acceptase *asta* ca parte din târgul lor. Oare de ce îi scosese boneta noaptea trecută? Fusese ca şi cum deschisese cutia Pandorei. Cum să-i explice?

— Chloe, eu nu pot să te iubesc. Nu pot să iubesc!

— Nu ţi-am cerut asta, zise ea. Nu cer asta! Ai crezut noaptea trecută şi azi-dimineaţă că…

— Nu, o întrerupse el. Ştiu… am ştiut că nu încercai să mă ispiteşti, ca să folosesc cuvintele tale de aseară. De asemenea, aseară am căzut de acord că dorinţa nu este un lucru rău într-o căsnicie ca a noastră, dar nu am de gând să profit de bunăvoinţa ta. Dimineaţă am încercat să evit asta, să profit de tine.

— Deci ai plecat din *respect?* îl întrebă ea, ridicându-

se în braţele lui şi încruntându-se.

— Cu siguranţă nu din dezgust, spuse el, sau din cauza senzaţiei că te purtai ca o… curtezană. Ideea e chiar absurdă, Chloe. Tu? Aşa că de ce naiba ţi-ai tăiat părul?

Ea încă se încrunta. Apoi nu se mai încrunta. Prima dată îi văzu ochii zâmbind, iar apoi colţurile buzelor urcară formând un început de zâmbet. Părul ei, la fel de roşu ca întotdeauna, îi înconjura chipul ca un halo cu margini strâmbe.

Ralph începu să râdă şi apoi se opri brusc. Dar ea râdea şi ea.

— Chiar arată îngrozitor, nu? îl întrebă.

— Adevărul?

Doamne, Dumnezeule, el chiar râsese? Din nou?

— Arată?

— Arată.

Ea râse din nou, muşcându-şi buza de jos.

— Va trebui să mă ascund până creşte înapoi.

— Sau să ţi-l tundă cineva care ştie ce face, sugeră el.

— Mai scurt?

— Păi, nu poate fi tăiat mai lung, nu? zise el. Dar o să-ţi spun ceva, Chloe. Eşti foarte frumoasă şi aşa. Şi încă te doresc – cu tot respectul pe care l-am agreat ca parte a târgului nostru.

Ea se opri din râs, dar continuă să-l privească.

Nu, el nu putea să o iubească. Nu în *acel* mod. Dar, poate, avea să o iubească aşa cum îşi iubea mama, surorile şi bunica. Ea făcea parte din familia lui, până la urmă. Ea era soţia lui. Şi urma să fie – spera, cel puţin – mama copiilor lui. Putea să o iubească din aceste puncte de vedere.

Poate că se putea să aibă mai mult decât ceea ce conveniseră iniţial. Poate că urma să existe… prietenie, afecţiune.

Doar că el nu-şi dorea nici măcar atât, nu? Poate că până la urmă i-ar fi fost mai bine dacă ar fi ales pe cineva din saloanele de bal din Londra. Îi era frică că alături de Chloe avea să învie şi să-l aştepte prea multă durere dacă

nu era atent.

Fără să vrea, o sărută. Şi prelungi sărutul, trăgând-o spre el, alintându-i obrazul cu mâna liberă. Îşi depărtă buzele, le linse pe ale ei, gustând din carnea dulce dinăuntru. Şi, în mod alarmant, simţi că îi venea să plângă. Se retrase şi o privi.

— Cred că mai ai un pic şi o să te prăbuşeşti din cauza oboselii, zise el.

— Şi tu la fel.

— Atunci, am face bine să mergem în pat.

— Da.

Dar ceva se schimbase între ei. Începuse noaptea trecută şi continuase în această noapte. Era prea obosit să gândească şi să cerceteze ce era exact şi ce avea să însemne pentru el. Pentru ea. Pentru ei.

Era doar al naibii de obosit.

capitolul 12

— E timpul să ai camerista ta, Chloe, zise Ralph. Ştiu că n-ai avut niciodată una şi că zici că nu ştii ce să faci chiar dacă ai avea, dar acum, în mod specific, ai nevoie de una. În plus, eşti ducesa de Worthingham şi servitorii o să murmure nemulţumiţi dacă n-o să te comporţi ca atare. Nu este înţelept să fii pe lista neagră a servitorilor.

Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, arăta elegant şi foarte impunător. Dar în acelaşi timp părea iritat. Stătea la capătul treptelor patului, cu picioarele uşor depărtate şi cu mâinile la spate. După părerea lui Chloe, arăta într-adevăr a aristocrat şi se miră încă o dată de cât de diferit părea, ca şi cum ar fi avut două personalităţi în interior – ducele pe care îl vedea acum şi bărbatul care o ţinuse noaptea trecută în braţe, o dusese în pat şi făcuse dragoste cu ea în ciuda oboselii lor.

În mod secret, aşa spunea mai nou tuturor întâlnirilor lor conjugale, dat fiind că „relaţii maritale” suna mult prea

înţepat, chiar şi în mintea ei. Deşi, „a face dragoste” nu era întru totul potrivit.

Aseară o sărutase în timp ce stăteau pe fotoliu. O sărutase cu adevărat. Primul ei sărut adevărat. Oare de ce i se păruse la fel de intim ca ceea ce se întâmplase mai târziu în pat, poate mai mult? Erau genuri diferite de intimitate, presupunea ea.

Chloe nu era încă complet îmbrăcată. Stătea în fund în mijlocul patului, acoperită până la talie cu pături, întrebându-se dacă cineva din casă i-ar putea împrumuta o bonetă, din moment ce aceea pe care o avea era una de noapte şi nu era deloc potrivită pentru a coborî la micul dejun sau oriunde altundeva dincolo de pereţii dormitorului. Nu voia să o deranjeze pe ducesa văduvă cu o asemenea cerere.

— Trebuie să-ţi găsesc scuze faţă de bunica şi de invitaţii noştri? o întrebă Ralph. Să le spun tuturor că te doare capul şi că nu o să poţi coborî pentru următoarele… Cât timp o să-ţi ia până creşte părul înapoi?

Ea îl privi cu un soi de iritare, amestecată cu nemulţumire.

— N-am de gând să-l mai las să crească înapoi, zise ea.

— Ah, făcu el, tăind aerul cu o mână. Atunci pentru totdeauna. O să le spun că ducesa s-a transformat într-un pustnic excentric, dintr-odată, şi că intenţionezi să-ţi petreci tot restul vieţii închisă în apartamentele tale sau mai degrabă – se uită de jur-împrejur – în apartamentele mele.

Ea aruncă cu o pernă spre el. Ralph o prinse cu o mână şi o aşeză pe treapta de jos.

— Chloe, zise el, nu eu ţi-am tăiat părul.

— Crezi că te-ai fi descurcat mai bine? îl întrebă ea.

În mod surprinzător – foarte surprinzător – buzele lui zvâcniră, deşi nu zâmbi. Şi nici nu-i spuse că n-ar fi făcut mult mai rău. Mai aruncă o pernă către el.

— Lasă-mă să mă duc s-o aduc pe Bunker, sugeră el. E cu bunica de cel puţin un secol şi cu siguranţă o să poată să sugereze ceva care să te ajute să nu-ţi petreci restul

vieţii în patul meu. Deşi, dacă mă gândesc bine, nu e chiar o perspectivă rea.

Oare *făcuse o glumă!* Într-un asemenea moment?

— Prea bine atunci, zise ea.

Urma să fie teribil de umilitor, oricum. Domnişoara Bunker avea o atitudine superioară, care, uneori, o făcea pe Chloe să se simtă inferioară. Chloe însă nu se îndoia că părul ei arăta mai rău decât noaptea trecută după ce dormise. Dintr-odată, conştientiză că cel mai probabil toţi servitorii ştiau deja de păţania ei. Cineva fusese trimis azi-noapte în camerele ei, să cureţe tot dezastrul. Acel cineva cu siguranţă nu putuse să-ţi ţină gura.

Chiar în momentul în care se gândea la asta, auzi un ciocănit la uşă.

Ralph înaintă şi o întredeschise, iar Chloe ridică cearşafurile până la bărbie – deşi nu era de mare ajutor nici acest lucru.

— Chloe nu e în camera ei sau nicăieri jos, Ralph. Era Sarah, vocea doamnei Toucher. E aici, cumva?

— Bineînţeles că e aici, zise el. Este *soţia* mea.

— Da, cu toţii ştim asta, zise Sarah. Te-ai căsătorit cu ea fără zarvă, lucru care în opinia mea este foarte raţional din partea ta. Nunţile mari sunt îngrozitoare. Este… bine?

— De ce nu ar fi? întrebă el. Nu sunt un monstru. N-am bătut-o.

— E intenţionat neobrăzat, Sarah. Oh, Doamne, şi mătuşa Mary era acolo. L-a tăiat singură, Ralph? A făcut un dezastru şi acum îi este ruşine să-şi arate faţa sau mai bine zis capul, nu? Oh, lasă-ne înăuntru, băiete! Faţa ta de pirat nu mă înspăimântă şi nici nu mă face să tremur în pantofi.

— De unde ştiţi? întrebă el, menţinându-şi poziţia în timp ce Chloe se pregătea să se arunce sub aşternuturi.

— De unde *ştim?* întrebă retoric mătuşa. Îndrăznesc să spun că toată lumea ştie. Cine a trimis servitorii aseară ca să-i măture părul? Dacă ai fost tu şi dacă ţi-ai dorit să ţii secretă treaba, atunci ai făcut o mare greşeală din punct de vedere tactic. E bine că n-ai fost promovat niciodată general.

— În plus, Ralph, se auzi o nouă voce – era a ducesei văduve – nu poate fi ţinut secret pentru prea mult timp, nu? E Chloe în regulă?

Chloe aruncă aşternuturile, se ridică din pat şi porni către uşă, pe care o trase din mâinile lui Ralph, deschizând-o larg.

— Arăt îngrozitor, zise ea.

Şi, Doamne, erau şase în faţa uşii. Lady Trentham şi Lady Ponsonby erau şi ele acolo. La fel şi Lucy, care holbase ochii cât cepele. Iar mătuşa Mary îşi dusese lornionul la ochi.

— Nu pot să te contrazic în privinţa asta, draga mea, zise mătuşa.

— Chloe, cum ai putut! strigă Lucy. Toată viaţa mi-am dorit să am părul tău şi aş fi dat orice pentru el.

— Haide, Chloe, zise ducesa văduvă, o să te ducem în camera ta şi o s-o chemăm pe Bunker. O să te ajute să te îmbraci şi o să te simţi cu mult mai bine decât acum. Şi apoi o să discutăm ce este de făcut cu părul tău. Suntem şapte, plus Bunker, trebuie să găsim o soluţie pentru micuţa noastră problemă.

Micuţă.

— Fugi de-aici, Ralph, zise mătuşa Mary, scuturând lornionul către el şi făcându-i semn să se dea la o parte. Nu avem nevoie de tine. Rar este nevoie de bărbaţi când e vorba de lucruri importante.

Şi el dispăru, sau cel puţin nu se contrazise cu niciuna dintre ele şi nici nu o urmări pe Chloe în timp ce era condusă de grupul de doamne.

Cel puţin nu o întrebaseră de ce făcuse asta. Se concentraseră să găsească o soluţie practică pentru una dintre cele mai urâte tunsori ale secolului. Domnişoara Bunker nu fusese de prea mare ajutor, în afara faptului că reuşi să calmeze pe toată lumea. Mai mult, în timp ce o ajutase pe Chloe să se îmbrace cu rochia neagră şi îi pieptănase ceea ce mai rămăsese din păr, o privise ca şi cum nu era nimic diferit la ea sau nimic neobişnuit. Nu făcu nici o sugestie despre cum să repare stricăciunile, dar asta

nu era o surpriză prea mare dat fiind că toată lumea îşi dădea oricum cu părerea. Lady Trentham puse punct discuţiei oferind ajutorul propriei cameriste.

— Am un frizer foarte bun în Londra, explică ea, doar că ar dura câteva zile până să ajungă aici. Când nu sunt în oraş însă, camerista mea, care mă însoţeşte peste tot, îmi ajustează părul şi face o treabă la fel de bună ca domnul Welland, deşi nu este atât de cunoscută ca el. Ai avea încredere să te laşi pe mâna ei, ducesă?

— Oh, spune-mi Chloe, te rog, zise ea. Mă tot uit la bunica când mi se adresează cineva cu ducesă.

— Atunci tu trebuie să-mi spui Gwen, zise Lady Trentham. Să o chem pe camerista mea?

Gwen avea părul scurt şi blond, cu bucle frumos aranjate. Chloe încuviinţă din cap.

— Te rog.

— Eşti norocoasă că ai părul des, observă vicontesa Ponsonby. Şi e natural ondulat. Cred că o să arate bine când e aranjat cum trebuie. Şi te rog să-mi spui Agnes.

— Dar era aşa de frumos cum era, Chloe, rosti Lucy morocănoasă. Îmi aduc aminte cum toţi domnii obişnuiau să te urmărească cu privirea, în acele puţine ocazii în care ne-am plimbat prin Hyde Park în timpul acelui sezon, când eu aveam 17 ani, iar mama nu voia să mă lase să vin la primul tău bal. Eram moartă de invidie. Până l-am cunoscut pe Freddie, adică.

Nu mai continuă. Mătuşa Mary îşi întorsese lornionul spre ea.

Gwen, Sarah şi Agnes rămăseseră cu Chloe în timp ce erau făcute retuşurile. Domnişoara Bunker plecase mai devreme, iar doamnele mai în vârstă coborâseră pentru micul dejun, luând-o şi pe Lucy cu ele. Părea foarte recunoscătoare când mătuşa Mary o luă de braţ şi o informă că, din moment ce era tânără şi puternică, le putea fi de folos la parter.

Camerista lui Gwen privi cu un ochi critic către părul lui Chloe şi îşi trecu cu degetele prin el după ce i se spusese că avea mână liberă să facă ce voia, cu condiţia să arate

mai bine decât arăta acum. Nu că ar fi fost o sarcină prea dificilă. Orice ar fi arătat mai bine. Apoi se porni la treabă, cu foarfeca în mână, sub privirile celorlalte doamne.

— Lady Darleigh are la rândul ei părul roşu, zise Agnes, deşi nu atât de intens ca al tău Chloe. Al ei este mai arămiu. L-a tăiat şi ea, demult, când era mică. L-a lăsat să crească de când s-a căsătorit anul trecut cu Lord Darleigh. Era slăbuţă şi fragilă când am cunoscut-o la puţin timp după nuntă. Acum arată bine, e drăguţă şi graţioasă. Sunt foarte fericiţi, aşa cred. Nu – *aşa ştiu.*

— Are un copil, nu? întrebă Chloe.

— Thomas, răspunse Gwen. Primul copil al Supravieţuitorilor. Cred că al doilea va fi al meu, continuă ea, înroşindu-se când Chloe şi Sarah priviseră involuntar, cu interes, către burtica ei, iar Agnes îi zâmbi.

— Ce bine de voi! exclamă Sarah.

— Hugo n-a vrut să vin cu el aici, spuse Gwen. Abia mi s-au potolit greţurile de dimineaţă. Dar nu-mi place să stau fără el, chiar şi pentru câteva zile, şi ştiu că şi el detestă să fie departe de mine. Am suferit un avort odată, cu mult timp în urmă, în prima mea căsătorie. Sunt… extaziată că mi se dă a doua şansă acum. Dar sunt şi îngrozită. Dar nu la fel ca Hugo, săracul!

— Mă bucur pentru tine, Gwen, spuse Chloe, zâmbindu-i. Nu ai resentimente faţă de ei?

— Faţă de Supravieţuitori? Să am resentimente? Gwen îşi înclină capul într-o parte şi o privi curioasă. I-am cunoscut pe toţi în acelaşi timp. Ajunsesem fără să ştiu pe proprietatea Penderris. Mă plimbam pe plaja de jos, de sub casă, şi am încercat să mă caţăr până sus pe un rând de pietre care nu erau tocmai stabile. Am alunecat şi mi-am scrântit rău încheietura de la gleznă, iar Hugo m-a găsit şi m-a cărat în casă. Faptul că i-am cunoscut pe toţi a fost un pic provocator, trebuie să recunosc, mai ales că bârfele pe care le auzisem erau că ducele de Stanbrook îşi împinsese soţia de pe stânci, când în realitate ea se aruncase din cauza durerii. Dar toţi au fost buni cu mine şi foarte politicoşi. A trebuit să stau acolo câteva zile până când

fratele mele a venit să mă ia. Nu, nu am deloc resentimente faţă de ei.

— Au o legătură extraordinară unii cu alţii, adăugă Agnes. Dar au şi vieţile lor separate. Iar dragostea este infinită. Se iubesc unii pe alţii, dar au suficientă dragoste şi pentru soţiile şi familiile lor – sau pentru soţul lor, în cazul lui Imogen, dacă o să se recăsătorească vreodată. Ştiai că unul dintre Supravieţuitori este o femeie?

Chloe încuviinţă din cap şi îşi reaminti că trebuia să stea nemişcată.

— Mama şi surorile mele, zise Sarah, au fost de părere că cei trei ani pe care i-a petrecut Ralph în Cornwall i-au făcut mai mult rău decât bine.

— Ducele de Worthingham, spuse Gwen, a fost rănit foarte grav la nivel fizic, dar rănile lui interioare erau mai adânci decât orice lovitură de sabie. Hugo mi-a zis că rănile care nu se văd sunt de mii de ori mai periculoase decât cele vizibile. Într-adevăr, Hugo nu a fost rănit fizic deloc. Nu are urme, cicatrice sau altele. Cu toate astea, a fost adus din Peninsulă într-o cămaşă de forţă şi a stat trei ani cu ceilalţi la Cornwall. Încă mai suferă ocazional.

— Îmi aduc aminte de Ralph cum obişnuia să fie, zise Sarah, oftând. Poate că o să-şi mai revină, acum, că s-a căsătorit cu tine, Chloe. Deşi e un lucru absurd de spus. N-o să mai fie niciodată la fel. Niciunul dintre noi nu mai poate fi la fel cum am fost. Vieţile noastre şi propriul sine se schimbă constant. Dar, poate, o să fie fericit din nou. Oh, *da!*

Ultima exclamaţie era pentru părul lui Chloe. Camerista lui Gwen terminase tunsoarea şi ultimele retuşuri şi se îndepărtă de Chloe pentru a permite tuturor să vadă rezultatul. Îi înmână o oglindă rotundă lui Chloe ca să vadă şi ea.

— Superb! exclamă Sarah şi se grăbi către cumnata ei să o îmbrăţişeze. Arată încântător. Arată… elegant. Arăţi încântător şi elegant. Oh, o să înnebunească toată lumea, Chloe. O să vezi.

Chloe se privi cu ochi critici. Părul ei fusese tuns în

straturi mai scurte. Îi îmbrăţişa cumva capul, în valuri strălucitoare şi săltăreţe, şi îi făcea faţa să aibă formă de inimă, iar ochii să pară mai mari. Abia dacă se recunoştea.

— Se presupune de multe ori, zise Gwen, că femeile arată mai bine cu părul lung. Nu e aşa. Eu mi l-am tăiat cu mulţi ani în urmă şi n-am regretat asta niciodată. Arăţi şi mai bine cu părul scurt, Chloe. N-aş fi crezut că se poate, dacă nu te-aş fi văzut în ambele ipostaze. Şi acum nu mai ai niciun motiv să nu ieşi din camera ta.

Chloe râse şi se întoarse să-i mulţumească cameristei, felicitând-o pentru talentul ei. Îşi găsi săculeţul şi îi îndesă servitoarei un bacşiş generos în mână.

— E timpul pentru micul dejun, zise Sarah. Chiar a trecut de mult ora obişnuită şi sunt înfometată, chiar dacă voi nu sunteţi.

— Chiar arăţi foarte drăguţ, Chloe, o asigură Agnes prinzând-o de braţ în timp ce părăseau camera.

Ieşiră toate în acelaşi timp.

*

— O criză minoră, le explică Ralph mamei şi celor două surori la micul dejun. Chloe a decis să-şi taie părul aseară şi nu i-au plăcut rezultatele. Problema a fost deja preluată de comitetul de doamne şi va fi rezolvată spre satisfacţia tuturor, nu mă îndoiesc, zise el.

Se strădui să nu rânjească. Nu era deloc amuzant pentru biata Chloe, mai ales luând în considerare motivul pentru care făcuse ce făcuse. Dar amintirea acelei delegaţii extinse de doamne aşteptând la uşa camerei lui şi imaginea lui Chloe, cu părul ciopârţit în toate părţile, şi expresia ei de supărare care se transformase în groază erau demne de orice farsă. Nu-şi aducea aminte să se fi distrat aşa bine de foarte mult timp.

Era cu siguranţă o reacţie nepotrivită. Şi fusese mai mult decât fericit să evadeze din acele circumstanţe.

— Chloe şi-a detestat părul dintotdeauna, zise Sir Kevin Muirhead. Dintotdeauna a fost supărată pe strămoşul

meu de la care a moştenit această culoare atât de intensă. Şi cu cât a fost mai admirată, cu atât a detestat-o mai mult.

— Părul roşu sugerează într-adevăr un soi de... exuberanţă a caracterului, observă Amelia, sora mai mare a lui Ralph.

— Atunci este de înţeles de ce ducesa se simţea inconfortabil cu el, zise Flavian. Este rezervată, demnă şi cu totul opusă exuberanţei.

— Chiar te face mândru, Ralph, admise şi Hugo. Din moment ce ne-ai convins să mai stăm o zi, eu şi Vince o să explorăm parcul în dimineaţa asta, dacă e în regulă. Câinele lui o să se asigure că nu ne pierdem în toată această imensitate. E ceva ce trebuie să vedem neapărat.

— Ieri, cred că am auzit o cascadă, când mergeam spre capelă, spuse Vincent. O s-o găsim, Hugo.

— E şi un lac, nu? întrebă George. Lady Keilly, Lady Harrison, trebuie să fiţi familiarizate cu parcul. Aţi fi atât de amabile să-mi arătaţi drumul, în timp ce Hugo şi Vincent se vor chinui cu ceea ce presupun că va fi o căutare obositoare a cascadei?

Ralph îi privi recunoscător pe toţi prietenii lui, care mutaseră conversaţia de la Chloe şi părul ei roşu. Îşi dorea să aibă mai mult timp de petrecut cu ei, în afară de ziua de astăzi, şi era tentat să ignore orice alte responsabilităţi şi să-i conducă chiar el la cascade. Dar nu erau singurii care urmau să plece a doua zi.

Bărbaţii se ridicaseră în picioare când bunica lui, mătuşa şi doamna Nelson intrară în sufragerie.

— Camerista lui Lady Trentham este sus şi se ocupă de părul lui Chloe, zise mătuşa Mary. Lady Trentham spune că este foarte competentă cu foarfeca. Consolarea este că fata nu are cum să o facă pe Chloe să arate mai rău decât era atunci când am bătut la uşa ta, Ralph. Cineva să-mi aducă nişte cafea înainte să leşin.

Ralph observă că bunica lui era palidă, dar stăpână pe sine, în această dimineaţă. Se întreba dacă trecuse de ceea ce era mai greu sau urma. Îşi dorea să fie prima variantă, deşi intuiţia îi spunea altfel.

— Domnule, zise Ralph, adresându-se lui Sir Kevin Muirhead, pot să îţi mai ofer o ceaşcă de cafea în birou?

Discutaseră despre înţelegerile de nuntă, deşi aceasta avusese loc deja. Ralph voia să-şi asigure socrul şi să pună şi în scris că, în ceea ce o privea pe Chloe şi orice copii rezultaţi din căsnicia lor, ea şi ei urmau să fie bine îngrijiţi cât timp el trăia şi chiar şi după moartea lui.

— Ai fost mai mult decât generos, dat fiind că nu pot să ofer mai mult decât o zestre modestă, spuse Sir Kevin după ce se puseseră de acord cu toate detaliile. Am fost îngrijorat gândindu-mă la Chloe, în ultimii ani. Am fost şi mai îngrijorat când am auzit de nunta ei grăbită, dar m-ai liniştit. Cel puţin, aşa cred. De ce te-ai căsătorit cu ea, Worthingham?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Ralph.

— Sunt ultimul din linia mea, domnule, îi explică el. Cineva ar trebui să caute mult şi bine în arborele familiei până să mai găsească un moştenitor bărbat. Era de datoria mea să mă căsătoresc şi să am propriii urmaşi, iar starea de sănătate a bunicului meu se deteriora, ceea ce a impus nevoia urgenţei, deşi am doar 26 de ani. Am cunoscut-o pe fiica dumitale în urmă cu câteva săptămâni şi…

Nu, nu putu să spună că se îndrăgostise peste noapte, nebuneşte, de fiica lui. Ar fi fost o minciună.

— Am considerat că este o soţie eligibilă. Este un pic mai mare decât mine şi cu mult mai matură decât orice alte tinere pe care le-am cunoscut la Londra. Este frumoasă – nu că înfăţişarea ar fi fost prima mea preocupare. Este o lady prin naştere şi educaţie. Am cerut-o şi a acceptat.

— Totul s-a întâmplat aşa repede, zise tatăl ei. Ţi-a zis ceva de… trecutul ei?

Ralph se aplecă uşor peste biroul lui.

— Totul în afară de numele neobrăzatului care s-a purtat crud cu ea după ce fiica dumitale mai mică a fugit cu Nelson, zise el, şi care i-a zis că poate trece drept curtezană. Cine era, domnule? Cine este?

— Lord Cornell? Sir Kevin ridică din sprâncene. Nu i-aş îi dat permisiunea oricum, chiar dacă ar fi cerut-o pe Chloe.

Îi sugerasem soţiei mele să descurajeze această legătură. Era un afemeiat notoriu. Mă îndoiesc că ar fi cerut-o, oricum. Căsătoria este o povară pentru bărbaţii ca el.

Ralph îl cunoştea din vedere pe baronul Cornell. Era un bărbat frumos, despre care se spunea că îi plăcea să frângă inima femeilor, ca apoi să se laude cu cuceririle lui. Sărmana Chloe, la 21 de ani, îl crezuse un pretendent serios la mâna ei.

— Şi mi-a zis şi ce s-a întâmplat anul trecut, spuse Ralph, privindu-l atent pe interlocutorul său.

— Ah, da, a fost o întâmplare foarte nefericită, zise Sir Kevin vădit afectat. Semăna oarecum cu o domnişoară de sânge nobil, din ce am înţeles, iar limbile slobode s-au grăbit să arunce venin. E păcat că sărmana Chloe s-a speriat şi a fugit acasă. Acţiunile ei au inflamat şi mai mult zvonurile. Dar, din păcate, mereu a fost mai sensibilă în faţa opiniilor celorlalţi.

— Domnule. Ralph se juca cu marginea mapei de pe birou. Aş dori să-mi spui dacă este ceva adevăr în aceste zvonuri. Există vreo posibilitate sau chiar certitudine ca Chloe să fie fiica naturală a marchizului de Hitching? Te asigur că răspunsul dumitale nu va părăsi această cameră, cu excepţia cazului în care vei dori să-l repeţi şi în altă parte. Aş aprecia dacă mi-ai spune adevărul. Nu mi-ar afecta relaţia cu ducesa, dar trebuie să ştiu despre înaintaşii moştenitorilor mei.

— Bineînţeles că nu este niciun adevăr în aceste zvonuri! Socrul său îşi îndreptă brusc spatele pe scaun şi îl privi furios pe Ralph, înainte de a-şi coborî umerii şi de a privi în jos. Urmă o tăcere lungă. Am iubit-o pe mama ei din momentul în care am văzut-o, iar ea ţinea la mine. Dar era vrăjită… Care tânără domnişoară nu şi-ar fi pierdut capul la atenţiile hotărâte ale unui nobil tânăr şi bine văzut? S-a terminat repede. M-a iubit pe mine pentru tot restul vieţii. Oricine îţi poate spune că este adevărat. Dar a fost onestă cu mine când a venit să stea lângă mine la un concert, într-o seară, după ce mă evitase timp de câteva săptămâni. Se temea că era însărcinată, mi-a mărturisit. Ne-am căsătorit

câteva zile mai târziu cu o aprobare specială, iar Chloe a apărut în puţin peste şapte luni după asta. Era un copil aşa mic. Naşterea ei a fost prematură – sau cel puţin, aşa a fost fericită toată lumea să creadă, chiar şi eu, pentru că soţia mea nu fusese sigură. Am iubit acel copil cât a fost în pântec şi după ce s-a născut. Întotdeauna am iubit-o, la fel cum îi iubesc pe Lucy şi pe Graham. Nu are nicio importanţă pentru mine cine a dat sămânţa.

— Mulţumesc, zise Ralph, lăsându-se pe spetează. Nu i-ai spus aşa povestea lui Chloe, nu?

— Nu! rosti Muirhead cu emfază. Nu trebuie să ştie că există urmă de îndoială. *Ea este fiica mea.* Şi o iubesc la fel de mult…

— Dar ştie că există îndoială, zise Ralph. Ştie de anul trecut. Crede în negările şi protestele dumitale pentru că vrea să le creadă. Şi totuşi, o parte din ea nu crede. Şi este chinuită de nevoia de a crede ceva ce în sufletul ei ştie că nu este adevărat.

— Ţi-a zis asta?

— Nu, spuse Ralph, fără a mai adăuga altceva.

Nici nu era nevoie. Muirhead trebuia să fie prost să nu ştie la rându-i. Sir Kevin lăsă capul pe spate şi îşi acoperi ochii cu podul palmelor şi expiră zgomotos.

— Nu pot să-i spun, Worthingham, zise el. Asta o s-o distrugă.

— Faptul că nu ştie e gata să o distrugă oricum, îi spuse Ralph. Te temi să n-o pierzi?

— Nu, spuse Sir Kevin, lăsând mâinile în jos şi privindu-l pe Ralph obosit. *Da,* bineînţeles că mă tem. Nu poţi să vezi cât de nedreaptă e situaţia asta? Am fost tatăl ei toată viaţa ei şi chiar înainte ca ea să se nască. Am protejat-o şi am iubit-o. Aş muri pentru ea – pentru oricare din copiii mei.

— Şi nu ai încredere că o să înţeleagă asta? întrebă Ralph.

— E mai bine ca ea să nu ştie, insistă socrul lui. Şi nici nu este sigur. Poate că *sunt* tatăl ei. Poate că s-a născut prematur. Poate că am vreun strămoş cu părul roşu în

familie.

Nu mai era nimic de spus. Dar oare acest bărbat nu vedea că el urma să o piardă pe Chloe oricum? De ce credea că ea plecase de acasă şi că venise să locuiască aici, pe termen nedefinit, cu naşa mamei ei? Sir Kevin se ridică în picioare.

— Mi-ai dat cuvântul tău, Worthingham…

— Aşa este, domnule, zise Ralph, şi o să mă ţin de el.

— Mulţumesc.

Bărbatul mai în vârstă ezită câteva clipe, dar apoi se întoarse şi ieşi din cameră, închizând uşa încet în urma lui.

*

Tatăl ei fu prima persoană peste care dădură – aproape literal. El se grăbea în sus pe scări, în timp ce ele coborau.

— Mă scuzaţi, zise el, ridicând privirea.

Chloe se opri brusc, văzând expresia deznădăjduită de pe faţa lui.

— Oh, săracul tău păr, Chloe. Deşi arată bine şi aşa, trebuie să recunosc. Foarte drăguţ, de fapt.

— Ar fi trebuit să-l vezi acum vreo oră, zise Sarah, care râse veselă.

— *Papa,* spuse Chloe, aşezându-şi mâinile pe umerii lui – stătea cu două trepte mai jos decât ea – şi sărutându-l pe obraz. Arăta încordat, îşi zise ea. Pleci mâine? Trebuie să petrecem timp împreună, astăzi, neapărat.

— Da, aşa e, deşi cred că noile tale îndatoriri de ducesă şi de gazdă pentru un număr atât de mare de oaspeţi te vor ţine destul de ocupată.

O bătu uşor pe una din mâinile care erau pe umerii lui, după care dădu din cap către celelalte doamne şi îşi continuă drumul pe scări. Chloe privi în urma lui câteva momente înainte de a continua drumul alături de celelalte doamne. Se părea că el nu dorea să petreacă prea mult timp cu ea, deşi bătuse atâta drum pentru ea.

Vicontele Ponsonby era în hol cu Lord Trentham şi

vicontele Darleigh. Câinele lordului Darleigh stătea alert lângă el.

— Domnilor, zise Gwen, veselă, făcând gesturi ample cu mâinile, permiteţi-mi să v-o prezint pe noua ducesă de Worthingham.

Chloe se simţea teribil de stânjenită. Se simţea pe jumătate dezbrăcată fără greutatea părului ei.

— Arătaţi fermecător, ducesă, trebuie să spun, zise vicontele Ponsonby, luându-i o mână şi ridicând-o la buze.

— Ţi se potriveşte părul scurt, fătucă, zise Lord Trentham, la fel ca şi lui Gwendoline.

Se uită radios la soţia lui ridicând un braţ ca şi cum urma să o prindă de umeri, dar apoi păru uşor jenat şi coborî mâna, bătând-o uşor pe un umăr, înainte de a-şi lăsa braţul jos.

— Arăţi foarte frumoasă, doamnă, zise Lord Darleigh, zâmbindu-i dulce şi uitându-se direct în ochii lui Chloe.

— Şi de unde ştii asta, domnule? îl întrebă ea.

— Am ales verbul greşit, răspunse el. Eşti frumoasă, doamnă. Pot să-mi dau seama din vocea ta. Şi mă bucur. Ralph are nevoie de cineva bun. A fost tare nefericit.

Chloe îl privi uimită. Vicontele Ponsonby îl bătu pe umăr.

— Noi i-ieşim, noi trei, zise el, să căutăm cascada. Vince a auzit-o ieri când mergeam la cimitir. Nu pot să spun că am observat-o, dar să nu uităm că am un handicap. Observ majoritatea lucrurilor cu ochii. Vince îşi foloseşte urechile pentru a găsi cascade, iar Hugo şi cu mine ne vom folosi de ochi ca să ne asigurăm că nu o să cadă şi o să se ude până la piele. Împreună suntem echipa perfectă.

— N-am nevoie de protecţia voastră, Flave, protestă Lord Darleigh, numai de compania voastră. Îl am pe Shep să mă ţină în siguranţă. Nu m-a dezamăgit niciodată până acum, nu-i aşa, băiete?

Câinele gâfâi alert uitându-se spre el.

— Nu te superi că ieşim, Agnes? o întrebă vicontele de Ponsonby pe soţia lui.

Chloe simţi cum orice urmă de resentiment pe care o

avusese dispărea. Îi plăcea pe aceşti bărbaţi, pe prietenii dragi ai soţului ei, împreună cu ducele de Stanbrook şi cu ceilalţi doi care nu erau prezenţi.

— Chiar şi aşa, Vince, zise Ralph, ieşind din birou, lasă-i pe Hugo şi pe Flave să stea cu ochii pe tine, bine? De dragul meu? Cărarea care duce la praguri şi la cascade e destul de abruptă.

— Ce crezi, Ralph? întrebă sora lui, făcând un gest amplu către Chloe, pe care îl făcuse şi Gwen mai devreme.

El se opri şi nu se grăbi să răspundă.

— A fost o decizie inspirată să-l tai, Chloe, zise el în cele din urmă. E perfect, iar tu arăţi perfect de frumoasă.

El avea un public, bineînţeles. Nu ar fi putut să-i spună că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi tăiat şi capul odată cu părul, dar Chloe îşi muşcă buza de jos şi cuvintele lui îi încălziseră inima. Aproape că se luptă să oprească lacrimile. Cât de prostesc din partea ei!

„... arăţi perfect de frumoasă”.

Şi apoi inima ei – cea care tocmai fusese încălzită de acest compliment – aproape că-i ieşi din piept, chiar dacă la figurat.

Pentru că el îi zâmbea. Uitându-se drept în ochii ei.

capitolul 13

Mai târziu, după-amiază, Chloe îl găsi pe fratele ei pe terasă alături de domnul Nelson şi de cumnaţii ei

Sir Wendell Harrison şi vicontele Keilly. Îşi strecură mâna la braţul lui şi ascultă conversaţia o perioadă.

— Să mergem să ne plimbăm la râu? sugeră ea şoptit la urechea lui, după câteva minute.

Nu voia să vină toţi cu ei. Voia să stea doar cu el pentru o oră măcar. Îi era atât de drag Graham. Era un om cu principii, integru şi demn, calităţi rare în lumea bărbaţilor pe care îi cunoştea ea. Erau mulţi cei care îl dispreţuiau pentru lipsa lui de ambiţie sau cei care îl

respingeau, catalogându-l drept un ratat şi considerându-l o dezamăgire pentru familie. Mai erau şi cei care îl acuzau că nu era suficient de bărbat. Dar lui nu-i păsa niciodată de ce spuneau alţii despre el. Nu lăsa sentimentele rănite să-i influenţeze acţiunile, deşi cu siguranţă se simţea rănit şi probabil suferea.

— O să fii fericită, Chloe? o întrebă el când erau destul de departe ca să fie auziţi de ceilalţi bărbaţi. Ca ducesă? În această casă grandioasă, care acum e casa ta? Cu Stockwood în calitate de soţ – adică Worthingham, nu? Mă bucur, bineînţeles, că te-ai căsătorit în cele din urmă. Ştiu că ţi-ai dorit să fii căsătorită şi că vrei să fii mamă. Însă întotdeauna am crezut că o să înfloreşti liniştită într-o căsătorie cu un bărbat cu avere modestă, de care să fii îndrăgostită şi care să te iubească la rându-i. Ţi-am simţit durerea când Lucy ţi-a ruinat sezonul pe care l-ai aşteptat cu atâta răbdare, în speranţa de a găsi atât dragoste, cât şi un partener eligibil. Anul trecut, speram din tot sufletul să ai o a doua şansă. Încă erai tânără şi frumoasă şi aveai în spate influenţa mătuşii Julia. Dar şi atunci s-a dovedit totul un episod nefericit. Dar nu are rost să ne mai gândim la asta. O să fii fericită? Poţi să fii?

— Nu mi-a pus nimeni pistolul la cap, îi răspunse. Şi nici lui Ralph. Ne-am căsătorit pentru că am vrut. Nu ne-am aşteptat, ce-i drept, să ni se răstoarne vieţile cu susul în jos, în doar 24 de ore de la nuntă, asta e adevărat. Dar bunicul lui Ralph era bătrân şi nu se simţea tocmai bine, aşa că era de aşteptat, mai devreme sau mai târziu, să ne confruntăm cu toate astea. Nu regret însă că am fost impulsivi. Am trecut de vârsta la care mă aştept la dragoste şi romantism, la toate idealurile cu fericire până la adânci bătrâneţi. Am un mariaj şi speranţa că o să am copii. Mă aştept la o viaţă liniştită şi domestică, la ţară. Asta e ceea ce mi-a promis Ralph.

Graham se încruntă.

— Dar mai întâi va trebui să veniţi la Londra, cu siguranţă. Toată lumea a fost de acord la prânz că trebuie să vă faceţi apariţia acolo, în ciuda faptului că ducele a

murit atât de recent. Familiile de nobili, la fel ca cele regale, nu au prea mult timp la dispoziţie ca să fie singure şi să jelească. Cum te simţi, ştiind că trebuie să te întorci în oraş, Chloe? Ştiu că te-a supărat peste măsură bârfa prostească de anul trecut. Şi mai sunt şi evenimentele de acum şase ani.

Contesa văduvă, mama lui Ralph, adusese vorba despre subiect la prânz. Era de datoria lui Ralph, acum că înmormântarea se încheiase, spusese ea, să se prezinte la Londra fără întârziere, să meargă la Curte şi să-şi ia locul din Camera Lorzilor de îndată ce primea chemarea oficială. Şi era de datoria lui, dat fiind că se căsătorise în grabă, chiar înaintea morţii bunicului său, să îşi prezinte ducesa lumii bune la toate evenimentele sociale din sezon. Ea avea să o ajute pe Chloe să se îmbrace potrivit pentru ocazii – nu în haine de doliu, dar nici în culori puternice, vesele. Ochii ei se opriseră asupra părului lui Chloe şi păruse uşor îndurerată.

— Verde, spusese mătuşa Mary. Ar trebui să poarte verde. Eu n-am putut niciodată să port. Mă făcea mereu să arăt irascibilă. Mereu le-am invidiat pe fetele care puteau să poarte verde.

— Trebuie să facem şi o recepţie mare la Stockwood House, adăugase ducesa văduvă. Poate chiar un bal, Chloe. Nu cred că ar fi lipsit de respect faţă de memoria dragului meu Worthingham. Viaţa trebuie să continue.

— Oh, eu şi Freddie o să fim invitaţi? întrebase Lucy doritoare.

Ralph îi lăsase pe toţi să vorbească, iar Chloe îi urmase gestul. Nu aveau să facă asta, bineînţeles. Îi promisese. Urma să se întâmple la un moment dat, în viitor, presupunea ea. Poate la anul, poate anul următor.

— O să rămânem aici, îi zise ea lui Graham acum, când ajunseseră lângă râu şi porniseră pe podul de piatră. Aşa a zis Ralph. Nu va permite să fie condus de mama sau de surorile lui şi e sătul de Londra.

Ea se opri la jumătatea podului pentru a privi la umbrele copacilor din locul în care ea şi Ralph se

plimbaseră în urmă cu aproape o săptămână. Părea că trecuse mai mult timp de-atât. Oare ce-l făcuse să rişte să facă o baie bună sau mai rău atunci când îi căutase piatra perfectă în râu? Iar ea putea să jure că el se simţise bine în acele momente de impuls copilăresc. Piatra era în sertarul din stânga sus al măsuţei de toaletă, aşezată frumos peste batistele ei.

— Graham, cum s-a schimbat el? Cât de diferit e faţă de cum era la şcoală? Cum era acolo?

Auzise poveşti despre el, din acea vreme, bineînţeles, atât de multe, încât îşi formase o părere puternic negativă despre Ralph Stockwood fără să-l fi întâlnit vreodată. Dar atunci nu ştia că el urma să-i devină soţ într-o zi. Dacă ar fi ştiut, ar fi ascultat mai cu atenţie şi i-ar fi pus mai multe întrebări fratelui ei.

Graham îşi aşează coatele pe balustrada podului, privind drept înainte.

— Nu e uşor să răspund la aceste întrebări, zise el. Au trecut opt ani de când şcoala s-a terminat. Pare o viaţă întreagă. Eram băieţi atunci şi suntem bărbaţi acum. E şi normal să existe schimbări semnificative – la amândoi. Dar cu adevărat fundamentale? Nu cred, nu sunt sigur că sunt. El era… charismatic, Chloe. Remarcabil de charismatic. Era arătos, se maturizase repede din punct de vedere fizic. Era atletic, inteligent, bun la multe dintre materii, citea şi gândea mult, un lider înnăscut, cu convingeri puternice. Dar multe dintre aceste lucruri se puteau spune şi despre ceilalţi băieţi, incluzându-i pe cei mai buni prieteni ai lui, cei trei. Te-ai fi aşteptat ca între ei patru să nu fie vreun lider, să fie toţi egali ca statut şi influenţă. Dar nu era aşa. Ceilalţi trei îl admirau şi voiau să fie ca el, ca majoritatea copiilor. Aş spune că erau dominaţi de el, deşi cuvântul s-ar putea să nu fie cel potrivit. El nu domina pe nimeni. Nu era tiran sau bătăuş. El doar… avea o energie, un entuziasm căruia îţi era imposibil să-i rezişti şi era teribil de molipsitor. Era… sclipitor. Ah, engleza este un instrument destul de imperfect pentru exprimarea anumitor idei. Este suficient de spus că n-am întâlnit niciodată pe cineva precum Ralph

Stockwood, aşa cum era el la şcoală.

— Apoi s-a schimbat.

Chloe se întoarse de la priveliştea pe care o admira, continuând să înainteze pe pod, Graham urmând-o pentru a o ajunge din urmă. Se plimbară prin iarba înaltă a pajiştii şi în curând erau înconjuraţi de trifoi, piciorul-cocoşului şi margarete. O întrista gândul că soţul ei fusese cândva plin de viaţă, entuziasm şi dorinţă de a trăi. Şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut când era copil.

— Nu sunt sigur că s-a schimbat atât de mult, zise Graham. Încă mai simt un fel de energie încătuşată în el, deşi acum, trebuie să recunosc, e mai potolit decât era în trecut. Poate că maturitatea şi-a spus cuvântul, aşa cum face cu fiecare om. Poate că durerea a avut şi ea rolul ei. Era foarte apropiat de bunicul lui, nu?

— Da, răspunse Chloe. Cred că mai mult decât de tatăl lui. Şi Graham, să ştii că se învinuieşte pentru moartea celor trei prieteni ai lui.

— Da?

Se lăsă tăcerea. Chloe se aplecă să culeagă nişte margarete şi să le împletească în începutul unui lanţ de flori.

— Pasiunea îl domina atunci când se ataşa de ceva. În ultimul nostru an la şcoală, a avut o fascinaţie aparte pentru Napoleon Bonaparte. La început, l-a admirat enorm, dar cu cât a descoperit mai multe despre el, cu atât şi-a schimbat părerea, până când a ajuns să fie obsedat de ideea că acel om trebuia oprit dacă lumea urma să fie salvată de tiranie. Dar nu se mulţumea niciodată cu *ideile* pasionante. Dacă Bonaparte trebuia oprit, atunci nu era suficient să aştepţi ca alţii să se ocupe de asta. Trebuia să fii pregătit să te implici personal în asta, sau cel puţin să-ţi joci rolul. Nu a putut să vorbească despre altceva săptămâni întregi. Era de datoria lui să ia arma în mână şi să obţină un post de ofiţer de îndată ce avea să termine şcoala şi să plece la război. Era de datoria tuturor, chiar şi a bărbaţilor ca el, care aveau mai multe motive să rămână acasă decât să se aventureze în faţa pericolelor războiului.

Iar dacă familia era împotriva acestei idei, indiferent de motiv, atunci membrii trebuiau convinşi că era de datoria lor să salveze lumea şi să lupte pentru libertate. Orice urmă de îndoială pe care cei trei au simţit-o poate la început a dispărut rapid şi au devenit la fel de nerăbdători ca el să se arunce în gloria luptelor pentru o cauză dreaptă.

— Iar tu ai fost acuzat de laşitate pentru că nu te-ai alăturat lor? îl întrebă Chloe.

El întoarse capul şi îi zâmbi.

— Nu cred că m-a arătat cu degetul şi nu-mi aduc aminte să-mi fi spus să mă alătur lor, zise Graham. Dar atunci când mi-am exprimat împotrivirea, şi în cele din urmă, m-am dovedit *singurul* care a fost împotrivă, atunci a spus că oricine care nu era în stare şi nu dorea să lupte pentru libertatea propriei familii şi a conaţionalilor lui împotriva unui tiran ca Bonaparte este un laş şi un fricos de ultimă speţă – sau ceva asemănător. Şi poate a avut dreptate. Dacă Bonaparte ar fi reuşit să cucerească toată Europa, aşa cum se apropiase periculos de mult să o facă, atunci fără îndoială că şi-ar fi îndreptat atenţia şi spre Anglia. Oare aş mai fi susţinut ideile mele pacifiste dacă aş fi văzut atrocităţi comise de soldaţi străini împotriva femeilor, a copiilor, şi, poate, împotriva unor cunoscuţi? Îmi convenea să am astfel de credinţe în opinii când Canalul Mânecii se afla în siguranţă între mine şi realitatea agresiunii nemiloase. Dar dacă ar fi fost trecut Canalul? Nu sunt sigur, Chloe. Sunt încă un pacifist, din principiu, dar convingerile mele nu au fost puse niciodată la încercare. Cel puţin, Stockwood le-a pus la încercare pe *ale lui.*

Ea mai culese câteva margarete pentru lanţul ei.

— Viaţa pare atât de simplă când eşti tânăr, nu? spuse ea. Binele şi râul, negrul şi albul par opuse total, fără umbre între ele. Dar pe măsură ce îmbătrâneşti, totul pare să aibă foarte multe nuanţe. Cum putem şti ce e bine şi ce e rău, Graham, şi ce e corect şi ce nu? Slujba ta trebuie să fie extrem de dificilă. Cum reuşeşti să faci asta?

— Încerc să nu emit judecăţi. Iar ceea ce e bine pentru tine s-ar putea să fie rău pentru mine. Eu doar

încerc să iubesc – e o idee suficient de simplă, deşi iubirea în sine nu este simplă deloc. Poate că asta înseamnă să acceptaţi oamenii pentru ceea ce sunt, să le respecţi alegerile şi judecata şi să fii sensibil la durerea lor.

— El este cuprins de durere, Graham, îi răspunse ea şi ştia că are dreptate.

Nu era gol de emoţie, aşa cum crezuse la început. Goliciunea era doar faţada care ascundea un puţ de suferinţă şi durere, dar în principal de vinovăţie.

— Ştiu. Graham se opri şi îşi întoarse privirea către casă. Vorbi încet, fără să o privească. Şi la fel eşti şi tu, Chloe.

Mintea ei nega asta. Fusese singură, nefericită şi nesigură, asta era tot. Acum era căsătoriră şi era fericită. Ei bine, era *mulţumită*, oricum.

— Şi tu? întrebă ea,

— E condiţia umană, zise el. Toţi cei care trec de copilărie şi ajung să fie adulţi trec prin ea. Nimeni nu poate scăpa. Până şi copiii trec prin asta. Ceea ce facem cu durerea însă, cum îi permitem să ne contureze caracterul, emoţiile şi relaţiile, asta contează. Dar viaţa nu este doar un hău de nefericire. Nu trebuie să permitem pesimismului sau cinismului să ne arunce în depresie. E şi multă bucurie. Multă bucurie. Poţi fi fericită cu el, Chloe? *O să fii?*

— Ne-am întors de unde am plecat, zise ea, râzând şi terminând lanţul de margarete, înainte de a-l arunca peste capul lui – era suficient de mare încât să treacă de borul pălăriei lui. Pot să fiu fericită? Cu siguranţă, da. O *să fiu* fericită? Cine ştie? Dar dacă n-o să fiu, asta nu o să fie din cauza faptului că nu am avut ocazia sau n-am încercat.

El îi întinse o mână şi, după ce o privi câteva momente, Chloe îi dădu mâna şi porniră înapoi către casă.

— L-ai confruntat pe papa? o întrebă el.

— Da, la Crăciun. Înainte să plec de acasă, oftă.

— Şi?

— Mi-a jurat că nu este niciun dram de adevăr în acele zvonuri.

— Îl crezi?

Trecuseră podul până să-i răspundă.

— Poate că nici nu contează ce cred. Trecutul nu poate fi schimbat, orice ar fi fost. El este şi va fi mereu *papa*. Dacă nu aş fi mers la Londra anul trecut, cel mai probabil nu aş fi avut niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de asta, să bănuiesc că nu e tatăl meu. Poate că a şti sau a nu şti nu are nici o importanţă.

— Poate, recunoscu el. *Papa* te-a iubit mereu, ştii asta, Chloe, la fel de mult ca pe mine şi pe Lucy. Iar eu te-am iubit mereu la fel de mult ca pe Lucy.

— Ştiu, spuse ea, strângându-l de mână.

Mai mulţi oameni erau adunaţi pe terasa de est, din ce putea vedea Chloe. Era o după-amiază extrem de plăcură. Părea că se aducea ceaiul. Furase destul de mult timp singură cu fratele ei. Era timpul să-şi asume iar îndatoririle în calitate de gazdă.

Ralph o privea apropiindu-se şi, fără să vrea, grăbi pasul. Oare era nefiresc sau chiar lipsit de amabilitate din partea ei să aştepte cu nerăbdare plecarea tuturor a doua zi. Astfel încât să fie în sfârşit singuri? În aşa fel încât să poată să continue cum trebuie căsnicia lor, după cum se înţeleseseră? Până şi bunica lui pleca. Se ducea la Londra, să stea pe termen nedefinit cu mătuşa Mary.

*

În seara următoare era nefiresc de linişte în salon, în ciuda lemnelor care trosneau în şemineu. Erau doar ei doi, Chloe de o parte a şemineului, aşezată în scaunul care aparţinuse mereu bunicii lui Ralph, iar el de cealaltă parte, unde obişnuia să stea bunicul. Era… foarte inconfortabil.

Chloe era aplecată peste un mic gherghef. Arăta elegant în rochia ei neagră. Era drăguţă. Părul ei scurt şi ondulat părea să o fi întinerit cu câţiva ani. Şi Dumnezeu să-l ajute, era soţia lui. Până la moarte.

Pentru prima dată i se părea real, complet real.

Ralph se simţi tentat să se ridice, să străbată în grabă încăperea, să iasă din casă, să înhame calul şi să galopeze

în noapte, astfel încât să fie doar el singur, din nou. Nu-l oprea nimic din a da curs acestui impuls, bineînţeles cu excepţia… Ei bine, o asemenea mişcare i-ar oferi doar iluzia libertăţii, pentru că ar fi fost nevoit să se întoarcă.

Era ducele de Worthingham – ceva ce sperase să nu fie pentru cel puţin câţiva ani. Avea o soţie, o ducesă – ceva ce şi-ar fi dorit să amâne pentru cel puţin încă zece ani.

Cine spusese că omul era liber să facă ce voia cu viaţa lui? Oare spusese cineva aşa ceva? Sau nu fusese nimeni atât de naiv? Sau atât de mincinos? Sau atât de amăgit? Şi cu toate astea, el crezuse asta, în nopţile lungi din copilăria lui, când nu ştia nimic despre nimic, dar credea că ştie totul despre orice. Crezuse că era liber să-şi urmărească visurile şi convingerile. Şi se crezuse şi invincibil. Tinereţea era ceva periculos.

Închise cartea fără a marca pagina – oricum nu se concentrase la ce citise –, aşezând volumul deoparte. Se ridică în picioare şi trecu prin faţa şemineului înainte de a rămâne în spatele scaunului lui Chloe. Ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi scurt înainte de a se întoarce la ceea ce făcea.

Era imaginea vie a soţiei placide. Ceea ce-l făcu să simtă o nerăbdare nerezonabilă şi chiar resentiment faţă de ea. Oare avea să se uite la o broderie toată viaţa lui?

— Cred că îţi pare rău că a trebuit să-ţi iei rămas-bun de la familie şi de la prietenii tăi atât de repede, zise ea.

— Da, admise el. Iar tu te-ai bucurat de o vizită mult prea scurtă din partea tatălui, fratelui tău şi surorii tale.

Toată lumea plecase de dimineaţă. Toată lumea cu excepţia lor.

— Crezi că bunica ta va rămâne acolo? îl întrebă ea.

— Greu de spus, zise el. Mătuşa Mary a ţinut întotdeauna foarte mult la ea şi s-a simţit singură de când unchiul a murit cu câţiva ani în urmă. Iar bunica nu mai spun cât de mult ţine la ea. Dar cine ştie dacă se va hotărî să rămână plecată sau să se întoarcă aici după o vreme? Asta a fost casa ei multă vreme. Aici are cele mai multe amintiri din căsătorie, şi cred că a fost una fericită. Dar alegerea este a ei. Am asigurat-o amândoi că asta e casa ei

şi aşa va fi întotdeauna. Îţi mulţumesc că mi-ai fost alături în asta.

Chloe chiar vărsase lacrimi la plecarea bunicii lui de dimineaţă.

— Dar este casa ei, protestă ea. Eu am stat aici simţindu-mă ca un uzurpator, deşi ştiu că nu sunt. Deja mi-e dor de ea – şi de bunicul tău.

— Şi tatăl tău o să stea la Londra pentru o vreme, zise el. A zis ceva înainte să plece?

Chloe şi tatăl ei se plimbaseră împreună până la stejarul bătrân în timp ce trăsura era încărcată cu bagaje, iar Freddie Nelson îi recita un discurs bombastic lui Hugo despre subiectul celei mai noi piese neterminate a lui.

— Doar că speră că o să fim fericiţi, îi răspunse ea.

„Ah. Deci, nu i-a spus.“ Ralph se uită la ce făcea ea.

Broda un W extraordinar de elegant pe colţul unei batiste mari din pânză. W de la Worthingham?

— Pentru mine? întrebă el.

— Da, îi răspunse ea, făcându-l să se simtă ruşinat pentru sentimentul de iritare de mai devreme.

— Mulţumesc, zise el şi o strânse scurt de umăr.

Se întrebă dacă avea să se simtă vreodată în largul lui în preajma ei – sau ea în preajma lui.

Mâna ei, observă, tremura uşor în timp ce încerca să găsească locul potrivit pentru a introduce acul. O făcea să se simtă neliniştită. Ridică mâna de pe ea şi se întoarse la scaunul lui. Ea îl urmărise cu privirea, observă el din nou, după ce se aşeză, văzând-o cu acul suspendat în aer, deasupra materialului la care lucra. Ralph oftă cu putere.

— Spune-mi despre tine, Chloe, îi ceru, deşi nu înţelegea nici el de ce întrebase.

Nu voia să ştie mai multe despre ea decât aflase în urmă cu două nopţi. Nu voia o relaţie. Dar acum întrebarea fusese pusă – în cei mai vagi termeni posibili şi formulată mai mult ca o afirmaţie, nu ca o întrebare.

— Spune-mi despre copilăria ta. Despre mama ta.

O auzi şi o simţi trăgând încet aer în piept. Apoi, o urmări cum bagă acul în marginea batistei, aşezând-o peste

o grămadă de mătăsuri colorate din coşul ei de lucru.

— *Papa* mi-a spus mereu că mă iubeşte, începu ea. Întotdeauna. Iar eu nu m-am îndoit niciodată. Obişnuia să mă ducă la călărit şi la pescuit chiar şi atunci când Graham şi Lucy nu voiau să meargă. M-a învăţat cum să arunc pietre peste apă, cu un truc al încheieturii. Obişnuiam de multe ori să cred că eram preferata lui, deşi era un gând răutăcios, pentru că el ne iubea pe toţi la fel.

Era interesant că alesese să înceapă povestea cu tatăl ei.

— Şi mama ta?

— Ne-a iubit şi ea. Avea privirea spre propriile degete, care se jucau cu faldurile rochiei ei. Dar eu întotdeauna o îngrijoram – sau o *iritam* – mai mult decât ceilalţi doi. Lucy era mereu perfectă. Eu am crescut mult prea repede şi eram slabă şi ciudată printre multe altele. Cred că mama era disperată că eu nu aveam să arăt niciodată nici măcar pe jumătate drăguţă. Nu eram prea veselă, nici nu eram sociabilă şi preferam mereu să dispar prin hambar ca să mă joc cu puii de animale atunci când aveam sau pur şi simplu îmi plăcea să citesc în podul cu fân în loc să mă joc cu copiii vecinilor care erau aduşi câteodată în vizită. Când voiam să fac conversaţie, îmi plăcea să vorbesc despre lucrurile interesante pe care le citisem în cărţile mele, deşi mama îmi tot spunea că fetele nu trebuie niciodată să pară inteligente atunci când au companie, în special bărbaţi în vizită. Ea era atât de frumoasă, atât de vibrantă, de sociabilă şi atât de uşor de iubit. Eu am fost o încercare dureroasă pentru ea. Se temea, ştiu asta, pentru viitorul meu. Aşa că spera să mă vadă aranjată în timpul acelui sezon pe care l-am petrecut la Londra. Acelei jumătăţi de sezon, de fapt.

Ralph îşi sprijinise capul pe spătar şi îşi întinsese picioarele către căldura focului. Privea cu ochii pe jumătate închişi şi şi-o imagină copilă – slabă şi neîndemânatică şi fără a afişa semnele frumuseţii care avea să vină, în timp ce atât mama ei, cât şi sora ei erau fiinţe superbe cu părul negru. Iar ea prefera să călărească şi să pescuiască

împreună cu tatăl ei decât să se joace cu alte fetiţe. Să arunce pietre. Un pic nefericită, ştiind că era o dezamăgire pentru mama ei şi că nu avea cum să concureze cu înfăţişarea şi cu farmecul surorii mai mici. Jucându-se cu animalele de la fermă. Citind. Pierzându-se în propria lume. Fiind necăjită de alţii şi strigată „morcoveaţă” şi chiar şi combinaţie de iepure şi morcov de copiii din vecinătate care ar fi trebuit să fie prietenii ei.

Şi nu voia să ştie toate astea.

Nu avea nevoie să ştie toate astea. Pentru că ideea de a cunoaşte îl făcea să se simtă trist pentru acea fată singuratică şi pentru bărbatul care îşi asumase rolul de tată şi care o iubea necondiţionat, deşi nu era fiica lui. Şi se simţea cuprins de furie şi de ură faţă de femeia care nu-şi iubise primul născut aşa cum trebuia, poate pentru că îi amintea de propria ruşine şi de trecutul ruşinos.

— Oh, ea m-a iubit, îi spuse Chloe, ca şi cum i-ar fi putut auzi gândurile – sau poate doar ca să se asigure pe sine. Sper că nu am lăsat impresia că nu m-a iubit. M-a dus la Londra pentru debutul în timpul sezonului, când ar fi trebuit să rămână acasă. Fusese foarte bolnavă şi a fost şi mai bolnavă după ce ne-am întors. Aş îndrăzni să spun că s-a forţat, doar prin proprie voinţă, să pară sănătoasă cât timp am fost acolo. Apoi a murit. Şi-a dorit să mă vadă aranjată înainte de asta. Căsătorită. Voia să mă vadă fericită. E tot ceea ce *papa* şi-a dorit pentru mine mereu – să fiu fericită.

— Şi ce i-ai spus mai devreme, întrebă el, când ţi-a zis asta – că speră să fii fericită?

Ea îşi muşcă buza de jos pentru un moment şi se îmbujoră.

— I-am spus să nu se îngrijoreze. I-am zis că sunt fericită.

— Şi eşti? o întrebă, deşi era o întrebare nedreaptă.

Era o altă întrebare la care nu voia un răspuns. Dar era prea târziu acum să îşi ia cuvintele înapoi.

Ea netezi cutele pe care le făcuse pe rochie.

— Fericirea e doar un cuvânt. Seamănă cu iubirea din

acest punct de vedere. Sunt foarte multe definiţii, toate exacte, dar insuficiente, incapabile să cuprindă tot. Nu-mi pare rău că m-am căsătorit cu tine.

— Iar asta este una dintre definiţiile fericirii, nu? Că nu-ţi pare rău că ai făcut ceva.

Ea îşi înălţă capul, îl privi şi începu să râdă încet. Era un sunet fermecător şi o privelişte superbă.

— Sunt o doamnă căsătorită în loc să fiu o fată bătrână. Prezentul şi viitorul meu sunt respectabile şi sigure. Am început să experimentez viaţa în patul conjugal. Poate, în curând, în următoarele luni, o să am şi un copil. Poate, mai mulţi copii după naşterea primului. Ai promis că o să-mi arăţi respect şi curtoazie şi te-ai ţinut de cuvânt. Mi-ai promis o casă liniştită la ţară şi mi-ai oferit asta, chiar dacă e o casă cu mult mai mare decât m-am aşteptat. De ce nu aş fi fericită?

El închise ochii. Oare ea realiza că nu-i răspunsese la întrebare – „eşti fericită?" După ce înşiruise un număr de motive pentru care ar trebui să fie fericită, ea încheiase cu o întrebare proprie: „De ce nu aş fi fericită."

Dar avea dreptate măcar când spunea că nu exista o definiţie satisfăcătoare a fericirii. Toate definiţiile, sau mai bine zis toate încercările de definire a cuvântului, se învârteau la nesfârşit în jurul unui miez gol, al unui miez de nimic imposibil de definit. Arunci când era mic ştiuse ce era fericirea fără să aibă nevoie de cuvinte şi îşi croise calea către ea cu paşi încrezători şi puternici. Fericirea în acele zile era să facă ceea ce era corect în ciuda tuturor obstacolelor şi a celor care preferau să nu se implice sau să zică nu. Era îndeplinirea unui ţel nobil prin eforturile propriului trup şi ale propriei minţi, în aşa fel încât lumea să fie dreaptă şi sigură pentru totdeauna. Fericirea era despre certitudini.

Ce băiat idealist şi prostuţ! Reuşise să îndeplinească exact contrariul a ceea ce îşi propusese şi distrusese viaţa, fericirea şi siguranţa în acest proces. Distrusese inocenţa.

Lumina de la foc, acum joasă, pâlpâia pe faţa ei, când el deschise ochii. Ea îl privea.

— Am zis ceva greşit? îl întrebă. Nu mă aştept ca tu să-mi oferi fericire. Este ceva ce eu trebuie să obţin singură şi din condiţiile vieţii mele. Iar fericirea pe care o s-o obţin va fi a mea, fără nicio obligaţie din partea ta să mi-o dai sau să o împărtăşeşti. Nu e mai bine să fiu mulţumită decât nefericită? Nu ne-am promis reciproc nefericire.

Ea îl făcea să se simtă ca un monstru fără de inimă, deşi nu intenţionase asta, o ştia. Dar nici nu se înşela, nu? Oare ea putea să găsească vreun soi de fericire lângă el? Atunci de ce nu ar fi putut el să…

Se ridică brusc în picioare, din nou. Pentru un moment, se pierdu cu privirea în focul care se stingea, preocupat de sentimentul mult prea familiar de dor, unul pe care nu-l putea explica nici măcar lui însuşi, dar pe care îl simţea până în măduva oaselor.

Ea se ridicase la rândul ei, realiză el, când îi simţi atingerea pe braţ.

— Nu vreau să fiu nefericită, zise ea. Nu vreau ca tu să fii nefericit. Cu siguranţă că avem voie să…

Braţul lui îi cuprinse mijlocul şi o trase aproape de el, sărutând-o dintr-o mişcare rapidă, oprind-o să mai spună ce avea de spus. Degetele mâinii libere se strecurată în buclele ei scurte, ţinându-i creştetul în loc.

Se lăsă prins de valurile dorinţei. Doar că, realiză după un timp, nu era doar dorinţa fizică cea pe care o permitea acum. Îşi dorea ceva ce nu avea nume, iar acea dorinţă crescu şi se multiplică la infinit până când îl făcu să se teamă – iarăşi – că atunci când îşi va înălţa capul, va fi în lacrimi.

O sărută tandru, explorându-i leneş cu limba buzele şi interiorul gurii şi întrebându-se dacă o jignea, dar presupuse că nu, pentru că braţele ei îl cuprinseră de mijloc şi se lăsă pe el, iar gura ei era deschisă ca să primească invazia limbii lui.

Poate…

Ralph îşi înălţă capul şi îi privi chipul. Avea buzele umede şi uşor umflate. Era îmbujorată. Avea ochii strălucitori sub pleoapele pe jumătate închise.

Îşi simţi măruntaiele strângându-se inconfortabil.

— Sex, spuse el, e doar sex, Chloe.

— Doar? Vocea ei era ca o şoaptă pe buzele lui. Acest cuvânt spune că nu e ceva semnificativ. Cred că trebuie să fie mai mult de atât.

El se simţi amuzat de replica ei.

— Este, admise el, deschizând ochii. Dar e *doar* sex, nu e dragoste. Sau fericire.

— O, înţeleg asta. Dar te face să te simţi aşa bine. Nu aşa trebuie să fie?

Pentru foarte mult timp după întoarcerea din Peninsulă, nu-şi permisese să se simtă bine sau să simtă plăcere de vreun fel, pentru că erau bărbaţi care muriseră şi care nu aveau să mai simtă nimic niciodată. Erau familii care nu aveau să-şi revină după acea durere. El trecuse prin acea perioadă, când avusese porniri sinucigaşe, pe care le depăşise cu ajutorul doctorului de la Penderris şi datorită sprijinului şi înţelegerii primite din partea tovarăşilor lui Supravieţuitori. Nu avea nimic de câştigat dacă avea să se pedepsească la nesfârşit, ajunsese să înţeleagă şi să accepte asta. Era un soi de egoism. Acei bărbaţi erau dincolo de durere. El trăia. Acele familii nu aveau să se simtă consolate de suferinţa lui. Poate că exista şi un motiv pentru care el nu fusese ucis. Cine era el să refuze darul nedorit şi neaşteptat al vieţii şi al viitorului?

Dar niciodată nu se întorsese complet, nici măcar *aproape* complet la sinele lui. Se ferise în mod instinctiv din faţa plăcerilor, a râsului sau a orice care aducea a fericire, deşi nu avea nici o logică să facă asta.

Însă în această căsnicie nu era singur – acesta era şi motivul pentru care fusese atât de şovăitor în a se căsători. Îi datora totuşi ceva soţiei lui, în ciuda termenilor reci ai târgului lor, cu care ea fusese de acord – de fapt, pe care ea îl propusese. Ea îşi dorea fericire, deşi nu-i ceruse lui să i-o ofere. Îi plăcea sexul, din câte se părea, ca un mijloc momentan pentru plăcere. Sau poate că îi plăceau doar săruturile. Poate că pentru ea ele erau egale cu sexul. Sau poate că se obişnuise cu ritualul de seară şi de dimineaţă.

Poate că era timpul să afle cât îi plăcea.

— Ne-am putea simţi mai bine dacă am merge în pat, zise el. Dar ar trebui să fie ceva diferit faţă de ceea ce am făcut de când ne-am căsătorit, Chloe.

Ea îl privi.

— Sau poate, zise el, ai prefera să te întorci la brodat.

— Asta poate să aştepte, îi răspunse ea.

El se dădu înapoi şi îi oferi braţul foarte formal. Foarte formal îl luă şi ea.

Se părea că nu avea cum să oprească schimbarea. Dar învăţase această lecţie cu mult timp în urmă. Cât de prostesc din partea lui să uite asta când stabiliseră termenii căsătoriei cu ea.

capitolul 14

O duse în patul lui iar, acea monstruozitate urcată pe piedestal, care era totuşi cu mult mai confortabil decât orice pat pe care Chloe îl întâlnise vreodată. El nu-i permisese să meargă în camera ei să se schimbe cu cămaşa de noapte. Când protestase, el îi spusese că nu avea nevoie de ea. Şi îi dovedi asta de îndată ce închiseseră uşa în urma lor, când el începu să o dezbrace rând pe rând de toate hainele, inclusiv corset, cămăşuţă, jartiere şi ciorapi până când rămase goală în faţa lui, scăldată în lumina lumânărilor. El o privi cu aviditate, în timp ce se juca de-a camerista, nesfiindu-se să îi atingă pielea. Într-adevăr, probabil făcea înadins să o atingă.

Ceea ce o surprinse cel mai mult pe Chloe era faptul că nu se simţea mai deloc ruşinată. Ar fi fost o prostie să fie, bineînţeles, dat fiind că deja era soţia lui de mai bine de o săptămână şi deja pierduse numărul întâlnirilor conjugale pe care le avuseseră. Dar chiar şi aşa, să stea dezbrăcată în faţa unui bărbat îmbrăcat complet, cu toate imperfecţiunile ei expuse, ar fi trebuit să fie mai neliniştitor decât era. Doar că el nu părea dezamăgit, iar trupul ei pulsa cu ceea ce

presupunea că este dorinţă.

Realiză că poate ar fi trebuit ca şi ea să-l dezbrace din moment ce el făcuse asta pentru ea, dar nu găsi forţa de a fi chiar atât de îndrăzneaţă. Iar el părea să se descurce suficient de bine şi singur. Observă, după ce el aruncă vesta şi lavaliera pe podea, peste jacheta de seară, că şi el arăta atrăgător în cămaşă şi pantaloni, deşi renunţă şi la acelea foarte repede. Îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă. Valetul lui avea să fie nervos pe el dimineaţă. Era bine că ea nu avea încă o cameristă care să fie supărată pe ea.

El desfăcu nasturii din talie şi deschise prohabul, şi în scurt timp era la fel de gol precum ea. Diferenţa era că ea îl văzuse şi înainte. Mai erau şi alte cicatrici pe lângă cea de pe umăr şi cea de pe partea stângă a feţei.

Niciuna dintre ele – chiar şi cea de pe faţă – nu-i ştirbea frumuseţea. Şi era frumos cu adevărat.

Puse mâinile pe umerii ei – arătau atât de întunecate pe pielea ei albă – şi apoi coborâră pe spate astfel încât să o tragă spre el, până când sfârcurile ei îi atinseră pieptul, făcând-o să simtă fiori în tot trupul. Era solid ca o stâncă – doar că o stâncă nu era caldă şi primitoare şi nu avea puls. Chloe îşi ridică mâinile peste umerii lui, în timp ce el îşi lăsă capul în jos ca să o sărute iar cu gura deschisă.

Săruturile erau ceva neaşteptat de delicios. Şi în acelaşi timp un şoc, pentru că nu-şi imaginase niciodată că buzele se puteau despărţi în acel mod, că gurile aveau să se deschidă aşa, că limbile aveau să se exploreze, să atingă şi chiar să simuleze actul sexual – sau că asemenea gesturi şocante aveau un gust şi un sunet care să îi provoace senzaţii pe care nu le putea numi, dar îi trimiteau fiori fierbinţi de dorinţă, făcând-o să tânjească după atingerea lui *acolo.*

Oh, se gândi ea – şi fu unul dintre ultimele ei gânduri coerente pentru ceva timp – nu *trebuia* să se îndrăgostească de el. Ar fi fost cel mai naiv şi prostesc lucru pe care îl putea face.

„Sex“, îi spusese el. „E doar sex, Chloe.“ Trebuia,

trebuia, trebuia să nu uite asta.

Dar „doar sex“ era absolut minunat, descoperi ea în orele care urmară după ce el o duse în pat. El o urmase fără să stingă niciuna dintre lumânări. Ea putuse să observe tot ce făcuseră şi să vadă că şi *el* urmărise, până când, la un moment dat în noapte, lumânările se stinseseră şi nu mai era altceva în afară de întuneric. Dar până atunci erau satisfăcuţi şi extenuaţi.

Mâinile lui, degetele lui, buzele lui, limba lui atinseseră fiecare părticică din trupul ei pe exterior şi o bună parte în interior. După prima rundă de... sex, chiar şi mâinile şi gura ei deveniseră aproape la fel de îndrăzneţe. El fusese deasupra ei, ea fusese deasupra lui şi o dată el o penetrase din spate. Şi totul fusese cu mult mai plăcut decât experienţele pe care le trăise de la căsătorie încoace. Fusese... nu erau cuvinte pentru a descrie exact cum. Simţise senzaţii peste senzaţii, iar şi iar, pentru a ajunge la un soi de extaz, înainte de a exploda în ceva care tăcea ca şi extazul să pară un nimic.

Oh, nu erau cuvinte.

Se gândi la asta o dată sau de două ori – mai ales când se auzi strigând fără vreun motiv anume – poate că ar fi trebuit să fie ruşinată, poate doamnele nu se comportau aşa, cu atâta abandon desfrânat. Cu siguranţă doamnele nu se purtau aşa, dar alungă acele gânduri. Dacă doamnele nu se bucurau de minunăţiile sexului atunci erau demne de milă. Nu ştiau ce pierdeau.

Când se stinse şi ultima lumânare, el dormea, întins pe burtă lângă ea, cu capul întors către ea, cu nasul aproape atingându-i umărul, cu una dintre mâini cuprinzând-o de talie. Mirosea a transpiraţie şi a altceva foarte masculin. Era cu siguranţă unul dintre cele mai ademenitoare mirosuri din lume – ceea ce era un gând destul de straniu. Aşternuturile erau încolăcite în jurul genunchilor lor.

Fusese doar sex, îşi spuse ea. Şi pentru că fusese doar asta, el se bucurase de moment la fel de mult ca ea. Şi era suficient. Ea avea să se asigure că este suficient. Dar

spera ca relaţia lor să nu se întoarcă la ceea ce fusese până atunci în fiecare noapte. Spera ca el să nu fie satisfăcut doar pentru că îi arătase că avusese dreptate în privinţa asta. Şi ea se bucurase de fiecare noapte şi fiecare dimineaţă cu el, dar, din acest moment, ştia că ce avuseseră nu urma să mai fie suficient, cel puţin fără a gusta ocazional şi din ceea ce făcuseră acum.

Era doar sex, bineînţeles. Dar era cu siguranţă mai bine decât dragoste, pentru că ar fi fost prea mult zbucium, prea multă nesiguranţă, prea mult pericol de a rămâne cu inima frântă. Din sex aveai parte numai de distracţie.

Chloe ignoră urma de îndoială pe care o simţi când închise ochii şi se relaxă în lâncezeala delicioasă care venea după eforturile actului sexual.

Fusese mai bine decât dragostea.

*

Când Chloe se trezi mai târziu, Ralph plecase de lângă ea, deşi era încă întuneric afară. Nu plecase însă din cameră. Stătea la fereastră, cu draperiile trase, şi era din nou pe jumătate îmbrăcat, cu cămaşă şi pantaloni. Ţinea mâinile pe pervazul ferestrei şi avea umerii uşor aplecaţi.

— Ralph? întrebă ea.

Era înfricoşător să vadă că el era îmbrăcat, deşi nu era niciun semn de răsărit încă.

Nu se întoarse şi nici nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Apoi oftă şi vorbi:

— Săptămâna viitoare o să mergem la Londra, Chloe.

— Cum?

Chloe se ridică dintr-odată strângând cearşafurile peste sânii goi, dar ştia că auzise bine.

— Săptămâna viitoare, zise el, alegând să repete unul dintre cele mai banale detalii.

— Ai spus că o să rămânem aici. Mi-ai promis…

El se întoarse şi se sprijini de pervaz, încrucişând braţele. Nu-i vedea decât silueta întunecată, dar părea ameninţător şi nerăbdător.

— Dar au dreptate, zise el. Mama, bunica şi restul. Trebuie să mergem în oraş.

— Dar mi-ai promis…

— Totul s-a schimbat, Chloe, îi răspunse el aspru. Nu vezi? A fost naiv din partea noastră să ne planificăm tot viitorul ca şi cum am fi putut să mergem la Elmwood după nuntă şi să trăim acolo într-o fericire rurală izolată, până la adânci bătrâneţi. Ştiam că bunicul e trecut de 80 de ani. Ştiam că e bolnav. Ştiam că urma să moară curând, chiar dacă nu am crezut că avea să se întâmple atât de repede. Singurul motiv pentru această căsătorie – cel puţin, din partea mea şi ştiai foarte bine asta – este să-mi asigur succesiunea, iar tot scopul pentru acest lucru este îndeplinirea îndatoririlor de duce. Nu m-aş fi căsătorit altfel cu tine sau cu oricine altcineva. Ducatul este cu mult mai mult decât un titlu impresionant ataşat de numele meu. Este o poziţie importantă, care aduce cu ea responsabilităţi. Ducele de Worthingham nu se poate ascunde la ţară aşa cum ar fi putut să o facă contele de Berwick cu titlul lui de curtoazie. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta când ne-am înţeles că o să trăim la ţară şi că o să ignorăm societatea şi sezonul londonez. Ar fi trebuit să-ţi spun că eram liberi să trăim cum voiam cât timp bunicul era în viaţă. Ducele de Worthingham trebuie să se prezinte în faţa regelui şi să fie gata să-şi ia locul în Cameră când este chemat. Şi din moment ce este căsătorit, este de aşteptat să apară în societate cu ducesa la braţ. Din păcate, ducele şi ducesa nu sunt entităţi impersonale. Suntem noi. Tu şi cu mine.

— *Tu* te-ai căsătorit pentru succesiune, strigă ea. *Eu* m-am căsătorit din alte motive. M-am căsătorit pentru o viaţă domestică liniştită, şi ai fost de acord să fie aşa. Am făcut un târg. Nu poţi schimba regulile acum.

— Regulile? Se aplecă puţin spre ea. Nu ai auzit nimic din ce ţi-am spus? Eşti chiar atât de naivă pe cât pari uneori? Ştii cumva vreun moment când viaţa să fi urmat orice reguli pe care noi încercăm să le impunem asupra haosului? Ştiai cu cine te căsătoreşti. Trebuia să ştii că totul avea să se schimbe într-o zi.

— Bunicii tăi au trăit aici ani buni, zise ea. Ei nu păreau să creadă că este de datoria lor să petreacă sezonul la Londra.

— Erau bătrâni, îi reaminti el, şi erau foarte bine stabiliţi în rolul lor. Eu am 26 de ani, tu ai 27. Noi suntem novici. Nu ne-am dovedit valoarea şi nu am dovedit că suntem demni de rolul pe care soarta l-a ales pentru noi. Sunt foarte multe responsabilităţi asociate cu privilegiul rangului şi al averii, Chloe, iar unul dintre ele înseamnă că trebuie să socializăm cu cei din lumea bună. Mi-aş dori din suflet să nu fie aşa, dar aşa e.

— Atunci încalci o promisiune pe care mi-ai făcut-o, zise ea, pentru a câştiga aprobarea unor oameni care nu înseamnă nimic pentru tine. În mod clar, nici eu nu însemn nimic pentru tine.

Chiar şi pentru propriile urechi asta suna ca o îmbufnare copilărească.

— Ce promisiuni am făcut? Se întoarse din nou spre fereastră. Am făcut jurăminte la biserică şi am de gând să mă ţin de ele. Şi tu ai făcut un jurământ, Chloe.

— Să te ascult pe tine? Se ridică în genunchi şi se înfăşură în cearşaf. Privi către spatele lui. Ai de gând să mă obligi să fac asta, nu?

Îl putea auzi cum bate darabana în pervaz.

— Tu ai făcut acel jurământ, nu eu, îi zise el pe un ton rece. Nu am văzut pe nimeni să te oblige.

— Dar o să mă obligi să merg la Londra.

El se întoarse şi porni către ea. Şi nu se opri decât când ajunse lângă pat, deasupra ei, sprijinit pe braţe, cu faţa la doar câţiva centimetri de faţa ei. Ea strânse cearşaful şi mai tare şi nu se dădu înapoi.

— Nu o să te biciuiesc ca să te supun. Nici nu o să te leg de mâini şi de picioare ca să te arunc în trăsură şi să te duc la Londra ca prizonieră. Dar îţi spun că o să mergem acolo săptămâna viitoare. Am îndatoriri şi responsabilităţi. Şi tu la fel. M-am născut pentru asta. Nu am fost niciodată încântat de această perspectivă. Într-adevăr, chiar nu am fost conştient şi nici că mi-a păsat de realitatea asta când

aveam 18 ani şi am plecat la război cu exces de zel. Pe vremea aceea, tatăl meu era între mine şi titlu şi părea că avea să trăiască la nesfârşit. Dar a murit răpus de ceea ce părea a fi o simplă răceală, şi iată-mă! Şi iată-te! Eşti căsătorită cu mine şi ai făcut asta conştientă. Poţi să te ascunzi aici ca o laşă, dacă vrei. Eu nu pot – de fapt, nu vreau – să te forţez să vii cu mine săptămâna viitoare. Dar, ţine minte, Chloe, că în afară de faptul că eşti ducesa mea, vei fi, cel mai probabil, mama viitorului duce. Fiul meu. Cât de mândru o să fie el de o mamă care se teme să-şi arate chipul în faţa lumii bune de teama ca nu cumva să-i fie smuls capul? Cât de fericite o să fie fiicele mele cu o mamă care se teme să le ducă în oraş când va veni vremea să-şi caute soţi, de frică ca nu cumva lumea bună să găsească iar motive să o bârfească?

— Nu mă tem, protestă ea.

— Şi, în plus, continuă el, dacă nu vrei să vii cu mine ca să-ţi faci datoria faţă de societate, atunci tot trebuie să vii ca să-ţi faci datoria faţă de mine. Trebuie să ne *reproducem.*

Dintr-odată îşi simţi palma pulsând şi conştientiză şocată că tocmai îl plesnise peste faţă. Urmă o tăcere grea în timp ce el se ridică şi rămase lângă pat.

— Îmi cer scuze, zise el cu glas încordat. Am fost grosolan.

— Îmi pare aşa rău. Chloe vorbi aproape în acelaşi timp. Dinţii îi clănţăneau. Te-am rănit?

Ce întrebare ridicolă! Îl plesnise peste partea din faţă brăzdată de cicatrice.

— Da, zise el, dar m-aş fi pocnit şi eu, dacă eram în locul tău.

Chloe îşi flexă mâna. Era caldă şi pulsa. Nu mai plesnise pe nimeni, niciodată. Ralph se aşeză pe marginea patului şi se întoarse să se uite la ea.

— Anumiţi membri din înalta societate te-au ocolit, spuse el, pentru că sora ta a fugit cu un bărbat căsătorit. Un crai celebru s-a jucat cu afecţiunea ta şi apoi te-a tratat cu dispreţ. Câţiva ani mai târziu – anul trecut – s-a

descoperit că semeni cu o doamnă care a uimit lumea bună, sezonul trecut, la Londra, şi gurile rele au pornit zvonul desfrânat că tatăl ei o curtase la un moment dat pe mama ta. Aşa că ambele vizite la Londra te-au rănit. E de înţeles de ce nu vrei să mai ai de-a face cu aristocraţia. În retrospectivă, poate că nu a fost atât de înţelept să te căsătoreşti cu un conte care era moştenitorul unui duce bătrân. Dar ai făcut exact asta. Iar ca rezultat, acum te găseşti în situaţia în care trebuie să dai din nou faţă cu lumea bună – în rolul proeminent de ducesă, de această dată. O să poţi face asta, Chloe? Sau o să laşi teama să te ţină la distanţă, ascunsă aici pentru tot restul vieţii?

— Nu mi-e *teamă.*

— Atunci cum numeşti asta? o întrebă el.

Dintr-odată, realiză ceva. Graham spusese că nu era sigur că Ralph se schimbase fundamental de când erau ei la şcoală. Acum, îşi dădea seama că, într-un mod important, avusese dreptate. Putea să simtă puterea cuvintelor lui Ralph. Voinţa ei era slăbită de a lui.

— Aşa ai procedat când erai mic? îl întrebă ea. Aşa i-ai făcut pe ceilalţi băieţi să fie sclavii tăi? Aşa i-ai convins să facă tot ceea ce voiai tu, în ciuda voinţei lor şi a judecăţii lor? Aşa ţi-ai convins prietenii să te urmeze la război?

El se ridică brusc în picioare, de parcă l-ar fi plesnit din nou, iar ea realiză mult prea târziu răutatea cuvintelor pe care le spusese. El rămase cu spatele la ea pentru câteva momente în timp ce cuvintele ei păreau să atârne deasupra lor, ca o prezenţă fizică. Apoi coborî repede treptele de la pat, traversă camera şi ieşi pe uşă atât de repede, că ea nu avu timp să facă nimic pentru a-l opri în afară de a ridica o mână neputincioasă către el.

— Ralph, zise ea.

Dar sunetul vocii ei răsună în acelaşi moment în care el închidea uşa.

Nu putea să alerge după el. Era dezbrăcată sub aşternuturi. Îşi lăsă capul pe genunchi şi îi înconjură cu braţele.

*

Soarele strălucea pe cer când Chloe se îmbrăcase cu hainele şifonate şi plecase spre camera ei ca să se spele şi să se pieptene, şi să-şi pună o rochie proaspăt călcată. Coborî în salonul pentru mic dejun, cu picioarele uşor tremurânde. Deşi era devreme încă, Ralph mâncase deja şi se pregătea să plece din cameră. Era îmbrăcat complet şi foarte adecvat, observă ea.

Înainte să-i poată spune ceva, el făcu o plecăciune scurtă, extrem de formală.

— Trebuie să-mi petrec restul zilei în birou cu Lloyd şi cu administratorul meu, îi zise el. Îmi cer scuze că te las să mănânci singură şi să îţi ocupi ziua după cum consideri.

Chloe coborâse cu capul plin de idei – scuze, explicaţii, întrebări. Coborâse pregătită să fie calmă şi raţională, pregătită să discute, să ajungă la o înţelegere care să le convină amândurora. Tot ceea ce pregătise dispăruse într-o clipită.

— Oh, nu trebuie să te preocupi în privinţa mea, îl asigură ea foarte veselă. Trebuie să petrec ceva timp cu doamna Loftus. Am multe de învăţat, iar ea ştie pe cineva care mi s-ar potrivi drept cameristă. Trebuie să mă întâlnesc cu fata să văd dacă este pe gustul meu. Şi trebuie să merg la doamna Booth, care nu s-a simţit suficient de bine ca să participe la înmormântare. Ar trebui să fac o vizită de curtoazie şi la vicariat. Am de brodat şi…

El părea distant, rece şi nerăbdător să plece, iar vocea ei pieri.

Chloe se întrebă dacă aseară îl visase pe bărbatul cu care făcuse dragoste cu atâta intensitate şi la care ajunsese la o asemenea intimitate şocantă. Şi dacă şi-o imaginase pe femeia care îi răspunsese. Dar bineînţeles că nu fusese un vis. Dar cuvântul „dragoste” nu era potrivit.

„Sex. Este doar sex…”

Da, asta fusese. Doar sex.

El ieşi din cameră fără să rostească vreun cuvânt.

*

Acea noapte de sex lipsit de inhibiţii nu mai avu loc în următoarea săptămână. Iar Ralph nu o mai luă pe Chloe în camera lui. Veni el la ea şi reluară ritualul marital obişnuit, aşa cum fusese înainte. Acea noapte fusese blestemată din mai multe motive, unul dintre ele fiind că el fusese obligat să-i dea vestea teribilă că trebuiau să meargă la Londra până la urmă. Fusese mult prea laş ca să-i spună în timpul serii. Ştiuse că avea să se supere.

Ştia de mulţi ani, de când încetase în cele din urmă să încerce să se sinucidă, ca acest moment avea să vină.

După moartea bruscă a tatălui său, ştiuse că undeva, în viitorul apropiat, asta îl aştepta. Şi luase decizia, fără tragere de inimă, ce-i drept, că avea să îşi respecte datoria când venea timpul – şi chiar înainte ca timpul să vină, ştiind că era obligat să-şi ia o nevastă şi să aibă copii. Era penitenţa lui, ajunsese să creadă, motivul pentru care îi fusese salvată viaţa. Să facă tot ce putea. Tot ce era aşteptat de la el. Să-şi facă datoria.

Ignorase un lucru însă – sau poate că nu se aşteptase să-l ştie până acum. Acceptarea lui îl includea doar pe el. Includea prezenţa unei soţii, dar nu luase în considerare faptul că soţia lui urma să fie o persoană cu propria voinţă şi propriul raţionament. Datoria îl obliga acum să o rănească pe Chloe şi implica încălcarea promisiunii pe care i-o făcuse. Însemna să o forţeze să facă exact lucrul pe care ea nu voia în ruptul capului să-l facă – asta dacă el alegea să-şi impună drepturile de soţ. El trebuise să aleagă între datorie şi promisiune şi alesese datoria. Deşi alesese să nu impună ascultarea.

Oare mai făcuse asta şi înainte?

„Aşa ţi-ai convins prietenii să te urmeze la război?”

Decisese că aveau să plece la Londra la o săptămână după înmormântare – sau cel puţin, el urma să plece. Erau multe de făcut între timp. Îi părea rău că nu petrecuse mai mult timp la Manville Court în ultimii ani, învăţând despre ceea ce însemna formidabila sarcină de a conduce mai

multe proprietăţi ducale. Ştiuse că această zi avea să vină şi ar fi trebuit să fie foarte bine pregătit pentru ea.

Îşi petrecu săptămâna consultându-se cu administratorul lui la Manville, studiind rapoarte despre alte proprietăţi, gestionând o cantitate considerabilă de corespondenţă pe care Arthur Lloyd avea grijă să i-o aducă în atenţie zilnic, mergând la ferme să discute cu supraveghetorii şi cu muncitorii, vizitând arendaşii şi ascultându-le îngrijorările. În rarele ocazii în care avea timp liber, stătea în bibliotecă cu o carte deschisă – deşi nu se putea spune că citea −, călărea fără ţintă ori se plimba la lac şi la cascade.

În timpul acestui timp petrecut singur, jelise. Era incredibil de dificil pentru el să fie în aceste împrejurimi familiare, să ştie că toate acestea erau acum ale lui, să accepte că bunicul nu mai era. Şi se gândi şi la bunica lui la Londra, acum cu mătuşa Mary, simţindu-se cu siguranţă pierdută şi fiindu-i dor de casă. Retrăi scene de când era mic şi din tinereţea lui aici. Odată, când explorase un sertar din biroul aflat în bibliotecă, dăduse peste o bucăţică de hârtie răsucită în spatele sertarului şi descoperise trei bomboane lipite unele de altele. Întotdeauna erau trei. Şi întotdeauna învelite în hârtie în aşa fel încât să nu prindă scame din buzunarele bunicului sau ale nepotului care le primea. Ralph puse mica grămăjoară în buzunarul lui şi o lăsă acolo.

Ar fi dat orice pe lume ca să aducă acele zile înapoi, să aibă şansa de a alege un alt drum, un alt viitor, decât cel pe care pornise. Câteodată, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi devenit atât de obsedat de ideea grandioasă de a salva lumea de la tiranie sau dacă bunicul lui ar fi pus piciorul în prag şi ar fi refuzat să-i cumpere acel post de ofiţer.

Dar astfel de gânduri erau inutile. Regretele erau inutile. La fel şi vinovăţia.

Câteodată, se trezea că suferă şi pentru tatăl său, care murise aproape neobservat, de el, cel puţin. Ralph fusese foarte bolnav la Penderris în acea perioadă, prea

bolnav ca să se întoarcă acasă pentru înmormântare şi prea năucit pentru a înţelege ceea ce se întâmplase. Nu fusese niciodată foarte apropiat de tatăl lui, dar îl iubise. Nu apucase să-şi ia rămas-bun, nu avusese timp ca să stea cu rudele după moartea lui pentru a retrăi amintiri de mult uitate cu el. Nu jelise. Fusese nevoit să-şi îngroape sentimentele adânc în interior.

Îşi iubise tatăl. Îl şi rănise. Fusese o dezamăgire pentru un bărbat care îşi lua datoria şi responsabilităţile foarte în serios. Şi trebuie să fi fost o lovitură grea pentru mândria lui ca tată să-l audă pe propriul tată cum trece peste refuzul lui de a-i permite lui Ralph să meargă la război..

Ralph stătuse de trei ori cu Chloe seara. În majoritatea serilor, îşi ţinuse ochii în cartea lui, în timp ce ea se uitase doar la broderia sau la cartea ei. Nici ea nu iniţiase vreo urmă de conversaţie din noaptea în care se certaseră, dar nici el nu făcu vreun gest.

Nici măcar nu ştia dacă ea urma să-l însoţească la Londra. Şi nu avea de gând să se folosească de dreptul lui de a-i comanda ceva.

În a cincea seară, aşează cartea cu mai mult zgomot decât intenţionase, se ridică în picioare şi fu nevoit să traverseze camera pentru a ajunge la dulăpior pentru a-şi turna o băutură, dat fiind că nu găsise alt motiv pentru care să se ridice. Nu că ea ar fi cerut vreo explicaţie. Nici măcar nu ridicase privirea. Când se întoarse spre locul lui, cu paharul în mână, ea îl privea, cu acul suspendat în aer. Privi în jos din nou şi nu scoase o vorbă.

Şi dintr-odată se simţi răutăcios. Asta era ridicol. Voia să se apropie de ea, să o ridice în picioare şi să o scuture. Dar pentru numele lui Dumnezeu, *de ce*? Pentru că nu se simţea confortabil în casa lui? Oare îşi imagina că ea se simţea confortabil?

Înghiţi o gură mare de vin de Porto.

— Cred că eu şi fratele tău am fi fost mult mai apropiaţi la şcoală dacă nu am fi fost atât de asemănători.

Şi de unde venise oare comentariul acela? Doar că ea

mereu îi aducea cumva aminte de Graham. Îl irita în acelaşi mod în care o făcuse şi el. Ca şi cum până şi tăcerile ei – în *special,* tăcerile ei – erau acuzatorii. Nu se gândise niciodată însă că el şi Graham semănau. Din contră, de fapt.

Ea îşi înălţă capul de la ceea ce făcea, iar el se aşteptă ca ea să pară sceptică şi să nege ceea ce-i spusese. Părea să ţină foarte mult la fratele ei. În loc de asta, ea încuviinţă.

— Da, zise ea, am observat.

Ce naiba? Ralph se încruntă, învârti băutura în pahar şi luă încă o înghiţitură.

— Încăpăţânaţi amândoi, continuă el. Susţinând idei idealiste, de neatins, amândoi.

— Pacifismul este de neatins? întrebă ea.

— Bineînţeles că este, zise el nerăbdător. Niciun bărbat nu o să stea pe margine şi o să se uite la cum sunt violate şi ucise mama, soţia şi fiicele lui, fără a ridica armele şi a face tot posibilul, fără a comite acte inimaginabile pentru a le salva.

— Graham a zis ceva asemănător când a fost aici, spuse ea.

— Da?

— Şi ideea de a lupta pentru a distruge tirania este de neatins? întrebă ea.

— Bineînţeles că este, îi răspunse el din nou. Tirania nu o să fie niciodată învinsă, nici violenţa sau agresiunea, nedreptatea sau cruzimea, sau orice alte rele umane la care oamenii sunt predispuşi.

— Aşa că scăpăm de soldaţi, de poliţişti, de magistraţi şi de judecători? îl întrebă ea în timp ce Ralph traversă camera şi se opri lângă şemineu, sprijinindu-şi cotul pe poliţă. Permitem anarhiei şi tiraniei să se împrăştie pentru că nu le putem opri? Dar ne repezim asupra celor care îi ameninţă pe cei dragi nouă?

El învârti ce mai rămăsese din băutură, dar nu ridică paharul la gură.

— Am fost un nebun naiv, îi zise. Am crezut că

războiul pentru o cauză dreaptă este un lucru glorios – *dulce et decorum est pro patria mori*[1] şi tot felul de astfel de prostii. E dulce şi drept să mori pentru patrie. Nu este nimic dulce sau drept la război. Ofiţerii sunt vanitoşi, leneşi şi corupţi şi, de cele mai multe ori, cruzi. Soldatul obişnuit vine din canalele şi puşcăriile din Anglia. Bătăliile sunt nebunie, şi haos, şi sânge, şi maţe, şi fum, şi ţipete. Şi când se termină, ajungi să împărţi atât butelca cu apă sau alcool, cât şi pălăvrăgeala despre nimicuri cu un duşman supravieţuitor de aproape acelaşi rang ca tine, în timp ce alţii fac numărătoarea şi văd câţi sunt morţi şi câţi răniţi de fiecare parte – ca şi cum totul fusese un joc plăcut, precum crichetul.

Dintr-odată conştientiză că nu trebuia să vorbească cu o doamnă despre asemenea lucruri. Şi totuşi, de ce vorbea de asta? De unde se iscase această conversaţie?

— Şi totuşi, spuse ea, printr-un asemenea haos şi prin asemenea jocuri mortale şi prin fiinţe fragile şi deseori indezirabile precum ducele de Wellington s-a reuşit oprirea regimului opresiv al lui Napoleon Bonaparte. S-a dărâmat un imperiu. Trebuia să fie dărâmat.

— Nu eşti de acord cu părerea fratelui tău, atunci? întrebă el.

— Nu, răspunse ea, dar îl respect pentru ea. Cu toţii avem dreptul să avem propriile idealuri. Majoritatea credinţelor nu sunt bune sau rele prin ele însele. Nici una dintre ele nu conţine adevărul universal.

Cum de ajunseseră aici? Sorbi şi restul vinului dintr-o înghiţitură şi îl învârti în gură înainte să-l înghită. Ea coborâse capul şi broda din nou. Era tot batista unui bărbat, din ce putea vedea, deşi era diferită de prima. Culorile erau diferite.

— Credinţele lui Graham nu omoară pe nimeni. Ale mele, da, zise el.

Ea lăsă deoparte lucrul când un ciocănit uşor în uşă anunţă servirea ceaiului de seară. Ralph aşteptă ca lacheul

---

1 „Dulce şi frumos este să mori pentru patrie” – citat din Horaţiu, Ode, III, 2, 13 (n. red.)

să aşeze tava în faţa ei şi apoi să iasă. O privi cum ridică ceainicul pentru a turna.

— Mie să nu-mi pui, îi zise el.

— Nu convingerile tale au ucis oameni. Nu convingerile tale i-au ucis pe cei trei prieteni ai tăi. Războiul a făcut-o – o soluţie teribilă la o problemă teribilă, dar poate că a fost singura cale sau poate cea mai justă pentru acea provocare anume. Tu ai participat pentru că ai crezut în acea cauză. Prietenii tăi au murit pentru *că* au crezut în ea, chiar dacă tu ai fost cel care le-a atras atenţia asupra ei.

„Şi i-am convins să meargă cu mine”, se gândi el.

„Aşa ţi-ai convins prietenii să te urmeze la război?”

— Şi tu aproape ai murit, continuă ca, aşezând ceainicul şi uitându-se la el cu ochii tulburaţi. Cum îţi revii dintr-o asemenea experienţă, Ralph? Cum îşi mai revine cineva? Cum îşi continuă cineva viaţa după ce a fost în război? Şi cum îşi mai revine cineva după ce nu a fost la război?

Ralph se încruntă.

— Graham?

— În felul lui, zise ea, se simte la fel de vinovat ca tine – pentru moartea miilor de oameni, timp în care el a rămas în siguranţă acasă, întrebându-se cum ar fi reacţionat dacă pacifismul lui ar fi fost pus la încercare. Pentru morţile prietenilor tăi, care fuseseră şi prieteni de-ai lui.

— Ţi-a *spus* asta? o întrebă.

— Nu. Nu cu atâtea cuvinte. Şi nu m-am gândit la asta până ultima dată când am vorbit cu el. Am trăit nişte timpuri îngrozitoare, Ralph, şi niciunul dintre noi nu este imun la suferinţă. Dar, poate că toată lumea, de la începutul secolelor, trăieşte şi trece prin vremuri îngrozitoare. Poate că asta este condiţia umană. Obişnuiam să cred că singura formă de suferinţă pe care războiul o aduce era moartea soldaţilor şi durerea fizică a rănilor celor rămaşi. Aceste lucruri nu sunt nici măcar pe jumătate din ce se întâmplă, nu?

El privi către creştetul ei aplecat, în tăcere, în timp ce ea sorbi din ceai şi evită să-l privească. O considerase pe

Chloe o femeie eminamente placidă, care voia doar lucruri simple de la viaţă pentru a fi fericită – căsătorie, casă şi ideea de a fi mamă. Ea trecuse prin dezamăgiri şi dureri puternice în viaţa ei şi în final se mulţumise cu un târg care îi adusese cumva un soi de mulţumire – până la anunţul lui, cel puţin, de acum câteva zile. Acum nu mai era atât de sigur de ea. Părea să fie cu mult mai profundă decât femeia pe care o considerase el. Ceea ce-l făcu să se simtă prost pentru faptul că avusese îndrăzneala de a crede că cineva poate fi doar într-un fel şi atât.

Nu se aşteptase deloc să-i placă de ea – să-i placă de ea cu *adevărat.* Se aşteptase – şi sperase – să fie indiferent faţă de ea.

Deschise gura pentru a vorbi, dar ea vorbi prima în timp ce-şi aşeză ceaşca de ceai pe farfurioară.

— O să merg la Londra cu tine, zise ea. Poimâine, nu?

— Da.

Ralph voia să spună mai multe. Îşi dorea să... să-i ceară scuze? Pentru ce? Pentru faptul că bunicul lui murise atât de repede? Voia să o... aline? Dar cum? Voia să...

Voia. Întotdeauna căuta acel ceva pe care nu-l putea numi.

— Mulţumesc, zise el, pe un ton care păru abrupt, chiar rece.

capitolul 15

Chloe stătea într-o trăsură opulentă, decorată cu blazonul familiei ducale şi trasă de patru cai negri magnifici. Era condusă de un vizitiu principal cu un lacheu masiv lângă el. Patru călăreţi puternici mergeau lângă trăsură, câte doi pe o parte. Toţi cei şase bărbaţi erau impunători în livrelele ducale.

Toată lumea pe drumul către Londra se oprea uimită. Şi îi privea, bărbaţii îşi scoteau pălăria, iar femeile făceau reverenţe. Ralph era şi el acolo, călărind, în majoritatea

timpului în faţa trăsurii, iar ocazional lângă ea, poate pentru a se asigura că Chloe nu se răzgândise şi nu fugise pe undeva. Îmbrăcămintea lui nu arăta la fel de impunător precum a servitorilor lui. Când gonea în faţă, probabil nici nu atrăgea atenţia cuiva.

Lui Chloe i se părea absurd că, drept rezultat al acelei nunţi grăbite din urmă cu două săptămâni, dintr-o capelă mică, acum ea era ducesă şi deci merita să aibă toată pompa asta şi toată securitatea excesivă – fără să mai pună la socoteală serviciile cameristei personale. Mavis, nepoata doamnei Loftus stătea în trăsură, lângă ea, cu noua ei stăpână, cu spatele către cai şi cu faţa către ea, arătând incredibil de mândră. Chloe trecuse aproape neobservată, nepăzită şi neînsoţită în călătoria ei către Manville Court doar cu câteva luni în urmă.

Ori de câte ori se opreau pe drum la vreun han pentru a adăpa caii, lumea făcea plecăciuni şi reverenţe în faţa ei şi era condusă în cel mai bun salon, unde i se ofereau cele mai bune gustări ale casei, deşi avea rău de mişcare şi nu îi era deloc foame. Ralph rămânea de fiecare dată afară, în curtea hanului, pentru a supraveghea îngrijirea cailor. Chiar şi caii odihniţi erau ai lui, trimişi în prealabil de la grajdurile ducale, astfel încât caii magnifici şi negri să nu fie schimbaţi cu alţii de o calitate inferioară. Câteodată, Chloe se întreba dacă cineva realiza că el era ducele care deţinea trăsura şi caii, care era stăpânul servitorilor şi care era căsătorit cu ducesa care se delecta cu cele mai bune băuturi în cele mai bune saloane.

Nu mersese deloc în trăsură, alături de ea, nici chiar atunci când plouase pentru o oră întreagă. Şi nu doar prezenţa lui Mavis îl împiedica, credea Chloe.

Nu călătorea niciodată în interiorul unei trăsuri închise când acest lucru putea fi evitat, îi explicase la Manville, când ea realizase că el intenţiona să călărească tot drumul. Se întreba dacă asta avea de-a face şi cu faptul că fusese rănit în război şi că fusese transportat pe distanţe lungi în vehicule închise. Sau dacă avea legătură cu ea. Şi se întreba dacă toată viaţa lor împreună avea să semene cu

primele două săptămâni din mariaj.

Din când în când discutaseră, cu adevărat, iar ea simţise că se apropiau, poate că deveneau prieteni. Şi apoi fusese acea noapte… dar chiar şi atunci ea ştiuse că fusese doar sex – aşa spusese el – şi nu fusese vorba despre dragoste sau măcar despre afecţiune. Chiar şi aşa, fusese plăcut – era o afirmaţie injustă – şi păruse că acea noapte îi apropiase până când totul se destrămase din cauza certei din mijlocul nopţii.

În majoritatea timpului era retras şi o trata cu curtoazie, dar într-o manieră rezervată. Ochii lui erau goi de orice profunzime. Era, de fapt, aşa cum îl cunoscuse la începuturile lor. În ciuda căsătoriei lor şi a intimităţilor necesare impuse de patul conjugal, în ciuda conversaţiilor ocazionale, a unui sărut ocazional, a unei jumătăţi de nopţi de sex – ca să folosească iar cuvântul lui –, nimic nu era diferit. Şi cum putea să se plângă? Mariajul lor avansa în modul în care îşi propuseseră de la început.

Iar ea nu mai putea fi nici măcar furioasă pe el pentru faptul că erau pe drum către Londra. Îi spusese că aveau să trăiască liniştiţi la ţară după căsătorie, dar nici el nu avusese cum să prevadă schimbările circumstanţelor lor, care se petrecuseră atât de repede. Şi avea dreptate despre datoria lor – a lui şi a ei. Datoria îi chema la Londra, unde el trebuia să aibă mai multe apariţii la curte şi în parlament şi unde amândoi trebuiau să socializeze cu cei din lumea lor.

Aşa că era pe drum, către oraş, într-o splendoare mai mult decât opulentă, fiind omagiată la fiecare oprire ca şi cum era cineva de o importanţă deosebită, ceea ce şi era, din ce înţelegea. Oare avea să se obişnuiască vreodată cu toate astea? Ar fi fost amuzată de situaţie dacă nu ar fi fost consumată de gândul că urma să dea ochii din nou cu lumea bună.

Dar trebuia să facă asta. Şi urma să facă asta.

În cele din urmă, prin fereastra de pe parcea laterală a trăsurii, putu să vadă apa de la distanţă, sau cel puţin o mare parte din ea. Râul Tamisa.

— Suntem aproape de Londra, îi spuse ea lui Mavis, care se lipi cu faţa de geam şi părea nerăbdătoare să zărească pentru prima dată un turn sau vreo turlă de biserică.

Chloe se gândi la cât de entuziasmată fusese şi ea când se apropiase de Londra pentru prima dată, în urmă cu şase ani. Ea, cea din tinereţe, nu ar fi fost deloc surprinsă să descopere că toate străzile erau pavate cu aur.

*

Viaţa lui se schimbase cu mult mai drastic decât conştientizase în timpul ultimelor două săptămâni, realiză Ralph – şi nu era doar din cauza căsătoriei sau a primirii unui nou titlu, a tuturor responsabilităţilor şi a datoriei lui. Era…

Ei bine, erau aceste lucruri. Acum nu mai putea pur şi simplu să meargă de la Manville Court la Londra, călărind sau suindu-se în şareta lui, mergând în orice ritm voia, pe drumurile regelui. Acum avea o ducesă de luat cu el, iar ducesa era o entitate mai mare decât Chloe. Era un bun grandios, preţios, fragil, care trebuia dus dintr-un loc în altul cu alai, în lux şi siguranţă. Sau cel puţin aşa decretaseră servitorii, iar servitorii, descoperea Ralph, puteau fi destul de tiranici când venea vorba de ceea ce ei percepeau că era datoria lor faţă de angajatorii ducali, pentru că propriul statut era la mijloc.

Nu o întrebă pe Chloe dacă se bucura de atenţia procesiunii publice prin zona de ţară. Deşi aproape că fusese tentat să facă asta când plouase şi chiar îşi dorise să i se alăture în trăsură. Se simţise amuzat, în ciuda disconfortului cauzat de ploaie, iar amuzamentul era ceva atât de rar pentru el, nu mai fusese aşa de mult timp, încât simţise nevoia de a-l împărtăşi. Îşi imaginase cum aveau să râdă împreună, în interiorul trăsurii, văzând spectacolul pe care îl reprezentau, în timp ce mergeau cu viteză redusă şi cu vizibilitate maximă.

Totuşi, nu i se alătură. Îşi aminti că, ori de câte ori

ajunseseră să se apropie mai mult decât agreaseră, în ultimele două săptămâni, el sfârşise de fiecare dată cu un sentiment de panică inexplicabilă şi se grăbise să facă câţiva paşi în spate. Era mai bine să nu împartă amuzamentul lui cu ea. În plus, avea şi noua cameristă cu ea.

Ploaia trecu repede oricum şi el se bucură că rămăsese afară, în aerul proaspăt.

Faptul că viaţa i se schimbase dincolo de imaginaţie deveni şi mai clar după ce intră călare în Portman Square, iar caleaşca ducală, însoţitorii, precum şi trăsura cu bagaje veniră cu zarvă în urma lui. Ralph ar fi putut să parieze o sumă substanţială că toate ferestrele din jurul pieţei erau dintr-odată pline de ochi de privitori adunaţi să vadă spectacolul. Nu cercetă să confirme dacă avea dreptate.

Stockwood House era practic casa lui de mulţi ani. Venise şi plecase după bunul-plac, întotdeauna bine servit de personal, dar niciodată cu prea mult vacarm. Acum uşile duble erau larg deschise – ambele –, iar majordomul stătea în prag, ţeapăn şi solemn în ceea ce era cu siguranţă o uniformă nouă. Şi în spatele lui, dacă Ralph nu se înşela, erau toţi angajaţii, înşiraţi în rânduri formale. Urma să se repete episodul din ziua nunţii lui, se gândi el, crispându-se în sinea lui.

De obicei, nu era atent în mod deosebit la servitori, dar trebuia să fie orb ca să nu vadă că fiecare era îmbrăcat cu uniformă nouă şi că holul în care erau ei înşiraţi strălucea de curăţenie. Ralph ar fi fost surprins să descopere chiar şi cea mai mică urmă de praf în acel hol de dimensiuni considerabile.

Auzi de atâtea ori „Excelenţă”, că se simţi ameţit doar după câteva minute. Putea doar să-şi imagineze cum se simţea Chloe, în timp ce îi puse mâna pe braţ şi o conduse pe trepte şi dincolo de uşi. Dacă nu urma să fugă înapoi la Manville fără măcar să-şi scoată boneta, avea să fie un om norocos.

Dar ea îl surprinsese. În loc să încuviinţeze graţios din cap în stânga şi-n dreapta şi să-şi continue drumul în

intimitatea relativă a salonului sau chiar spre propriile apartamente, ea se opri şi, zâmbind, petrecu mai bine de o jumătate de oră cu toată lumea, parcurgând încet drumul printre rânduri. Vorbi atent cu toată lumea, mutându-se de la o latură la alta, repetând numele pe care menajera i le murmura şi ocazional punând câte o întrebare unui servitor – şi oprindu-se suficient pentru a asculta răspunsul.

— Mulţumesc, doamnă Perkins, zise ea când ajunseseră la capătul şirului. Te rog să trimiţi tava cu ceai în salon imediat, bine? Şi, poate, ne-am putea întâlni de dimineaţă pentru a ne cunoaşte mai bine. O să vreau să merg la bucătărie să vorbesc şi cu doamna Mitchell. Cât de splendid arată toată lumea şi totul!

Doamna Mitchell, părea Ralph să-şi aducă aminte, era bucătăreasa.

— Casa a mers întotdeauna perfect fără vreun efort din partea mea, îi zise el lui Chloe, când rămaseră singuri în salon, câteva momente mai târziu, iar ea îşi scoase boneta, înfoindu-şi părul scurt cu ambele mâini. Nu trebuie să te simţi obligată să îţi exerciţi vreo îndatorire.

Ea îi zâmbi, şi era ceva neastâmpărat în expresia ei.

— Bunicii tăi n-au mai fost aici de mulţi ani, nu-i aşa? zise ea. Iar mama ta are propria casă la Londra. Ai fost numai tu, atunci. Stockwood House a fost o casă a burlacilor. Îndrăznesc să spun că angajaţii s-au bucurat să te cocoloşească de parcă ai fi fost un copil incapabil să aibă grijă de el. O să se uite cu mai puţină indulgenţă la soţia ta, totuşi, te asigur, dacă le va dovedi că nu este capabilă să aibă grijă de ea şi, mai important, de tine.

Doamne, Dumnezeule, „de parcă ai fi fost un copil incapabil să aibă grijă de el”. Oare nu era vreo urmă de adevăr în cuvintele ei, nu? Ralph îşi prinse mâinile la spate şi se încruntă. Iar ea îşi netezi cutele rochiei de călătorie.

— *Asta* e ceea ce mi-am dorit, Ralph, zise ea. Oh, nu la această scară, probabil, şi cu siguranţă nu la Londra. Dar acestea sunt probleme relativ minore. Mi-am dorit o casă a mea şi un soţ. Mi-am dorit să pot să conduc una şi să am grijă de celălalt. Nu am de gând să fiu nefericită cât sunt în

această casă, aici.

— Doar când va trebui să ieşi dincolo de uşile ei, nu? întrebă el.

Ea îi zâmbi un pic mai răutăcios.

— Am avut şansa să ascult una dintre predicile lui Graham la biserică, zise ea. Dar o să mi-o aduc aminte mereu. Spunea că doar atunci când putem să ne înfruntăm cele mai mari temeri şi să mergem înainte în loc să ne ascundem sau să fim laşi şi să fugim cât de departe putem, numai atunci nu ne vom mai teme de nimic niciodată. Pare o idee teribil de simplă, e adevărat. Ce se întâmplă dacă înfruntăm un taur care atacă în loc să fugim la adăpost, aşa cum ar trebui? Nu am mai avea niciodată *ocazia* să ne temem de ceva. Dar sunt sigură că a continuat să explice la ce se referea, şi am înţeles multe şi fără să mi se spună. Întotdeauna am fost inspirată de cuvintele lui şi m-am gândit cât de minunat trebuie să fie să putem acţiona în baza lor.

— Cea mai mare teamă a ta este, presupun, să te întâlneşti cu lumea bună, zise Ralph.

— Da, recunoscu ea. Este o prostie şi probabil aşa ţi se pare. Şi, după standardele lui Graham, deja am eşuat de două ori cu asta.

— Majoritatea dintre noi au trecut prin eşec, îi spuse el, cel puţin de două ori.

Ea înclină capul pe o parte şi îl privi în tăcere.

— O să fie diferit de această dată, pentru tine, continuă el. O să mă ai pe mine alături şi o să găseşti curajul să te impui.

— Şi tu o să mă ai pe mine alături, zise ea, făcându-l să simtă fiori inexplicabili pe şira spinării. Şi tu o să ai curaj.

Un valet aduse tava cu ceai, în acel moment, şi o servitoare îl urmă cu o prăjitură. În trecut, valetul ar fi turnat ceaiul, iar servitoarea ar fi tăiat prăjitura, dar Chloe le ceru amândurora să se retragă, zâmbindu-le prietenos, şi ocupându-se ea însăşi de această sarcină.

Era ceva neîndoielnic tulburător în schimbările din viaţa lui, se gândi Ralph. Era cu siguranţă vorba şi despre

pierderea independenţei şi a intimităţii. Putea să ignore servitorii, deşi niciodată într-un mod brutal, spera el. Dar nu-şi putea ignora soţia. Iar asta era ceea ce ea îşi dorise, ceea ce îi propusese prin acel târg – o casă şi un soţ. Pe el, cu alte cuvinte, iar ea intenţiona să aibă grijă de *el.*

Iar în afara casei, el nu mai putea merge unde voia, când voia, fără să facă voia nimănui decât a lui însuşi. În primul rând, nu mai era doar contele de Berwick, cu titlul lui relativ nesemnificativ. Era o persoană mai importantă, de la care se aşteptau multe. Şi în al doilea rând, era un bărbat căsătorit, care trebuia să se gândească la sentimentele soţiei şi la binele ei. Iar această soţie, în mod particular, fusese adusă aici fără să vrea şi se temea să calce în afara casei. Nu putea pur şi simplu să o abandoneze.

Una era să-şi accepte responsabilităţile faţă de noul rol, care era un lucru lipsit de viaţă, un ducat, şi cu totul alta era să se simtă responsabil pentru o altă persoană – soţia lui, care era neliniştită şi nefericită cu privire la ceea ce o aştepta. Simţea ca şi cum lua în spate povara unei legături emoţionale, şi nu-i plăcea asta deloc. Dar faptul că nu-i plăcea nu făcea problema să dispară.

— Un pic de lapte şi un cub de zahar, zise ea, aşezându-i ceaşca şi farfurioara lângă cot.

Chiar aşa voia. Şi aproape că era iritat de acest fapt. El nu avea nici cea mai mică idee cum îi plăcea ei ceaiul, deşi o văzuse turnându-l şi servindu-l de nenumărate ori.

Avea sentimentul foarte inconfortabil că ea, Chloe, avea să-l facă să se simtă confortabil.

— În curând o să se ştie peste tot că suntem în oraş, zise el, în timp ce ea se aşează şi ridică ceaşca şi farfurioara ei. O să înceapă să sosească foarte multe invitaţii. Oamenii o să fie curioşi să mă vadă în noul rol, la fel şi pe tine. Pe noi în calitate de cuplu căsătorit. Va trebui să decidem ce invitaţii acceptăm.

Se aşteptase ca ea să protesteze sau să implore să i se mai dea timp.

— Da, zise ea.

— Şi trebuie să ne gândim la recepţia grandioasă sau

la balul pe care îl vom organiza aici, spuse el. Lumea se va aştepta la asta.

— Da, repetă ea.

— Lloyd o să ne ajute şi mama mea, la fel.

Ea aşează ceaşca şi farfurioara jos.

— Să ne ajute, da, dar noi o să facem treaba importantă, Ralph.

Trebuie să-ţi înfrunţi temerile şi să treci prin ele, îşi reaminti ea ce spusese Graham într-una dintre predici. Fugise de temeri de două ori, aşa cum îi spusese lui. Putea să vadă clar că nu intenţiona să facă asta şi a treia oară.

— Da, spuse el, o s-o facem.

Încet, fără de scăpare, realiză el, era tras înapoi către viaţă. Şi ea la fel.

*

Dacă Chloe sperase că urma să se îngroape în treburi domestice la Stockwood House, în curând avea să fie dezamăgită. Nu că se aşteptase la aşa ceva, bineînţeles. Petrecu o dimineaţă aglomerată, dar fericită, discutând despre chestiuni legate de gospodărie şi meniuri cu menajera şi cu bucătăreasa. Dimineaţa îi adusese şi un bilet din partea cumnatei ei, Sarah, care îl convinsese pe domnul Toucher să petreacă vreo câteva săptămâni în oraş, înainte de a reveni acasă, oferindu-se să o ia pe Chloe cu trăsura ei la patru după-amiaza în drumul ei către bunica şi mătuşa.

Chloe îi răspunse că avea să vină, dat fiind că Ralph plecase de dimineaţă şi nu precizase când urma să se întoarcă. Dar, chiar şi înainte de ora patru, liniştea după-amiezii fusese tulburată de mai multe ori de sunetul de ciocănit la uşă şi de apariţia diverşilor vizitatori.

Contesa văduvă de Berwick, soacra ei, venise cu Nora, Lady Keilly, să o informeze că urmau să o ia cu ele în următoarea zi în diverse vizite la un număr de doamne cu care era imperativ să se înţeleagă foarte bine. Acele doamne, presupunea Chloe, erau unele din cele mai

înţepate din societate. Tatăl ei veni cu Lucy la scurt timp după ce ambele doamne plecaseră. Lucy îi sugeră să o însoţească în plimbarea din Hyde Park, în dimineaţa zilei de poimâine, alături de copii şi de doica lor – dacă vremea era bună, bineînţeles.

— Parcul nu este niciodată atât de plin în timpul dimineţii, cum este în orele după-amiezii, zise ea, dar întâlneşti un număr tolerabil de oameni din lumea bună, oricum, iar unii dintre ei, atât doamne, cât şi domni, sunt destul de amabili încât să se oprească şi să facă conversaţie. Mai mulţi oameni se vor opri, dacă eşti cu mine, Chloe, pentru că numele tău e pe buzele tuturor. Cât de minunat trebuie să fie!

Era ultimul lucru pe care Chloe voia să-l audă, dar era inevitabil, ştia asta. Şi nu avea niciun rost să se ascundă acasă. Venise la Londra pentru că decisese să nu se mai ascundă.

— Aş fi încântată, Lucy, zise ea, şi fu mulţumită să vadă zâmbetul fericit al surorii ei. Lady Trentham venise şi ea cât *papa* şi Lucy erau cu Chloe, aducând-o după ea pe cumnata ei mai mică, domnişoara Emes. Venise să întrebe dacă putea avea plăcerea de a o prezenta pe Chloe rudelor sale doamne şi prietene într-o după-amiază.

— Sunt curioşi şi dornici să te cunoască, îi explică ea înainte de a începe să râdă. Oh, nu arăta atât de şocată, Chloe. Sunt foarte dornici să te placă, dacă tu eşti dispusă să-i laşi, sunt sigură de asta, şi sunt sigură că ar fi la fel chiar dacă nu mi-ai fi prietenă şi n-ai fi căsătorită cu unul dintre prietenii lui Hugo. Nu *toată* lumea e înnebunită şi crede bârfele răutăcioase de anul trecut.

— Mulţumesc, zise Chloe.

— Este foarte generos din partea voastră, Lady Trentham, adăugă şi tatăl ei.

— Cu siguranţă în acest an nu va mai trebui să fugiţi, nu-i aşa, Excelenţă? spuse domnişoara Emes. Sunteţi ducesa de Worthingham şi prietena lui Gwen şi a lui Hugo.

— Oh, nu o să fug, o asigură Chloe.

Apoi, exact înainte de ora patru, când Chloe îşi luase

boneta şi mănuşile în aşteptarea venirii lui Sarah, Lady Easterly, mătuşa Julia, sosi să se ofere să o ducă pe Chloe la cumpărături de dimineaţă.

— Pentru că, îndrăznesc să spun, o să ai nevoie de nişte haine la modă, Chloe, spuse ea. Nu cred că trebuie să fie toate negre. Ce zice Worthingham? El îşi va dori să porţi o banderolă neagră pe braţ un timp, cred eu, dar nu cred că-ţi va impune să rămâi în doliu.

— Soacra mea crede că pot purta culori atât timp cât nu sunt prea extravagante, zise Chloe. Şi, da, o să am nevoie de haine, mătuşă Julia. Multe, după câte se pare.

— Nu cred că te vom convinge să iei ceva extravagant, nici dacă e vorba de un bal mascat, răspunse mătuşa. Sunt atât de bucuroasă că ai venit la Londra, Chloe! Nu ar fi trebuit să pleci atât de în grabă anul trecut. Bârfele dispar singure când nu este nimic care să le hrănească. Dacă ai fi continuat cu activităţile pe care le aveam pregătite fără să te arăţi deloc îngrijorată de lucrurile prosteşti spuse, atunci toată lumea şi-ar fi pierdut interesul. Acum, eşti ducesă şi îl ai pe Worthingham ca să-ţi protejeze numele. N-aş invidia pe nimeni care ar îndrăzni să i se opună. Pare un bărbat cu adevărat formidabil. E ceva cu ochii lui. Sau, poate, cu cicatricea de pe faţă.

— Nu o să mai fug, o asigură Chloe. Şi nu e doar pentru că îl am pe Ralph să mă protejeze, mătuşa Julia. Sunt o lady şi aici trebuie să fiu.

Mătuşa ei râse şi o îmbrăţişă.

Sarah sosi la timp pentru a o lua pe Chloe la ceai cu mătuşa Mary şi cu bunica lui Ralph. Era atât de plăcut să o vadă pe ducesa văduvă din nou, să o îmbrăţişeze şi să ştie că într-un fel era şi bunica ei acum. Şi, în plus, era atât de amuzant să audă conversaţiile mătuşii Mary. Ambele doamne erau fericite că Ralph şi Chloe veniseră la Londra. Ambele erau bucuroase să vadă că nici ea şi nici Sarah nu purtau negru.

— Dacă ar trebui să purtăm negru pe termen lung pentru fiecare rudă care moare, zise mătuşa Mary, atunci nu ar mai rămâne nimeni care să poarte culori.

— Trebuie să porţi verde smarald la balul de la Stockwood House, zise ducesa văduvă. O să fie unul, Chloe, nu?

— O să fie, confirmă Chloe. Şi o să port verde smarald, bunico.

Chloe ajunse acasă doar cu câteva minute înaintea lui Ralph. Urcară să se schimbe pentru cină, iar ea putu să-l asigure că bunica lui se simţea foarte bine, deşi părea un pic pierdută. Iar el o informă că urma să aibă loc prima lor apariţie în calitate de soţ şi soţie în faţa lumii bune chiar în acea seară. Ducele de Stanbrook îi invitase pe ei şi pe alţi câţiva iluştri oaspeţi să li se alăture la loja lor la teatru.

Chloe fusese chiar mulţumită de ziua ei şi aşteptase cu drag cina, dar dintr-odată îşi pierdu apetitul, în ciuda cuvintelor ei curajoase pe care le spusese faţă de mai mulţi oameni.

— Va fi un mod, explică Ralph, de a fi văzuţi de lumea bună, fără a trebui să stăm de vorbă prea mult cu membrii ei, Chloe. Şi nu e ca şi cum n-ai mai făcut asta niciodată, nu?

— N-ai putut să aştepţi să-mi spui *după* cină? întrebă ea.

El se opri în faţa garderobei ei, îi ridică mâna şi i-o sărută, înainte de a-i deschide uşa şi de a se porni spre camera lui.

— Nu uita, Chloe, zise el, eşti *ducesa de Worthingham.*

— Şi *asta* se presupune că trebuie să mă facă să am iar pofta de mâncare?

Întrezări o urmă de zâmbet pe buzele lui în timp ce se întorcea.

capitolul 16

— Cine sunt ceilalţi oaspeţi ai ducelui de Stanbrook? întrebă Chloe.

Era aşezară lângă Ralph în trăsură şi îşi spunea în gând cât de prostuţă era să fie neliniştiră, de parcă atunci ieşea în societate pentru prima dară. O parte din problemă era tocmai acest lucru, că nu era prima dată.

— Lady Trentham şi Hugo, îi spuse el. Contele şi contesa de Kilbourne, cumnata şi fratele lui Lady Trentham. Vicontesa văduvă Lyngate, o văduvă prietenă cu George. Nu am cunoscut-o pe doamnă, dar George spune că a fost născută şi crescută în Grecia, a venit în Londra când tatăl ei era ambasador aici şi a rămas, căsătorindu-se cu un englez. I-am întâlnit pe Kilbourne şi pe soţia lui o dată sau de două ori şi mi s-au părut foarte amabili. S-au căsătorit în Peninsulă şi au fost prinşi într-o ambuscadă de francezi, chiar a doua zi. El a fost rănit grav şi adus acasă, iar ea a fost declarată moartă. La mult timp după, el era pe cale să se căsătorească cu altcineva, când soţia lui pierdută s-a întors de nicăieri şi a oprit nunta. Şi mă refer chiar la nuntă. Erau la biserică, alături de jumătate din lumea bună.

— Serios? întrebă ea. A ajuns fix la timp? Dar cât de romantic!

— Da, zise el, dacă el nu ar fi uitat-o şi nu ar fi fost îngrozitor de îndrăgostit de cealaltă doamnă.

— Oh, şi era? Şi o uitase?

Ea întoarse capul pentru a-l privi, deşi nu-i putea vedea faţa clar în întuneric.

— Aparent, răspunsul e nu la ambele întrebări.

— Atunci chiar a fost romantic, afirmă Chloe. Dar cealaltă doamnă era îndrăgostită de el? Ea a rămas cu inima rănită?

Ralph plescăi din limbă.

— Nu există vreun mod prin care sensibilităţile romanice să fie mulţumite, nu?

— Dar era? întrebă ea din nou.

— Nu am întrebat-o niciodată, Chloe, răspunse el. Ar fi fost absurd, dat fiind că ea era practic un străin. Poate poţi să-l întrebi pe Kilbourne sau pe soţia lui. Dar doamna despre care vorbim este acum vicontesa Ravensberg şi nu mai arată deloc cum era înainte. S-a schimbat, din ce

înţeleg, nu că aş fi cunoscut-o înainte.

Ea privi către profilul lui întunecat şi realiză că el vorbea cu mult mai degajat decât de obicei în încercarea de a-i distrage atenţia. Şi funcţionase.

— Ralph, zise ea, să nu încerci niciodată să scrii vreo poveste de dragoste. O să-ţi laşi publicul feminin urlând cu furie şi frustrare. O poveste bună are nevoie de un final bun, nu doar de ceva simplu, de tipul „păi, par fericiţi împreună”.

— Şi iată cum se duc aspiraţiile mele de a concura în lumea literară cu cumnatul tău, zise el.

Ea îl privi din nou, în tăcere. Oare acesta era *Ralph?* Nu-i putea vedea faţa, dar putea să jure că avea un zâmbet pe buze.

— Ai fi etern condamnat la dezamăgire dacă ai încerca, îi spuse ea. Nimeni nu-l poate întrece pe Freddie al lui Lucy.

Trăsura încetini, şi Chloe putu să vadă că ajunseseră la teatru. Lumina de la mai multe torţe arăta că zona era aglomerată de trăsuri şi de oameni. Lui Chloe îi plăcuse mereu să meargă la teatru. Era hotărâtă să se bucure şi de această seară. Nimeni, cu siguranţă, nu fusese alungat din oraş de trei ori.

*

Ducele de Stanbrook era o gazdă atentă, cu maniere impecabile. Era în faţa teatrului, aşteptându-i. Deschise portiera trăsurii şi coborî treptele el însuşi în loc să aştepte să coboare vizitiul. O ajută pe Chloe să coboare şi îi prezentă pe ea şi pe Ralph vicontesei văduve Lyngate, o doamnă mai în vârstă, dar foarte frumoasă. Ducele îi oferi braţul său lui Chloe şi o conduse pe scări către lojă, vorbind cu ea tot drumul, în timp ce Ralph venea în spate cu Lady Lyngate.

Atât foaierul, cât şi scările erau pline de oameni şi pe câţiva ducele îi salută amabil cu o înclinare din cap, fără a se opri însă. Totul era făcut să meargă foarte uşor şi pentru

confortul ei, se gândi Chloe. Deşi, în fapt, nu se simţea *foarte* inconfortabil. Lumea bună nu avea să o sperie în acest an, iar membrii ei nu ar fi îndrăznit să fie nepoliticoşi vădit cu ducesa de Worthingham, îşi tot reamintea ea.

Ceilalţi patru invitaţi erau deja în loja ducelui de Stanbrook, iar Lord Trentham înaintă, cu mâna întinsă, de îndată ce ajunseseră în pragul uşii. Silueta lui masivă aproape că ascundea toată mulţimea adunată dincolo de loja privată. Chloe nu se simţi atât de expusă pe cât se aşteptase. Din nou, simţise că fusese un gest deliberat din partea lordului Trentham pentru a-i uşura chinul. Prietenii lui Ralph erau foarte drăguţi, chiar dacă nu era necesar să fie atât de protectori. Fuga ei de anul trecut aparent lăsase impresia că era o făptură fragilă.

Gwen o întâmpină cu o îmbrăţişare caldă după ce soţul ei îi eliberă mâna şi se grăbi să se întoarcă ca să-l bată pe Ralph pe umăr.

— Nu mi-am dat seama când ne-am văzut în această după-amiază că o să ne vedem şi pe seară şi că o să am şansa de a te prezenta cumnatei mele, zise Gwen.

Chloe privi către celălalt cuplu cu interes şi curiozitate în timp ce Gwen îi prezentă. Contele de Kilbourne era un bărbat blond şi frumos, deşi în mod întâmplător şi faţa lui avea o cicatrice, probabil tot din cauza unei răni mai vechi. Contesa lui era micuţă de statură şi drăguţă, cu o faţă care părea că zâmbeşte des. Chloe decisese aproape imediat că erau un cuplu fericit, deşi nu-i cunoştea deloc şi nu avea niciun argument pe baza căruia să-şi formeze o părere. Poate că era romantica din ea, care îşi dorea ca asta să fie adevărat. Dar se întrebă ce făcea sărmana vicontesă de Ravensberg, doamna pe care Lord Kilbourne fusese forţat să o părăsească la altar. Spera că existau în lumea asta suficiente finaluri fericite.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ralph şi pentru câteva clipe avu impresia că îi putea citi gândurile. Era un zâmbet acolo în ochii lui şi în colţurile gurii, chiar dacă era unul zeflemitor.

Ducele de Stanbrook o invită pe Chloe să ia loc pe

scaunul capitonat de lângă balustrada balconului, iar ea se aşează – şi se simţi dintr-odată ca într-un bol mare de peşti, cu o mulţime de ochi holbându-se la ea. Pentru un moment, i se păru imposibil să privească împrejur, dar cu vederea periferică era conştientă de aspectul luxos al lojelor şi al galeriilor, de nenumăratele culori ale rochiilor de mătase şi satin, de evantaiele care fluturau şi de bijuteriile care străluceau în lumina candelabrelor. Şi ştiu fără să privească că etajul de sub ea urma să fie plin, în majoritate cu bărbaţi, mulţi dintre ei tineri şi la modă, bârfind între ei şi cercetându-i prin lornioane pe ocupanţii lojelor de deasupra lor. Făcând ochi dulci doamnelor. Îşi amintea prea bine de acest ritual din urmă cu şase ani. Îşi aduse aminte de plăcerea şi de indignarea de a fi privită în acest fel.

Ralph stătea lângă ea, suficient de aproape cât ea să-i simtă prezenţa. Întoarse capul ca să-i zâmbească. În curând, trebuia să găsească puterea de a se uita dincolo de lojă. Cum avea să vadă piesa altfel?

— Să vin la piese de teatru era activitatea mea preferată când am venit la Londra prima dată, spuse ea.

— Nu balurile? o întrebă el. Ori seratele sau mic dejunurile veneţiene? Sau picnicurile sau serile de la Grădinile Vauxhall? Sau baluri mascate şi…

Ea râse şi deschise evantaiul.

— Oh, totul, recunoscu ea. Îmi plăcea totul. Şi aşteptasem 21 de ani pentru asta, ultimii dintre ei cu o anticipare conştientă şi nerăbdătoare, aşteptasem marele meu moment. Şi totul era cu mult mai frumos decât îmi imaginasem.

— Dar teatrul fusese în mod special minunat.

Chloe râse din nou.

— Totul a fost în mod special minunat. Acelea au fost zilele inocenţei mele, şi nimeni nu trebuie să ia în râs inocenţa.

Închise evantaiul fără să-l fi folosit şi îl aşeză în poală.

— Realizaţi, spuse contesa de Kilbourne, întorcând capul către Chloe, Ralph, Gwen şi lordul Trentham, că noi ne bucurăm de două ori de preţul biletului ori de câte ori

venim la teatru, şi asta pentru că vedem şi piesa, şi publicul? Câteodată, cred că publicul ne oferă mai multă distracţie decât piesa în sine.

— Cu siguranţă, asigură majoritatea subiectelor pentru conversaţiile din saloane a doua zi, admise Gwen. Nu prea auzi vorbindu-se despre piesă, ci mai mult despre oamenii care au fost la piesă.

— Dar fără piesă, lumea bună ar trebui să găsească o altă scuză pentru a se aduna la un loc doar pentru a găsi subiecte proaspete de bârfă şi de speculaţii, spuse Lord Kilbourne.

— Ah, dar mai e şi plimbarea zilnică din Hyde Park, interveni Lady Lyngate. Nu se poate spune că lumea bună merge acolo doar pentru beneficiile călăriei sau plimbărilor în aer liber.

— Văd că am invitat un grup de cinici în loja mea, observă ducele de Stanbrook.

— Eu chiar am venit să văd piesa, chiar dacă nimeni altcineva n-a venit pentru asta, George, îl asigură Lord Trentham. N-am crezut că Shakespeare era demn de toată tevatura pe care oamenii – mai ales profesorii – o făceau în legătură cu el până când n-am văzut una dintre piesele lui puse în scenă, acum câţiva ani. Nu am fost niciodată amator de tragedii. E prea multă nenorocire în lume fără a trebui să vedem şi actori servindu-ne lamentări pline de pasiune înainte de a se înjunghia în inimă cu un pumnal de lemn.

— Cinism şi un filistin, zise ducele oftând.

— Când am venit la prima mea piesă de teatru, acum şase ani, la primul meu sezon, spuse Chloe, am crezut că am murit şi că am ajuns în rai, deşi eram mult prea sofisticată atunci ca să spun asta cu voce tare. Probabil am menţinut o expresie de plictiseală. Şi fusese o comedie, Lord Trentham. Sunt de acord cu privire la ce-ai spus.

— E fascinant, nu, interveni contele de Kilbourne, cum odată cu vârsta ne pierdem şi impresiile de sofisticare? La fel cum ne pierdem şi convingerile că le ştim pe toate.

Chloe râse şi îşi făcu vânt cu evantaiul – şi în final

căpătă suficient curaj să privească dincolo de lojă, către restul teatrului. Privelişte o lăsă, aşa cum făcea de obicei, fără respiraţie. Cu siguranţă nu mai era niciun loc liber – deşi chiar când se gândi la asta, văzu o lojă goală vizavi de a lor, deşi cumva mai departe de scenă.

La început părea că fiecare persoană prezentă se uita în direcţia lojei lor, în mod special la *ea.* Nu era aşa, bineînţeles. Când privi mai atent însă descoperi că de fapt toată lumea cerceta pe toată lumea. Îşi aminti că aristocraţia se pricepea de minune la asta. Câţiva se uitau la ea, într-adevăr. Mulţi însă, nu.

Era o observaţie care o linişti, iar Chloe începu să se relaxeze. Privi în jos şi imediat, din nefericire, văzu o faţă familiară şi deloc dragă sufletului ei. Baronul Cornell, la fel de frumos şi de elegant ca întotdeauna, cu monoclul la ochi, cu buzele strânse, urmărea o tânără din una dintre lojele de mai jos, ai cărei sâni aproape că ieşeau din corsajul adânc. Iar *ea* îl urmărea pe el.

Chloe aşteptă înţepătura durerii şi a umilinţei pe care gândurile trezite de Lord Cornell o declanşau de obicei, deşi ştia de multă vreme că el nu fusese demn de afecţiunea ei. Dar nu simţi… nimic. Ridică ochii şi privi la galeriile de vizavi, câte una pe rând, pentru a vedea câţi oameni recunoştea. Erau puţini. Doi sau trei îi făcuseră semn din cap sau cu mâna ca răspuns la privirea ei. Nimeni nu se uită urât şi nu păru jignit. Şi apoi, tocmai când se pregătea să se întoarcă pentru a-l întreba pe Ralph dacă era timpul să înceapă piesa, observă mişcare în loja opusă – cea care fusese goală până atunci. Două cupluri intrară, unul mai în vârstă, unul mai tânăr, şi un al treilea cuplu un pic mai în spatele lor.

Se auzi forfotă din partea publicului, dar Chloe nici nu o băgă în seamă. Atenţia ei fusese atrasă de a treia lady, îmbrăcată toată într-un alb orbitor şi care până şi în ochii lui Chloe părea o versiune mai tânără a propriei persoane, cu un păr roşu ca focul.

Chloe întoarse repede capul către Ralph. Îi zâmbi strălucitor şi întrebă dacă piesa avea să înceapă.

— În curând, zise el scurt.

Arăta palid, încordat şi sumbru. Ochii lui erau fixaţi asupra scenei goale.

Se auziră sunete care cereau tăcere din partea unor membri ai publicului, care puseră punct tuturor conversaţiilor.

Piesa – una dintre comediile lui Shakespeare, *Cum vă place* – urma să înceapă. Oare domnul mai în vârstă din lojă era marchizul de Hitching? Chloe nu îndrăzni să se mai uite în acea direcţie. Nu putea să-l recunoască oricum. Dar nu avu nici cea mai mică îndoială că domnişoara cu părul roşu era Lady Angela Allandale. Nu era greu de ghicit care avea să fie subiectul conversaţiilor din saloanele lumii bune a doua zi.

Piesa începea, iar Chloe se strădui din toate puterile să se concentreze asupra acţiunii şi să se simtă bine. Nu era singura care nu reuşea, realiză după câteva minute. Deşi nu îşi luă privirea de la scenă pentru mult timp, aproape că putea simţi tăcerea din partea lui Ralph, lângă ea. Bineînţeles, era tăcut. Tot publicul era. Dar el era... tăcut.

În final, Chloe se întoarse ca să se uite la el. Privea către scenă, aparent concentrat la ce se petrecea acolo. Dar simţi că îl priveşte şi se uită către chipul ei. Chiar şi în acel semiîntuneric, Chloe putu să vadă goliciunea din ochii lui. El nu-i zâmbi. Ea puse vârful degetelor pe mâneca lui şi se apropie un pic mai mult de el.

— Uită de prezenţa lui Lady Angela, murmură ea. Nu sunt supărată pentru asta.

El se încruntă la ea.

— E *aici*?

Chloe îl privi înapoi uimită. Nu observase? Trebuia să fi fost singura persoană din tot teatrul care nu văzuse asta.

— Atunci ce e? îl întrebă.

— Nimic, răspunse el. Urmăreşte piesa, de asta suntem aici.

Lord Trentham îi privea cu o oarecare îngrijorare. Chloe îi zâmbi cerându-şi scuze şi se întoarse către scenă.

Sau, mai bine zis, întoarse ochii către scenă. Mintea îi era în altă parte. Rămase cu mâna peste mâneca lui Ralph. Avea muşchii încordaţi.

Dar nu observase venirea lui Lady Angela Allandale.

Fu atent, chiar fermecător, în timpul pauzei, când câteva persoane veniră în loja lor pentru a transmite condoleanţe pentru pierderea bunicului şi pentru a-l felicita atât pentru noul titlu, cât şi pentru căsătorie. O prezentă pe Chloe celor care nu o cunoşteau, aşezând o mână caldă şi protectoare pe spatele ei. Îi cunoscu între alţii pe vărul lui Gwen, marchizul de Attingsborough şi pe soţia lui, pe nepotul lui Lady Lyngate, contele de Ainsley şi pe contesa lui.

Nimeni nu o menţionă pe Lady Angela, iar Chloe nu mai privi în direcţia acelei loje. Era imposibil de ştiut dacă acea lady o văzuse, deşi cum să nu o fi văzut? Ce ghinion teribil să fie înapoi la Londra, în acest an. Urmau să se evite tot restul sezonului, şi totuşi, era inevitabil să nu fie invitate la multe evenimente comune. La fel cum urma să fie invitat şi marchizul de Hitching.

Până când se terminase piesa, o oră şi ceva mai târziu, şi fuseseră rostite toate mulţumirile şi urările de noapte bună, iar Chloe şi Ralph erau pe drumul către casă, în trăsură, ea se simţea extenuată.

— A fost o seară plăcută, zise ea.

— A fost, admise Ralph.

Dispăruse tonul lui jucăuş, aproape provocator, pe care îl avusese când veniseră pentru a o ajuta să se relaxeze înainte de a ajunge la teatru. Răspunsul lui scurt adânci răceala din interiorul trăsurii. Chloe ascultă zgomotul roţilor şi tropăitul ritmic al copitelor. Privi cum interiorul trăsurii era luminat ocazional de pâlpâirile torţelor de pe străzi.

— Ce s-a întâmplat? Ce te supără? întrebă ea câteva minute mai târziu.

Nu era faptul că Lady Angela Allandale fusese la teatru.

— De ce întrebi iar? Vocea lui era rece şi iritată. Ţi-am

zis deja că nu s-a întâmplat nimic. Dacă nu zâmbesc prosteşte încontinuu sau nu râd fără motiv şi nu pălăvrăgesc fără să am ceva de spus atunci trebuie să se fi întâmplat ceva? Eu nu sunt aşa, Chloe. Nu trebuie să te aştepţi la asta de la mine.

Era foarte nedrept. Când sugerase ea vreodată că se aştepta la zâmbete, râs şi pălăvrăgeală din partea lui? Oare ce făcuse de îi declanşase o asemenea iritare?

— Oh, nu mă aştept la aşa ceva, replică ea, pe un ton cât de nepăsător putu. Ai fost foarte clar de la început că între noi nu o să fie legături emoţionale, nici prietenie, nici căldură, nici confidenţe, fără comunicare reală. A fost o prostie din partea mea să cred că te-a supărat ceva doar pentru că ai fost nefiresc de tăcut la teatru.

— Nu este politicos să vorbim şi să-i deranjăm pe ceilalţi când o piesă e în desfăşurare, îi spuse el, ca şi cum ea nu era capabilă să-şi dea seama de acest lucru. E considerată lipsă de maniere.

— Presupun că te referi la schimbul şoptit de replici pe care l-am iniţiat şi la faptul că l-a deranjat pe Lord Trentham.

— Dacă mănuşa se potriveşte, Chloe, atunci te invit să o porţi.

— Atunci e lipsă de maniere şi trăncăneală dacă mi-am manifestat grija faţă de propriul soţ şi l-am întrebat dacă totul este bine când mi s-a părut că este supărat?

— Când sunt *supărat, îi* răspunse el, o să izbucnesc în lacrimi, iar tu poţi să-ţi manifeşti toate sensibilităţile atunci şi să găseşti o cale să mă alini. Când mă bucur de o piesă, aş prefera să nu-mi fie întreruptă concentrarea de imaginaţia exagerată a unei femei care vrea să ştie ce este cu mine.

Chloe îi privi profilul întunecat preţ de câteva clipe, cu gura întredeschisă. Probabil că glumea cu ea. Ar fi trebuit să se întoarcă spre ea şi să-i facă cu ochiul, cu vreun fel de strălucire năstruşnică în privire.

Nu glumea.

„… imaginaţia exagerată a unei femei”. Nici măcar

„ale unei soţii”.

Închise gura, scrâşnind din dinţi şi îşi îndreptă atenţia asupra întunericului de dincolo de geamul ei.

— Îmi pare rău că mi-am manifestat îngrijorarea, zise ea. A fost o prostie din partea mea. Nu se va mai repeta.

Se aşteptase ca el să rupă tăcerea şi să-şi ceară cumva scuze pentru bădărănia lui sau să arate un soi de îngrijorare pentru neplăcerea şi stânjeneala pe care ea trebuie să le fi simţit realizând că şi Lady Angela era la teatru. Dar călătoriră tot restul drumului în tăcere. El nu-i spuse nimic, şi nici ea nu mai deschise gura. Nu mai avea de gând să spună nimic – cel puţin până când nu vorbea el primul.

El îi întinse mâna să coboare din trăsură când ajunseră acasă şi îi oferi braţul pentru a o conduce. Ea acceptă pur şi simplu pentru că ar fi fost o copilărie să nu o facă. În plus, majordomul ar fi observat, şi cel mai probabil toţi angajaţii ar fi ştiut înainte să se facă dimineaţă că ducele şi ducesa se certaseră.

Îşi permisese să vorbească în hol din moment ce majordomul i se adresă ei. Nu, îi spuse ea, nu dorea o gustare. Era obosită şi voia să se retragă fără întârziere.

Un sfert de oră sau douăzeci de minute mai târziu, ignorând faptul că era uşor însetară şi un pic înfometată, o eliberă pe Mavis şi se urcă în pat, ascunzându-se sub pături, cu totul. El era rece, lipsit de sentimente, nerezonabil şi chiar prost dispus, plus încă alte lucruri neplăcute pe care le simţea faţă de el care erau în aceeaşi tonalitate. El era… exact ceea ce-i spusese că avea să fie. Nu îi promisese căldură, nici intimitate, nici să-i fie companion în adevăratul sens al cuvântului, nu în căsătoria asta. De fapt, îi promisese absenţa acestor lucruri.

Şi ea fusese de acord foarte repede cu toate acestea. De fapt, ea sugerase cu îndrăzneală acest târg lipsit de emoţii. Nu avea niciun sens să fie supărată pe el pentru că acum nu voia să-i spună ce îl deranjase în această seară – sau pentru că nu se arăta deloc îngrijorat de sentimentele ei rănite cauzate de vederea femeii pe care nu îşi dorise să

o vadă. Nu avea niciun sens să îl pedepsească pe el – sau pe ea – nemaivorbindu-i vreodată.

Şi dacă nu venea în noaptea asta? Simţi că i se face vag rău conştientizând cât de dependentă ajunsese să fie de nopţile petrecute cu el şi de prezenţa lui în patul ei. Era, bineînţeles, un lucru fizic. Era doar sex, ca să utilizeze cuvântul lui lipsit de sentimente. Nu era vina *lui* că pentru ea devenise un pic emoţional.

Dar oare ce se întâmplase la teatru de îl făcuse să se simtă atât de rece, detaşat şi… gol? Să-i facă muşchii să se încordeze? Ceva se întâmplase, dar îşi promisese să nu mai întrebe.

Nu avea să se mai preocupe de asta. Ea avea să-şi trăiască viaţa ei şi să-l lase pe el să o aibă pe a lui. Aşa cum fuseseră de acord să facă. Din partea ei se putea duce naibii, se trezi gândind cu o ireverenţă şocantă.

Ceva i se întâmplase ei când Lady Angela Allandale ajunsese acolo. Tot publicul de la teatru reacţionase, dar el nici măcar nu o observase şi nici nu arătase vreun pic de interes când ea îi spusese. Putea să fi suferit teribil, dar lui nici că-i păsase.

Chloe înghiţi în sec şi se strădui să nu izbucnească în lacrimi.

capitolul 17

Ralph stătea întins pe patul soţiei lui, cu un braţ peste ochi, cu un picior îndoit de la genunchi, cu talpa pe saltea. Stătea nemişcat şi respira adânc, sperând să adoarmă la loc şi ştiind că nu avea să se întâmple asta. Venise să-şi ceară scuze – din două motive diferite. Nu observase că Lady Angela Allandale venise la teatru. Nici măcar nu se uitase după ea sau Hitching. Întrebase în acea zi de familia ei, dar nimeni nu-i văzuse în oraş în acest an. Cu siguranţă, se întorseseră cu o zi sau două înainte – aşa cum făcuseră el şi Chloe. Nu observase când femeia venise la teatru şi

nici nu observase că Chloe se supărase din cauza asta. Şi cu siguranţă că fusese şi o reacţie din partea publicului când le văzuseră pe Chloe şi pe Lady Angela în acelaşi ioc. Nu observase nimic – şi, mai rău – nu-şi arătase deloc grija faţă de soţia lui atunci când ea îi spusese. Era prea prins de propria persoană.

Ea, din contră, observase tulburarea lui. Îl întrebase despre asta şi îşi arătase preocuparea faţă de el atât la teatru, cât şi în trăsură. Iar el îi mulţumise pentru asta luându-se de ea. O jignise şi o rănise. O ţinuse la distanţă. Dar, la naiba, tot ce voia, tot ce *avea nevoie* era să fie lăsat în pace. Căsătoria era o instituţie blestemată.

Îi datora două rânduri de scuze şi venise să şi le ceară.

Ea era deja în pat când ajunsese, cu spatele la el, şi nu se vedea mare lucru în afară de creştetul capului. Era imposibil de văzut dacă era trează sau dacă dormea. Nu voia să o trezească dacă dormea. Aşa că, fără să-şi poată explica logic, stinsese lumânările, ocolise încet patul, se aşezase lângă ea şi începuse să facă sex cu ea. Adormise după ce terminaseră.

Acum era treaz din nou, confruntându-se cu senzaţia că ajunsese la capătul căderii şi că nu mai avea unde să coboare de aici. Crezuse că trecuse peste astfel de stări. Se luptase ani întregi să scape de emoţiile lui, să evite extremele. Aproape că uitase – până acum – profunzimea regretului pe care îl simţise prima dată când aflase că nu murise, ucis în luptă, făcut fărâme împreună cu prietenii lui, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu ei în prima linie a asaltului de cavalerie. În schimb, în mod cu totul neobişnuit, fusese în a doua linie, aşa că văzuse din prim-plan cum fuseseră dezintegraţi înaintea ochilor lui, în fântâni de sânge, ca la cele mai spectaculoase artificii de la Vauxhall.

Înghiţi în sec şi îşi ţinu ochii închişi, apoi îi strânse şi mai tare, încercând să alunge imaginile. Dacă ar fi fost ucis atunci. Dacă ar fi fost în stare să ajungă la medicamente chiar în această casă, după ce fusese adus acasă. Dacă…

Aproape că uitase de acest sentiment. Şi aproape că uitase cum să-şi controleze respiraţia când se întâmpla să-l aibă, cum să-şi închidă gândurile de la prăpastia ademenitoare a morţii şi să se împingă pe drumul extenuant al vieţii. Aproape că uitase cum era să se caţăre pentru a ieşi din abis.

Trebuia să se gândească la viaţă ca la un dar, indiferent cât de nedorit era. Pentru că da, era. Nu ştia din ce motiv, viaţa lui fusese salvată şi îi fusese dată înapoi în lunile şi anii care urmaseră. Trebuia să fie un motiv. Dacă – şi era un mare dacă – era să creadă în existenţa unui plan divin.

Se gândi fără să vrea la evenimentele din acea seară. Vizita la teatru fusese ideea lui George, deşi i se păruse şi lui una genială. Chloe nu îşi dorise să se întoarcă în oraş. După experienţele ei din urmă cu şase ani şi de anul trecut, nu era deloc dornică să se amestece din nou cu lumea bună. Avea să o facă, bineînţeles. Demonstrase un curaj remarcabil în ultimele zile. Iar aceasta era o şansă să o ajute să reintre uşor în lumea bună, să-i permită acesteia şi ei înseşi să se vadă reciproc, dar de la distanţă. Şi oaspeţii pe care George îi sugeraseră păreau perfecţi pentru această ocazie. Chloe îi ştia deja şi îi plăcea pe Hugo şi Lady Trentham, iar Kilbourne era fratele doamnei. Contesa lui îi păruse mereu o doamnă amiabilă. George o descrisese pe Lady Lyngate ca fiind rezervată, dar încântătoare.

Se anunţase o seară chiar plăcută. Ralph făcuse un efort special să o ajute pe Chloe să se relaxeze, pe drum, în trăsură, şi descoperise că se relaxase şi el. Începea să se simtă mai confortabil în această căsătorie decât se aşteptase.

Privise mulţimea adunată la teatru înainte să înceapă piesa şi îi salutase pe câţiva dintre cunoscuţi, încuviinţând din cap. Toată sala era plină, nimic nu era liber în afară de loja din faţa lor. Comediile lui Shakespeare erau mereu populare. Chloe privise şi ea în jur, observase el, deşi la început părea că nu voia să se uite în altă parte decât la ocupanţii lojei lor, de parcă se temea ca nu cumva cineva

să se uite la ea – cum, de altfel, făcuse toată lumea, cel puţin o vreme.

Se pregătea să-şi îndrepte atenţia către scenă, unde piesa urma să înceapă, când ochii lui se opriră asupra unei anumite loje, opusă lor, situată mai sus de unde erau ei, şi la unul dintre cuplurile care o ocupau.

Îşi simţi inima că sare peste o bătaie. Sau că i se opreşte. Îşi ferise repede privirea, deşi avusese sentimentul că doamna de acolo se uitase către el, exact când el coborâse ochii. Nu îndrăznise să mai ridice privirea toată seara şi nu sugerase să părăsească loja în timpul pauzei, o decizie care fusese mai uşor de luat, dat fiind că mai mulţi oameni veniseră la ei, majoritatea dorind să-i strângă mâna lui Ralph şi să o cunoască pe ducesa lui.

Nu era sigur că fusese văzut. Poate că nu fusese. Teatrul era plin, până la urmă, iar el era cumva pe jumătate ascuns de Chloe. Şi chiar dacă fusese văzut, poate că nu fusese recunoscut. Se schimbase mult în opt ani.

Cu toate acestea…

Oare cât aveau de gând să mai stea la Londra? Oare erau aici într-o vizită scurtă sau veniseră pentru tot sezonul? Oare putea să-i evite atât de mult timp?

Nu avea nicio şansă să mai adoarmă. Împinse aşternuturile de pe partea lui de pat şi se ridică uşor pentru a nu o trezi pe Chloe, care respira încet, ceea ce îi indica faptul că dormea. Privi către halatul lui. Ar fi trebuit să se ducă în camera lui, să se îmbrace şi să meargă în bibliotecă. Să-şi toarne un pahar. Să vadă dacă se putea pierde într-o carte. Sau într-o sticlă, deşi alcoolul şi ideea de a fi beat nu erau forme ale uitării pe care să le prefere. Dar, cumva, în mod alarmant, nu putea să suporte gândul de a fi singur. Sunetul respiraţiei lui Chloe era precum o doza dintr-un drog uşor, ţinându-l cât de cât departe de întunecimea profundă care ameninţa să-l înghită.

Lăsă halatul unde era şi se duse la fereastră, dezbrăcat, cu perdelele uşor despărţite. Piaţa de afară era pustie. Paznicul de noapte probabil îşi făcea rondul în altă parte. Era prea devreme ca să fie vreun negustor. Camera

din spatele lui era şi ea întunecată. Nimeni nu ar fi putut să-l vadă stând acolo, nici dacă s-ar fi uitat. Puse mâinile pe pervaz, lăsă capul în jos şi închise ochii.

Puteau să fi trecut zece minute sau o jumătate de oră când simţi o căldură uşoară în dreapta lui. Ea nu scoase un cuvânt. Şi nici nu-l atinse cu mâinile. O pătură sau un şal fu aşezat pe umerii lui, făcând dintr-odată să se simtă foarte conştient de frigul din încăpere. Iar fruntea ei se sprijini pe umărul lui.

Doamne! Oh, Doamne! Strânse din ochi şi mai puternic şi lăsă capul în jos şi mai mult.

— Îmi pare rău, Chloe, zise el. Îmi pare rău. Iartă-mă, dacă poţi!

— A fost doar o ceartă prostească, zise ea fără să ridice fruntea. Nu este nimic de iertat.

— Ba da, este, continuă el. Probabil ai avut nevoie de mine, iar eu am fost egoist şi insensibil la tulburarea ta. Şi te-am tratat îngrozitor.

— Eşti iertat.

Abisul se lărgi şi mai mult pentru el.

— Este dincolo de puterea ta, zise el. Nu mă poţi ierta, Chloe, nimeni nu mă poate ierta.

Nici măcar Dumnezeu. Încercase asta, presupunând că Dumnezeu îi oferise darul nedorit al vieţii pe câmpul de luptă şi că era treaba lui Dumnezeu să-l ierte dacă urma să găsească voinţa de a continua. Dar nu era sigur că credea în Dumnezeu – deşi nu era sigur nici că nu credea. Indiferent cum era, cum se putea ca un concept sau spirit, sau forţă vitală, sau orice era Dumnezeu, să-l ierte pentru răul ireparabil provocat acelor *oameni?*

Nu avea niciun sens. Era prea uşor. Nu era corect faţă de acei oameni. Iertarea divină nu avea să-i aducă niciun fel de alinare.

— Ralph, zise ea, iar el putu să simtă durerea vie din vocea ei, ce *s-a întâmplat?*

*

Pentru mai mult timp el nu spuse nimic, iar ea putu să simtă prin părură tensiunea din muşchii lui. Putea să simtă şi frigul, dat fiind că nu mai erau în pat. Cămaşa ei de noapte era prea subţire pentru a-i ţine de cald. Se înfioră.

Nu avea de gând să-i răspundă, iar ea riscase să-l enerveze din nou punând iar aceeaşi întrebare. Ar fi trebuit să se întoarcă în pat şi să încerce să doarmă. De ce nu o făcuse?

Ralph probabil o simţise că tremură. Deschise pătura şi o trase lângă el. O înveli cu ea, iar Chloe simţi căldura trupului lui, cu capul pe umărul lui, cu mâinile peste braţele lui. Era cu mult mai conştientă de faptul că era gol, în acest moment, stând aşa, decât fusese când erau în pat. Îi iubea trupul, atât de frumos proporţionat, atât de ferm şi de musculos, atât de masculin.

Îi iubea până şi cicatricele, pentru că erau o parte din el, pentru că fuseseră câştigate cu suferinţă. Mâna ei stângă se opri pe pielea cicatrizată de pe umărul drept.

El nu vorbi mult timp, deşi ea simţi că se mai relaxase cumva. În acel moment, ea realiză ceva – ceva ce ar fi fost mai bine să nu fi ştiut, deşi asta explica de ce părăsise căldura patului pentru a-i aduce o pătură şi pentru a pune din nou acea întrebare la care el nu avea să răspundă. Îl iubea. Nu-l cunoştea aproape deloc, asta era clar. Avea cu siguranţă părţi din el pe care le ascundea intenţionat de ea. Dar erau unele lucruri pe care le ştia. Era băieţelul pasionat, energic, idealist şi charismatic care mersese la şcoală cu Graham. Era tânărul care se întorsese în Anglia cu trupul şi visurile distruse din Peninsulă, unde întâlnise moartea, dorindu-şi mai mult să moară decât să trăiască. Şi mai era şi bărbatul, uneori ursuz, închis, dar disciplinat, cu gânduri private şi ochi goi. Deşi nu erau goi pentru ea. Goliciunea era precum o cortină pe care el o trăsese peste sufletul lui pentru a-şi ascunde durerea de toată lumea care încerca să se uite dincolo.

Nu simţea o dragoste romantică pentru el, pentru că nu era loc de iluzii. Nu se aştepta la seri cu lună, muzică şi trandafiri. Nici măcar nu se aştepta ca el să simtă vreodată

la fel. Nu era vorba de sentimente euforice. Niciodată. Nu era îndrăgostită. Nu avea stele în ochi.

Era doar acceptarea a ceea ce era el, chiar şi a profunzimilor lui pe care ea nu avea, cel mai probabil, să le cunoască. Iubea complexitatea lui, durerea lui, simţul datoriei pe care îl avea, decenţa lui înnăscută, chiar şi comportamentul dificil. Îi iubea trupul, modul în care arăta şi cum se simţea, căldura şi mirosul lui. Iubea greutatea trupului lui peste al ei când erau în pat, ritmul puternic al modului în care o penetra, extazul pe care îl simţea primind sămânţa lui.

Îl iubea pe el, deşi ar fi preferat să nu o facă. Pentru că nu-şi dorea deloc să fie împovărată cu eşecul târgului pe care îl propusese chiar ea şi pe care el îl acceptase. Să se ţină de ceea ce promisese avea să fie cu mult mai greu acum că îşi permisese o legătură emoţională.

Pe de altă parte, prefera să îl iubească pe tatăl copiilor ei decât să nu-l iubească. Trebuia să-i vină ciclul în câteva zile. Câteodată, venea mai repede. Nu şi acum. Şi, poate – oh, poate, te rog, te rog – nu avea să-i vină decât târziu, târziu, după nouă luni. Voia cu disperare, cu disperare un copil. Era singurul lucru care avea să o mulţumească pe ea, pe el şi care să-i lege şi mai mult.

Nu că şi-ar fi dorit să îl încătuşeze cu asta. El vorbi în cele din urmă:

— Rareori ne-am petrecut vacanţele de vară singuri, zise el. Ni le-am petrecut împreună, la casa unuia dintre noi. Părinţii lor mi-au devenit părinţi, sau cel puţin iubiţi unchi şi mătuşi, iar familia mea a devenit a lor.

Vorbea despre cei trei prieteni ai lui. Nu fu nevoită să întrebe.

— Nu am realizat în acele momente, continuă el, cât de idilică a fost copilăria mea. Deşi am ştiut că sunt privilegiat şi am crezut că privilegiul aduce obligaţie – de a gândi, de a forma opinii responsabile, de a acţiona pe baza convingerilor, chiar dacă asta însemna să-i dezamăgesc sau chiar să-i rănesc pe cei care mă iubeau. La fel ca mulţi băieţi, idealurile mele nu erau temperate de realism sau

deschise compromisului. Tinereţea poate fi o etapă periculoasă în viaţă.

Chloe nu spuse nimic. El nu-i căuta aprobarea sau consolarea.

— Eu am fost liderul. Nu am înţeles de ce a fost aşa, dar aşa a fost. Ceilalţi băieţi mă ascultau şi mă urmau, şi pentru că eram un copil, nici nu concepeam ideea că s-ar putea să şi greşesc, aşa că le-am permis să facă asta şi, mai mult, i-am încurajat. Şi, câteodată, trebuie să recunosc, spre ruşinea mea, că am simţit nerăbdare sau chiar dispreţ pentru cei care îndrăzneau să mi se împotrivească.

Aşa cum făcuse cu Graham?

— Aşa că au venit la război cu mine, acei trei băieţi, zise el, şi au murit. Ah, poţi să spui că au venit din proprie voinţă, că au murit pentru o cauză dreaptă, în care au crezut. Şi ai mai putea să înşiri şi alte motive la fel de plauzibile şi să spui că mii au murit în timpul acelor războaie, inclusiv civili lipsiţi de apărare, femei şi copii nevinovaţi, care pur şi simplu s-au aflat în calea războiului. Nu-mi pot încărca conştiinţa cu povara tuturor acelor sărmane suflete. Şi poate că aş fi în stare să-mi las prietenii în urmă, să uit, dacă ar fi suferit doar ei, pentru că, da, fiecare dintre ei a avut minte şi a luat decizia de a veni cu mine. Dar fiecare dintre ei a avut familie, oameni care-i iubeau şi care i-au pierdut, şi care au fost forţaţi să trăiască fără ei, oameni cărora le-am provocat o suferinţă nesfârşită. Oameni care m-au luat în casele lor şi care m-au iubit. Oameni pe care se presupune că i-am iubit.

— Cu siguranţă te-au iertat – asta dacă te-au considerat vinovat de la bun început, zise Chloe.

Înţelegea de ce se învinovăţea pe el. Întreaga experienţă fusese, până la urmă, insuportabil de tulburătoare pentru el. Dar cu siguranţă familiile acelor tineri nu-l credeau pe el vinovat. Acei trei băieţi fuseseră lideri, cu toate drepturile, după spusele lui Graham. Nu fuseseră nişte pioni lipsiţi de putere în jocul nechibzuit şi crud al lui Ralph.

— Ai mai vorbit cu ei de atunci?

— Am văzut-o pe sora mai mică a lui Max Courtney de câteva ori după ce-am plecat de la Penderris, spuse el, scoţând o mână de sub pătură pentru a trage draperiile, dat fiind că torţa paznicului de noapte pâlpâia la distanţă. Şi ea mi-a scris. M-a văzut drept ultima legătură cu fratele pe care-l adora şi pe care l-a pierdut. Se credea, consider eu, îndrăgostită de mine. Am făcut tot ce-a ţinut de mine să o evit, fără a fi brutal. La un bal m-am oferit să-i aduc un pahar cu limonadă, dar am plecat din casă şi apoi din Londra, în dimineaţa următoare. Ea este singura pe care am văzut-o însă. Mama ei a murit la câţiva ani după ce-a murit Max, iar mătuşa ei o adusese la baluri să-i facă intrarea în societate. Ea – domnişoara Courtney – mi-a scris în această primăvară, când stăteam la casa lui Vince, să mă informeze că urma să se mărite cu un preot. Am dezamăgit-o. Am avut şansa să consolez pe *cineva* pentru durerea pe care am provocat-o, dar n-am făcut-o.

Domnişoara Courtney, se părea, nu-l învinuia pentru moartea fratelui ei. Oare el conştientizase asta? Dar Chloe realiză şi altceva.

— A fost la teatru în seara asta? întrebă ea.

— Domnişoara Courtney? zise el. Nu. Dar vicontele Harding şi soţia lui au fost. Părinţii lui Tom. Era singurul lor fiu, singurul lor copil. Îl adorau.

Muşchii i se încordară din nou. Chloe îşi puse mâinile pe umerii lui şi lăsă capul pe spate pentru a-l privi. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi putu să vadă acea expresie dură, goală, care o privea înapoi.

— L-au implorat să nu meargă, zise el. Vicontesa, mama lui, chiar mi-a scris să mă roage să-mi folosesc influenţa asupra lui. Şi am făcut-o.

Chloe înclină capul într-o parte.

— Şi după? întrebă ea.

El o privi înapoi.

— Nu a mai fost niciun după.

— Nu ai mai auzit de ei? Nu le-ai mai scris?

— Nu.

— Te-au văzut aseară?

— Nu ne-am încrucişat privirile, nu, dar cred că m-au văzut.

Fără să se gândească la ceea ce făcea, Chloe îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Ce o să faci?

— Să fac? spuse el, încruntându-se. Nimic. Ce să fac? Dacă m-au recunoscut, le-am distrus seara. Ştiu că le-am distrus viaţa. Din respect faţă de ei nu trebuie să le ies în cale. Dacă ei nu pleacă din Londra, atunci s-ar putea să trebuiască s-o fac eu – noi. Asta cred că o să te bucure.

Duse degetele peste mâinile ei şi îşi eliberă faţa din strânsoarea ei. O ţinu de mâini, iar pătura de pe ei căzu pe podea.

— O să fugim? întrebă ea. Pentru că i-ai văzut pe părinţii unuia dintre prietenii tăi, iar eu am văzut-o pe Lady Angela Allandale?

— Să fugim, râse el încet, fără amuzament. Nu ştii că asta este ceva imposibil? Ar trebui să ştii. Ai încercat de câteva ori. Problema cu fugitul este că eşti obligat să te iei şi pe tine când pleci.

— Atunci trebuie să-i înfrunţi, zise ea. Trebuie să le faci o vizită. Poate, la fel ca domnişoara Courtney, o să te vadă drept o legătură cu fiul lor şi o să fie încântaţi să te revadă.

El îi lăsă mâinile pentru a-i da la o parte nişte şuviţe de pe faţă. Îi cuprinse obrajii, aşa cum făcuse şi ea cu el, şi îi aduse faţa mai aproape de a lui.

— Nu, rosti el încet.

— Te mulţumeşti atunci, zise ea, să trăieşti pentru tot restul vieţii în iad, nu?

Nu plănuise exact aceste cuvinte, dar acestea îi ieşiseră pe gură. Le auzi cu ecou, ca şi cum fuseseră rostite de altcineva. Ochii lui păreau ca nişte abisuri de întuneric.

— Să mă mulţumesc? Râse din nou. E un mod la fel de bun ca altul de a trăi, presupun. O soţie este o bătaie de cap, Chloe.

— E un bagaj, la asta te referi?

— Aşa cum îmi aduc aminte că ţi-am mai spus, zise el,

chiar recent, dacă mănuşa se potriveşte…

Dar nu-i vorbi cu iritare de această dată.

— Nu mă pot abţine să nu-mi pese deloc, aşa ca tine, ştii, zise ea. Îmi pasă că eşti nefericit.

El îşi mută capul mai aproape de ea.

— Cum de n-am văzut că Lady Angela Allandale era la teatru? Eşti sigur că era ea?

— Da, şi chiar dacă n-aş fi fost sigură, reacţia publicului mi-a zis că nu m-am înşelat.

— Iar eu am pierdut totul, ca o brută egoistă. Îmi pare rău, Chloe!

— Nu contează, spuse ea. Semănăm accidental foarte mult. Oamenii se vor plictisi curând să mai facă comentarii pe tema asta.

— Da, asta aşa e.

Se apropie şi mai mult şi o sărută. Nu era un sărut sexual. Sau mai degrabă, era mai mult de atât. Era o căldură aparte în el. Şi altceva. Nevoie, poate. Sau poate dorinţă. Sau ceva care mergea dincolo de oricare alte sentimente şi dincolo de cuvinte. Ea îl cuprinse cu braţele, şi el făcu la fel, iar sărutul deveni pasional în timp ce el o cercetă cu limba, iar ea îi simţi erecţia pe abdomen.

Chiar şi atunci când o duse pe pat şi o dezbrăcă de cămaşa de noapte, aşezându-se peste ea – chiar şi atunci când o pătrunse, iar ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, mişcându-se cu el, nici chiar atunci nu i se păru doar un act sexual. Sau nu doar un act sexual, sau cel puţin nu în principal. Şi nici nu mai era vorba numai de conceperea unui copil. Era…

Ah, nu. Nu existau cuvinte. Avea nevoie de ea. Nu doar o dorea. Avea nevoie de ea, cum şi ea avea nevoie de el. Fusese mult mai supărată din cauza evenimentelor din acea seară decât crezuse iniţial.

Şi aşa că se deschise în faţa lui, aşa cum nu mai făcuse înainte, chiar şi în acea noapte de pasiune fierbinte. Se deschisese complet şi i se oferi. Îşi dărui inima şi dragostea, fără să scoată un cuvânt. Şi primi înapoi. Şi când el termină, umplând-o cu sămânţa lui, căldura şi uimirea i

se răspândi în toată fiinţa.

Sau cel puţin aşa părea. Niciunul dintre ei nu vorbi.

Şi deşi se desprinse de ea, o cuprinse în braţe, cu capul aşezat pe pieptul ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Şi îl auzi suspinând, relaxându-se şi adormind. Ea îşi propti obrazul de creştetul lui şi închise ochii, simţind o fericire ciudată şi seducătoare.

capitolul 18

— Mătuşa Julia vine cu trăsura după mine, la zece, îi explică Chloe la micul dejun când Ralph o întrebă ce planuri are pentru acea zi. Mergem la cumpărături. Am nevoie de haine. Sper că nu te deranjează.

— Bineînţeles că nu. Ai mână liberă.

— Oh, zise ea, zâmbindu-i. S-ar putea să regreţi că ai zis asta.

— Nu cred.

Nu îi zâmbi înapoi, dar ea simţi o oarecare căldură în ochii lui. Se treziseră în acelaşi timp în această dimineaţă. El era încă în braţele ei, cu capul pe umărul ei. Oftase cumva mulţumit, îi sărutase sânul şi se întinsese peste ea, făcând dragoste cu ea aproape drăgăstos.

Păruse tandreţe. Păruse că fusese mai mult decât sex, că fusese dragoste.

— Poate, zise ea, că am obiceiuri de cumpărături foarte scumpe. Şi poate că am o atracţie incontrolabilă faţă de jocurile de noroc. Poate că-mi plac obiectele sclipitoare, în special diamantele.

El se lăsă pe spetează, cu ceaşca de cafea într-o mână şi de această dată chiar zâmbi.

— Asta mă linişteşte cu privire la bijuteriile familiei care sunt în siguranţă, încuiate, la Manville. Sunt vechi şi de o valoare inestimabilă şi nu ar fi purtate de o femeie modernă nici în ruptul capului. Nu ţi-am cumpărat nimic în afară de inelul de nuntă, pe care trebuie să-l ducem să-l facă mai mic pentru tine. O să-ţi cumpăr bijuterii pentru recepţia noastră şi pentru bal.

— Oh, zise ea. Nu este nevoie.

— Din contră, replică el ridicând din sprâncene. Chiar este nevoie. Îmi plus, îmi va face plăcere. Sper că-ţi va face plăcere să le porţi.

Chloe era sigură că se înroşise la faţă.

— Îmi va face, zise ea. Dar totuşi, nu este nevoie.

— M-am uitat în bibliotecă pe drumul încoace, zise el. Lloyd nu era acolo încă, dar era un teanc impresionant de scrisori pe biroul lui. Majoritatea invitaţii, îmi imaginez. Ar trebui să fi ajuns până acum. Să mă duc să văd? Şi l-am rugat ieri să înceapă să facă una din faimoasele lui liste cu tot ceea ce trebuie făcut pentru pregătirea balului nostru. Ar fi ciudat dacă lista n-ar fi deja mai lungă decât braţul meu. Să verificăm?

Era un sentiment minunat să facă lucruri împreună, se gândi ea în timp ce-l prinse de braţ, să plănuiască lucruri împreună, să fie unul parte din viaţa celuilalt. Era mai mult decât se aşteptase.

Erau, într-adevăr, foarte multe invitaţii. Domnul Lloyd deja le împărţise în trei teancuri, unul pentru „probabil”, alta pentru „posibil" şi a treia pentru „improbabil”. Chloe le citi pe toate, ca şi Ralph de altfel, şi descoperiră că judecata secretarului era aproape impecabilă. Deciseseră să le accepte aproape pe toate din primul teanc, cu excepţia uneia, doar una din al doilea teanc şi niciuna din al treilea.

— Şi balul, Lloyd? întrebă Ralph, iar domnul Lloyd scoase două liste.

Una era cu toate pregătirile la care se putuse gândi. Chloe o revizui şi mai adăugă câteva lucruri. A doua era foarte lungă, fiind o listă cu posibilii invitaţi. Era împărţită, de asemenea, pe trei categorii, probabili, posibili şi improbabili.

Câteva nume de pe lista improbabililor îi atraseră atenţia lui Chloe.

— Marchiza şi marchizul de Hitching şi familia?

Se uită întrebător către domnul Lloyd. El privi în jos, vădit confuz.

— M-am gândit că e posibil, Excelenţă… Adică…

Ralph îi veni în ajutor.

— Adevărul e că şi eu aş fi pus acele nume pe acea parte din listă, dacă trebuia să le pun undeva.

— Te rog să te asiguri că le trimiţi o invitaţie marchizului şi familiei lui, domnule Lloyd, spuse Chloe.

— Eşti sigură?

Ralph se încrunta spre ea.

— Da, răspunse ea, deşi îşi simţea picioarele moi. N-o să permit unei bârfe răutăcioase de anul trecut să mă facă – să ne facă – să fim nepoliticoşi cu nişte oameni nevinovaţi, excluzându-i de pe lista noastră de invitaţi.

— Prea bine atunci, Lloyd, zise Ralph, după care bătu cu degetul asupra unui alt nume de pe lista principală. Dar iată pe cineva pe care l-am putea exclude.

Chloe se aplecă să citească numele.

— Lordul Cornell?

Oare Ralph *ştia?*

— Nu este bine-venit în casa mea, spuse Ralph, şi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici la o jumătate de kilometru de casa sau de soţia mea.

Ah, deci *ştia.*

Mai petrecură câteva minute discutând ambele liste. Dar Chloe nu mai putea să zăbovească mult. Mătuşa ei urma să ajungă.

Îşi petrecu restul zilei simţindu-se foarte învigorată. Mariajul ei avansa mai bine decât se aşteptase atunci când îl propusese, chiar dacă nu urma să fie vreodată desprins dintr-un basm. În această dimineaţă, urma să meargă la cumpărături cu mătuşa ei, ceva care mereu îi făcuse plăcere. Şi în această după-amiază avea să meargă în vizită cu soacra ei şi cu Nora, care puteau să nu o placă, dar care urmau să se dea peste cap ca lumea bună să o cunoască pe ducesa de Worthingham şi să-i facă mai uşor drumul de intrare în această lume. Iar ea urma să ţină capul sus. Nu avea nimic de care să se simtă ruşinată, până la urmă.

*

Ralph nu putea să-şi preia locul în Camera Lorzilor până nu primea chemarea scrisă din partea Biroului Lordului Cancelar. Nu venise încă. Urma să participe la unul dintre evenimentele formale de la curte în săptămâna viitoare. George, ducele de Stanbrook, aranjase asta şi fusese de acord să-l însoţească. Între timp, Ralph îşi continua viaţa aşa cum fusese şi până la moartea bunicului, recunoscător că nu trebuia să o însoţească pe soţia lui pe Bond Street sau în vizitele pregătite de mama lui pentru acea după-amiază.

Se uita pe ziarele de dimineaţă în biblioteca de la clubul White, când socrul lui intră pe uşă. Sir Kevin Muirhead privi în jur până când ochii lui dădură de Ralph şi atunci porni hotărât către el. Ralph se ridică şi îi strânse mâna.

— Majordomul tău s-a gândit că ai venit aici, rosti Sir Kevin pe o voce joasă, încât să nu-i deranjeze pe ceilalţi gentlemeni. Mă bucur că a avut dreptate. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Poate că ai dori să luăm prânzul, domnule, zise Ralph, făcând semn către salonul de luat masa.

— Graham este ocupat cu munca de la parohie, îi explică Sir Kevin după ce se aşezaseră. Iar Lucy se plimbă prin parc cu o prietenă de-a ei, cu copiii şi cu bonele lor. Nelson este absorbit de una dintre piesele lui, încearcă să scrie, deşi mai mult gesticulează şi recită fiecare propoziţie înainte de a o pune pe foaie. Speră că va da naştere capodoperei care să-l imortalizeze. Julia s-a dus la cumpărături cu Chloe, iar Easterly e la Camera Comunelor pentru ceea ce consideră o dezbatere importantă. Tu erai singurul care-mi putea ţine companie, Worthingham.

— E plăcerea mea, domnule, răspunse Ralph, când un chelner veni pentru a le lua comanda.

— Hitching e în oraş, zise dintr-odată Sir Kevin când erau singuri din nou. Cu toată familia. Au venit acum două zile.

— Da. Lady Angela Allandale a fost la teatru ieri-

seară.

— Iar voi…?

Socrul lui părea îngrozit.

— Eram şi noi acolo, confirmă Ralph. N-au fost neplăceri. Chloe s-a purtat cu curaj. Aşa cred că a făcut şi cealaltă doamnă. Nu s-au întâlnit faţă în faţă.

Sir Kevin închise ochii pentru câteva clipe şi expiră cu putere.

— L-am informat odată pe Hitching, zise el, că se poate retrage pe proprietăţile lui din nordul Angliei şi să trăiască acolo toată viaţa cu binecuvântarea mea, dar dacă îndrăzneşte să-şi arate faţa în Londra vreodată, trebuie să se aştepte să i-o remodelez. Sau ceva asemănător. Eram tânăr şi suficient de prost să cred că el va ţine cont de avertismentul meu şi că va trăi cu frica mâniei mele. Făcu o pauză cât chelnerul aşează mâncarea în faţa lor. Asta era acum 28 de ani, continuă Muirhead, încruntându-se când se uită la farfurie ca şi cum nu-i venea să creadă că tocmai comandaseră un asemenea festin. Dacă i-a fost vreodată frică de mine, acum în mod clar nu-i mai este. Deşi nu cred să-i fi fost niciodată. E aici cu soţia lui, cu fiica şi cu unul dintre fiii lui.

— E în trecut, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, zise Ralph. Poate că nu e nevoie de neplăceri, domnule. Vom găzdui un bal la Stockwood House. Secretarul meu ne-a arătat o listă cu posibili invitaţi, chiar de dimineaţă, iar Chloe a insistat ca Hitching şi toată familia lui să fie incluşi. Pare hotărâtă să demonstreze că toată bârfa de anul trecut a fost pentru nimic.

Socrul lui mâncase doar o înghiţitură din friptura de vită. Aşează cuţitul şi furculiţa peste farfurie, cu zgomot, închise ochii şi îşi frecă fruntea cu două degete pornind de la mijlocul sprâncenelor. Ralph nu spuse nimic, iar tăcerea dintre ei se întinse pentru un timp îndelungat. Se auzea zumzetul conversaţiilor din jurul lor.

— Presupun, zise Muirhead în cele din urmă, coborându-şi mâna şi uitându-se la Ralph, că ar trebui să ştie adevărul. Ce crezi?

— Ţi-am răspuns la această întrebare la Manville, domnule, îi reaminti Ralph.

— Oare ea ştie, mă întreb? Fata lui Hitching, mă refer. Oare i-a zis vreodată? Ei sau soţiei lui? Nu mi-am dat seama până în acest moment că şi ei trebuie să fi fost afectaţi de bârfele de anul trecut. Şi cu toate astea, s-au întors în acest an.

Sir Kevin nu mai mânca. Îşi freca tâmplele cu degetul mare şi cu cel mijlociu, de parcă avea o migrenă.

— Poate, zise Ralph, ai dori să vii la noi, la cină, în această seară. Să-l aduci şi pe Graham. Sunt sigur că Chloe ar fi încântată să vă vadă.

Muirhead coborî mâna şi îl privi direct.

— Mulţumesc, zise el. Cred că aşa e cel mai bine.

— Şi eu cred, spuse şi Ralph şi spera să aibă dreptate.

Câteodată rănile vechi trec mai uşor dacă sunt neatinse. Şi câteodată, nu. Cine putea să spună cum era mai bine să reacţioneze în această situaţie? Şi, nechemată, o amintire de seara trecută îi reveni în minte.

„Trebuie să-i înfrunţi atunci. Trebuie să le faci o vizită”, îi spusese Chloe, referindu-se la vicontele Harding şi la soţia lui. Iar atunci când îi spusese că nu voia să facă asta, ea îl întrebase dacă era mulţumit... Te mulţumeşti atunci să trăieşti pentru tot restul vieţii în iad?

*

Chloe se simţea obosită când ajunse acasă, târziu, în acea după-amiază. Mersul la cumpărături se desfăşurase bine. Mătuşa ei avea un ochi bun pentru culori şi pentru modele şi multe cunoştinţe despre ceea ce era la modă şi ce se potrivea nepoatei ei. Chloe avea şi ea propriile păreri, multe dintre ele potrivindu-se perfect cu ale mătuşii. Majoritatea hainelor pe care le comandase pentru toate ocaziile erau în nuanţe de verde, maro şi crem. Rochia care urma să fie făcută pentru balul de la Stockwood House însă avea să fie de un verde smarald. Bunica avea să fie mulţumită.

După-amiaza fusese mult mai provocatoare decât dimineaţa, dar fără vreun incident neplăcut. Contesa văduvă de Berwick ajunsese la timp cu Nora să o ia pe Chloe şi vizitară trei doamne, unde stătuseră câte o jumătate de oră la fiecare, aşa cum era moda. Mai erau şi alte invitate, pe unele dintre ele Chloe le ştia deja, căci le cunoscuse în şederile ei anterioare la Londra. Pe altele le cunoscuse la Manville în ziua înmormântării. Pe câteva nu le mai văzuse până atunci. Unele erau mai prietenoase decât altele, dar toate erau politicoase. Chloe se întrebă dacă doamna Barrington Hayes, care le primise în casa ei cu o deferenţă aproape slugarnică şi le prezentase celorlalte invitate cu vădită mândrie, îşi amintea de momentul când, cu şase ani în urmă, majordomul ei le informase pe Lady Muirhead şi pe domnişoara Muirhead că nu era acasă.

Ralph sosise deja când Chloe se întoarse. Ieşi din bibliotecă în timp ce ea îşi scotea mănuşile.

— Mama ta şi Nora m-au dus la trei vizite astăzi, spuse ea, şi am ajuns întreagă înapoi.

— Văd. Ochii lui cercetară cea mai bună rochie a ei, cea verde – cea pe care o purtase la nunta lor. Sper că nu eşti foarte obosită. Avem invitaţi la cină.

— Oh? făcu ea, uşor bosumflată.

— Tatăl tău şi fratele tău. M-am întâlnit cu tatăl tău la White.

Chloe zâmbi uşurară.

— Asta o să fie plăcut.

— Sper, spuse el, înclinându-şi capul către ea şi întorcându-se în birou.

Nu văzuse niciun zâmbet pe faţa sau în ochii lui, se gândi ea în timp ce urca scările către camera ei. Dar presupusese că ideea de a-i avea pe tatăl ei şi pe Graham la cină nu era cine ştie ce mare plăcere pentru el. Îi invitase de dragul ei. Se bucură, gândindu-se la asta.

*

Ralph nu trebui să facă prea multă conversaţie în timpul cinei. Graham, odată întrebat, era foarte dornic să împărtăşească din experienţele lui de prin mahalalele din Londra, unde îşi desfăşura activitatea de obicei. Niciuna dintre poveştile lui nu răsuna a glorie personală şi nici nu-i făcea pe cei sărmani să pară fiinţe inferioare, observă Ralph, fără să vrea. Se simţea o afecţiune adevărată în vocea lui Graham când vorbea de oamenii pe lângă care Ralph ar fi trecut pe stradă fără să le arunce vreo privire. Era o constatare care îl umplu involuntar de admiraţie şi iritare.

Sir Kevin, când era întrebat, vorbea despre fiicele şi despre fiul lui, despre cum erau în copilărie, iar Chloe şi Graham contribuiau cu amintiri proprii, câteodată foarte diferite. Toţi se străduiau însă să nu-l excludă pe Ralph din conversaţie. Îi explicau lucrurile care puteau să pară confuze şi îi descriau oamenii pe care nu avea cum să-i ştie. Cu siguranţă fuseseră o familie fericită, concluzionase el.

Chloe le descrisese după-amiaza ei când tatăl său o întrebase despre vizite şi cu toţii se amuzaseră de toate observaţiile ei despre doamnele pe care le întâlnise. Cu siguranţă se simţea foarte bine, se gândi Ralph, observându-i ochii scânteietori şi obrajii îmbujoraţi. Tot ceea ce o alungase de acasă cu câteva luni în urmă părea să fi dispărut şi cu toţii se simţeau foarte bine.

Poate că Sir Kevin urma să se mulţumească să lase lucrurile aşa.

— Dar toată conversaţia a fost despre noi, spuse Chloe, în cele din urmă, uitându-se cu o expresie de scuză la Ralph. Cât de lipsiţi de maniere am fost! N-o să mai vorbim de altceva în afară de tine, Ralph, când o să vii cu *papa* şi Graham în salon. E o promisiune. O să vă las să vă beţi vinul acum.

Muirhead vorbi când ea se ridica.

— Chloe, spuse el, uitându-se către Ralph şi aşezându-şi şervetul pe masă. Vin şi eu cu tine, dacă-mi permiţi.

— Bineînţeles. Ea ridică din sprâncene vădit surprinsă,

dar zâmbind cu evidentă plăcere. Nu vrei vin de Porto, *papa?*

— Nu în seara asta, răspunse el, prinzând-o de cot. Aş prefera să stau de vorbă cu fata mea.

Vocea şi atitudinea lui erau grave, iar zâmbetul lui Chloe păli când ieşi din cameră cu el. Graham, observă Ralph, nu făcu nicio mişcare să-i urmeze. Îl privea insistent pe Ralph. Cu un gest din cap, Ralph îl eliberă pe ultimul lacheu rămas în încăpere.

— Ştii? întrebă el când rămaseră singuri.

— Mi-a spus acum câteva ore, zise Graham. Bănuiam, bineînţeles. De fapt, cred că ştiam. Dar câteodată e bine să te agăţi de iluzii decât să admiţi un adevăr neplăcut. Mi-am iubit mama. Încă o iubesc. Dar toată viaţa, se pare, trebuie să învăţăm iar şi iar aceeaşi lecţie de a iubi oamenii necondiţionat, indiferent de ceea ce fac. Nu este tocmai uşor cu părinţii noştri. Creştem crezând că sunt perfecţi.

Ralph turnă vin de Porto în pahare.

— Iar ceea ce ai aflat îţi va afecta sentimentele pentru Chloe? întrebă Ralph.

— Dacă nu eram un om pacifist, spuse Graham, m-aş fi simţit obligat să-ţi dau una doar pentru că ai pus această întrebare, Stockwood. Chloe este sora mea. Realitatea naşterii ei te face să o vezi cu alţi ochi?

— Deloc. Dar, chiar şi aşa, aveam foarte puţine îndoieli şi înainte de a mă căsători cu ea, îi spuse Ralph.

— Ea ştie? întrebă Graham.

— În acelaşi mod în care ştiai şi tu – şi nu ştiai, îi răspunse Ralph. Când o să scape de toate îndoielile o să fie distrusă. Dar în cele din urmă, va fi mai bine să ştie.

Spera să aibă dreptate. Graham se jucă cu paharul, învârtind lichidul din pahar.

— De ce te-ai căsătorit cu ea? întrebă el.

— Aveam nevoie de o soţie, răspunse Ralph după o uşoară ezitare. Mai exact, aveam nevoie – am nevoie – de un fiu, un urmaş. Chloe îşi dorea un soţ şi copii, dar credea că toate şansele ei trecuseră. Ştia – o auzise pe bunica mea vorbind – că nu eram dornic să mă căsătoresc, că nu aveam

nimic în afară de bunuri materiale de oferit. Aşa că mi-a făcut o propunere. Amândoi puteam să avem ce ne doream, dar fără iluzii, fără sentimente, fără pretenţia vreunui ataşament emoţional.

— Şi ai fost de acord? întrebă Graham. Fără sentimente, Ralph? Fără ataşament emoţional? Fără nimic de oferit? *Tu?*

— O să am grijă de ea, îl asigură Ralph. Nu trebuie să te temi că n-o voi face.

Graham împinse paharul, lăsându-l neatins.

— De ce n-ai fost în stare niciodată să renunţi la cei trei? întrebă el. Aveai atâtea de oferit lumii, cu mult mai mult decât ei. Aveai idei, idealuri, *pasiune.* Câteodată – deseori – nu eram de acord cu tine, dar întotdeauna te-am respectat, cu excepţia momentului în care mi-ai zis că sunt un laş. Dar chiar şi atunci vorbeai din convingere. Ceilalţi voiau aventură, acţiune şi glorie. Îmi plăcea de ei – şi i-am jelit. Dar tu nu ai putut să-ţi revii de pe urma morţilor lor, nu-i aşa?

Ralph sorbi din pahar.

— Nu ar fi fost în Peninsulă dacă nu eram eu şi *idealurile* mele periculoase, zise el.

— Nu ştii asta, se încruntă Graham. Până la ce moment trebuie să fim păzitorii fraţilor noştri? Eu n-am mers cu tine, deşi ţi-am auzit argumentele des şi limpede, aşa cum făcuseră şi ei. Nu am fost de acord şi mi-am făcut alte planuri pentru viitor. Ei au fost de acord. Era dreptul lor şi au acţionat în consecinţă.

— Dar ei erau mereu de acord cu mine, spuse Ralph.

— Nu te-au făcut pe tine *responsabil* pentru ei. Nu poţi să-ţi ţii opiniile, pasiunile, doar pentru tine, Ralph, din teama de a nu-i influenţa pe alţii sau de a nu-i face să sufere, sau chiar să moară, ca rezultat. Cu condiţia să nu-i forţezi în niciun fel. Tu nu i-ai forţat niciodată.

— Te-am făcut laş, îi reaminti Ralph.

— Dar eu nu mi-am întors spatele tuturor credinţelor mele şi nu te-am urmat la război doar ca să-ţi obţin aprobarea, nu? Nu fi absurd, Ralph! Băieţii îşi spun în tot

felul, mereu. N-ar trebui s-o facă – pentru că asta provoacă durere. Dar nimeni nu-i perfect, cu atât mai puţin un adolescent. Acum nu mai spui bărbaţilor în fel şi chip, nu?

Ralph zâmbi uşor strâmb,

— De ce-ai fost de acord cu un duel, ca apoi să refuzi să ridici pistolul, idiotule?

— Păi nu puteam să refuz, zise Graham. Era o chestiune de onoare, iar eu sunt un gentleman. Dar detest violenţa. Nu-i pot opri pe alţii să o folosească, dar mă pot opri pe mine. Iar tu încă le mai spui oamenilor în fel şi chip.

Se priviră reciproc şi zâmbiră uşor – apoi râseră.

— Aşa că tu ai ajuns preot, lucrând în zone ale Londrei în care majoritatea oamenilor nu ar îndrăzni să meargă, spuse Ralph. Şi îndrăznesc să spun că mergi pe străzi fără să ai măcar o bâtă cu tine, ca să te protejezi. Laş? Niciodată. Idiot? Poate.

— Iar tu ai ajuns să te căsătoreşti cu sora mea, Cine s-ar fi gândit?

— O să am grijă de ea, Gray, spuse Ralph.

— Da, zise Graham, încuviinţând din cap. Cred că o să ai grijă, şi mai cred că şi ea o să aibă grijă de tine.

capitolul 19

— Mă bucur aşa de mult că ai Venit la Londra, *papa,* spuse Chloe, ţinându-l de braţ în timp ce intrară în salon. N-ai mai fost aici de când… păi, de când s-a căsătorit Lucy cu domnul Nelson, nu? Nu-i chiar aşa de rău, nu? Deşi aş fi preferat să rămân la ţară, nu-mi pare rău că Ralph m-a convins să vin şi să dau piept cu înalta societate. Am primit şi acceptat deja un număr mare de invitaţii pentru săptămânile care urmează şi am început să organizăm balul nostru, ceea ce toată lumea consideră că va fi cel mai mare eveniment al sezonului. Trebuie să stai suficient de mult ca să poţi veni şi tu.

Îi era greu să-şi amintească de toate emoţiile care o

făcuseră să plece de acasă, după Crăciun, şi să pună distanţă între ea şi tatăl ei, cel puţin pentru o vreme. Dar unul dintre cele mai fericite momente din viaţa ei fusese acela când el coborâse pe neaşteptate din trăsura lui Graham, la Manville. Momentul în care realizase că tatăl ei era acolo, că el era *papa* indiferent de orice altceva. El o bătu uşor pe mână înainte de a o elibera şi de a înainta către şemineu. Întinse ambele palme către flăcări în timp ce ea se aşeză.

— Marchizul de Hitching este din nou în oraş, cu toată familia, spuse el.

— Oh! De asta ai vrut să plecăm din sufragerie, *papa?* Ca să mă avertizezi? Dar ştiam. Lady Angela Allandale a fost la teatru seara trecută. Ştiu că a fost, deşi nimeni nu mi-a confirmat asta. Chiar seamănă cu mine un pic – până şi eu pot să văd asta. Şi s-a creat un adevărat vacarm când a intrat în loja aflată faţă în faţă cu a noastră. Totuşi nu m-a deranjat prea tare. Într-adevăr, va fi o uşurare să o văd, să ajung faţă în faţă cu ea, într-una dintre aceste zile, să fiu civilizată cu ea, să arăt lumii întregi că aceste zvonuri sunt o prostie. O să le trimitem o invitaţie la balul nostru. Nu avem niciun motiv să nu o facem. În plus, cred că mai mult s-ar discuta dacă n-am face-o, şi apoi bârfele ar prinde iar viaţă. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine, *papa.* Chiar nu trebuie. Eu nu…

— Chloe, spuse el fără să se întoarcă cu faţa către ea.

Nu folosi un ton ridicat, dar ea simţi ascuţimea tonului lui, şi asta o făcu să amuţească.

Şi ştiu ce urma să-i spună, ca şi cum cuvintele fuseseră rostite deja. Ridică o mână ca să-l oprească, dar el nu se uita la ea.

— Nici un tată nu şi-a iubit copilul mai mult decât te-am iubit eu pe tine. Am fost acolo cu mama ta, la nici cinci minute după naşterea ta, deşi moaşa a protestat că nu erai pregătită să fii văzută. Nu văzusem ceva mai frumos în viaţa mea, aşa cum eraţi voi două. Eu ţi-am dat numele. Ştiai asta? Erai un ghemotoc de umanitate şi imediat m-am gândit la un nume micuţ şi preţios pentru tine. Am făcut tot

ceea ce un tată putea să facă, Chloe, cu excepţia scânteii care ţi-a dat viaţă. Hitching… a făcut asta.

Şi câtă diferenţă era, se gândi Chloe, între a şti ceva în adâncul sufletului tău şi a şti dincolo de îndoială că acel lucru era adevărat. O colosală diferenţă. Aerul părea rece şi dur în nările ei. Mâinile şi picioarele păreau străpunse de mii de ace. Şi auzea cumva un ţiuit în urechi. Şi, dintr-odată simţi impulsul de a se ridica în picioare şi de a fugi – şi de a continua să fugă şi să tot fugă. Problema cu fuga este că trebuie să te iei şi pe tine. Ralph spusese asta noaptea trecută. Fugise o dată, de două ori şi nu funcţionase.

Papa nu era tatăl ei deci. Nu avea cum să se mai agaţe de această iluzie. Marchizul de Hitching era tatăl ei. Lady Angela Allandale era… sora ei. Şi auzise că el mai avea şi fii? Fraţii ei vitregi. Aşa cum era şi Graham. Aşa cum era şi Lucy.

Tatăl ei se uita în continuare către flăcări.

— Ai descoperit adevărul după ce te-ai căsătorit cu mama? întrebă ea.

— Nu, înainte. Se întoarse cu faţa către ea, cu chipul obosit. A fost foarte onestă cu mine. Eu eram îndrăgostit de ea de la începutul sezonului, de prima dată când o văzusem. Şi ei îi plăcuse de mine. Dar era ceva fascinant la… el. Era frumos şi avea şarm, rang şi o avere dincolo de imaginaţie – sau cel puţin aşa părea. M-am gândit că am pierdut-o până când, într-o seară la un concert, mi-a zis că el era foarte aproape de ruina financiară şi că trebuia să se însoare cu cineva care să aibă avere. Mi-a spus că se teme să nu fie însărcinată. Când m-am oferit să o iau de soţie fără întârziere, i-am promis că nu vom mai discuta niciodată despre acest secret pe care mi-l încredinţase. Iar ea mi-a promis să mă iubească pentru tot restul vieţii, cu devotament. Amândoi ne-am ţinut promisiunile. Şi am fost mai binecuvântat în căsnicie decât meritam să fiu. Am avut o soţie care m-a iubit şi pe care am iubit-o şi cu care am avut trei copii pe care amândoi i-am adorat. Am sperat întotdeauna că nu o să afli niciodată adevărul. L-am avertizat să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. Dar a

venit anul trecut şi anul acesta din nou, cu toată familia după el. Iar tu te-ai căsătorit cu un nobil şi era inevitabil să nu vă vedeţi, dat fiind cercul social pe care îl frecventaţi. Nu am avut altă opţiune decât să-ţi spun adevărul acum, în cele din urmă. M-am comportat greşit cu tine la Crăciun când m-ai întrebat şi am minţit. M-am temut atât de tare să nu te pierd, dar aproape că te-am pierdut.

… „am avut trei copii pe care amândoi i-am adorat”.

Chloe îşi privi mâinile, pe care le aşezase în poală, cu palmele în jos. Oare *mama* ei o adorase? Sau existenţa lui Chloe fusese ceva iritant pentru ea, o reamintire constantă a ruşinii ei şi a bărbatului care o abandonase pentru o soţie mai bogată şi a bărbatului pe care fusese forţată să-l ia de soţ pentru a evita compromiterea?

Oare mama ei o iubise? Oare îl iubise pe *papa?*

Dar aici nu era vorba de mama ei. Mama ei era moartă. Tatăl ei – *papa* – nu era. Chloe se ridică în picioare şi înaintă spre el. Se opri în faţa lui, îl prinse de mijloc şi îşi îngropă faţa în lavaliera lui, inspirând mirosul atât de familiar.

— Îmi pare rău că am fugit şi că te-am rănit, zise ea.

El o cuprinse în braţe, iar ea se simţi din nou ca atunci când era mică, protejată de tot răul de afară. O amintire reapăru de nicăieri – poate călătoria către trecut pe care o făcuseră la cină retrezise lucruri în ea –, când urca o pantă înclinată, cu pietricele instabile, undeva, până când îngheţase din cauza fricii. *Papa,* care urcase înaintea ei cu Lucy, se întorsese şi o luase de mână, şi toată teama dispăruse. Ştia că urcase prin forţe proprii, dar era conştientă în acelaşi timp că, atât timp cât tatăl ei avea să o susţină, ea urma să fie mereu în siguranţă.

Un minut sau două mai târziu, uşa salonului se deschise, iar tatăl ei o eliberă din îmbrăţişare. Ralph şi Graham veniseră să li se alăture. Amândoi arătau un pic nesiguri.

— Da, spuse Chloe, *papa* mi-a zis.

Graham înaintă în cameră, către ei.

— Tu ai ştiut mereu? îl întrebă ea.

El scutură din cap că nu.

— Nu sigur până astăzi şi deloc până anul trecut. Dar asta nu schimbă nimic, Chloe. Suntem o familie. Dragostea nu trece doar pentru că s-a schimbat un lucru minor. Şi de fapt nu s-a schimbat nimic, nu? Aşa a fost mereu. Doar că astăzi ştim.

„… un lucru minor“.

— Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine, zise Chloe. Uitându-se dincolo de fratele ei, către Ralph.

El ridică din sprâncene.

— Dacă te consolează cu ceva, Chloe, zise el, trecând pe lângă Graham pentru a o prinde de mână şi a o conduce la scaun. Eu ştiam dinainte de a ne căsători. M-am căsătorit cu tine oricum. Pentru că am vrut. Şi pentru că m-am lăsat convins că şi tu vrei. Sper că nu m-am înşelat cu asta, nu?

Ea scutură din cap.

— Pentru că, dacă m-am înşelat, atunci îmi pare rău, dar nu există nimic pe care să-l mai pot face ca să te eliberez. Cred că te-ai procopsit cu mine, vrei, nu vrei, îi zise el.

El întorsese iar situaţia cu susul în jos. Ea era procopsită cu el, nu invers. El o privea intens. Nu zâmbea, dar ochii lui o făceau. Dumnezeule! Cât de blând era!

Ralph? Blând? Afla ceva nou despre el în fiecare zi. Ce lucru încântător era căsătoria!

— Am vrut să mă mărit cu tine, spuse ea, şi nu-mi pare rău.

Şi pentru câteva clipe, ceva se petrecu cu ochii lui. Ceva… intens. Apoi acel ceva dispăru atât de repede, încât ea nu era sigură că fusese acolo. Şi ca multe dintre lucrurile din ultima perioadă, nu avea cuvinte pentru a descrie ceea ce simţise sau văzuse.

— Poate că ar fi înţelept, Worthingham, interveni *papa,* să evitaţi orice evenimente unde se aşteaptă să participe şi Hitching cu familia lui. Chloe trebuie protejată de situaţiile stânjenitoare inutile.

Ralph stătea lângă scaunul ei, privind-o.

— Cred că soţia mea are ceva de spus în această

privinţă, Muirhead, zise el. Iar eu îi respect dorinţele. Chloe?

— N-o să evităm pe nimeni şi nimic, spuse ea, ridicând bărbia. Şi nu am nevoie să fiu *protejată.* Sunt fiica recunoscută a lui Sir Kevin Muirhead şi soţia ducelui de Worthingham.

— Aşa, draga mea, zise Graham.

Ralph doar încuviinţă din cap.

— Graham, spuse ea, poţi te rog să suni din clopoţel? E timpul să bem ceaiul. Ia loc, *papa!* Sunt o gazdă chiar atât de rea încât nici nu te-am invitat să iei loc? Mama m-a învăţat mai bine de-atât.

Graham făcu ceea ce fusese rugat, apoi se aşeză.

— E rândul tău, Ralph, spuse el, să ne distrezi cu amintiri din copilăria ta, din moment ce noi te-am delectat atât de bine în timpul cinei.

— Spre deosebire de tine, Gray, spuse Ralph, luându-şi privirea de la Chloe şi aşezându-se aproape de fratele ei, eu am avut trei surori care mi-au înnebunit existenţa. Îmi construisem un fort mare, adânc în pădurea de la Elmwood, sus în copaci, doar ca să am un loc pentru mine. Era pregătit să fie un avanpost al meu, unde nu era permisă prezenţa femeilor. Nu că ar fi venit vreuna sau cineva, cu excepţia piraţilor imaginari, a bandiţilor şi a dragonilor – dragoni care puteau urca în copaci, bineînţeles. Am fost un copil solitar, dar cu o imaginaţie bogată care m-a ferit să mă simt singur. M-am bucurat mult când mi-am găsit prieteni de vârsta şi de genul meu, când am fost trimis la şcoală.

Chloe privi către soţul ei, apoi către fratele ei, în timp ce ei îşi aminteau câteva incidente amuzante şi teribil de neastâmpărate din zilele lor de şcoală. Nu-l excludea pe *papa,* dar erau concentraţi asupra lor şi asupra unei prietenii care nu se concretizase complet când fuseseră la şcoală. Poate că acum, deşi la mulţi ani distanţă, asta avea să se întâmple.

Ea privi către tatăl ei şi îi zâmbi când privirile li se întâlniră. *Tatăl* ei!

Marchizul de Hitching era tatăl ei.

Stomacul îi era greu şi simţi o uşoară greaţă pe care o alungă voit.

*

Oaspeţii nu zăboviră mult. Munca lui Graham îl făcea să se trezească cu noaptea-n cap, bănuia Ralph. Iar Muirhead părea obosit, chiar dacă zâmbise şi se alăturase cu jumătate de gură la conversaţiile de după cină. Dar sărmanul om tocmai dezvăluise un secret pe care sperase să nu-l spună niciodată, pe care sperase să-l ia cu el în mormânt, şi care riscase să-şi piardă fiica din cauza asta.

Salonul părea tăcut când Ralph şi Chloe rămăseseră singuri. Se aşezară din nou în colţurile opuse ale şemineului. Chloe se întinse după coşul ei de lucru, dar se răzgândi şi rămase cu mâinile încrucişate în poală.

— Când am zis că îţi respect dorinţele, Chloe, am vorbit serios. Vrei să mergi acasă? o întrebă.

Ea ridică ochii.

— La Manville? Singură?

— Aş veni şi eu cu tine, zise el, şi aş rămâne cu tine.

Şi să se ducă naibii toate aşteptările din partea ducelui de Worthingham, aici în oraş.

— Eşti foarte bun cu mine, foarte bun. Dar nu. Nu s-a schimbat mare lucru, nu-i aşa? Tu ai ştiut adevărul. Şi eu, deşi am ales să nu-l văd. Acum nu mai am nicio opţiune. Dar nu o să fug.

Ralph puse o mână peste braţul scaunului şi îşi sprijini bărbia în pumn.

— Niciuna dintre invitaţiile pentru balul nostru n-a fost trimisă încă, zise el. Dacă vrei, îi spun lui Lloyd să…

— Nu, zise ea. O să rămână pe listă.

Oare când realizase că ţinea la ea, se întrebă. Dar bineînţeles că ţinea. Era soţia lui. Avea să o protejeze şi să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii. Se culca cu ea în fiecare seară. Aveau să aibă copii. Bineînţeles că ţinea la ea.

Dar de ce să ascundă adevărul de el însuşi, aşa cum

făcuse şi ea când fugise anul trecut de o problemă cu mult mai spinoasă? *Ţinea* la ea, deşi nu voia să cerceteze ce însemna asta exact. Îl interesa fericirea ei.

Oare cum te simţeai aflând că tatăl tău nu este tatăl tău? Se simţi rău doar gândindu-se la asta. Să descoperi că mama ta te-a conceput cu altcineva. Să ştii că tatăl cu care ai trăit toată viaţa trăise cu povara unei minciuni.

— Presupun că toată situaţia asta este la fel de ciudată şi pentru ei, aşa cum este şi pentru mine, zise ea.

Ralph o urmări cum întinde degetele şi îşi priveşte palmele, apoi cum îşi prinde iar mâinile în poală. Presupunea că vorbea despre Hitching şi familia lui.

— După ce am fugit anul trecut, continuă Chloe, probabil au presupus că n-o să mă mai întorc. Dar, iată-mă, ducesa de Worthingham, care, cu siguranţă, va fi invitată oriunde sunt invitaţi şi ei. Oare ea ştie, crezi?

— Marchiza? Îndrăznesc să spun că bănuieşte.

— Mă refeream la Lady Angela, zise ea, dar, da, este şi marchiza implicată. Am detestat-o pe Lady Angela de anul trecut. Dar nu are nicio vină. Cred că şi ea mă urăşte. Şi cu toate astea, suntem surori.

Se cutremură, deşi focul fusese făcut cât ei se aflaseră la parter, conducându-i pe tatăl ei şi pe Graham.

— Îmi este la fel de soră precum este Lucy. Iar ea are fraţi, nu? Fraţii mei vitregi.

Strânse pumnii în poală. Lăsă capul în jos. Închise ochii. El se întreba dacă avea să leşine sau să vomite.

— Ce ai putea să faci, zise el, este să-l vizitezi pe Hitching. Mâine e sâmbătă. N-o să meargă la parlament.

— *Poftim?*

Ridică privirea uluită, nevenindu-i să creadă. Se făcuse şi mai palidă, dacă asta era posibil.

— Cel puţin nu o să fie toţi ochii lumii bune pe tine, acolo, zise el. Întâlnirea inevitabilă ar putea astfel să aibă loc la momentul şi locul ales de tine. Ai putea să controlezi mai mult situaţia.

— Dar ar fi o nebunie, replică ea, privindu-l ţintă. Să mă duc la uşa lui, acasă, Ralph? Să-i rostesc numele? Să

ajung faţă în faţă cu el? Să-i vorbesc? Să vorbesc deschis? Ar fi o nebunie.

— Aş veni cu tine.

Chloe îşi clătina capul dintr-o parte în alta.

— Nu. O să dau ochii cu ei în public. O să fiu civilizată şi îndrăznesc să spun că şi ei vor face la fel. Şi ei îşi vor dori la fel de mult ca mine să nu iniţieze niciun fel de contact mai apropiat. Dar să mă duc deliberat la el acasă? Nu, Ralph, să nu-mi ceri asta.

— Nu o fac, o asigură el. A fost doar o sugestie. Nu mi-ai zis tu de o predică pe care ţi-a ţinut-o Graham despre cum trebuie să-ţi înfrunţi cele mai rele temeri, cum să treci prin ele şi astfel să le cucereşti? Sau ceva asemănător.

— Dar tu nu vrei să faci asta, zise ea.

El îngheţă.

— Nu vrei să mergi la viconte şi la Lady Harding.

— Asta e cu totul altceva.

— Chiar e? Se ţinea strâns de braţele scaunului. Cum?

— Uită că am făcut o asemenea sugestie. Îşi dorea din tot sufletul să nu fi zis nimic. E o nebunie, iar Graham avea dreptate, la fel şi tu. Nu s-a schimbat nimic. Şi nu este niciun motiv pentru care tu, pe de o parte, şi marchizul de Hitching şi familia lui, pe de altă parte, să nu puteţi coexista civilizat în momentul în care vă aflaţi în acelaşi loc, în acelaşi timp. Lumea bună va face tot felul de speculaţii, oricum. Uită ce-am zis.

Degetele ei se jucară pe marginea scaunului, ca şi cum ar fi cântat la pian. Încă era palidă. Se uita la covorul dintre ei. După un minut sau două de tăcere, în care el se chinui să găsească ceva de spus pentru a le distrage atenţia şi a detensiona situaţia, ea îl privi.

— O să vii cu mine? întrebă ea.

Nu că „ai veni“, ci „o să vii”.

— Da, încuviinţă el.

Ah. Chloe!

Nu mai spuse nimic din nou, revenind cu privirea la covor. Apoi se ridică brusc în picioare şi se apropie repede către el. El se ridică în picioare şi deschise braţele înainte

ca ea să se ciocnească de el. O luă în braţe, iar ea îşi îngropă faţa în zona dintre gâtul lui şi umăr. Braţele lui o înconjurară strâns.

— Câţi fii sunt? întrebă ea, după câteva clipe, cu o voce înfundată.

Ralph avu nevoie de câteva momente pentru a înţelege ce întreba ea. Fiii lui Hitching. Fraţii ei vitregi.

— Doi sau trei. Nu sunt foarte sigur. Cel mai mare este Gilly – vicontele Gilly. E de vârsta mea, cred, sau un pic mai mic.

— Şi doar o fată?

— Cred că da.

Nu le cunoştea familia prea bine. Până anul trecut nu fuseseră în oraş când el se afla aici, iar anul trecut îi evitase. Sau cel puţin o evitase pe Lady Angela Allandale, de teama că cineva ar fi încercat să îi combine.

Chloe se cuibări mai bine în el.

— Sunt aici, zise el.

— Da? O auzi inspirând încet şi apoi suspinând. Nici nu ai idee cât mi-am dorit să am pe cineva care să mă strângă în braţe anul trecut şi apoi la Crăciun. Iartă-mă că m-am agăţat aşa de tine. Am crezut că pot să fiu curajoasă.

— Iartă-mă, spuse el, ridicând o mână pentru a-i prinde ceafa şi a se apropia de urechea ei pentru a-i şopti: … dar eu cred că eşti curajoasă. Intenţionezi să-l vizitezi pe marchizul de Hitching acasă la el, nu?

— Da.

Ea râse încet, deşi el nu credea că era amuzată.

„Nici nu ai idee cât mi-am dorit să am pe cineva care să mă strângă în braţe…“

Îl cuprinse un val de dorinţă în timp ce o ţinea în braţe în tăcere. Chloe îşi trase capul înapoi pentru a-l privi.

— Nu trebuie să te temi, nu o să-mi fac un obicei din a mă sprijini pe tine. Îmi cer iertare că fac asta acum. E chiar o prostie. Ştiam, ştiam. Iar marchizul de Hitching este doar un om. Şi după ziua de mâine o să pot să-l salut veselă oriunde şi o să pot da din cap cu curtoazie atunci când nu vom putea evita să fim în acelaşi loc. N-o să fiu o povară

pentru tine, Ralph. Am promis că n-o să fiu şi o să mă ţin de cuvânt, îi zise ea zâmbind.

Ralph ar fi trebuit să se simtă uşurat. Nu îşi dorea legături emoţionale, până la urmă. Doar că... era deja prea târziu.

— Mi-ai interpretat greşit tăcerea, îi zise el. Sunt soţul tău. Când te simţi singură, când te temi sau când eşti tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Braţele mele sunt aici pentru tine şi puterea mea e a ta ori de câte ori este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine.

Ea îşi muşcă buza de jos. Apoi ochii ei se umplură de căldură şi îl privea cu ceea ce semăna a amuzament.

— O să-ţi aduc aminte de asta, data viitoare când ne certăm.

— Aşa o să facem? Şi tu aşa o să faci?

— Da şi da, răspunse ea.

Ralph îi cuprinse faţa cu palmele şi se întrebă când fuseseră străpunse zidurile din jurul inimii lui. Pentru că asta se întâmplase.

O sărută.

capitolul 20

Era o idee nebunească, se gândise Chloe cu o seară în urmă, când Ralph îi propusese, şi gândea la fel şi acum când Mavis îi terminase de aranjat părul şi îi aşeză boneta cu atenţie pentru a nu deranja prea mult buclele pe care le crease.

De fapt, părea o şi mai mare nebunie în această dimineaţă. O durea stomacul şi nu-i părea rău că nu fusese în stare să mănânce mai mult la micul dejun. Îi trimisese o scrisoare lui Lucy pentru a amâna plimbarea prin parc până a doua zi. Nu-i plăcuse că trebuise să facă asta. Nu-şi văzuse nepoata şi nepotul, copiii lui Lucy, de la Crăciun.

Oare marchizul de Hitching ştiuse de existenţa ei înainte de anul trecut? Întrebarea o bântuise jumătate din noaptea trecută, la fel ca toate întrebările care veniseră

odată cu aceste gânduri. Cu siguranţă, auzise zvonurile de anul trecut. Oare le credea? Oare avea să le creadă când urma să dea ochi în ochi cu el? Dar, cu siguranţă că ştia de această posibilitate, dat fiind că în urmă cu 28 de ani *papa* îl avertizase să plece din Londra şi să nu se mai întoarcă. Oare marchiza ştia? Oare Lady Angela ştia? Oare fraţii ei ştiau? Dar cum puteau să nu ştie?

— Ducele vă duce undeva în această dimineaţă, Excelenţă, nu-i aşa? întrebă Mavis. Undeva frumos?

— În vizită la nişte prieteni.

Chloe îi zâmbi în oglindă, dorindu-şi cu disperare să poată schimba locul cu Mavis. Cât de liniştită şi de lipsită de griji trebuie să fi fost viaţa ei. Ceea ce era un gând prostesc, bineînţeles. Nimeni nu avea o viaţă în totalitare lipsită de probleme. Cum avea oare să găsească puterea de a bate la uşa marchizului de Hitching şi să-i spună că venise pentru a-l vedea? Trebuia să-i spună lui Ralph înainte de a fi prea târziu că nu putea s-o facă.

Dar era ceea ce făcea exact o jumătate de oră mai târziu – sau, mai bine zis, ceea ce Ralph făcea pentru ea. Chloe fusese nevoită să-şi adune toată puterea pentru a nu face un pas înapoi şi a nu se ascunde în spatele lui când uşa de stejar se deschise. Se gândi plină de jind la trăsura din spatele ei.

— Informează-l pe marchizul de Hitching că vreau să vorbesc cu el, dacă este acasă, zise Ralph servitorului care deschise uşa.

Bărbatul îi cercetă pe rând, apoi privi în spate, la trăsura cu însemne ducale, după care se uită rapid la cartea de vizită pe care Ralph i-o înmâna şi se dădu din prag pentru a le face loc, făcând o plecăciune respectuoasă. Îi conduse într-un salon de lângă hol şi îi informă că urma să verifice dacă Excelenţa Sa era acasă.

— Dacă nu este? zise Chloe plină de speranţă de îndată ce uşa se închise încet în urma servitorului, iar ea rămăsese singură cu Ralph. Dacă…

— În mod clar este acasă, zise Ralph, altfel servitorul lui nu ar fi plecat să verifice dacă este acasă.

Ah, logica înaltei societăţi! Fuseseră duşi în salonul pentru vizitatori, realiză Chloe, o încăpere impunătoare, cu tavanul pictat cu scene mitologice, frize aurite, pereţi de culoarea vinului şi tablouri cu peisaje întunecate, încadrate de rame grele şi ornate. Scaune sculptate cu modele complicate erau aranjate în jurul camerei. Sub picioare aveau un covor tot de culoarea vinului, şi draperii de aceeaşi culoare, doar că o nuanţă mai deschisă, atârnau la fiecare fereastră.

Era o cameră menită să-l stânjenească pe invitat, să-l intimideze. Şi cu siguranţă avea acest efect asupra lui Chloe, care se opri nu departe de uşa pe care intrase, ţinând strâns săculeţul. Ralph se apropiase de fereastră şi stătea acolo, uitându-se afară.

Niciunul dintre ei nu vorbi.

Chloe aurea un ţiuit enervant în urechi. Îşi simţea palmele umede, chiar şi în mănuşi. Poate că ar trebui să presupună că marchizul nu era acasă şi să plece fără întârziere. Deschise gura ca să sugereze asta, dar era prea târziu. Uşa salonului se deschise, şi un bărbat intră. Cineva invizibil închise uşa în urma lui.

Era un bărbat de înălţime medie şi solid construit. Era îmbrăcat decent şi cu gust. Avea o faţă plăcură, deşi nu deosebit de frumoasă. Avea părul rărit şi se vedea că albise, deşi se vedea că în tinereţe fusese roşcat. Dacă Chloe se aşteptase la un monstru înfricoşător şi teribil de înalt, pe de o parte, iar pe de altă parte, la un aristocrat auster şi scump la vorbă, se dovedi că se înşelase din ambele puncte de vedere. Nu că ar fi încercat să şi-l imagineze cumva. Cum puteai să ţi-l imaginezi pe tatăl pe care nu l-ai văzut niciodată şi de a cărui existenţă nici n-ai ştiut cu siguranţă până ieri?

Bărbatul îl ignoră pe Ralph care se întorsese de la fereastră, deşi nu se mişcă de lângă ea. El – cel mai probabil marchizul – stătea şi se uita la ea, cu buzele strânse, uşor încruntat, cu braţele prinse la spate. Dacă avea de gând să mimeze ignoranţa, nu începuse bine.

Chloe nu se gândi să rupă tăcerea.

— În ciuda a tot ceea ce auzisem despre tine, zise el, mă aşteptam să semeni un pic cu mama ta. Nu semeni. Nu la prima vedere, cel puţin.

— Îmi doresc să fi semănat cu ea, spuse Chloe. Atunci aş fi trecut prin viaţă fără să aflu niciodată adevărul.

— Nu ai ştiut? întrebă el vădit surprins. Nu ţi s-a spus?

— Nu, până aseară.

— Aseară?

Ridică din sprâncene şi mai mult.

— *Papa* mi-a zis, spuse ea, evidenţiind cuvântul *papa.*

— Dar bârfele de anul trecut te-au făcut să fugi mâncând pământul, zise el.

— Din cauza bârfelor am început să-mi pun întrebări, deşi am refuzat să le cred, iar papa a negat tot.

El încuviinţă din cap încet.

— Mi-a părut rău, spuse el, să aud că mama ta a murit, anul trecut… Chloe, nu?

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de trei ani.

— Ani buni n-am plecat din nordul Angliei, zise el ridicând din umeri, vădit afectat. Nu am auzit. Îmi pare rău. Sper că nu a suferit.

Chloe se simţea ameţită dintr-odată. Se putea ca acest bărbat, acest străin politicos, să fie cu adevărat *tatăl* ei? Nu simţea nicio legătură cu el.

— Tatăl tău, continuă el, când ea nu spuse nimic, mi-a zis foarte clar, când s-a căsătorit cu mama ta, că ar fi considerat o insultă personală dacă aş fi încercat să ofer orice… asistenţă sau sprijin pentru creşterea ta sau dacă aş veni să te văd. I-am respectat dorinţele.

Atunci el ştiuse. Dar nu încercase niciodată să o vadă – pentru că îi respectase dorinţele lui *papa.* Sau poate pentru că nu îi păsa. Nici măcar nu ştiuse până anul trecut că mama ei murise. Sau dacă mai era în viaţă. Oare ştiuse că avea o fată şi nu un băiat?

— Am înţeles că v-aţi căsătorit, zise el, uitându-se repede şi pentru prima dată la Ralph. Mă bucur pentru tine.

Chloe ridică bărbia. Cu ce drept era el fericit pentru ea?

— Nu am venit pentru felicitările tale sau pentru aprobarea ta.

— Nu, zise el, zâmbind trist. Nu cred că pentru asta ai venit.

Simţea că ameţea din nou. Fără acest bărbat, ea nu ar fi avut viaţă. El era *tatăl* ei.

— Am venit pentru că ne învârtim în aceleaşi cercuri sociale şi cu siguranţă ne vom întâlni peste tot la tot felul de evenimente. Fiica ta era la teatru acum două seri când eram şi noi acolo, deşi nu ne-am întâlnit faţă în faţă. Îmi imaginez că a fost conştientă de prezenţa mea la fel cum am fost şi eu de a ei. Ar fi absurd să ne tot evităm unul pe altul pentru restul sezonului şi să ne prefacem că nu e nimic între noi şi să eşuăm de fiecare dată. Este ceva. Sunt fiica ta.

Îşi simţi obrajii înflăcăraţi când rosti aceste cuvinte şi observă că marchizul tresare.

— Da, zise el. Eşti. Ai venit deci să mă confrunţi în privat ca în public să ne tratăm cu uşurinţă şi fără de griji pentru ceva ce toată lumea ştie că este adevărat? S-ar putea să fie un lucru foarte înţelept. Eşti cu mult mai curajoasă decât mine, Chloe. M-aş simţi mândru de tine dacă aş fi avut acest drept.

Ea ridică bărbia din nou. El deschise gura să continue, dar ezită înainte de a face asta.

— Permite-mi să spun câteva cuvinte, începu el. Mama ta nu a fost o femeie de moravuri uşoare, Chloe. Eu o asigurasem de afecţiunea mea şi de intenţiile mele ferme de a o lua de soţie. Chiar crezusem în acea perioadă că aveam să înfrunt toţi factorii care îmi dictau altceva. Poate că aş fi făcut asta, dacă aş fi ştiut atunci că ea era… Adică, dacă aş fi ştiut că urma să vii tu. Deşi poate că nu. Niciunul dintre noi nu este niciodată atât de liber pe cât se crede pentru a-şi urma visurile. Te rog să ştii însă că toată vina pentru ceea ce s-a întâmplat între mama ta şi mine îmi aparţine. N-o să las informaţiile noi pe care tocmai le-ai aflat să-i întineze memoria.

Ea strânse din dinţi şi îl privi intens. Cum îndrăznea

să-i spună cum să îşi amintească de mama ei. Întoarse capul pentru a privi către Ralph.

— Am zis deja ce am venit să-ţi spun, zise ea. Putem să plecăm acum. Îndrăznesc să spun că ne vom vedea din nou... domnule. Şi te poţi aştepta la o invitaţie, aceea de a participa la balul pe care-l vom găzdui în curând, în următoarele săptămâni.

Ralph o privi grav cu ochi care nu mai erau goi, realiză ea. Nu făcu nici o încercare să spună ceva, însă simpla lui prezenţă era suficient să o liniştească.

„Când te simţi singură, când te temi sau când eşti tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Braţele mele sunt aici pentru tine şi puterea mea e a ta ori de câte ori este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine.”

— Soţia şi fiica mea sunt sus, în camera de dimineaţă, zise marchizul de Hitching. Eram cu ele când mi-a fost adusă cartea de vizită a lui Worthingham, iar servitorul m-a informat că ducesa a venit cu el. N-am fost cel mai popular soţ sau tată de anul trecut, trebuie să recunosc. Mă îndoiesc că soţia şi fiica mea s-ar fi întors în acest an dacă nu s-ar fi simţit încrezătoare că după plecarea ta grăbită, de anul trecut, nu aveai să te mai întorci. Vestea despre căsătoria ta nu a ajuns la noi decât după ce am sosit aici, iar fiica mea te-a văzut în loja lui Stanbrook. A fost teribil de tulburată. Ai dreptate însă, Chloe. Dacă o să rămânem cu toţii în oraş fără ca vreunul dintre noi să se simtă obligat să fugă şi să repornească bârfele, ar fi indicat dacă am putea găsi teren comun şi dacă ne-am putem întâlni... civilizat, cel puţin. Aţi putea tu şi Worthingham să mă însoţiţi în camera de dimineaţă?

Chloe îl privi îngrozită. Cum ar fi putut ea să...? Dar faptul că-l văzuse şi discutase cu marchizul – tatăl ei – singuri, doar ei doi, însemna că se confrunta doar cu o parte din sarcina pe care şi-o propusese. Ea sperase că, poate, el îşi va asuma sarcina să-i explice familiei sale.

Din nou, îl privi pe Ralph, care, deşi se încruntase, nu interveni. Era aici să o susţină, asta părea să spună tăcerea

lui, aşa că nu avea de gând să acţioneze în numele ei. Iar, apoi, fără nicio explicaţie, îi zâmbi.

„Poţi s-o faci.”

Deşi de unde putea ea să ştie ce însemna acest zâmbet?

— Prea bine, zise ea, privind înapoi la marchiz.

El îi oferi braţul, dar ea îl refuză şi nici nu se apropie de el. În loc de asta, se întoarse către Ralph, iar el veni repede, cu paşi fermi şi îi petrecu braţul prin al lui. Cu mâna liberă îi acoperi palma şi o bătu uşor.

Marchizul porni înainte pe scările largi.

*

Ralph se autoflagelase toată noaptea. Sugestia lui fusese impulsivă. Şi se putea dovedi şi dezastruoasă. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum avea să reacţioneze Hitching la venirea lor neaşteptată, la uşa lui, în timp ce familia lui era în casă. Şi nu avea nici cea mai mică idee despre cum urma să înfrunte Chloe tot acest chin. Pe jumătate se aştepta şi pe jumătate spera că ea urma să se răzgândească odată cu venirea dimineţii. Dar nu făcuse asta.

Se stăpânea minunat şi se comporta ca atare. Îşi dorise să intervină din momentul în care Hitching intrase în salon, dar nu fusese nevoie. O urmărise cu admiraţie şi mândrie – şi cu un sentiment de nelinişte, realizând că era cu mult mai curajoasă decât avea el să fie vreodată. Fugise în trecut, e adevărat, mai ales anul trecut când aflase de posibilitatea ca Muirhead să nu fie tatăl ei adevărat. Şi ar fi evitat să se întoarcă la Londra în acest an. Dar venise. Şi acum venise aici.

Ralph însă nu se gândise dincolo de această întâlnire cu Hitching. Presupusese că marchizul urma să îşi asume discuţia cu soţia, cu fiica şi cu fiii lui. Şi totuşi, iată-i în drum să le cunoască pe femeile din familie.

Hitching deschise uşa de la capătul scărilor. Trei oameni – nu doi – priviră către prag, şi toţi trei păreau dintr-

odată surprinşi să vadă că marchizul nu era singur. Unul dintre chipuri aparţinea unei doamne mai în vârstă, cu ten rumen şi păr negru, aproape încărunţit. În spatele scaunului ei era un tânăr care avea părul ei negru, dar trăsăturile şi constituţia lui Hitching. Tânăra femeie, care era aşezată pe un fotoliu confortabil, era îmbrăcată la modă într-o rochie de un maro-roşcat, o culoare care îi accentua şi mai mult culoarea vie a părului şi ochii fermecător de verzi.

Nu semăna cu Chloe, până la urmă, se gândi Ralph. Avea faţa mai îngustă, gura mai mică, sprâncenele mai drepte. Nu era atât de frumoasă, deşi, anul trecut, după spusele lui George, fusese numită Incomparabila. Era subiectiv, bineînţeles. Era, cu siguranţă, mai tânără decât soţia lui. Semănau însă destul de mult pentru a da naştere zvonurilor care apăruseră anul trecut.

— Draga mea, zise Hitching, dându-se într-o parte şi adresându-se primei doamne mai întâi, Angela, Gilly, permiteţi-mi să vi-i prezint pe ducele şi ducesa de Worthingham. Soţia mea, fiica mea şi fiul meu cel mare, adăugă el, întorcându-se către oaspeţii lui.

Vicontele Gilly strânse degetele pe monoclul pe care îl avea în mână, deşi nu-l ridică până în dreptul ochilor. Mama lui rămăsese nemişcată. Lady Angela Allandale îşi lăsă capul pe spate şi o privi pe Chloe cu o răceală glacială.

— Bună ziua, doamnă. Ralph se înclină către marchiză, înaintând în cameră, cu o mână ţinând-o ferm de cot pe Chloe. Lady Angela? Gilly? Sper că nu v-am găsit într-un moment nepotrivit. Eu şi soţia mea ne-am gândit însă că ar trebui să ne vedem în privat, cât mai curând, dat fiind că este inevitabil să nu ne vedem în public des.

— Bună ziua, doamnă, zise şi Chloe. Vă asigur că eu nu intenţionez să vă fac rău sau să vă pun într-o situaţie stânjenitoare. Chiar dimpotrivă. Am o familie la care ţin enorm şi nu intenţionez să fac vreo solicitare sau să pretind ceva. Singura mea dorinţă este să ne punem de acord ca atunci când ne vedem în public să fim civilizaţi ca nu mai pornim alte bârfe din nou. Este tot ceea ce-mi doresc.

Ralph nu îi dădu drumul nici o clipă. Nu fură invitaţi să

se aşeze, lucru pentru care era recunoscător.

— Nu o să fiu *niciodată* capabilă să mă întâlnesc cu această femeie în public, mamă, zise Lady Angela, fără a-şi lua ochii de la Chloe. Cum de îşi permite să intre în această casă? De ce le-ai permis servitorilor să o lase înăuntru? Şi cum de i-ai permis lui *papa* să o aducă aici?

Lady Hitching o ignoră pe fiica ei.

— Bună ziua, duce, ducesă, rosti ea pe un ton îngrozitor de civilizat. Sunt foarte sigură că eu voi trata întotdeauna pe orice membru al înaltei societăţi pe care l-aş întâlni în afara casei într-o manieră politicoasă, aşa cum este aşteptat de la o femeie cu clasă. Acelaşi lucru este valabil şi în locuinţa mea când asemenea persoane sunt prezente şi îmi sunt prezentate de soţul meu. Mi-am crescut fiica să facă la fel. Sper să o iertaţi pentru ieşirea total necaracteristică cauzată de apariţia voastră neaşteptată în apartamentul privat din casa noastră. În ceea ce-i priveşte pe fiii mei, cei doi mai tineri, precum şi Gilly, toţi au fost crescuţi şi învăţaţi de tatăl lor să se comporte ca nişte gentlemeni, în toate situaţiile.

Ea era, gândi Ralph, fără să-şi poată stăpâni admiraţia, o femeie formidabilă. Cu siguranţă acesta era un moment îngrozitor pentru ea, dar cumva preluase comanda şi reacţionase cu foarte mare demnitate.

Vicontele Gilly, fără a mai avea o şansă să reacţioneze altfel, după descrierea făcută, înclină ţeapăn din cap şi lăsă monoclul să atârne de panglica lui.

— Poate, draga mea, îi sugeră marchizul soţiei lui, am putea suna după ceai? Poate, oaspeţii noştri…

— Oh, nu. Mulţumim! rosti Chloe grăbită.

— Atunci vă dorim o dimineaţă plăcută, spuse marchiza. Duce? Ducesă?

Marchizul îi conduse înapoi pe scări.

Îi făcu un semn servitorului care îi primise mai devreme, iar bărbatul deschise uşile larg. Marchizul îi însoţi pe scări, până la trăsura care îi aştepta, şi o atinse pe Chloe pentru prima dată. Îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

— A fost bun cu tine, nu-i aşa? întrebă el. Muirhead?

Al tău *papa?*

Ea îl privi până când el îi eliberă mâna şi zâmbi trist.

— Bineînţeles că a fost, zise el. Mi-l aduc aminte de atunci, era un bărbat decent, unul din cei buni. Îmi pare rău că ai moştenit părul meu, Chloe. Ar fi fost mai bine dacă nu ai fi ştiut niciodată adevărul. Ar fi fost bine şi pentru mine, poate. Acum că te-am cunoscut, îmi doresc să te fi cunoscut mai bine. Dar asta nu o să se întâmple, nu? Îţi doresc să-ţi fie bine. Întotdeauna o să doresc să-ţi fie bine.

Ea încuviinţă din cap scurt şi se întoarse către Ralph. El o ajută să urce în trăsură, se întoarse şi îi scutură dintr-un impuls mâna lui Hitching, apoi o urmă înăuntru. Îi luă mâna într-a lui pe măsură ce vizitiul închise uşa şi urcase la locul lui.

— Speram să nu-mi placă de el deloc, deloc, zise ea, pe măsură ce trăsura înainta – nu privise înapoi pe geam, deşi Hitching ridicase mâna şi îi făcuse un semn de rămas-bun.

— Dar nu a fost aşa? întrebă Ralph.

Ea scutură din cap.

— Poate că ar trebui să mă bucur, îi spuse ea. Nu am fost, cred, rezultatul unei… întâlniri sordide.

— Nu, fu de acord Ralph.

Ea nu mai continuă, lucru pentru care el fu recunoscător. O ţinu de mână, dar se mută un pic mai departe de ea şi îşi sprijini umerii de colţul trăsurii. Fusese incredibil de curajoasă şi de demnă. Faptul că urcase la etaj ca să-i cunoască familia, una care cu siguranţă o ura şi o detesta, trebuie să fi fost teribil de dificil, dar se comportase admirabil. Şi făcuse totul ca să se poată întâlni civilizat în societate, fără neplăceri şi ruşine.

O parte din el voia să o ia în braţe. O altă parte îşi dorea să nu fie în această trăsură, să nu meargă acasă împreună, să fie singur. Ea îl zdruncinase până în măduva oaselor. Nu îşi dorise să fie atât de tulburat. Încă nu-şi dorea. Voia ca viaţa lui să fie aşa cum fusese în ultimii şapte ani.

În siguranţă. *Aproape* în siguranţă. Fără zbucium.

Voia cu disperare să fie singur. Seara trecută ea îi spusese lucruri pe care nu şi le putea scoate din minte astăzi. „Dar tu nu vrei să faci asta. Nu vrei să mergi la viconte şi la Lady Harding.”

Şi când el protestase că acea situaţie era diferită, ea spusese: „Cum?“

Diferenţa era că ea nu făcuse nimic ca să-i distrugă viaţa lui Hitching. Diferenţa era că ea nu era responsabilă de moartea vreunui copil de-al lui, darămite singurul copil şi moştenitor. Diferenţa era că ea nu era sufocată de regret, încât să-l invidieze pe măreţul Atlas că avea de cărat doar Pământul în spate. Diferenţa era…

Diferenţa era că ea avea curaj să facă ceva ce îi era aproape imposibil şi să facă toate astea singură. Deşi el mersese cu ea pentru sprijin moral şi pentru suport mai mult fizic, ea nu avusese nevoie de el deloc. Cum reuşise el nu ştia.

Ea îl făcea să se ruşineze. Aproape că nu o plăcea pentru asta. Cu siguranţă era invidios pe ea. Pentru că *exista* o diferenţă. Şi chiar dacă nu exista, de ce era treaba ei să se bage?

„Te mulţumeşti atunci să trăieşti pentru tot restul vieţii în iad?“

Îi spusese asta. Ce o interesa pe ea cum trăia el? Raiul oricum nu era o opţiune pentru el. Şi fu lovit de un val atât de mare de dorinţă, că involuntar o strânse mai tare de mână, îşi lăsă capul pe spetează şi închise ochii.

— Ralph, mulţumesc că ai venit cu mine. Nu aş fi putut să fac toate astea singură – sau mai bine zis, fără să mă încurajezi tu. Dar a fost lucrul corect, nu-i aşa? Mă bucur că l-am întâlnit şi cred că şi el s-a bucurat că m-a cunoscut. Familia lui cu siguranţă n-a fost încântată, dar nu pot să-i condamn. Dar cred că a fost necesar şi cred că şi ei o să gândească la fel după ce o să-şi revină din şocul de a mă fi văzut. Mulţumesc!

El deschise ochii. Chloe îl privea şi arăta altfel, parcă strălucind de fericire. Sau poate de uşurare. Dar… oare această femeie era aceeaşi cu aceea pe care o considerase

neînsemnată, servitoarea neplătită a bunicii, în urmă cu câteva săptămâni, în casa acesteia? Era incredibil de vivace şi de frumoasă.

— Nu te subestima. Tu ai făcut toată treaba, fără vreun ajutor din partea mea.

— Dar ai fost acolo cu mine, zise ea, şi mi-am tot amintit ce mi-ai zis aseară.

El o privi fără să înţeleagă.

— „Braţele mele sunt aici pentru tine”, îi reaminti ea.

El spusese asemenea prostii, conştientiza acum. Îşi dori să nu o fi făcut.

— Ai vorbit serios? îl întrebă ea.

— Bineînţeles, îi răspunde el, sunt soţul tău.

Ochii ei îi căutară pe ai lui, apoi întoarse capul, ascunzându-şi faţa sub borul bonetei. Ralph o privi în tăcere până ajunseră acasă.

El urma să se ducă pentru prânz la clubul White. Abia aştepta să evadeze.

capitolul 21

Următoarele două săptămâni fură în multe feluri fericite pentru Chloe. Cu siguranţă, fuseseră pline cu activităţi. Cu greu trecea vreo seară fără ca ea şi Ralph să nu participe la vreun eveniment – un concert, o cină, o serată, la teatru sau la operă. Evitau balurile care erau un pic cam frivole, luând în considerare moartea bunicului lui Ralph, deşi aveau ei înşişi să găzduiască un bal, în curând, la Stockwood House.

Nimeni nu îndrăznea să se ia de Chloe. Bineînţeles că nimeni nu îndrăznea – era ducesa de Worthingham. Simţise o uşurare totuşi să afle că nu era respinsă din nici o companie sau exclusă de la cele mai strălucitoare evenimente ale sezonului. Mai mult, ea şi Ralph fuseseră obligaţi să refuze mai multe invitaţii decât putuseră accepta.

Prima dată când se întâlniseră cu marchizul de Hitching şi cu familia lui fusese la o serată aglomerată organizată de doamna Chandler. Oaspeţii umpleau salonul şi camera de muzică alăturată, chiar şi încăperea unde erau aranjate răcoritoarele. Marchiza intră în camera de muzică din salon în acelaşi moment în care Chloe venea acolo din camera cu răcoritoare alături de Gwen şi de contesa de Kilbourne. Marchiza fu cea care alesese să se apropie de Chloe, iar volumul conversaţiilor scăzu imediat.

— Ah, Lady Kilbourne, Lady Trentham, ducesă, rosti ea pe un ton deliberat ridicat – sau cel puţin aşa i se păru lui Chloe. Mă bucur să vă văd. E o seară chiar distractivă, nu? Elsie Chandler este femeia pe care ne putem baza întotdeauna să aducă la un loc cei mai buni oaspeţi.

— Lady Hitching, zise contesa, în timp ce Gwen zâmbi. Ce faceţi? Da, aveţi dreptate, şi abia aşteptăm recitalul de pian de mai târziu.

— Bună seara, doamnă, spuse Chloe. Ce situaţie fericită! Am tot sperat de când ne-am întâlnit acum câteva zile că o să ne revedem curând.

— Ah, ducesă, se auzi o voce din spatele marchizei. Marchizul o urmă în cameră. Se apropie, luă mâna lui Chloe şi o sărută. Arătaţi extraordinar în albastru. Doamnelor? Făcu o plecăciune către celelalte două doamne, după ce eliberă mâna lui Chloe şi îi oferi braţul său soţiei. Să căutăm acea limonadă, draga mea?

Şi asta fusese tot, în afară de o plecăciune rece din partea vicontelui Gilly şi o privire îngheţată, urmată de o uşoară înclinare din cap din partea lui Lady Angela Allandale, în timpul recitalului de muzică de mai târziu.

Asta fusese tot, dar Chloe se simţea extrem de recunoscătoare faţă de marchiza de Hitching, mai mult decât putea să spună. Ştia clar că femeia o detesta, dar evident că luase decizia de a sufoca bârfele urmând regulile stricte ale bunelor maniere faţă de cea care era fiica soţului ei, concepută la foarte scurt timp înainte ca ei să se căsătorească. Şi în mod clar, îşi impusese voinţa în faţa fiului mai mare şi în faţa fiicei sale care, dacă nu

puteau fi politicoşi, puteau fi măcar civilizaţi.

Spectatorii fuseseră cu siguranţă fascinaţi de schimbul de amabilităţi dintre ei, dar probabil fuseseră şi frustraţi. Oare întâmplarea fusese suficient încât să le răspundă la întrebarea arzătoare dacă noua ducesă de Worthingham era sau nu fiica naturală a marchizului de Hitching?

Chiar şi la acele evenimente distractive, Chloe nu petrecea prea mult timp cu Ralph. Nu erau considerate bune maniere ca la evenimente soţul şi soţia să se ţină unul după altul, când aveau atâtea persoane cu care să socializeze, dar lui Chloe, uneori, absenţa lui i se părea cam deprimantă. Încercă însă să nu se mai gândească în asta. Căsătoria lor nu era una care să fi încurajat apropierea. Poate că era mai bine până la urmă dacă nu ar fi existat deloc aşa ceva. Dar existase – sau, cel puţin, aşa păruse pe moment. Poate că nu înţelesese ea bine. Chiar şi cuvintele pe care le preţuia cel mai mult din partea lui puteau fi supuse unor interpretări diferite de cele pe care le atribuise iniţial.

„Sunt soţul tău. Când te simţi singură, când te temi sau când eşti tristă, la mine trebuie să vii, Chloe. Braţele mele sunt aici pentru tine şi puterea mea e a ta ori de câte ori este nevoie, atâta cât este. Nu o să fii niciodată o povară pentru mine.”

Încă se simţea copleşită când îşi amintea de asta. Sunase atât de tandru. Sunase aproape ca o declaraţie de dragoste sau, cel puţin, de afecţiune profundă. Dar, poate că ceea ce exprimaseră acele cuvinte, fusese datorie. El era soţul ei. Urma să se îngrijească de nevoile ei, aşa cum ar trebui să facă orice soţ. Nu avea să o considere o povară pentru că îi făcuse jurăminte la biserică.

Nu trebuia să-i pese că el nu ţinea la ea. O susţinea emoţional şi material. O însoţise la casa marchizului de Hitching şi fusese stânca ei. Dar, în trăsură, pe drumul către casă, când nu mai era nevoie să-i dea mai multă încredere în sine, se retrăsese. Simţise asta. Şi fusese mai mult decât simplul fapt că îşi schimbase poziţia, aşezându-

se în colţul trăsurii, cât mai departe posibil de ea.

Nu trebuia să se simtă deprimată din cauza asta.

Îşi petreceau zilele la distanţă, cu excepţia timpului pe care îl petreceau cu domnul Lloyd, trecând prin teancurile de invitaţii aduse în fiecare dimineaţă şi făcând planuri pentru balul lor. Într-o dimineaţă, rămăseseră acasă pentru a scrie invitaţii. Şi mai merseseră împreună într-o după-amiază la bunica lui şi la mătuşa Mary şi petrecuseră vreo două ore pe acolo. Dar acele momente erau excepţia de la regulă.

Chloe nu era neocupată – sau singură. Mergea la cumpărături cu Sarah şi mersese la o petrecere de grădină în Richmond cu Nora şi cu soacra ei. Mergea la bibliotecă cu tatăl ei şi la bazarul de la biserică în care era implicat Graham. Mersese la călărit în Hyde Park cu ducele de Stanbrook şi la plimbare tot acolo cu Gwen şi cu sora ei mai mică. Mersese la Gunter pentru îngheţată, cu Lucy şi copiii ei într-o după-amiază. Mersese cu ei şi în parc.

De fapt, asta făcea şi într-o dimineaţă deosebit de însorită, când se părea că soarele scosese din casă toată lumea bună să se plimbe sau să călărească aproape de Serpentine. Mai mulţi copii se jucau pe lângă apă, incluzându-i şi pe cei doi ai lui Lucy. Jasper Nelson se juca cu bărcuţa de lemn pe care i-o făcuse tatăl lui, trăgând-o de-a lungul malului de sfoara cu care era legată. Se prefăcea că era Lordul Nelson şi se opunea cu ferocitate încercărilor surorii lui Sukie de a-şi aşeza păpuşa la bordul vasului. Nu existau femei pe Victory, îi zisese el tăios. Nu ştia chiar nimic? Şi nu, nici măcar doamna Lord Nelson nu avea voie.

— Lady Nelson! strigă Sukie jignită. Nu există aşa ceva ca doamna Lord Aşa-şi-aşa, nu, mama?

Astfel chemată, Lucy interveni pentru a pune punct disputei şi pentru a o opri pe Sukie din a răsturna barca. Şi pe Jasper din a îneca păpuşa. Chloe rămase pe alee, zâmbind. Câteodată, erau avantaje clare în a nu fi părinte, în special când doica copiilor era răcită şi fusese convinsă să rămână acasă. Îşi sprijinise mânerul umbreluţei de soare

de un umăr şi o învârtea deasupra capului.

Nu avea să fie mamă încă. Nu în următoarele nouă luni, cel puţin. Descoperirea fusese o dezamăgire teribilă, dar… poate luna viitoare.

— Ah! Tropăitul de cai din spatele ei se opri. Vocea pe care o auzise era bărbătească şi părea plictisită. Ducesa delectabilă. Şi sora scandaloasă.

— Nu e nevoie să-mi spui mie, Corny, spuse o altă voce, în timp ce Chloe se întoarse, cu ochii mari. E acolo, în cutia veche a amintirilor mele. Eton. Ora de engleză. Plictiseala supremă. Aliteraţie. Da, asta e. Aliteraţie. Nu m-am gândit la acest cuvânt de ani. Foarte bine, amice. Aspiri să fii poet, nu?

Lord Cornell, frumos şi elegant îmbrăcat de călărie, cocoţat pe calul lui, privea în jos către Chloe. Un al doilea domn, care semăna teribil cu propriul cal, era lângă el.

— Poţi să observi, Cedric, zise lordul Cornell, că, atunci când două doamne sunt suficient de drăguţe şi suficient de hotărâte, pot să fure soţi şi să sfideze scandalul şi chiar decenţa pentru a-şi face loc către vârful societăţii. Deşi un prinţ ar fi fost o partidă mult mai bună decât un duce, îndrăznesc să spun. *Aproape* de vârf atunci. Dar la ce să te aştepţi când te gândeşti la mamă? Şi lumea se întreabă dacă ducesa delectabilă l-a câştigat pe ducele ei în acelaşi mod în cate mama ei a încercat să câştige un marchiz, iar sora pe… scriitorul de piese.

Chloe îl privea uimită, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu realizase că Lucy se îndepărtase de apă şi de copiii ei până când aceasta nu vorbi.

— *Una* dintre ele a fost suficient de norocoasă încât să scape din ghearele unui mojic şi ale unui ticălos. Dar la ce să te aştepţi când acel bărbat nu este un gentleman?

Bărbatul care semăna cu un cal râse.

— Ţi s-a servit cu aceeaşi monedă, Corny, zise el. Îmi aduc aminte această expresie tot de la ora de engleză. De la Bardul însuşi, dacă nu greşesc. Nici nu mi-am dat seama că am fost chiar atât de atent.

Lordul Cornell rânji apreciativ către Lucy, îşi atinse

borul pălăriei cu cravaşa şi o privi pe Chloe din cap până în picioare înainte să-şi continue drumul.

— Ai dreptate, Lucy, zise Chloe. Vocea îi tremura, o putea auzi. Şi genunchii îi erau moi. Este un bădăran şi un ticălos. Şi cu siguranţă nu este un gentleman.

— Aşa a zis şi Freddie chiar înainte să fug cu el, îi spuse Lucy. Dar nu ţi-am putut spune la acea vreme, Chloe. Ai fi vrut să ştii cine mi-a zis. Pe lângă asta, poate nu m-ai fi crezut. Erai teribil de îndrăgostită de el. Se întoarse să se uite către copii. Chloe, continuă ea după câteva momente, ce-a vrut să zică despre mama? Mai sunt oameni care cred în acele zvonuri?

Chloe închise ochii repede şi îşi adună gândurile împrăştiate. Ştia foarte bine la nivel mental că nu trebuia să se enerveze din cauza cuvintelor născute din pură invidie ale fostului ei pretendent. Alta era să-şi convingă emoţiile. Iar acum urma o nouă criză. Sperase că Lucy ştia adevărul. Aşa cum presupuseseră *papa* şi Graham. Dar Lucy avea dreptul să ştie.

— Sunt adevărate, Luce, zise ea şi îi povesti surorii ei despre confesiunea tatălui lor şi despre vizita ei la casa marchizului de Hitching.

Lucy rămăsese cu gura căscată şi cu ochii holbaţi când ea termină.

— Eşti sora mea vitregă, Lucy, la fel cum e şi Lady Angela Allandale. Graham este fratele meu vitreg, la fel cum şi vicontele Gilly şi cei doi fraţi ai lui sunt şi fraţii mei. Nu i-am cunoscut pe ceilalţi doi. Nu cred că sunt la Londra.

Lucy se aruncă în braţele lui Chloe, atrăgând câteva priviri curioase din partea celor din jur.

— Oh, nu! exclamă ea. Sunt toate diferenţele din lume, Chloe. El poate fi tatăl tău, iar copiii lui pot fi fraţii tăi vitregi, dar *papa* este tatăl tău, iar eu şi Gray suntem *sora* ta şi *fratele* tău. Şi să nu-mi ceri să o urăsc pe mama, Chloe. Nu o să pot face asta. Am făcut exact ca ea, doar că mai rău, pentru că Freddie era căsătorit la acea vreme, iar Jasper ar fi fost un bast… Nu ar fi avut tatăl potrivit dacă soţia lui Freddie nu ar fi fost atât de amabilă şi să moară.

Deşi asta sună atât de crud, nu? Îmi pare rău, dar chiar nu-mi pare rău pentru ea. L-a dispreţuit, ştii. Nu l-a înţeles deloc şi nu i-a apreciat talentul. Şi nu l-a iubit.

Copiii se certau iar. Păpuşa stătea aruncată şi uitată pe iarbă în timp ce Sukie încerca să smulgă barca din mâinile fratelui ei, ţipând zgomotos că el refuza să împartă şi cu ea. Lucy se grăbi să medieze situaţia.

Abia mai târziu, când mergeau spre casă, cu copiii alergând în faţa lor, Lucy se referi la incidentul de mai devreme.

— Acel bărbat, zise ea, nu ar trebui să-şi permită să te insulte aşa, Chloe. O să-i spui Excelenţei Sale?

— Nu, asemenea prostii trebuie uitate, Lucy. Nu o să zic nimic.

*

Ea şi Ralph nu-şi spuneau prea multe unul altuia. Oh, nu, asta nu era corect. Vorbeau la cină în fiecare seară şi la micul dejun, atunci când luau masa împreună. Vorbeau unul cu altul pe drumul către şi de la diverse evenimente la care participau împreună. Erau rare momentele de tăcere dintre ei. Dar rareori vorbeau cu adevărat. Nu de când vorbiseră cu marchizul de Hitching, oricum. Iar ochii lui, chiar dacă nu erau goi din nou, erau cu siguranţă impenetrabili. Chloe îşi aminti de prima impresie pe care şi-o făcuse despre acest bărbat, care era pentru ea necunoscut şi imposibil de cunoscut. Redevenise acel om. Dar nu se putea plânge. Era bărbatul cu care se căsătorise, până la urmă, în mod intenţionat. Şi nu era niciodată rece cu ea, sau crud, sau neglijent.

Trebuia să fie fericită cu ceea ce avea. Nu era vina lui că ea îl iubea.

*

Ralph nu putea să se îndepărteze mai mult de zece metri de casă fără să aibă impulsul de a se uita în spate.

Dar orice speranţe avusese, după acea seară la teatru, că vicontele Harding şi soţia lui făcuseră o vizită scurtă în oraş, fuseseră curând distruse. Îi văzu pe geamul trăsurii în acea după-amiază când mersese cu Chloe în vizită la bunica lui. Se plimbau braţ la braţ pe Oxford Street. Nu îl văzuseră.

Îi plăcuse, aşa cum îi plăcuse şi pe părinţii lui Max şi pe ai lui Rowland. Dar aceştia doi îi plăcuseră în mod deosebit, pentru că şi ei îl plăcuseră. Lady Harding obişnuia să râdă la toate glumele lui prosteşti, de parcă toate erau foarte amuzante şi îl înţelesese când se plângea că are trei surori care îl înnebunesc, dar nu are niciun frate cu care să fie tovarăş. Vicontele Harding îi ascultase cu răbdare toate ideile pline de pasiune despre toate subiectele care îi atrăgeau atenţia de copil şi îi spusese de mai multe ori că avea să fie un lider desăvârşit. Îi plăcuseră şi pe Max, şi pe Rowland, bineînţeles. Nu era ca şi cum era el favoritul. Iar, Tom, fiul lor, era în mod clar mândria lor, lumina ochilor lor.

Ralph nu-i spusese nimic lui Chloe despre faptul că îi văzuse.

Nu-i mai spusese nimic semnificativ lui Chloe, de fapt. În săptămânile care urmaseră vizitei lor la Hitching. Vorbeau – nu erau tăceri stânjenitoare sau încordate între ei. Dar vorbeau mai degrabă ca nişte străini politicoşi decât ca orice altceva.

Oh, era adevărat că o ţinuse un pic în braţe în noaptea în care îi spusese că nu era gravidă încă. O asigurase că nu era supărat pe ea.

— Supărat? îi spusese el, îndepărtând-o un pic de el şi încruntându-se la ea. De ce aş fi? E nevoie de doi, să ştii. Credeam că ştii.

Ea zâmbise trist la încercarea lui de a face o glumă.

— Speram să fiu, îi spusese ea.

— Păi, să nu fim prea dezamăgiţi. Acum am o scuză să continui să te vizitez în fiecare noapte.

Intenţionase să sune a glumă, dar în timp ce vorbea, realizase că nu era adevărat. Poate că s-ar fi simţit obligat să păstreze distanţa faţă de ea dacă ar fi lăsat-o însărcinată. Nu voia să păstreze distanţa. Şi nu era vorba

doar despre sex, deşi era o mare parte din asta. Îi plăcea să facă sex cu Chloe. Dar, dincolo de asta, era ideea de a fi în pat cu ea toată noaptea, de a fi aproape de ea chiar dacă nu o atingea, de a-i simţi căldura, de a-i auzi respiraţia, de a-i simţi mirosul săpunului cu care se spăla şi de a-i inspira parfumul. Per total, dormea mai bine de când se căsătorise.

Se simţise însă obligat să nu-i facă vreo vizită în cele cinci zile, cât timp avusese ciclu. Nu-i plăcuse asta deloc. Patul lui i se păruse imens, cât o ţară mică. Îi fusese greu să se încălzească, în ciuda faptului că primăvara se transforma în vară. Se tot trezea şi întindea o mână – sau întindea o mână şi se trezea. Nu era sigur ce provoca ce. Ştia doar că nu dormise bine în acele nopţi şi că se întorsese, spre ruşinea lui, foarte nerăbdător în patul soţiei lui după cele cinci zile.

Dar în acea perioadă se retrăsese şi mai mult în sine. Dacă înainte de a părăsi camera ei voise să-i spună că urma să-i fie dor de ea în următoarele zile, dacă îşi dorise să-i spună că ea însemna mai mult pentru el decât se aşteptase, că era crucială pentru confortul şi binele lui, acum era bucuros că-şi ţinuse gura şi că nu se făcuse de râs.

Nu era demn de Chloe. Ea îi era cu mult superioară. Şi el cu siguranţă nu se aşteptase la asta. O crezuse un şoricel mic, total neinteresantă, când o întâlnise prima dată. Dumnezeule, nici măcar nu o observase în acea seară când el şi bunica lui discutaseră în salon despre nevoia lui de a-şi găsi o soţie cât mai curând. Nu era demn de ea – de fapt, de nimeni.

Câteodată, aproape că o detesta. Şi începuse să se urască şi pe sine, din nou, ceva la care lucrase din greu la Penderris să nu mai facă. Poate că nu încetase nimic niciodată cu excepţia faptului de a simţi ceva. De când se căsătorise era tentat să simtă. Chiar cedase acestei nevoi o dată sau de două ori. Dar dacă îşi permitea să simtă însemna să permită durerilor de nedescris să se întoarcă în viaţa lui, iar asta era distructiv.

Câteodată îşi dorea să se fi căsătorit cu una dintre

acele tinere din saloanele de bal din Londra. Iar câteodată gândul de a nu o avea pe Chloe în viaţa lui îl făcea aproape să izbucnească în lacrimi înainte să conştientizeze că nu trebuia să facă asta şi că trebuia să se forţeze să se gândească la altceva.

Se menţinea ocupat. O escorta pe Chloe la cele mai bune evenimente sociale în fiecare seară. O prezenta lumii bune în calitate de ducesă, acesta fiind unul dintre motivele pentru care rămăseseră în Londra. Se ţinea de activităţile obişnuite în timpul zilei şi îi ajuta pe soţia lui şi pe Lloyd cu pregătirile pentru bal, care deja devenise un subiect de discuţie în societate şi despre care se aştepta să fie cel mai mare eveniment al sezonului. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Imogen, Lady Barclay, singura femeie din cercul lor de Supravieţuitori, după ce ea îi scrisese din Cornwall să-l felicite pentru căsătoria lui şi pentru noul titlu şi pentru a-i transmite condoleanţe pentru moartea bunicului. Îi mai scrisese o scrisoare lui Ben – Sir Benedict Harper – care îi scrisese câteva rânduri tocmai din Ţara Galilor pe aceeaşi temă. Îi scria scrisorile obişnuite, de două ori pe săptămână, bunicii lui materne. Îi făcuse câteva vizite şi mamei lui.

Mersese cu George la unul dintre evenimentele formale de la curte şi acceptase condoleanţele şi felicitările Maiestăţii Sale.

— Înţeleg, Worthingham, îi spusese regele, că urmează un bal de celebrare la Stockwood House într-o săptămână-două.

— Da, aşa este, confirmase Ralph.

Doamne, Dumnezeule, oare ştia toată lumea, deşi invitaţiile nu fuseseră trimise încă?

— Cred că voi onora evenimentul cu prezenţa mea, îl informase regele. Asta cu condiţia ca nici tu, nici ducesa să nu fiţi dintre acei oameni moderni care sunt înnebuniţi să ţină ferestrele deschise, în ideea că aerul nopţii e bun pentru sănătate.

Ridicase din sprâncene, aşteptând un răspuns. Evenimentele organizate de rege erau celebre pentru

doamnele care leşinau şi camerele închise, înăbuşitoare.

— Toate ferestrele vor rămâne bine închise, Maiestate, îl asigurase Ralph pe muntele de om din faţa lui.

— Şi, uite-aşa, îi spuse el lui George, la scurt timp după aceea, în trăsură care îi ducea acasă, o să murim de cald în seara balului, sub presupunerea improbabilă că prinţul George are de gând să-şi arate faţa la bal pentru măcar cinci minute.

— Nu mai e prinţ, îi reaminti George. Regele – George al IV-lea. Şi da, aşa o să facem, Ralph. Dar dacă vine, măcar pentru cinci minute, ştii prea bine că într-adevăr se va considera că ai avut evenimentul sezonului. Asta o s-o mulţumească pe soţia ta.

Ralph râse.

— O să fie îngrozită când o să-i zic, spuse el. Nu, n-o să fie. O să se comporte cu demnitate chiar dacă o să simtă că îi fuge pământul de sub picioare.

George întoarse capul ca să-i zâmbească.

— Ai făcut o alegere bună, Ralph. Nu cred că eşti încă complet conştient de asta, dar a fost o alegere bună.

Erau în drum către casa lui Hugo pentru prânz, o întâlnire doar între bărbaţi. Lady Trentham ieşise cu nişte membri ai familiei şi o luase şi pe sora mai mică a lui Hugo cu ea.

— Măi, măi, voi doi arătaţi suficient de bine încât să opriţi inimile câtorva femei, le zise Hugo, uitându-se la ţinutele lor de gală când sosiră. Haideţi să-i povestiţi tot acestui biet om din popor.

Hugo era un om din popor sau fusese. Tatăl lui fusese un negustor foarte bogat, care provenea din clasa de mijloc. Hugo îşi primise titlul după ce condusese un atac sângeros, dar de succes în Spania.

George fusese nevoit să plece după ce mâncaseră. O întrebase pe Chloe mai devreme, când venise să-l ia pe Ralph la curte, dacă ea i-ar face onoarea de a-l însoţi la o plimbare în parc, mai târziu în acea după-amiază.

— Dacă îl cunosc pe soţul tău, ducesă, îi spusese el, şi cred că-l ştiu bine, o să-ţi răspundă la toate întrebările

monosilabic. Eu, pe de altă parte, o să-ţi spun totul.

— Atunci o să fiu mai mult decât încântară să fiu văzută cu tine în parc, chiar şi fără acest stimulent, îi răspunsese ea râzând. Totul?

— Până în cele mai mici detalii, îi spusese George, făcându-i cu ochiul.

Ralph nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe George făcând cu ochiul.

După ce ei plecaseră, Hugo şi Ralph se aşezaseră la masă cu o cană mare de cafea între ei, Ralph refuzând orice altceva mai puternic.

— Ei bine, băiete, zise Hugo.

Ralph turnă în ceşti şi puse nişte frişcă în a lui. Acele cuvinte nu fuseseră fără de importanţă. Hugo avea obiceiul de a indica întotdeauna când era gata să înceapă o conversaţie serioasă. Mare şi morocănos cum era, întotdeauna fusese un ascultător deosebit de sensibil, deşi, uneori, el fusese cel care simţise nevoia de a vorbi. Asta le făcea grupul atât de unit. Cu toţii îşi luau seva din el. Şi cu toţii contribuiau cumva, în egală măsură.

Un alt lucru important legat de Hugo era că nu era intimidat de tăceri. Niciodată nu se grăbea să le umple când ştia că tovarăşul lui avea nevoie de timp.

— Tu simţi că Lady Trentham îţi este superioară, Hugo?

Hugo îşi strânse buzele şi se gândi.

— Bunicul meu era un om care se enerva des, zise el, şi care lua masa cu cuţitul şi cu coatele pe masă. Avea un accent de Yorkshire atât de puternic, de putea să-l taie cu cuţitul. Accentul tatălui meu era un pic mai uşor. Ei şi-au făcut banii prin muncă grea, prin trudă, dacă vrei. Gwen are sânge albastru până la ultima picătură. Nu găseşti în familia ei un membru care să nu fie nobil. Şi majoritatea au titluri moştenite de generaţii. Îmi este Gwen superioară? Nu, nu-mi este. Nici eu nu-i sunt. Nu e urcată pe un piedestal, cu stele înconjurându-i capul, ca o tiară, în timp ce eu scurm aici, pe pământ, adorând-o şi iubind-o. Iar eu nu sunt acolo, în calitate de mare erou militar, în timp ce ea flutură din

gene pentru a mă fascina. Nu ar funcţiona aşa, Ralph. Suntem egali. Suntem împreună. Suntem unul. Aşa-i că sună pompos, nu? Dar tu ai întrebat.

Ralph se pierdu cu privirea în ceaşca de cafea din mână.

— Tu crezi că ducesa îţi e superioară? îl întrebă Hugo.

Ralph îl privi şi apoi aşeză jos ceaşca.

— În acea seară, când eram la teatru cu George, zise el, vicontele Harding şi soţia lui erau acolo.

— Harding? întrebă Hugo, neştiind în mod clar despre cine vorbea.

— Fiul lor a fost cu mine în Peninsulă, îi explică Ralph. Tom.

— Aha, înţelese Hugo. Ştia despre Tom, Max şi Rowland. Te-au văzut?

— Mi-am ferit privirea când ei s-au uitat spre mine. Dar da, cred că da.

— Ah, băiete, oftă Hugo. Nu o să-ţi spun că trebuia să te duci să-i vezi de mult timp sau să le fi scris cel puţin. Nu o să-ţi spun că nu eşti responsabil pentru moartea fiului lor, aşa cum crezi. Nu o să-ţi sugerez că poate nu te urăsc aşa cum crezi tu că o fac. Nu o să-ţi spun nimic. Am fost unde ai fost tu, am trecut prin asta, chiar dacă situaţia mea a fost diferită de a ta. Câteodată mă mai trezesc în acel loc, în abisul întunecat. Ştiu că nu se poate trece uşor peste asta şi că nu ai cum pur şi simplu să-ţi doreşti să dispară şi chiar să se întâmple. Majoritatea oamenilor nu ar înţelege. Dar eu, da. Care este legătura dintre familia Harding şi ideea că ducesa îţi este superioară?

Ralph împinse cana şi farfurioara, lăsând cafeaua neatinsă.

— Am mers să-l confrunte pe Hitching, zise el, în dimineaţa următoare serii în care Muirhead a mărturisit adevărul despre naşterea ei. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Dar ce altceva putea să facă, dat fiind că era inevitabil să se întâlnească peste tot în următorii ani? Am mers cu ea, Hugo. Era îngrozită. A urcat cu Hitching la etaj, să-i cunoască soţia, fiica şi fiul. Nu au primit-o cu căldură.

Pot doar să-mi imaginez cum s-a simţit Chloe. Dumnezeule, Hugo, Hitching este *tatăl* ei. Dar a reuşit. Am crezut că o să aibă nevoie de susţinerea mea un pic, dar nu a fost cazul. A făcut totul de una singură. Nu sunt demn nici să-i pup poalele rochiei. Asta sună teatral, dar chiar nu sunt.

— Pentru că nu ai găsit curajul de a-i vizita pe Harding şi pe soţia lui? întrebă Hugo.

— Aş face mai mult rău decât bine dacă aş face-o, zise Ralph.

— Cui, băiete? întrebă încet Hugo.

Ralph închise ochii şi strânse din pumn pe masă.

capitolul 22

— Ai planuri pentru după-amiaza asta? întrebă Ralph.

Luau prânzul împreună, acasă. Ceea ce nu era o obişnuinţă. De obicei, el era plecat de la mijlocul dimineţii până după-amiaza târziu.

— Sarah m-a invitat la ceai, răspunse Chloe. Bunica ta şi mătuşa Mary vin şi ele. Şi Lucy. Iar Gwen o să fie acolo cu verişoara ei, vicontesa Ravensberg, care tocmai s-a întors în oraş cu soţul ei. Ea este soţia abandonată, Ralph, cea pe care contele de Kilbourne era să o ia de nevastă când contesa a ajuns la biserică pentru a opri ceremonia. Abia aştept să o cunosc. Oh, şi contesa însăşi o să fie acolo cu ele.

— Ah, făcu el.

Chloe îl privi cu mai multă atenţie, cu cuţitul şi furculiţa în aer, deasupra farfuriei. Se aşteptase la altă reacţie din partea lui,

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nimic. O privi cu sprâncenele ridicate către ea – şi cu ochii goi. Nimic. Sper să te distrezi.

— Ce ai fi vrut să fac în această după-amiază? întrebă ea din nou.

— Nimic, răspunse el încruntat.

— Ce o să faci tu?

El aşează cuţitul şi furculiţa peste farfurie, cu zgomot.

— Câteodată, poţi să fii cea mai cicălitoare femeie!

Chloe tresări, dar nu-şi luă privirea de la el.

— Îmi cer scuze. Se îmbujorase uşor. Chiar îmi cer scuze, Chloe. Am reacţionat exagerat. O să fac şi eu o vizită în după-amiaza asta.

Ea nu întrebă. Aşteptă.

— Vicontele Harding şi soţia lui urmează să închirieze o casă pe Curzon Street, îi explică el când ea nu zise nimic. M-am gândit să mă duc la ei. Aparent, sunt acasă în majoritatea după-amiezilor. Astăzi s-ar putea să fie o excepţie, însă.

Nu reuşea deloc să sune ca şi cum nu era nimic deosebit. Chloe nu uitase cine erau vicontele şi soţia lui.

— Voiai să vin cu tine? îl întrebă.

— Nu, nu e nevoie. Ai alte planuri. Poţi să-mi povesteşti diseară dacă ţi-a fost satisfăcută curiozitatea legată de vicontesa Ravensberg.

Apoi ridică furculiţa şi cuţitul de parcă intenţiona să se apuce din nou de mâncat, după care doar se încruntă la mâncarea lui.

— O să vin cu tine, spuse ea. O să-i scriu un bilet lui Sarah şi o să-mi cer scuze.

— Nu e nevoie, zise el din nou.

— Ba este, insistă ea. O să vin! Tu ai venit cu mine.

— Ţi-am zis vreodată, spuse el, cu ochii impenetrabili, că uneori poţi fi cea mai cicălitoare femeie?

— Da, o dată sau de două ori. Dar o să vin oricum.

Apoi îşi muşcă uşor buza de jos. Înainte ca el să-şi întoarcă repede capul şi să se ridice brusc în picioare, Chloe putea să jure că îi văzuse ochii în lacrimi.

*

Ralph se întrebă în treacăt dacă aşa se simţise Chloe când fuseseră în faţa casei lui Hitching, aşteptând ca uşa să se deschidă. Şi se întrebă dacă acesta era cel mai egoist

lucru pe care îl făcuse. Oare încerca să se simtă mai bine pe seama unor oameni care îşi doreau să-l vadă îngropat în cel mai adânc punct al oceanelor lumii şi trimis în cercul cel mai întunecat din iad?

Oare *el* avea să se simtă mai bine? Sau de zece ori mai rău? Oare se putea simţi mai rău? Sau oare era doar un sentiment pe care îl simţea? Îl înăbuşise în urmă cu patru ani, ca tehnică de supravieţuire. Dacă nu simţea, nu mai avea ce să-l aducă înapoi în pragul sinuciderii. Îşi permisese să se ataşeze de cei şase prieteni ai lui şi să-şi iubească familia, era adevărat, cu condiţia să păstreze o oarecare distanţă emoţională faţă de ei. Şi îşi permisese în ultima lună să se ataşeze de soţia lui. Păruse ceva normal şi corect. Încercase însă să o ţină departe de inima lui ca să poată supravieţui. Încercase…

Uşa se deschise şi un tânăr slab, cu o uniformă de lacheu care nu i se potrivea, privi către ei.

— Ducele şi ducesa Worthingham doresc să vadă dacă vicontele şi vicontesa Harding sunt acasă, zise Ralph, înmânându-i bărbatului cartea sa de vizită.

— Oh, sunt acasă, Excelenţele Voastre, zise servitorul, încă aşezat în pragul uşii. Dar o să merg să întreb. Nu ştiu dacă sunt acasă sau nu, dar o să merg să aflu pentru domniile voastre.

— Eşti nou în slujba asta? întrebă Ralph,

— Tocmai am fost promovat ieri de la bucătărie, zise tânărul. Jerry a fost dat afară pentru că a fost prins furând, l-au prins cu o lingură de argint în şosetă, iar domnul Broom a zis că aş avea o şansă înainte să caute pe altcineva, Înălţime, şi…

— Excelenţă este termenul pe care-l cauţi, zise Ralph. Eu sunt duce. Şi cred că trebuie să ne pofteşti în interior şi poate să-i oferi un scaun ducesei cât timp fugi să vezi dacă stăpânul şi stăpâna sunt acasă şi dacă ne pot primi.

— Aveţi dreptate, dom’le, zise servitorul şi se dădu la o parte. Pot să zic că-i cam friguleţ acolo. Intraţi!

— Mulţumim, zise Chloe, zâmbindu-i, în timp ce el trase un scaun aproape de uşă ca ea să se aşeze.

Şi felicitări pentru promovare. Învеţi repede ce presupune noua poziţie.

— Da, Excelenţă. Mulţumesc, doamnă, zise el şi porni grăbit spre scări, fluturând cartea de vizită a lui Ralph în faţa lui, ca pe un evantai.

Ralph schimbă priviri cu Chloe şi îşi prinse mâinile la spate.

— Asta a fost distractiv, zise el.

În mod ciudat, chiar aşa fusese, doar că acum simţea că îi este greaţă. Nu fuseseră lăsaţi să aştepte mult. Nu mai era servitorul slab care venise să-i anunţe, coborând scările, ci era Harding însuşi, cu soţia la braţ.

— Worthingham, spuse Harding întinzându-i mâna. *Ralph.* Dumnezeule, ai venit tu la noi, când ar fi trebuit să venim noi la tine. Deci ne-ai văzut la teatru atunci. Ar fi trebuit să te fi vizitat atunci în loja ta, în timpul pauzei. Sau ar fi trebuit să venim în vizită la Stanbrook House în dimineaţa următoare. În loc de asta, ai venit tu la noi, spuse el, scuturându-i mâna lui Ralph de parcă voia să i-o scoată din umăr.

Apoi se dădu la o parte, în timp ce soţia lui îi cuprinse mâinile lui Ralph într-ale ei, ducându-le uşor la piept.

— Ralph, zise ea, cu ochii în lacrimi. Ralph Stockwood. Oh, dragul meu băiat! Te-am neglijat teribil când ai fost adus acasă în Anglia şi de atunci ne-a fost ruşine să te căutăm sau să-ţi scriem. Cum se întâmplă lucrurile astea? Iar acum ai venit tu la noi. Şi ai adus-o şi pe soţia ta cu tine?

— Da, zise el şi se dădu înapoi, un pic uluit. Chloe, ducesa de Worthingham. Vicontele şi vicontesa Harding, Chloe.

— Chloe, rosti vicontesa radioasă. Ce nume frumos! Şi ce doamnă frumoasă! Şi tu ai devenit un bărbat frumos, Ralph, aşa cum ştiam că o să fii. Dar, oh, sărmana ta faţă. A fost tăiat atunci când…?

— Da, zise el.

— Mă bucur aşa mult că ai venit, îi spuse vicontesa. Deşi ne-ai făcut să ne simţim ruşinaţi. Ne-am simţit vinovaţi

în fiecare zi şi tot am zis că trebuie să-ţi facem o vizită. Nu mai e atât de uşor după ce a trecut mult timp. Credeam că eşti dezamăgit de noi, chiar supărat. Ne-am gândit că poate ai crezut că nu ne pasă. Dar acum ai venit la noi. Oh, haide sus în salon! Nu ştiu de ce te ţinem aici, nu? Ducesă, haide! Pot să-ţi spun Chloe? Ralph e precum un fiu pentru noi, să ştii.

Apoi o cuprinse de braţ pe Chloe şi o conduse în direcţia scărilor. Harding făcu semn cu o mână ca Ralph să-i urmeze.

— Cum mai eşti, Ralph, băiete? întrebă el. Am auzit că te-ai luptat cu moartea mult timp şi că apoi ai fost trimis undeva în Cornwall, unde ai stat trei ani. Ne-am temut că nu o să-ţi mai revii vreodată. Dar apoi fata lui Courtney te-a văzut la Londra şi a zis că păreai bine în afara unei cicatrici urâte. Cum eşti?

Ralph nu apucă să răspundă. Ajunseră în salon, iar Lady Harding îi invită să se aşeze. Ralph nu se aşează. Când nu se aşează, toţi se întoarseră să se uite la el. Pentru un moment se instală liniştea.

— Voi nu mă… urâţi? întrebă el în final, uitându-se de la un chip radios la celălalt.

— Să te *urâm*, Ralph?

Lady Harding părea uimită.

— Pentru că tu ai trăit, şi Thomas a murit? Zâmbetul lui Harding păli. Şi Max, şi Rowland la fel? Dar nu i-ai ucis tu, Ralph. Francezii i-au ucis.

— Ai crezut că n-am suportat faptul că tu ai trăit, iar fiul nostru a murit? întrebă Lady Harding cu lacrimi în ochi. Oh, Ralph, băiatul meu drag, asta ai crezut tu în toţi aceşti ani, pentru că nu am venit să te vedem? Nu am venit la început pentru că am fost înnebuniţi de durere, iar tu nu ai avut voie să primeşti vizitatori. Apoi te-ai dus în Cornwall şi nu am ştiut exact unde. Am fi putut afla, presupun. Ar fi trebuit să aflăm. Ar fi trebuit să-ţi scriem, cel puţin. Dar ce era de zis? Şi a trecut mult timp, şi apoi ne-am simţit stânjeniţi şi vinovaţi. Ar fi trebuit să facem asta mai devreme. Ai fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui

Thomas. Ai fost un oaspete constant în casa noastră şi te-am iubit. Ne-a fost ruşine că te-am neglijat. Întotdeauna voiam să-ţi scriem, dar nu mai ajungeam să o facem. Şi apoi te-am văzut acum câteva săptămâni şi tot n-am avut curajul să-ţi vorbim. Cât de îngrozitori trebuie să ne consideri!

— Dar Tom nu ar fi fost în Peninsulă dacă n-aş fi fost eu, spuse Ralph. Eu i-am convins pe toţi trei. Voi n-aţi vrut ca Tom să meargă. Părinţii lui Max şi ai lui Rowland n-au vrut ca ei să meargă. Au venit pentru că eu i-am convins.

— Stai jos, Ralph! Harding aşteptă până când el luă loc pe scaunul indicat de vicontesă. Harding rămăsese în picioare. Ne-am crescut băiatul să fie independent, să gândească pentru el. Am fost bucuroşi că şi-a făcut prieteni la şcoală. Voi toţi eraţi băieţi buni, tu, Max şi Rowland. Şi mai erau câţiva. Tu erai liderul, bineînţeles. Asta era clar. Dar nu ne-a deranjat. Aveai un suflet bun şi capul pe umeri, şi nimeni nu te-a urmat orbeşte. Dacă nu erau de acord cu tine, spuneau. Dacă tu nu erai de acord cu ei, spuneai. Am fost zdruncinaţi când Thomas ne-a rugat să-i cumpărăm un post când a terminat şcoala. Ne-am certat cu el o vreme, iar eu am fost hotărât să refuz. Dar el era deja un tânăr, nu mai era un băieţel. Am *vorbit* cu el ca de la bărbat la bărbat – l-am dus la pescuit o zi întreagă şi am discutat. Şi m-a convins că nu avea să fie fericit dacă nu îşi făcea datoria şi nu pleca să lupte. Am ştiut că tu i-ai plantat ideea în minte, dar am ştiut atunci când am cedat că el mergea ca să se ţină de valorile şi de convingerile lui, nu ale tale. El ar fi plecat chiar dacă tu te-ai fi răzgândit.

— Eu ţi-am scris să te implor să-l convingi să nu meargă, Ralph, interveni Lady Harding. Nu ar fi trebuit să fac asta. Nu erai tu responsabil pentru ceea ce făcea sau nu băiatul nostru. L-am lăsat pe Thomas să plece – amândoi. L-am trimis la război cu binecuvântarea noastră. Suntem mândri de el. Şi am fost şi suntem teribil de îndureraţi pentru tine. Nu pentru că ai supravieţuit. Am fost foarte fericiţi amândoi că măcar tu ai scăpat, măcar unul din voi a scăpat. Dar cel mai mult ne-a părut rău pentru ceea ce a

însemnat în viaţa ta să-i vezi pe cei mai buni prieteni ai tăi ucişi în faţa ochilor, la o vârstă aşa de fragedă. Cred că de asta nu am reuşit să-ţi scriem. Nu am crezut să ai nevoie de această reamintire. Deşi a fost o prostie. Oricum, nu ai putut să uiţi, nu? Dar te-ai gândit să te-am urât pentru asta, nu? Că te-am învinuit? Oh, săracul meu băiat!

Ralph o privi pe ea, apoi pe Harding.

— Cred, băiete, zise Harding cu tristeţe, că ar trebui să punem vina acolo unde îi este locul. A venit timpul pentru asta. Eu m-am învinuit pentru că i-am permis lui Thomas să ia acel post, iar tu te-ai învinuit că i-ai băgat ideea în cap. Războiul l-a ucis însă. Nu trebuie să-i învinuim nici măcar pe francezi. Ei încercau să vă ucidă, aşa cum şi voi încercaţi să-i ucideţi. Erau şi ei băieţi obişnuiţi ca voi, ca tine, ca Thomas, Max şi Rowland. Războiul este de vină sau, mai bine zis, condiţia umană care ne-a făcut să credem că este necesar să ne luptăm până la moarte pentru a ne rezolva conflictele.

— Sunteţi extraordinar de buni, zise Ralph. Sir Marvin Courtney şi Lord şi Lady Janes s-ar putea să vadă lucrurile diferit însă…

— Oh, nu, spuse Lady Harding. Moartea fiilor noştri ne-a apropiat. Şi cu toţii gândim la fel despre tine. Lord Janes a venit să te vadă când ai fost adus acasă, dar nu a fost primit. Nu aveai voie să primeşti vizitatori. Şi nici mama sau tatăl tău, care erau înnebuniţi din cauza stării tale, îndrăznesc să spun. El nu s-a mai întors. Lady Courtney i-a scris o scrisoare mamei tale, dar n-a primit niciun răspuns. Mama ta, presupun, a fost prea preocupată să aibă grijă de tine şi nu a stat să citească scrisorile sau să răspundă la ele.

Căută o batistă, iar Harding i-o oferi pe a lui.

— Lady Courtney a murit câţiva ani mai târziu, continuă ea după ce se şterse la ochi. Cred că i-a fost frântă inima, deşi mai avea o fată, şi ce tânără frumoasă şi bună era. Dar nu am auzit-o niciodată pe Lady Courtney să spună ceva urât de tine, Ralph. Sau de altcineva. Din contră. Ne-am simţit teribil de trişti pentru tine. Îţi pierduseşi cei mai

buni prieteni deodată şi ni se părea foarte posibil că i-ai văzut… murind. Aşa e?

— Da, răspunse el. Doamnă, erau veseli şi curajoşi. Au fost…

— Da, zise Harding. L-am cunoscut cu adevărat pe fiul nostru.

— Chloe, spuse Lady Harding ridicându-se să tragă de sfoara clopoţelului, nu ai zis nimic. Nu ai avut şansa să spui ceva. Te-am făcut să te simţi deprimată cu toate aceste poveşti. Ni s-a spus că numele tău înainte să te căsătoreşti cu Ralph a fost Muirhead. Thomas a avut un prieten tânăr şi onest la şcoală cu acest nume. Este cumva rudă cu tine?

— Graham, zise Chloe. E fratele meu.

— Ah! făcu Lady Harding. Era un băiat uşor de plăcut. Băiatul nostru a fost tare norocos cu prietenii pe care i-a avut. S-a bucurat de anii de şcoală. E cu adevărat liniştitor să ne gândim la asta. Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

În mod incredibil, îşi petrecură următoarea jumătate de oră bând ceai şi mâncând prăjituri şi vorbind despre o varietate de subiecte. Vicontele Harding le povesti despre fratele lui geamăn cu care a avut întotdeauna de o relaţie deosebit de strânsă. Fratele său se căsătorise târziu şi avea o familie care tot creştea, trei băieţi şi două fete. Era foarte clar pentru Ralph că atât Harding, cât şi soţia lui îşi adorau nepoţii şi că îi vedeau des. Băiatul cel mare, bineînţeles, era moştenitorul lui Harding după fratele său. Nepoţii şi nepoatele nu aveau niciodată să-l înlocuiască pe fiul lor, dar era clar că erau o mare consolare. Lady Harding îi spusese lui Chloe că domnişoara Courtney, sora cea mai mică a prietenului lui Ralph, Max, tocmai se căsătorise cu un preot din nordul Angliei.

— Am fost la nuntă, zise ea, şi a fost atât de frumos! Mireasa era radioasă. Ceea ce e de înţeles. Soţul ei este un tânăr cu o condiţie bună şi cred că cel mai frumos preot pe care l-am văzut vreodată. Nu cred că preoţii au voie să arate atât de bine. A fost clar o pereche formată din dragoste – ceea ce este minunat, nu-i aşa, Chloe?

— Aşa este, doamnă, zise Chloe şi zâmbi.

— Nu trebuie să pierdem legătura, zise Harding, când Ralph se ridică în picioare câteva momente mai târziu. Acum că ne-am văzut după mult timp şi că am scăpat de sentimentele stânjenitoare dintre noi trebuie să păstrăm legătura.

— O să vă trimitem o invitaţie la balul nostru de la Stockwood House, zise Chloe. Vă rugăm să veniţi. Graham o să fie acolo. O să fie încântat să vă vadă.

Cinci minute mai târziu mergeau spre casă, braţ la braţ. Ralph renunţase la trăsură când Chloe îl asigurase că i-ar prinde bine o gură de aer proaspăt. Mersese în linişte pentru câteva minute.

— Îmi place de ei, zise Chloe în cele din urmă.

— Ce? Se opri ca să arunce o monedă unui tânăr măturător care îndepărtase câteva resturi de la cai din drumul lor. Oh, da. Sunt foarte plăcuţi. Întotdeauna au fost.

— Sper să vină la balul nostru.

— Mmm.

Nu mai vorbiră până nu ajunseră acasă. Ralph părea incapabil să iasă din starea de uluire care îl cuprinsese.

— Chloe, zise el, când ea puse piciorul pe scara de jos, pregătindu-se să urce. Ea se întoarse şi-l privi. Mulţumesc că ţi-ai schimbat planurile şi ai venit cu mine.

Ea îi zâmbi.

— A fost plăcerea mea.

— Nu aş fi putut să fac faţă fără tine.

Ea zâmbi din nou şi porni pe scări. Ralph se retrase în bibliotecă şi închise uşa în urma lui. Avea lucruri la care trebuia să se gândească, deşi în acel moment nu-şi putea imagina exact ce anume era. Dar orice era, trebuia făcut în privat.

*

Ralph nu ieşise. Majordomul spusese că se închisese în bibliotecă după întoarcerea lui cu Excelenţa Sa şi că nu mai ieşise – şi nici nu sunase pentru ceva. Nu urcase în camera lui să se schimbe pentru cină. Burroughs spusese

că îl aşteptase să-l bărbierească şi cu hainele de seară, dar nu-şi făcuse apariţia.

Ralph nu veni în sufragerie pentru cină, iar Chloe decise să nu-l cheme. Luă masa singură şi apoi trimise o scrisoare scurtă Norei în care îi spuse că nu aveau să participe la concertul privat la care căzuseră iniţial de acord să se vadă cu Nora şi cu Lord Keilly. Îşi petrecu restul serii singură în salon. Încercă să citească, dar abandonă această iniţiativă când realiză că trecuse prin trei pagini în jumătate de oră şi habar nu avea ce citise. Lucră fără tragere de inimă la broderiile ei.

Şi se întrebă pentru a suta oară dacă întrevederea din acea după-amiază schimbase ceva pentru Ralph. Oare sentimentul vinovăţiei era atât de tare întipărit în sufletul lui, încât nu avea să uite niciodată? Oare era în stare să accepte iertarea, deşi se părea că nu fusese necesară? Oare avea să-şi dorească să trăiască din nou acum? Şi, dacă da, cum rămânea cu ea? Oare unde avea să se potrivească în viaţa lui? Oare urma să-i pară mereu rău că se căsătorise cu ea? Şi dacă nu era în stare să ierte, sau mai bine zis, să se ierte, atunci ce se întâmpla? Putea ea să continue aşa? Dar nu avea de ales, nu?

Lăsă deoparte broderia şi se ridică în picioare, deşi era prea devreme să meargă la culcare. Ce îi rămânea de făcut? Se simţea teribil de deprimată, deşi nu ar fi trebuit să fie. Vizita din acea după-amiază mersese bine, cu adevărat. Şi cu siguranţă că avusese un impact în eliberarea lui Ralph.

Se opri cu piciorul pe treapta de jos a scării care ducea către apartamentele ei şi privi către scările care coborau. Oare încă era acolo? Sau ieşise la un moment dat fără ca ea să-l audă? Ezită câteva clipe şi apoi coborî. Lacheul care era de serviciu pe hol se grăbi înaintea ei spre bibliotecă şi îi deschise uşa. O închise în urma ei, după ce ea intră.

Mai multe lumânări fuseseră aprinse. Nu ardea focul, dar nu era o noapte rece. El era tolănit într-un scaun lângă şemineu. Îşi scosese lavaliera şi îşi desfăcuse nasturii de la

gât ai cămăşii. Dar avea încă haina, vesta, pantalonii şi cizmele Hessian purtate în acea după-amiază. Avea părul răvăşit, de parcă îşi trecuse mâna prin el de mai multe ori. Un pahar pe jumătate gol era pe măsuţa de lângă el, dar Ralph nu părea beat. O privire către sticlele din dulăpiorul cu băuturi o lămuri pe Chloe că toate carafele erau pline, cu excepţia uneia, din care nu fusese turnat decât un pahar sau două.

El o privi de dincolo de cameră.

— Unde trăiesc toate amintirile? întrebă el. Te-ai gândit la asta vreodată, Chloe? Dintr-odată ne amintim lucruri care s-au întâmplat cu ani în urmă, lucruri la care nu ne-am mai gândit de atunci, dar care sunt la fel de vii ca atunci când se întâmplau. Unde au fost în tot acest timp? Ai crede că ne-ar trebui capete de dimensiunea unor continente pentru a le reţine pe toate.

Nu părea beat.

— Ce ţi-ai amintit? îl întrebă ea.

— Amintiri de la şcoală, zise el. Oamenii le spun băieţilor şi poate şi fetelor că acelea sunt cele mai inimoase zile din viaţa lor, dar ca băieţi pufnim când auzim asta şi ne grăbim să creştem. Detest să perpetuez un clişeu, însă acelea chiar au fost cele mai bune şi mai frumoase zile.

Ea înaintă către el. Nu era niciun scăunel lângă scaunul lui, iar scaunul aşezat de cealaltă parte a şemineului părea prea departe. Se aşeză în genunchi lângă el, puse o mână pe piciorul lui, îl strânse uşor, după care îşi aşeză faţa acolo, în timp ce degetele lui se jucau cu părul ei.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Zece, zise ea.

— Zece? întrebă el surprins. Am pierdut cina, nu? Şi nu trebuia să ieşim undeva cu Nora şi cu Keily, în seara asta?

— Le-am trimis scuzele noastre.

— Îmi pare rău. Era ceva ce-ţi doreai să faci în mod special? Şi ţi-ai mai schimbat şi planurile de după-amiază ca să vii cu mine.

— Nu a fost un sacrificiu prea mare, zise ea.

— Mi-am adus aminte de toate certurile şi întâmplările cu cei trei, zise el, de fiecare dezbatere şi de fiecare ciondăneală. Fiecare râset pe care l-am împărtăşit. Fiecare vacanţă pe care am petrecut-o împreună. Şi acele zile, de la început, din Peninsulă. Nu au fost multe. Au murit prea devreme. Realitatea războiului a fost şocantă, mai ales pentru patru băieţi proaspăt ieşiţi din şcoală, care aveau doar idealism, energie şi speranţe cu ei. Dar au fost vremuri bune. Au fost râsete. Râdeam de ceva la micul dejun în acea dimineaţă, deşi ştiam ce ne aşteaptă şi cred că era un râset îmbibat cu frică. Mi-aş dori să-mi amintesc ce ne-a amuzat, deşi cred că a fost ceva destul de neînsemnat. Şi apoi, la o jumătate de oră după aceea, i-am văzut cum mor.

Mâna lui o mângâie şi apoi se opri. Nemişcată, Chloe privi către cărbunii stinşi şi apoi auzi un sunet uşor. Era un râset? O altă amintire? Doar că următoarea dată nu mai sună a râset. Îl auzi înghiţind în sec.

Îşi înălţă capul şi se ridică în picioare, iar el îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

— La dracu'! exclamă el. Pleacă, Chloe, ieşi de aici!

Ea se întoarse însă şi se aşeză în poala lui. Îşi îngropă capul la pieptul lui şi încercă pe cât de tare putu să-l strângă în braţe. Şi îl ţinu aşa auzindu-l sughiţând până când nu se mai putu abţine şi începu să plângă. Jelea pentru cei trei prieteni morţi. Jelea pentru sfârşind tinereţii. Îl ţinu minute bune, chiar şi după ce termină şi găsi o batistă în care să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii.

— N-am plâns niciodată pentru ei. N-am simţit că am dreptul.

— Până acum, zise ea.

— Oare este posibil ca ei să nu mă considere vinovat? Să nu o fi făcut niciodată?

— Eu cred că ei vor să creadă, în mod corect, că fiii lor au acţionat din proprie voinţă în baza convingerilor lor, că au insistat să meargă pentru că şi-au dorit asta. Eu cred că toţi părinţii cred asta despre fiii lor.

— Atunci a fost un soi de vanitate să cred că am avut

atâta influenţă asupra vieţii lor?

Chloe ezită.

— Da, zise ea. Cred că, dacă o să cauţi prin amintirile tale, Ralph, este foarte posibil să-ţi aminteşti că ideea a pornit de la tine, dar decizia de a veni a fost luată individual de cei patru prieteni.

Urmă o tăcere. Una din mâinile lui îi cuprinse ceafa, iar ea îl simţi cum coboară capul pentru a o săruta.

— Nu presupun atunci că o să fii o soţie obedientă, nu?

— Nu este nebărbătesc să plângi, zise ea.

— Pe naiba nu e!

O împinse de la pieptul lui pentru a o privi. Cicatricea lui părea mai pronunţată decât de obicei.

— Sper că nu o să te deranjeze prea tare că am rămas, zise ea. Câteodată avem nevoie de companie ca să ne descărcăm, mai ales când jelim o pierdere.

— Au murit de mai bine de şapte ani, zise el.

— Nu. Pentru tine, ei au murit astăzi.

— Ce-am făcut ca să te merit?

— Oh, nimic, zise ea şi se ridică brusc în picioare. Eu te-am cerut, dacă-ţi aminteşti. A fost foarte neobrăzat din partea mea.

Îşi netezi cutele inexistente de pe rochie.

— Şi mă bucur mult că ai făcut asta.

Ea păru un pic nesigură. Părea mai răvăşit ca niciodată, cu hainele mototolite, de fapt. Şi aproape irezistibil de chipeş.

— Tu te bucuri? o întrebă.

— Bineînţeles, îi răspunse. Nu am vrut să trec prin viaţă ca o fată bătrână.

— Şi asta e tot? o întrebă el, zâmbind pe jumătate. O căsătorie convenabilă?

Ea nu ştiu cum să răspundă.

— Tu să-mi spui, îi ceru ea.

Ralph se ridică în picioare, îi luă mâna dreaptă şi o trecu pe sub braţul lui.

— Cred că am face bine să mergem în pat şi să facem

dragoste. Încă avem un moştenitor de creat, îţi aduci aminte? Sau poate o fată prima dată. Mi-ar plăcea o fată. Crezi că ar avea părul tău? Să mergem să creăm. Şi să ne bucurăm de asta nu? E plăcut, nu?

El întoarse capul şi ridică din sprâncene când ea nu-i răspunse.

— Da, zise ea. Este.

Mâna lui era pe clanţa uşii. Înainte de a o deschide, lăsă capul în jos şi o sărută scurt, cu gura deschisă.

capitolul 23

Ralph îşi amintea de o singură ocazie în care sala de bal de la Stockwood House fusese folosită. El trebuie să fi avut undeva între opt şi zece ani. Fusese balul bunicilor lui, deşi mama şi tatăl lui se comportaseră în calitate de gazde în acea seară. Ralph şi surorile lui urmăriseră spectacolul de la galeria de sus, cam o jumătate de oră, sub supravegherea unei doici, şi, în timp ce fetele fuseseră vrăjite de aproape tot şi de toţi şi abia aşteptau să fie şi ele mai mari pentru a participa la asemenea evenimente, el urmărise cum bărbaţii făceau plecăciuni în faţa doamnelor şi se mişcau graţios pe ringul de dans ca nişte idioţi, iar el se întrebase îngrozit dacă el avea să fie vreodată nevoit să se comporte ca un asemenea dobitoc.

Zâmbi aducându-şi aminte despre asta acum, privind prin sala de bal. Podeaua strălucea. Cele trei candelabre erau pregătite, iar în curând lumânările aveau să fie aprinse în ele şi ridicate, prinse bine de tavanul care era ornat, aurit şi pictat cu îngeri, heruvimi cu harpe şi trompete, care pluteau pe un cer albastru cu nori pufoşi şi rozalii, într-o scenă ce nu venea din niciun mit clasic sau dintr-o poveste din Biblie pe care Ralph să şi-o amintească. Oglinzile înalte cât peretele fusese lustruite bine şi nu aveau nicio urmă de praf sau vreo amprentă. Viţe fuseseră încolăcite în jurul stâlpilor care încadrau toată încăperea. Valuri de flori şi de

verdeaţă îi înconjurau şi făceau aerul înmiresmat. Mai multe instrumente erau deja aşezate în zona unde urma să fie orchestra.

Prin uşa mare, dublă, de la capătul camerei, Ralph putea să vadă şirul lung de mese acoperite cu feţe de masă albe, care aveau să fie în curând pline cu platouri cu fructe, dulciuri şi băuturi menite să-i revigoreze pentru oaspeţi înainte de cină.

Mama lui venise şi se agitase. La fel şi Nora. Mătuşa Mary venise şi îşi folosise din plin lornionul şi sfaturile. Bunica pusese o mulţime de întrebări, neliniştită. Ralph le spusese tuturor destul de clar că el şi Chloe nu aveau nevoie de ajutor, că organizaseră balul singuri şi că nu anticipau vreo mare catastrofă – sau vreuna minoră.

Era un pic nedrept să-şi asume tot creditul, având în vedere faptul că Arthur Lloyd făcuse o mare parte din pregătiri, iar majoritatea muncii propriu-zise fusese realizată de menajeră, de bucătar şi de toţi angajaţii casei.

Când mama lui venise să-şi ofere serviciile, Chloe nu era acasă, iar Ralph urma să plece. Ea se aşezase în salon şi, după ce el îi mulţumise pentru gest, dar îi refuzase ajutorul, ea îl privise îndelung.

— Ralph, spusese ea atunci, te-ai întors? Te-ai întors cu adevărat?

Poate că ar fi fost iertat dacă nu ar fi ştiut despre ce vorbea, dar el ştia.

— Da, zisese el. M-am întors, mamă.

Ea închisese ochii şi trăsese aer în piept.

— Chloe a făcut asta? Este o căsătorie bună deci?

— Una foarte bună, o asigurase el. Am vorbit cu vicontele Harding şi cu soţia lui. Chloe a fost cu mine. Şi le-am scris lui Sir Marvin Courtney şi lui Lord şi Lady Janes.

— Nu ai fost responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat cu fiii lor, Ralph. Eu şi tatăl tău ţi-am tot spus asta.

— Se pare că şi părinţii lor sunt de acord cu tine. Îmi pare rău, mamă. Probabil ţi-am dat multe dureri de cap – şi lui *papa* la fel. Mi-ar fi plăcut să mă pot revanşa faţă de el. Mi-aş dori…

Dar ea se ridicase în picioare.

— Ralph, spusese ea cu severitatea pe care el şi-o amintea din copilărie atunci când era obraznic. Nu trebuie să faci asta. Da, tatăl tău a fost nefericit pentru că tu erai nefericit şi nu avea ce să facă să îndrepte asta. Nu putea să facă sau să spună nimic ca să te aline. Dar nu ai avut nimic de-a face cu boala sau cu moartea lui. Te-a iubit întotdeauna şi mereu te-a înţeles, chiar şi atunci când s-a simţit neajutorat. Nu vreau să te simţi vinovat din cauza mea sau a tatălui tău. O să ai copii, într-o zi, curând, sper, şi atunci o să înţelegi cum părinţii îşi doresc să-şi vadă copiii fericiţi şi nu ar vrea niciodată să-i ştie nefericiţi din cauza lor.

Cuvintele ei şi pasiunea cu care le rostise îl uimiseră pe Ralph. Cât de puţin îşi cunoscuse părinţii, realizase el puţin trist. Era trist în cazul tatălui său pentru că nu mai putea face nimic pentru a crea o relaţie mai apropiată cu el. Dar nu era prea târziu cu mama lui. Şi era timpul să se uite la ea, nu cu ochii egoişti ai unui băieţel, ci cu ochii maturi ai unui bărbat care o putea vedea cu toate imperfecţiunile ei – şi ale lui.

O îmbrăţişase puternic înainte să plece. Nu-şi mai amintea când făcuse asta ultima dată.

Acum privea de-a lungul sălii de bal şi zâmbi în mod special când văzu ferestrele franţuzeşti parţial deschise care dădeau pe balcon. Trebuiau să fie închise curând, indiferent de cât de plăcut era aerul de afară. Pentru ei era posibil ca regele să vină. Chloe aproape că intrase într-o stare de isterie când îi spusese, dar îşi revenise repede, îşi îndreptase umerii şi îşi ridicase bărbia.

— Prea bine, atunci, îi spusese cu o strălucire războinică în privire.

Asta fusese tot. Nu trebuia să spună mai mult. Chloe, credea el, avea întotdeauna să-şi înfrunte temerile direct în faţă, trecând mereu printre ele şi peste ele. Dacă avea şi el o contribuţie la acest mod al ei de a reacţiona, nu ştia, dar era sigur că nu fusese aşa anul trecut când fugise de la Londra, la prima şoaptă de bârfă. Poate avusese o influenţă

pozitivă asupra ei, aşa cum avusese ea pentru el. Se îndoia că s-ar fi apropiat vreodată de Harding dacă nu ar fi fost Chloe soţia lui.

Soţia lui!

Era timpul să urce să vadă dacă era gata de bal. Primii lor oaspeţi aveau să ajungă în următoarea jumătate de oră. Şi aveau să fie mulţi. Toate invitaţiile fuseseră trimise şi primiseră doar patru refuzuri, iar fiecare din cele patru venise cu un bilet personal de scuze. Aşteptau deci pe toată lumea, precum şi nişte oameni care aveau să se strecoare fără a fi fost invitaţi. Acest bal urma să fie unul dintre cele mai grandioase evenimente ale sezonului, o perspectivă care ar fi fost îngrijorătoare pentru el cu doar câteva luni în urmă.

Mama lui avusese dreptate, se gândi el în timp ce urca scările. Se întorsese. Se simţea eliberat, ca şi cum scăpase de o mare povară. Se simţea mai tânăr. Se simţea de vârsta lui – avea doar 26 de ani.

Cel mai straniu era că durerea lui – pentru prietenii lui, pentru toţi bărbaţii din regimentul lui care muriseră în timp ce el fusese în Peninsulă, pentru tatăl lui, pentru bunicul lui – crescuse în intensitate în ultimele săptămâni, în vreme ce sentimentul de vinovăţie se diminuase. Dar toate sentimentele lui reveneau.

Era îndrăgostit de Chloe.

Da, era îndrăgostit nebuneşte şi pasional, deşi încercase din toate puterile să nu se facă de râs arătând asta. Dar sentimentele lui erau profunde şi treceau de simpla idee de romantism sau sexualitate – deşi nici acelea nu erau de neglijat.

O iubea.

Nu ştia cum să spună asta în cuvinte. Pur şi simplu, asta era. O iubea. Presupunea că îi arătase asta sau cel puţin îi indicase asta în ultimele săptămâni Cu siguranţă, nu încercase să ascundă acest lucru. Dar, într-o zi, destul de curând, urma să fie nevoit să spună ceva, chiar dacă era acel clişeu „te iubesc”. Cuvintele, înţelegea el, în special cuvintele care exprimau emoţii erau importante pentru

femei. Îşi dorea să nu fi fost aşa, dar era.

Într-o zi avea să-i spună.

*

În ciuda stresului de a organiza un bal pentru lumea bună din Londra în timpul sezonului şi chiar a aşteptării venirii regelui, o apariţie rară, chiar şi în pofida faptului că unii dintre invitaţi o făceau să se simtă ca şi cum capul i se rotea pe umeri, dincolo de ideea că se putea întâmpla ceva rău în orice moment al serii, deşi trecuseră cu bine de jumătatea evenimentului, în ciuda a tot, Chloe era chiar fericită.

Îşi înfruntase cea mai mare teamă în urmă cu câteva săptămâni şi nu fusese chiar atât de terifiant. *Papa* fusese înţelegător şi chiar vărsase o lacrimă când îi povestise despre vizita ei la marchizul de Hitching. Apoi, când îl îmbrăţişase strâns şi îi spusese că el avea să fie întotdeauna, pentru totdeauna, *papa* al el iubit, mai vărsase câteva lacrimi şi o îmbrăţişase înapoi, spunându-i că era o fată bună şi că făcuse ceea ce era corect. Şi el era aici la balul din această seară, cu Graham, Lucy şi domnul Nelson, deşi fusese avertizat că marchizul fusese şi el invitat şi că acceptase să vină. Mai mult, marchizul ajunsese destul de devreme cu familia lui. Îi strânsese mâna lui Chloe în timp ce trecuseră pe la linia de primire şi îi zâmbise. Marchiza înclinase din cap, făcându-şi buclele să se clatine şi murmurase ceva rece şi amabil. Lady Angela părea uşor dispreţuitoare, dar îi urase politicos lui Chloe o seară bună. Vicontele Gilly îi luase mâna, o dusese la buze şi îi spuse soră, voind să o necăjească, deşi nu i se păru că strălucirea din ochii lui era vizibil maliţioasă.

Câteva minute mai târziu, Chloe îl văzuse pe *papa* dând mâna cu marchizul şi prezentându-l pe Graham.

Bunica lui Ralph, în haine de doliu, venise cu mătuşa Mary, care arăta splendid în mov, cu un turban enorm pe cap şi cu un lornion încrustat cu pietre scumpe. Cele două stăteau într-un mic salon, aproape de sala de bal, stând de

vorbă cu mai mulţi oaspeţi mai în vârstă.

Ducele de Stanbrook venise, la fel Lord şi Lady Trentham. Şi mai multe din rudele lui Gwen şi din prietenele ei, pe care Chloe le cunoscuse la un ceai de după-amiază, unde erau cu soţii lor – contele şi contesa de Kilbourne, marchizul şi marchiza de Attingsborough, vicontele şi vicontesa Ravensberg, Lord şi Lady Aidan Bedwyn, ducele şi ducesa de Bewcastle. Faţă de doamne, Chloe simţea prietenie, deşi le întâlnise pe câteva doar cu o singură ocazie. Simţea deja că aparţine acestei clase.

Purta rochia verde smarald pe care o făcuse în mod special pentru a fi pe placul ducesei văduve. Îşi tunsese părul din nou, iar Mavis făcuse minuni cu cleştele de ondulat. Şi purta colierul de smarald şi cerceii pe care Ralph îi oferise mai devreme în acea zi. Credea că arăta bine şi nu mai era nevoită să se piardă în fundal şi să-şi ascundă culoarea părului. Nu o mai interesa dacă lumea bună credea sau nu că marchizul de Hitching era sau nu tatăl ei.

Era fericită. Se gândise că urma să fie doar mulţumită că era căsătorită şi chiar fusese aproape să fie aşa dacă ea şi Ralph s-ar fi ţinut de târgul iniţial. Dar era mai mult de atât. Oh, nu trebuia să se aştepte la mai mult faţă de ceea ce avea, dar era suficient să o facă fericită.

Ralph era un bărbat schimbat. Ochii lui nu mai erau goi sau reci. Fusese iertat – sau cel puţin asigurat că iertarea nu era necesară pentru că nu se comisese nicio greşeală. Mai important de atât era faptul că el se iertase pe sine. Recunoscuse, poate, că totuşi nu fusese vinovat de prezenţa prietenilor lui în Peninsulă şi nici de participarea lor în prima linie de luptă. Făcuse pace cu el însuşi. Asta nu însemna că terminase cu doliul pentru acei bărbaţi sau că avea să termine vreodată. Şi nici nu însemna că urma ca prin minune să nu mai sufere de acele efecte ale războiului, să uite că aproape fusese ucis, că fusese grav rănit, că văzuse atrocităţi pe care nu le putea descrie, toate la vârsta de 18 ani. Dar cel puţin acum era pe tărâmul celor vii.

Ţinea la ea, credea Chloe. Continuau să aibă vieţile lor

separate în timpul zilei, aşa cum era obiceiul în lumea bună în timpul lunilor de primăvară, şi mergeau la diverse evenimente împreună seara.

Făceau dragoste în fiecare seară. Ah, dar natura relaţiei se schimbase. Unele din întrevederile lor erau scurte, altele mai lungi. Unele erau tăcute, altele tumultuoase. Câteodată vorbeau, câteodată nu. Câteodată, în majoritatea nopţilor de fapt, el o dezbrăca de cămaşa de noapte înainte de a începe sau la scurt timp după. Aproape mereu dormea cu o mână sub gâtul ei sau cu braţul peste mijlocul ei, sau cu un picior peste al ei. Părea să aibă nevoie să o atingă. Actul intim nu părea să mai fie exclusiv dedicat realizării unui moştenitor.

Nu era dragoste. Nu trebuia şi nu avea să-şi permită să se gândească că era. Ar fi aşteptat-o doar durere dacă ar fi făcut asta. Dar era… ceva. Era afecţiune acolo. Era sigură de asta. Până la urmă era o legătură emoţională între ei. Era suficient. Avea să se asigure că este suficient. Era fericită.

Chloe şi Ralph porniseră dansurile împreună cu un cadril. Apoi ea dansase un dans country cu *papa.* Stătea cu Graham şi cu ducele de Stanbrook înainte de al treilea rând, după ce salutaseră şi primiseră încă un rând de invitaţi care ajunseseră mai târziu, şi se aştepta ca unul dintre ei să o invite la dans. Dar înainte ca vreunul să acţioneze, marchizul de Hitching făcu o plecăciune şi o întrebă dacă ar putea el să aibă onoarea.

— Presupun, zise ea, când figurile dansului îi aduseră aproape, că suntem subiect de curiozitate.

— Te deranjează asta? o întrebă.

— Nu. Scutură din cap. Deloc. Mă bucur că ai venit.

Dansul îi făcu să se îndepărteze iar.

— Eu mă bucur că te-ai întors la Londra după anul trecut, zise el, data următoare când se apropiară şi avură ocazia să vorbească. Şi mă bucur că eşti căsătorită şi *fericită,* dacă nu mă înşel. Mama ta trebuie să fi fost foarte mândră de tine, Chloe. În special, în această seară.

Ea îi zâmbi, dar nu-i spuse că mama ei se simţise mai

degrabă ruşinată de ea decât mândră.

Dansă cu Lord Aidan Bedwyn şi apoi cu Lord Keilly, cumnatul ei, când agitaţia din holul de jos, de la un grup mare, anunţă venirea regelui. Chloe se grăbi către uşa sălii de bal în timp ce muzica se opri brusc şi toată lumea se mută pe lateral, în tăcere, trepidând de nerăbdare. Sărmanul rege fusese în general destul de nepopular atunci când era doar prinţ regent, şi toată lumea îl lua în râs strigându-l Prinny, înainte de moartea tatălui său. Nu era mai popular acum. Cu toate acestea, era regele Angliei şi însemna ceva când regele binevoia să vină la un eveniment.

Fără să vrea, Chloe îşi simţi genunchii moi în timp ce cobora scările la braţul lui Ralph.

Regele era un munte de om, umflat de mâncarea şi de băutura în exces, precum şi de vanitatea şi de importanţa pe care şi-o acorda. Era, se gândi Chloe, după ce făcu o reverenţă adâncă şi după ce el îi luase o mână într-ale lui în timp ce o felicita pentru înfăţişarea ei, pentru casă şi pentru soţ, capabil să fie fermecător, fapt care îl făcea într-adevăr imposibil de detestat.

O conduse la etaj, hârâind din cauza scărilor la fiecare pas, o ţinu de mână în sala de bal şi primi omagiul pe care supuşii lui i-l aduceau prin scurte înclinări cu capul în toate direcţiile, în timp ce bărbaţii făceau plecăciuni şi femeile îi făceau reverenţe adânci. Comentă apreciativ că sala de bal arăta ca o grădină încântătoare, refuză paharul de vin pe care Ralph i-l oferi, făcu semn ca orchestra sa cânte din nou şi apoi plecă cu tot alaiul cu care venise.

Totul se termină în zece minute. Până când Chloe şi Ralph se întorseseră în sala de hal, după ce făcuseră plecăciuni şi reverenţe în faţa procesiunii regale, dansul se reluase, şi cineva deschisese toate ferestrele franţuzeşti.

— Acesta, zise Ralph râzând în ochii ei, este un eveniment care s-ar putea să trezească admiraţie şi uimire nepoţilor noştri când o să le descriem fiecare detaliu de fiecare dată când o să vină să ne viziteze.

Ea râse înapoi şi simţi, fără să fie nevoie de cuvinte,

că ceva cald şi minunat se întâmplase între ei. Şi acesta, se gândi ea, înainte de a se uita peste umărul lui, era cel mai frumos moment din viaţa ei.

Ceea ce văzu peste umărul lui era un grup de persoane care ajunseseră mai târziu, toţi domni, toţi invitaţi, în afară de unul.

Excepţia era Lord Cornell.

*

Ralph îl observă pe Cornell la câteva minute după ce Chloe plecase să-l prezinte pe un tânăr slab şi plin de coşuri unei tinere lady mai durdulii şi timide, a cărei mamă era preocupată să bârfească cu un grup de doamne mai în vârstă. Cu siguranţă cei doi aveau să se căsătorească în mai puţin de o lună, se gândi el cu un oarecare amuzament în timp ce îl urmări pe tânăr roşind şi pe tânăra domnişoară devenind dintr-odată drăguţă când îi zâmbi bărbatului cu evidentă uşurare. Iar Chloe putea să-şi asume meritul pentru tot.

Apoi îl văzu pe Cornell şi ridică monoclul către el. Bărbatul părea beat, deşi nu se dădea în spectacol. Doar că râdea mai tare decât toţi prietenii din grupul lui de bărbaţi. Ar fi trebuit să fie rugat să plece, din moment ce Ralph personal îi şterse numele de pe lista de posibili invitaţi pe care Lloyd o făcuse. Cu toate acestea, detesta să facă o scenă într-o adunare publică. Putea să facă mai mult rău decât bine. Urma să stea cu ochii pe Cornell şi să se asigure că nu ajungea în apropierea lui Chloe, să nu o supere. La naiba cu imprudenţa lui!

Singura persoană pe care Ralph nu se gândi să o păzească fu însă Lucy Nelson.

În timpul supeului, toată lumea se bucurase de bucatele bune, şi unii rămăseseră pentru a ţine şi câteva discursuri şi toasturi, dar fiind că natura balului era şi aceea a unei recepţii de nuntă. Majoritatea oamenilor se mutau deja în sala de bal, iar membrii orchestrei îşi acordau instrumentele, când Ralph deveni conştient de un ţipăt

înfundat venind din direcţia ferestrelor franţuzeşti.

Până să ajungă el la balcon, câţiva oameni se adunaseră acolo, iar Hugo şi ducele de Bewcastle coborau pe scări către grădina de jos. Cineva acolo – o femeie, se părea – era foarte supărată. Era Lucy, descoperi Ralph în curând, după ce îi urmă jos pe ceilalţi doi bărbaţi.

— Doamna, zicea o voce de bărbat, pare să se teamă de întuneric

Grădina nu era complet întunecată. Câteva lămpi fuseseră aprinse pentru cei care doreau să scape pentru câteva minute de căldura din sala de bal.

— Am venit aici când au început discursurile, zise Lucy, adresându-se aproape în lacrimi nou-veniţilor. A fost una dintre cele mai frumoase, mai interesante, mai plăcute nopţi din viaţa mea şi aveam nevoie de câteva minute pentru a-mi trage răsuflarea. Dar apoi, *el* a venit după mine şi a încercat să mă determine să fac lucruri foarte nepotrivite.

— Doamna a înţeles greşit. Vocea era a lui Cornell, care părea amuzat. Şi eu mă plimbam aici. Cred că nu m-a văzut în întuneric şi s-a speriat când i-am zis bună seara.

— Şi a mai zis şi lucruri teribile într-o zi, când eram în parc şi Chloe era cu mine, continuă Lucy, uitându-se la Ralph. I-a zis „ducesa delectabilă”, iar eu sunt „sora scandaloasă”. Şi a acuzat-o pe Chloe că te-a luat pe tine de soţ făcând ceea ce m-mama a făcut cu m-marchizul de Hitching. El nu e… nu e drăguţ deloc.

— Doamna a luat un pic cam prea în serios umorul meu care urmărea doar să tachineze, zise Cornell.

Hugo mormăi.

— Hugo, spuse Ralph, cu ochii aţintiţi pe Cornell, pe care îl putea vedea foarte clar în ciuda luminii slabe, te rog să o conduci pe cumnata mea înapoi în sala de bal.

Dar Bewcastle deja vorbea cu ea, vocea lui părea aproape plictisită, deşi era mai ridicată decât de obicei, şi asta pentru a transmite un semnal foarte clar către cei care se aflau pe balcon.

— A fost un păianjen foarte mare, doamnă Nelson,

nu? Nu, nu trebuie să vă simţiţi jenată. Nici eu n-aş fi vrut să mă întâlnesc cu aşa ceva. Poate îmi permiteţi să vă conduc înapoi în casă şi îmi faceţi onoarea de a-mi acorda un dans.

— Oh, zise ea, aproape fără răsuflare. Sunteţi ducele de Bewcastle. Oh. Da. Mulţumesc. Mă cam tem de păianjeni, în special de cei mari cu picioare lungi.

Bewcastle o conduse departe de cei doi bărbaţi care rămăseseră în spate.

— Cornell, zise Ralph, ai stat prea mult în casa şi în viaţa mea. Şi cu siguranţă în viaţa soţiei mele şi a cumnatei mele.

— A fost o neînţelegere, Worthingham, spuse Cornell.

— Da, aşa ai sugerat de mai multe ori. Nu eram responsabil de onoarea soţiei mele acum şase ani, Cornell, şi nici anul trecut. Eram pregătit să permit ca acele ieşiri să rămână nepedepsite cu condiţia să menţii distanţa în acest an şi în fiecare an de acum înainte. Se pare că nu ai păstrat distanţa, nici faţă de soţia mea şi nici faţă de doamna Nelson.

Cornell râse.

— Vrei satisfacţie, Worthingham? întrebă el. Vrei să-ţi numeşti secunzii pentru duel?

— Te poţi baza pe mine, Ralph, spuse Hugo din spate.

— Dar eu mă lupt doar cu gentlemeni, Hugo, răspunse Ralph. Dar îi pedepsesc pe viermi.

— Nu, nu o s-o faci, se auzi o altă voce, iar Ralph închise repede ochii.

Graham Muirhead! Venise să intervină între combatanţi şi să-i roage să se pupe şi să se împace, fără îndoială.

— Nu te băga, Graham, zise Ralph.

— Nici o şansă, spuse Graham şi trecu pe lângă el. Doamnele sunt *surorile mele,* şi eu am grijă de ceea ce este al meu.

Spunând aceste cuvinte demne de teatrul prost al lui Freddie Nelson, îl doborî la pământ pe Cornell cu o lovitură atât de puternică, încât ar fi doborât şi un stejar.

— Foarte bine, băiete, zise Hugo plin de admiraţie.

Ralph privi uimit către cumnatul lui. Nu-i putea vedea faţa clar în întuneric, dar vocea lui suna un pic sfios când vorbi din nou.

— Presupun că asta răspunde la o întrebare. L-am omorât?

Ralph se uită la Cornell.

— Nu cred că morţii mormăie, zise el, dar asta nu e pentru că nu te-ai străduit, Gray. Ar trebui să te detest. Voiam să am eu satisfacţia de a face asta.

— Ai face bine să te întorci la oaspeţii tăi, Ralph, şi să pui capăt tuturor speculaţiilor, zise Hugo. Deşi nu-mi imaginez că cineva ar îndrăzni să contrazică explicaţiile lui Bewcastle despre păianjeni. I-ai văzut ochii? Argint viu şi uluitor de sălbatici. Nu cred că l-a contrazis cineva vreodată. Urcă şi tu, Muirhead. Nu vrei să ai o crimă pe conştiinţă. Nu când eşti preot. Haide, băiete! Nu poţi să gemi acolo toată noaptea. Arată că ai măcar un pic de coloană vertebrală. Ia mâna şi să te ridic. O să te conduc afară. Trebuie să fie o uşă pe undeva care dă fix în stradă. O să te salveze de ruşine.

— Un sfat, Cornell, zise Ralph înainte de a urma sfatul lui Hugo. Să stai departe de ducesa de Worthingham şi de doamna Nelson pentru tot restul vieţii tale. Nu cred *că* o să-l pot ţine pe reverendul Muirhead potolit dacă n-o faci.

Freddie Nelson, descoperi el ceva mai târzia, încă era în sala de supeu, vorbind cu emfază şi gesticulând avid în faţa unui grup de oameni captivaţi de conversaţie, dar care cu siguranţă păreau să îşi dorească să fie în sala de bal.

Lucy dansa cu Bewcastle reuşind să arate în acelaşi timp triumfătoare, dar şi îngrozită. Chloe dansa cu George şi îi zâmbi luminos când îl văzu, dar avea ochii neliniştiţi.

Ralph îi făcu cu ochiul şi rânji – şi, dintr-odată zâmbetul ei era atât de orbitor, că aproape îl făcu să cadă din picioare.

*

— Graham a făcut ce? Chloe îl privi pe Ralph nevenindu-i să creadă. *Graham*?

Nu avusese ocazia în ultima oră să-l întrebe ce se întâmplase, deşi era clar că *ceva* se petrecuse. Se tot şoptise prin sala de bal că Lord Cornell o insultase pe Lucy în grădină. Dar şoaptele nu se transformaseră în bârfe şi poate că nu aveau să se transforme. Ducele de Bewcastle, care o escortase pe Lucy înapoi în sala de bal şi care dansase cu ea, îi înfruntase pe cei care fuseseră înşiraţi pe balcon, ridicând la ochi un monoclu extraordinar de frumos împodobit cu pietre preţioase, iar aparent un monoclu mânuit în mod special de acel nobil era una dintre cele mai letale arme în lumea bună. Sau, cel puţin, aşa îi şoptise Gwen lui Chloe la ureche, iar Chloe putea să creadă asta. Cum putea ducesa, care mereu avea un comportament atât de vesel, să trăiască cu el, Chloe nu ştia. O singură privire a acelor ochi argintii ar fi fost în stare să îngheţe şi strugurii pe viţă. Însă se dusese să o salveze pe Lucy şi inventase o poveste despre un păianjen. O ţinea pe ducesă de mână în acel moment şi stătea cu capul plecat spre ea în timp ce aceasta zâmbea şi vorbea.

— A fost una dintre cele mai bune lovituri pe care le-am văzut vreodată, zise Ralph, răspunzându-i la întrebare lui Chloe. A fost un privilegiu să văd aşa ceva, deşi recunosc că mi-ar fi plăcut să i-o dau eu. Hugo l-a scos pe Cornell de pe proprietate. Nu cred că te va mai deranja pe tine sau pe sora ta vreodată.

— Mulţumesc, zise ea. Dar Graham?

Ralph îi zâmbi.

— Ţi-am spus cât de frumoasă eşti în seara asta?

— Sunt? Nu sunt prea… colorată? Poate unii cred că ar trebui să mai port negru totuşi.

— Mama nu este unul dintre ei, nici surorile mele. Şi porţi acea nuanţă de verde pe care a cerut-o bunica mea. Trebuie să o felicit pentru bun-gust, să nu uit. Este perfect. La fel şi părul tău… Se pare că nu ai cum să scapi de această culoare, iar eu m-am procopsit cu tine aşa până când o să îmbătrânim şi o să-ţi albească părul.

— Auci! făcu ea.

— Abia aştept să îmbătrânesc cu tine, Chloe. Asta în timp. Mai întâi abia aştept să mă bucur de tinereţe cu tine şi apoi de vârsta a doua. Abia aştept să-mi petrec toată viaţa cu tine. Promiţi să nu mori înaintea mea?

Ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Doar dacă tu promiţi să nu mori înaintea mea, zise ea.

El râse încet.

— Atunci o să facem toate lucrurile împreună, nu? întrebă el şi îşi înălţă capul, privind împrejurul sălii de bal.

Era foarte târziu – sau foarte devreme, în funcţie de perspectiva fiecăruia.

Bunica şi mătuşa Mary plecaseră acasă după supeu, împreună cu nişte oaspeţi mai în vârstă. Dar majoritatea rămăseseră.

Mai era un dans – valsul. Mai fuseseră două în acea seară. Chloe îl dansase pe primul cu Lord Easterly, unchiul ei, şi pe al doilea cu vicontele Gilly, care fusese teribil de agreabil şi nu mai făcuse vreo altă menţiune în privinţa relaţiei dintre ei. Iar ea îl urmărise pe Ralph dansând primul vals cu marchiza de Attingsborough şi pe al doilea cu Lucy.

Mai rămăsese un singur dans. Un vals. Apoi îşi vor conduce toţi oaspeţii, vor trimite servitorii la culcare, insistând ca partea de curăţenie să fie făcută a doua zi, vor pronunţa balul lor drept un succes răsunător în ciuda situaţiei neplăcute cauzate de Lord Cornell şi vor merge şi ei în pat. Iar mâine vieţile lor aveau să intre din nou în normal. Ralph primise chemarea din partea Biroului Cancelarului şi avea să-şi ocupe locul în Camera Lorzilor săptămâna viitoare. La finalul sezonului aveau să plece acasă la Manville Court şi…

Dar Chloe era prea obosită să se gândească mai departe. Şi se simţea şi destul de deprimată, în mod neaşteptat şi evident nejustificat. Era obosită, presupunea.

Un domn al cărui nume îl uitase se opri în faţa lui Ralph, schimbă câteva cuvinte cu el, apoi o întrebă pe Chloe dacă i-ar putea face onoarea de a dansa cu el valsul.

Cuplurile se adunau deja pe ringul de dans.

— Prea târziu, Fotheringham, spuse Ralph. Deja i-am cerut ducesei dansul şi nu pot fi convins să renunţ.

Chloe se întoarse şi îi zâmbi, dintr-odată uitând de oboseală, de deprimare şi de Lord Fotheringham.

— Ultimul vals, zise ea.

— În sfârşit. O privi cu ochii întredeschişi. Este diabolic să fii gazda unui bal, Chloe, când este doar o singură femeie cu care vrei să dansezi, şi ea se întâmplă să fie soţia ta. Oare o să devin un bărbat plictisitor, neinteresat de orice altă companie, în afară de a ducesei mele? Este suficient să te apuce groaza.

— Aşa să fie?

Chloe îşi umezi buzele cu limba. Nu era obişnuită cu această latură a lui.

— Mă tem că aşa este, zise el, zâmbindu-i încet. Şi mă tem că nu vom prinde ultimul vals dacă tot pălăvrăgim aici. Haide!

O luă de mână, îi aşeză palma jumătate peste manşeta lui de mătase şi jumătate peste mâna sa şi o conduse pe ringul de dans, alături de ceilalţi dansatori. Lucy, cu ochii scânteietori, vorbea şi îl privea pe Freddie Nelson care zâmbea leneş şi îi acorda completa lui atenţie. Gwen, cu o mână pe umărul lordului Trentham şi cu cealaltă în a lui, râdea ascultând ceva ce el îi spusese. Şi reuşea să danseze, observase Chloe toată seara, în ciuda şchiopătatului. Vicontesa Ravensberg, care era ţinută de mijloc de soţul ei, îi zicea ceva contelui de Kilbourne, care era cu contesa lui la braţ – prima soţie, mireasa părăsită şi mirele care le legase, toţi pe ringul de dans. Toţi în largul lor unii în prezenţa altora. Lady Angela Allandale dansa cu unul dintre cei mai frumoşi admiratori din grupul numeros care o urmărise toată seara.

Apoi orchestra începu, şi muzica reverberă în sala de bal.

Chloe se simţise fericită toată seara. Se simţi la fel atunci când Ralph o roti în timpul dansului, iar ea îl urmă ca şi cum erau meniţi să valseze toată viaţa. Numai că nu

simţea numai fericire acum. Acesta era… oh, cel mai fericit moment din viaţa ei. Nimic nu avea să fie niciodată aşa perfect ca acest moment.

Nimic nu putea să fie mai bine decât acest moment perfect.

Zâmbi, gândindu-se la asta şi ascultând muzica şi sunetul paşilor, auzind foşnetul rochiilor şi bucurându-se de culorile materialelor şi de strălucirea bijuteriilor şi a lumânărilor. În aer se simţea un miros puternic de flori şi verdeaţă. Era şi o briză plăcută care venea din direcţia ferestrelor franţuzeşti când trecură pe lângă ele.

De fapt, nu trecură. Ralph o conduse dincolo de rândul de uşi şi în răcoarea binecuvântată de pe balconul gol. Se opri şi o privi intens, fără a-i da drumul din braţe.

— Am fost un om al dezbaterilor, la şcoală, zise el. Unul destul de bun. Convingător. Întotdeauna găseam cuvintele potrivite.

Chloe zâmbi, un pic nesigură. Ce…?

— Vorbeam din inimă, faţă de băieţii care îşi pregăteau un scenariu, zise el. Funcţiona pentru mine. Vorbeam cu pasiune.

Ea ridică din sprâncene. Ce trebuia ea să înţeleagă…

— Nu ştiu cum să găsesc cuvintele acum, zise el.

Iar ea înţelese. Oh. Da, străfulgerată de un val de bucurie, înţelese.

— Ştiu doar că te iubesc, spuse el. Cuvinte ridicole, fără sens. Clişee. Nepotrivite. Jenante. Problema este Chloe, că…

Ea ridică mâna şi îşi puse vârfurile degetelor peste buzele lui.

— Dar sunt cele mai frumoase cuvinte când sunt puse la un loc, zise ea. Ascultă-le. Te iubesc. Te iubesc, Ralph.

El încruntă.

— Dacă tu crezi că eu am urmărit să…

Ea îşi apăsă degetele peste buzele lui.

— Nu cred, zise ea. Poate tu crezi că eu încă mă agăţ de târgul nostru – fără legături emoţionale sau orice de această natură. Am fost o idioată. Aşa ai fost şi tu. Te

iubesc. Iar tu acum trebuie să-mi spui la fel sau eu o să mă ascund în întunecimea ruşinii şi nu o să-mi mai revin. Oh, nu sta acolo uitându-te la mine, ca şi cum mi-a mai crescut un cap. Acum mă simt ca o… mmmmm.

El o sărută, făcând-o să se oprească. Apoi o privi din nou în semiîntuneric.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, zise el.

Chloe îi atinse uşor cicatricea de pe faţă şi zâmbi.

— Cred, zise ea, că ar trebui să ne întoarcem la oaspeţii noştri. În plus, toată seara mi-am dorit să dansez vals cu tine. Mi-ar plăcea să profit de această şansă.

El arăta copilăros, frumos şi în totalitate superb când îi zâmbi cu toată inima. Nu avea să se sature niciodată de acea expresie a lui, se gândi ea, în timp ce el o sărută uşor încă o dată şi o roti pe balcon şi prin celălalt rând de ferestre franţuzeşti pentru a se întoarce la familiile, prietenii şi egalii lor.

Nu avea să se sature de el vreodată. Nu avea să se sature de asta. De această căsătorie, de această viaţă şi de această iubire pe care ca prin minune o împărtăşeau.

El încă îi zâmbea de parcă nu ar mai fi fost altcineva lângă ei în sala de bal.

— O să dansez cu tine toată viaţa, Chloe, zise el. Este o promisiune.

— E o declaraţie nebunească. Chloe râse. Dar una pe care o să mă asigur că o ţii.

Sfârşit